

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BENEATH BLACK SAILS

VIII

UNDER BLACK SKIES

CLARE SAGER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

N čfi l:A "l "Ě 4.L-šŷ 1ġ\AJl.ĩ žžŇ0h 3

UNDER BLACKSKIES

C AR AG R

CONT(NTS

Ücretsiz Kitap Alarmı!

1. Sabırsızlık
2. Sadece Arkadaşız
3. Misafirlerimiz
4. Yağmur
5. Köşeye Sıkışmış
6. Gelin Satın Alın
7. Riskli İşler
8. Kesinlikle İyi
9. Epsilon Tau Gamma Tau
10. Polaris
11. Mağara Girişi
12. Lanet ve Karanlık
13. Vicus
14. Eksik Parçalar
15. Doğruluk mu Cesaret mi
16. Rover
17. Lackeys & Mezar Taşları
18. Hangi gemi?
19. Bay Ferrers
20. Şeker & Çelik
21. Hayal Kırıklığı Yaratın Babalar
22. Paylaşılan Delilik
23. Arıza
24. Riske Değer mi?
25. İşe Alım
26. Ufuktan Ufka
27. İhtimalleri Eşitleyin
28. Dalgalanma ve Savrulma
29. Lord & Lady
30. Artık Dikkat Dağınıklığı Yok
31. Arayı Kapatmak
32. Planlar ve Grafikler
33. Sorun
34. Önermeler
35. Birlikte
36. Orman İçinde Bir Koşu

37. [Sorulmaya Değer](#)
38. [Risk](#)
39. [Ödül](#)
40. [Her Seferinde Bir Şey](#)
41. [Leydi Isabel Villiers](#)
42. [Keşif](#)
43. [Harita](#)
44. [Kraliyet Sinsiliği](#)
45. [Açığa Çıkarma](#)
46. [Kuyudan Aşağı](#)
47. [Silahlar ve Zırhlar](#)
48. [Kanlı Malzemeler](#)
49. [Böyle Yaşa](#)
50. [Güneye Uçmak](#)
51. [Demir & Taş](#)
52. [Hazine](#)
53. [Bal](#)
54. [Herkes Ayrılıyor](#)
55. [Sandık](#)
56. [Takıntı](#)
57. [Glow & Spark](#)
58. [Başarısız Dikkat Dağıtma](#)
59. [Kendini Kaybetmek](#)
60. [Gülen Kraken](#)
61. [Gecenin Ölüsü](#)
62. [Yeni Ay](#)
63. [Kale](#)
64. [Açık Yaralar](#)
65. [Kırmızı Dokunaçlar](#)
66. [Mürettebat](#)
67. [Bir Mesaj](#)
68. [Spyglass'ın İçinden](#)
69. [Undertow](#)
70. [Gitme Zamanı](#)
71. [Büyük Dalga](#)
72. [Tilki](#)

[Sonsözü](#)

[Yazar Notu](#)

[Ücretsiz Vice kitabınızı](#)
[alın Teşekkür Ayrıca](#)
[Clare Sager Yazar](#)
[Hakkında](#)

*Bir başkasının kararları, bir başkasının eylemleri yüzünden kendini suçlamış
olan herkese.*

FR((BOOKAL(RT!

Korsan Kraliçesi Leydi Vice olmadan önce, 18 yaşındaki varis Leydi Avice Ferrers'ti.

Across Dark Seas'in ücretsiz kopyasını bugün indirmek ve destansı bir maceraya yelken açmak için sonuna kadar okuyun.

) M P A T) (N C (

Dniz meltemine rağmen hava çoktan sıcak ve terle dolmuştu. Sabahın alçak güneşi, Vice'ı güvertenin kamaralarından çıkarken gözlerini siper etmeye zorladı. Gemiden gelen çığlıklar ve takırtılar bile İşler her zamankinden daha sessizdi, sanki hava herkesin enerjisini köreltmış, geriye sadece cansız gecekondu kalmıştı.

Boğuk sessizliği bir tezahürat bozdu. Sonra kahkahalar... alkışlar... hırçın bir bağırış.

Vice gürültüye doğru ilerledi. Erkekler ve kadınlar bir araya toplanmış, sırtlarını ona dönmüşlerdi.

Munroe'nun Donanma mürettebatı hâlâ gemide olduğu için yer sıkıntısı normalden de fazlaydı. Ama birkaç düzine korsan ve donanma denizcisinin bir araya geldiğini görmek...

Bela olmak zorundaydı.

"Haydi," diye bağırdı biri.

"Vurun ona!"

İnledi. Bu, birkaç gün içinde ayırdığı dördüncü kavga olacaktı. Sürpriz, sürpriz, Kraliyet Donanması korsanlarla yağın suyla karıştığı kadar iyi karışıyordu.

"Yine mi bu?" Gözlerini devirerek kalabalığın arasından ilerledi. "Çekil önümden, seni kana susamış-"

Beyaz bir saç parıltısı. *Knigh*. Vücudu kıvrıldı, ileri atılmaya hazırды.

Gözlerini kırıştırdı ve kısa bir süre durdu. O ve Aedan kahverengi deri antrenman eldivenleri giymişlerdi. Dövüş değil, sadece idman.

Göğsündeki bir şey sıkılığını koruyor, kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu.

İkili, gözleri birbirine kilitlenmiş bir şekilde daire çizdi. Çıplak gövdeleri terden parıltıyor, her hareket dalgalanmasını, her gerilmiş siniri, duruştaki her kaymayı vurguluyordu.

Knigh ona bir bakış bile atmadan, geniş omuzlarını dikleştirerek yanından geçti. Kaslarının gölgeleri, sırtının üst kısmına dövmeyle işlenmiş koyu çizgilerle birleşiyordu; Blackwood aile armasının ay ve yıldızları.

Aedan'ın kaşları daha da çatıldı ve normalde bu kadar kaygısız olan bir adam için gergin bir ifade bıraktı. O hareket ettikçe, Aedan'ın göğsüne mavi ve siyah renklerle işlenmiş ikiz kırlangıçlar gözünün önüne geldi.

İkisi de 1.80'den uzun, kaslı, yetenekli dövüşçüler olan bu iki adamın seyirci çekmesine şaşmamalı.

Bir yumruk, bir kaçış. Vice sanki ringdeymiş gibi, sanki hareketleri Knigh'i Aedan'ın saldırılarından koruyacakmış gibi seğirdi.

Bir sağ kroşe, derinin ete çarpması, ciğerlerden çıkan havanın vınlaması.

Ayaklarının üzerinde sarsıldı ve ileri doğru koşup Knigh'i güvenli bir yere çekmeden önce kendini toparlamak zorunda kaldı.

Tartışma, tehlike değil.

Aedan bir adım geri çekildi ve Knigh'in nefesini toplamasını bekledi. Her ne kadar bu vuruş sert olmuş olsa da, sadece bir an önce Knigh başını kaldırdı, dişleri vahşi bir sırıtişla parlıyordu.

Uh-oh, Aedan'ın başı şimdi dertteydi. Vice yutkundu, zaferin tatlı tadı şimdiden dilindeydi.

Knigh ona doğru hamle yaptı, karnına sapladı ama son anda darbeyi geri çekti.

Aedan yemi çoktan yutmuştu, savunması alçaktı ve hiç gelmeyen bir saldırıya hazırды.

Knigh yumruğu öyle hızlı indirdi ki, Vice gözlerini kırpsa yumruğu kaçırabilirdi.

Ama bu dövüşü izlerken gözlerini kırpması söz konusu bile olamazdı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu ve Aedan'dan gelen homurtu sanki kendi zaferiymiş gibi iliklerine kadar işliyordu.

Ellerini iki yanında kavuşturarak uzun ve alçak bir nefes verdi, kendisine ait olmayan bir kavga yüzünden seğirmesine ve gerilmesine neden olan enerjinin bir kısmını dışarı atmaya çalışıyordu.

Tekrar daire çizerek Knigh'i neredeyse bir kol mesafesine getirdiler. Bronzlaşmış... uzun... saç bir biraz pasaklı kontrast ile yakın kesilmiş sakal

Çenesinin açısını ve elmacık kemiklerinin mükemmel hatlarını vurgulayarak...

Vahşi Av, bakması güzel olmasaydı onu alırdı.

Sorun da buydu, ona çok fazla bakıyordu. *Sadece arkadaş için çok ama çok fazla.*

Boğazını temizleyerek doğruldu. Yapması gereken şeyler vardı - öncelikle Knigh Blackwood'a bakmak için aylak aylak *dolaşmıyor*.

Kendine gel. Kalabalığı yararak tekrar öne doğru ilerledi.

İki mürettebatın varlığı sayesinde Perry ile paylaştığı kaptan kamarasında Barnacle'ı kontrol ediyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, küçük gri kedi batan *Respair*'den kaçarken aldığı deniz sandığının içindeydi. Yastığı hayatta kalmıştı. *Non obsequiorum - boyun eğmiyoruz* - beyanı, yarı kapalı gözlerle yattığı pozisyonuyla *biraz* çelişiyordu.

Dört yavru kedinin dördü de ona yaslanmıştı, bir sıra halinde kıpır kıpır kabarık bedenler. En iyi yer için kavga ederken arada bir miyavlıyor ya da ciyaklıyorlardı. Vice, Knigh ve Perry yavru kedilere isimlerini vermişlerdi. Barnacle'ın minyatür versiyonuna benzeyen kız Flotsam'dı. Kız kardeşi soluk gümüşü bir tekirdi ve ona Jetsam adını vermişlerdi. İki oğlanın adları ise Anchor ve Cable'dı; birincisi tamamen siyah, ikincisi ise babaları gibi koyu dumanlı bir tekirdi.

Barnacle yaygarayı ve çenesinin kaşınmasını kabullenmişti ve planlarının gecikmesinden dolayı Vice homurdanırken miyavlamamıştı bile. Saba ve Perry, Perry'nin deyimiyle, onun *sabırsızlığına* karşı daha az anlayışlı davranmışlardı.

Beş gece önce, *Hükümdar*'dan uzaklaşırken Knigh ona Drake'in şiirinin pürüzlü kenarındaki Hewanorra'nın ikiz dağlarının şeklini göstermişti. Ve o zamandan beri oraya gitmek için can atıyordu.

Redland'e olan bu sapma olmasaydı, çoktan Hewanorra'da *olacaklardı*. Drake'in hazinesine dair bir sonraki ipucunu şu anda ortaya çıkarıyor olabilirdi.

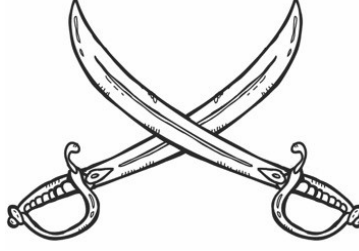
Ama Munroe ve ekibini güvenli bir yerde bırakmayı kabul etmişlerdi. Ve Ichirouganaim buna uyuyordu.

Yanlarından geçerken Wynn ve Effie'ye başıyla selam verdi. Kız kardeşler el salladı, sonra iskele toplarının top kilitlerini ve yan kollarını incelemeye geri döndü.

Çoğu Albionik halk tarafından Kızıl Diyar olarak adlandırılan Ichirouganaim aynı zamanda Saba'nın da anavatanıydı. Munroe ve adamlarının yiyecek, su ya da hayatta kalma konusunda hiçbir endişesi olmayacaktı ve Saba'nın annesi de onları hoş karşılayacaktı. *Venatrix* ve yeni korsan mürettebatı uzaklaştığında, Kraliyet Donanması'na mürettebatlarının orada olduğunu ve yardıma ihtiyaç duyduklarını bildiren bir mesaj gönderecekti.

En azından Hewanorra sadece bir günlük mesafedeydi-
"Vee," diye seslendi Knigh güverteden, "dayan!"

f U S T F R) (N D S

V

Ice'ın midesi bulandı. Saçma bir şeydi; sadece arkadaş olduklarını anlamıyor gibiydi.

Kendini toparlayarak yavaşladı ve onun yetişmesine izin verdi.

Hala

gömlüksüz.

Saçmalık.

Kalbi daha sert, daha hızlı atıyordu, kulaklarında uzak bir gümbürtü vardı.

"Sana bir teklifim var." Gülümsemesi sabahın alçak güneşinde göz kamaştırırken onun yanına doğru adım attı. "Aman Tanrım, çok sıcak." Sırılsıklam bir havluyu üzerine sıktı, omuzlarının ve göğsünün gergin hatlarından aşağı su damlıyordu. Dudaklarından hafif bir iç çekiş çıktı ve h a v l u y u başının üzerinde sıktı, saçlarını yüzünün etrafına öyle bir yapıştırdı ki, onu düzeltmesi için *yalvardı*.

Bakmayı kes.

Yüzünü buruşturarak, ifadesini gizlemek ve kendini ondan korumak için gözlerini ovuşturdu. Saçmalığın daniskası. Gözlerini dikmişti. *Hem de çok.*

Kolunu tutup kendisiyle yüzleşmesini sağlama isteğine karşı ellerini sıktı. Göğsünün üzerinden yukarıya, gür saçlarına doğru kaymak, ehlileştirilmeyi reddeden o beyaz çizgiyi ezmeye çalışmak istiyordu.

Kısacası, Knigh Blackwood için umutsuz bir istek.

Tanrılar kahretsın.

Bu çok saçmaydı. *O çok saçmaydı.*

Pek çok çekici sevgiliyle birlikte olmuştu -Aedan yakışıklıydı ve gittiği her yerde bakışları üzerine çekiyordu. Ve koyu renk saçlı, yoğun FitzRoy neredeyse her yönden onun zıttı olmasına rağmen, hayranlık uyandıran

bakışlar. Peki neden Knigh Blackwood'un sadece yakınlığı bile onun üzerinde bu güce sahipti?

Ona bakmamak için başka bir bahane olarak omzunun üzerinden kontrol etti. Kalabalık dağılmıştı ve Aedan tek başına durmuş, üstünü başını siliyordu. Hâlâ gömleksizdi ve pırıl pırıl parlıyordu ama yine de onu yakalamak için kaşınmıyordu. Onda yanlış olan bir şeyler vardı.

Kendini yeniden kontrol ederek boğazını temizledi ve kaşlarını kaldırarak Knigh'e baktı. "Ben yokken ikiniz birbirinize gerçekten bağlanmışsınız."

"Çünkü sen gitmiştin ve ikimiz de bu yüzden aklımızı kaçıırıyorduk." Başını salladı, kışına bakarken sırtışı kısa bir kaş çatmanın altında kayboldu. "Yine de Albion'dan döndüğümüzde beni vurmaya hazır olduğunu ve sonra neredeyse..."

Sovereign'de kolunu kes.

Başını eğdi, yüzünü buruşturdu. Bu onun hatasıydı. Ve adamın üzerinde meydana gelen ani değişim, kadının içinde bir düğüm oluşturdu.

Knigh kasvete gömülmek yerine nefesini verdi ve ağzının kenarı kalktı. "Ama bunu çok fazla sorgulamamaya çalışıyorum. Gemide bir dostum olduğu için mutluyum."

Her nasılsa, *onun* rahatlaması karnını hafifletti. "*Başka bir* arkadaşın mı bahsediyorsun?" Başını eğdi ve ona bir gülümseme fırlattı. "Ben varım, Perry, Aedan, Barnacle..."

Ağzı buruştu ama kısılmış gözlerinde eğlence parladı. "Şimdi de kedileri mi sayacağız?"

"Hey, o çok seçici bir kedi."

Alay etti, parmakları çenesindeki kesilmiş sakala sürtünüyordu. "Bu doğru."

"Ama cidden, o gün Aedan'ın hayatını da kurtardın ve mürettebata kendini fazlasıyla kanıtladın. Peşimden *geldin*" -bunu söylerken midesi bulandı, *her zaman senin için geleceğim* sözlerine o kadar yakındı ki- "Donanma'nın amiral gemisine ve onun tümenine saldırmak anlamına *gelse* bile. Ve *Respair* battığında hepsini kurtardın."

"Sen kurtardın-"

"Bu kadar çabuk tahliye etmeseydiniz kurtaracak kimse olmazdı. Sadece kabullen Knigh" -ona sırtıttı- "artık bizden birisin."

"*Bizden biri.*" Bunu hayret uyandıracak bir şeymiş gibi söyledi; ağzı yumuşamıştı, artık alaycı değildi. Bakışları kızın yüzünde gezinirken sanki

orada bir yalanın ipucunu bulabilir.

Belki de sonunda buna inanmıştı. Belki de kendini buraya ait hissediyordu. Belki Drake'in hazinesini ele geçirdiklerinde bile kalmak isteyecekti.

Tek bir baş hareketiyle yüzündeki sırtışı sildi ve daha ciddi bir şey yapmaya çalıştı. Belki, sadece *belki*, ona söylediği ve yaptığı tüm korkunç şeylere rağmen, onun daha kötü değil, daha iyi hissetmesini sağlayabilirdi.

İfadesinin ciddi olup olmadığını sadece Tanrılar *biliyordu*, ama önlerine doğru ilerlerken gri gözleri hâlâ kızın üzerindeydi, özellikle de ağzındaydı.

Kalbi kaburgalarına çarpıyor, kulaklarında çınılıyordu.

Belki de aralarında hâlâ asılı duran bu *şeyi* hisseden tek kişi o değildi.

Ama söz konusu bile olamazdı. Yasak.

Onlar *arkadaştı*. Kısa bir süre önce bu imkânsız görünüyordu ve buraya gelmek için zorlu bir mücadele verdiler. Ama artık buradaydılar.

Bunu mahvetmesine imkan yoktu.

Munroe ve ekibini Redland'a götürmeyi konuştuklarında, "Donanmaya geri dönmek ne olacak?" diye sormuştu.

Ama onun sorusundaki söylenmemiş kelimeleri duymuştu: *Benim yapamadığım gibi Donanma'ya geri dönmeye ne dersin?* Ve bu sözler karnına bir hançer gibi saplanmıştı.

Bu yüzden başını eğdi, neşenin resmiydi, kesinlikle onun varlığından ya da yoğunluğundan etkilenmemişti. En ufak bir şekilde bile. "Bir teklifiniz mi var?"

"Ah, evet." Kafa karışıklığından ya da belki de aralarında geçen o andan kurtulmak istercesine ürperdi.

İleride, Kızıl Topraklar'ın alçak, yeşil kütlesi ışıltılı denizden yükseliyordu. Meltem saçlarını karıştırdı, tuzlu ve taze, uzak dumanlarla renklenmişti. Yarım saat içinde limana yanaşacaklardı ve Munroe ile mürettebatını bırakmaları belki bir saat sürecekti.

O zaman nihayet Hewanorra'ya yelken açabilirlerdi.

Pruvada durdular; kadın gülümsüyordu, erkek ise endişeli bir şekilde kaşlarını çatmıştı.

Parmaklığı kavrayıp arkasına yaslanırken parmak eklemleri beyazlaştı. "Mesele şu ki, Aedan'la her zaman idman yapamam."

"Aedan?" Kaşlarını çatarak antrenman yaptıkları yere doğru döndü ama sarışın arkadaşından hiçbir iz yoktu. Bunun ne ile ilgisi vardı-?

"İşte yontma işi böyle gitti." Güneşte ağarmış, pütürlü bir tahta parçasını uzattı. Pürüzlü çizgiler yüzey boyunca ilerliyor, kıymıklar dışarı fırlıyordu.

Gözlerini kısarak o şeye baktı. *Neydi o?*

Yüzü allak bullak olmuş bir halde çevirdi. "Bu konuda Saba'nın becerisine sahip olduğumdan emin değilim."

"Ben öyle demezdim." Yanaklarını gererek cesaret verici bir gülümsemeye çalıştı. "Bu... bu..."

Bir şekildi. Ve ahşaptı. Elindeki tek şey buydu. Tanınabilir bir şeyin ortaya çıkmasını istedi.

Kıymıklı oyukları ve kıvrımlı tahta kurdu delikleri olan uzun bir kütle.

Yutkundu. "Bu... güzel mi?"

"Bana patronluk taslama." Parmakları o şeyin üzerinde kıvrıldı ve onu cebine soktu. "Bu bir balina köpekbalığı olmalı, bilirsin, resiflerdeki gibi?"

"Oh? Oh. Oh!" Sözde 'balina köpekbalığı'na verdiği şaşkın yüz ifadesi yerine, ağzını parlak bir gülümsemeye zorladı. "Şey, bu-erm-bir tür-"

İçinden kısık bir kıkırdama geçti ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Cidden, Vee, endişelenme. Yontma hevesimden çoktan vazgeçtim.

-Bunu Saba'ya bırakacağım. Zaten çok fazla kıymık var. Ve hayal kırıklığı, hedeflediğim şeyin tam tersi."

"Yani, idman. Yontma. Bir şeyleri kaçırıyor olmalıyım çünkü noktaları birleştiremiyorum."

"Ah, evet." Elleri gevşek yumruklar halinde açılıp kapandı. "Perry ellerim ve zihnim için dikkat dağıtıcı bir şeye ihtiyacım olduğunu söyledi. Odaklanabileceğim ve beni sakinleştirecek bir aktivite."

Vice'ın göğsüne bir sızı saplandı. Küçük ama kesinlikle keskindi, yontma işinden kalan kıymıklardan biri gibi. Hâlâ Perry ile öfkesinin ardındaki nedenler hakkında konuşuyordu - bazen kontrolünü kaybetmesine neden olan karanlık.

Vice mürettebata döndüğünden beri, Knigh'le her gece diğerleri yataklarına çekildikten sonra rom içerek sohbet ediyor, ayrı kaldıkları zamanları konuşuyorlardı. Ona Perry'yle konuşmanın kendisini rahatsız eden duyguları - özellikle de babasıyla ilgili duyguları- anlamlandırmasına nasıl yardımcı olduğunu anlatmıştı.

Perry ile konuşuyorum. Onunla değil.

Peki neden ona gelmeliydi? Evet, arkadaşları ama az önce de söylediği gibi, onun *tek* arkadaşı o değildi.

Eğer bu sızı kıskançlıksa, aptalcaydı. Knigh'in öfkesini dindirmesine yardım eden her kimse, bu sadece iyi bir şey olabilirdi. Kızın onun üzerinde bir hakkı yok gibiydi.

Sanki baş belası kıymıktan kurtulabilecekmiş gibi öksürdü. "Bir etkinlik mi?"

"Peki." Ona yan gözle baktı. "Copper Drake'in şifresini çözmeye yardım etmeme izin vereceğini umuyordum. Perry yavaş ilerlediğini söylemişti."

"Daha çok Perry'nin söylediği gibi, tamamen buz gibi olduğu için sızlanıyordum."

Boğazını temizledi ama ağzının kenarındaki seğirme bir kahkahayı gizlediğini ele veriyordu. "Homurdanma ve *mızızlanma* sözcükleri söylenmiş olabilir. *Senin şikâyet etmenden şikâyet etmesindeki* ironiye dikkat çekecek cesareti kendimde bulamadım."

Kıkırdadı, bunu ondan gözlerini kaçırmak ve cevap vermeyi geciktirmek için bir bahane olarak kullandı. İpuçları üzerinde birlikte çalışmak işi hızlandıracaktı.

Ama aynı zamanda o ve onun küçük bir kulübede birlikte olmaları anlamına da geliyordu. Tek başına. Onun, *Sovereign*'da kardeşi George'un yüzünde yankılandığını gördüğü o küçük ifadelerini içmek için dünyadaki tüm zaman. Havada sürekli tarçın, sabun ve yıpranmış deri sıcaklığı varken çok fazla zaman.

Esinti tuzlu hava hariç her şeyi süpürüp götürmeden önce, şimdi hafifçe yakaladı. Keskin bir nefes almasına neden oldu, ama bu sadece onun kokusunu daha da derinleştirdi, ta ki içinde yüzene, boğulana kadar, tatlı, baharatlı ve temiz.

Bu dayanılmaz olurdu. İmkansız.

Ama ekipte Latince konuşan tek kişi oydu, yani çok fazla seçeneği yoktu.

"Aşinalık hor görmeyi doğurur" derler. Belki de birlikte geçirecekleri zaman, ona karşı süregelen duygularından kurtulması için tam da ihtiyacı olan şeydi.

"Yardım..."

İleride, açık körfezde, pırıl pırıl suları yararak ilerleyen siyah yelkenli üç gemi henüz rıhtıma yanaşmamıştı. Onlarla ilgili bir şey boğazındaki sözcükleri susturmuştu. Yanlış bir şeyler vardı.

Bir saniye sonra fark etti. Siyah yelkenler. Ötedeki parlak boyalı binalara karşı boşluk gibi duran *dolu* yelkenler.

Gemiler yanaşmaya hazır değildi. Karnı seğırdi.

Hâlâ küpeşteye yaslanmış olan Knigh omzunun üzerinden baktı ve kaskatı kesildi. "Sorun nedir?"

Kimin gemileriydi bunlar? Ve neden limana yanaşmak için yavaşlamak yerine körfezde seyrediyorlardı? "Bir bayrak görebiliyor musun?" Bir tane görebilmek için başını çevirdi.

Şimdi hazırolda dururken, uyanıklık neredeyse üzerinden yuvarlanıyordu. "İşte." Yakınına eğildi ve işaret etti.

En yakın gemide, üzerinde kıpkırmızı bir kalbi delen beyaz bir mızrak bulunan siyah bir bayrak vardı. Kimin bayrağıydı bu? Belki de yeni bir kaptan, daha deneyimli mürettebatla ittifak kurmuştur.

"Hepsi aynı şekilde uçuyor," diye mırıldandı. "Siz-?" Toplar patladı.

GU (S T S

Hu sessiz sokaklarda ilerleyen Knigh, körfezdeki gemilere kaşlarını çatarak baktı. Siyah yelkenler, siyah bayraklar. Ama burası dost canlısı bir kasabaydı; korsanlar neden saldırıyordu ki?

Vee akıntıları saldıran gemilere karşı ayarlamış, onları şimdilik denizin dışına itmişti. Ancak silah ve çelik sesleri çoktan karaya ulaştıklarını ve şüphesiz bulabildikleri değerli her şeyi yağmalamak istediklerini söylüyordu.

Knigh, Vee ve düzinelerce mürettebat körfezin güney tarafına inmişti. Munroe hiç vakit kaybetmeden kendisinin ve adamlarının da savaşa katılacağını ilan etmişti; ne de olsa korsanları durdurmak Kraliyet Donanması'nın göreviydi.

Tıpkı bir zamanlar Knigh'in olduğu gibi.

Her nasılsa, işte buradaydı, kendisi de bir korsandı ve hâlâ bu mücadeleyi veriyordu. Başını iki yana salladı ve o seslere doğru koşmaya başladı.

Her yönde kapılar ve kepenkler kapalıydı. Üst kattaki bir pencerede üç küçük yüz belirdi ve koyu renk gözleriyle onların geçişini izledi. Çocuklar.

Knigh'in göğsü sıkıştı. Bir an sonra tepelerinde bir kadın yüzü belirdi. Onu gördüğünde ağzı bir karış açık kaldı. Kaşlarını birbirine vurarak çocukları sürükledi ve geriye sadece karanlık bir pencere bıraktı.

Onlar için yapabileceği en iyi şey saldırıyı sonlandırmaktı. İlk tabancasını çekti. İleriden bağırışlar ve kılıçların çarpışması geldi.

Vee ona bir bakış fırlattı, silahları da hazırды, kaşları düşük ve kararlıydı. Başını sert bir şekilde eğdi.

Onun diğer tarafında, savaş seslerine doğru koşarlarken Saba önüne bakıyordu. O ve diğer Albionik halk Arawaké'nin adalarında sadece misafirdi ama burası onun ailesiydi. Memleketi. Yaşadığı kasaba

doğdu ve büyüdü. Bu savaş çığlıkları tanıdığı insanların, birlikte büyüdüğü erkek ve kadınların haykırılarıydı.

Tehdit altında olan ailesi, arkadaşları, evi olsaydı, öfkesini, dehşetini tutamazdı. Çılgına dönerdi. Buna şüphe yok.

"Bu köşeyi dönün." Vee oflayarak ilerledi, uzun bacakları çeliğin çelik üzerindeki halkasına doğru olan mesafeyi tüketiyordu. "Şansımız yaver giderse onları gafil avlarız."

"Evet, onlar için kötü şans," diye homurdandı Saba.

Dudakları gergin olan Knigh onun omzunu sıvazlarken güven verici bir gülümseme vermeye çalıştı. Ama güvence şu anda pek işe yaramıyordu, değil mi? Tek yapabileceği savaştı.

Zaten dolu olan tabancasının horozunu kaldırdı ve Vee'nin peşinden hızla gitti.

Kalbi çarparak savaşa hazırlandı ve tam onlar dönerken hizaya geldi.

Kırmızı ve beyaz savaş giysileri içindeki bir grup adam, kılıçlarını savunmak için kaldırmış, düşmüş iki yoldaşlarının başında duruyordu. Etraflarında, kahverengi ve soluk siyah giysileriyle kıyaslandığında sönük kalan yaklaşık iki düzine korsan toplanmıştı. Ancak kılıçları, adalıların kılıç ve baltalarına vurdukça parlıyordu.

"Şansımızı eşitleyelim, olur mu?" Vee yavaşladı ve tabancalarını doğrulttu.

"Gidelim." Knigh de onunla aynı hizaya gelerek ikinci silahını çekti. ilkinin manzaraları.

Sarışın bir adamın dişleri, tıknaz bir savunmacıya saldırırken parladı.

Nefes verin, tetiği *çekin*, sonra silah sesi ve keskin bir duman.

Sarışın korsanın kafası bir tarafa kaydı. Kılıcı havada durdu. Şakağında kırmızı bir leke belirdi, sonra sendeleyerek dizlerinin üzerine çöktü.

Bir an sonra Vee'den iki el daha ateş sesi geldi ve iki korsan daha düştü.

Knigh diğer tabancasını doğrultarak bir adım daha attı. Kanı hızlı ve sıcak akıyordu. Silahlı ve savaşa hazır diğer gemilere saldırmak bir şeydi ama bu korsanlar sivillerle dolu bir kasabaya saldırmıştı. Aileler. Çiftçiler. Zanaatkârlar.

Çenesini sıkarak ikinci tabancasıyla nişan aldı ve tekrar ateş etti.

Başka bir saldırgan ağzı ve gözleri açık bir şekilde taşla kesilmiş yola düştü.

Arkalarında takımlarının ayak sesleri varken, Vee mesafeyi kapatırken bir kez daha ateş etti. Sonra sadece terin ekşi kokusu, kanın metalik tınısı ve savaşın homurtusu ve çarpışması kaldı.

Saldırganları arkadan yakaladıklarında itti ve kesti. Hâlâ silah seslerine tepki gösteriyorlardı, hâlâ direnişin bu düğümünü yok etmek için yaklaşan kendi güçleri değil de kendilerine *karşı* olduğunu fark ediyorlardı.

Onları daha çok kandır.

Bir kadını, savunmacılardan birini kesmeden ezip geçerken burnu seğirdi.

Sağında Saba ve Aedan kılıç ve baltayla düşmanla savaşıyor, Saba her vuruşta öfkeyle bağıırıyordu. Adanın adamları acımasız bir kararlılıkla savaşıyor, geniş kılıçları düşman korsanlar kuşatıldığında uzuvları kesip biçiyordu.

Knigh'in kalbi her vuruşta çarpıyor, kasları sıcak ve parlak bir şekilde yanıyordu. Kesip biçti, savuşturdu ve saplanan bir bıçağı бүktü.

Onun yanında Vee de aynı şiddetle dövüşüyordu, yüzü kan içindeydi ama yaralanmamıştı.

Güvendeydi. İyiydi.

Damarlarındaki sıcaklık azaldı.

Çalım atarak Knigh'in her vuruşundan kaçmayı başaran keskin çeneli adamın dikkatini dağıttı. Adamın kılıcı Vee'nin yanlış vuruşunu yakalamak için sallandı ama Vee kılıcını adamın kalçasını kesmek için çoktan çevirmişti. Adam homurdandı, kıpkırmızı çizgiye bakarken yüzü allak bullak oldu.

Bir dikkat dağıtma. Bir açıklık. Knigh saldırdı.

Bu kez Knigh'in bıçağı et ve kas direncine çarpana kadar havayı deldi.

Sivri çeneli adam karaya vurmuş bir balık gibi ağzını açtı ve bir damla kan sivri çenesinden aşağı akarak kirli sakalına yapıştı.

Öldürmeye ve almaya gelmişti. Çocukların, balıkçıların ve sanatçıların, yani huzurlu sivillerin olduğu bir yere gelmiş ve altın, gümüş ya da her ne delilik için geldiyse ona ulaşmak için hepsini kesip biçmişti.

Şimdi Knigh'in bıçağından kurtuldu ve kendi kanıyla kayganlaşmış bir sokağa yığıldı.

Hak edilmiş bir kader.

Sadece birkaç saldırgan ayakta kaldı ve onlar da hem adalılar hem de *Venatrix* mürettebatı tarafından zorlandı.

Knigh nefesini tuttu, bir an sonra burnu kırıştı. Kan, ter ve ölüm, evet, ama aynı zamanda... *duman*?

Kükürtlü barut kokusu değil, odun dumanının sade kış kokusu. Ama burası soğuk bir Aralık akşamında Albion değildi.

"Ateş," diye soludu Vee. Gözleri kuzeydeydi.

Knigh onun görüş alanını takip ederek şehrin kalbine doğru ilerledi. Batan güneşe karşı koyu duman çizgileri yükseliyordu.

Yüreği ağzına geldi. "Cehennem ve lanet."

"O piçler," diye homurdandı Saba, önündeki kadın düşerken hırıltılı nefesler arasında. "Kasabayı ateşe veriyorlar."

Ateş, ayrım gözetmeksizin yıkım demekti. Daha fazla korkaklık. "Vee, yapabilir misin?"

-"?"

Ama döndüğünde kadın yanında değildi.

İleride bir hareket belirdi - Vee caddede koşuyordu. Onun peşinden bir adım attı ama oflayarak durdu. O gittiğine göre ekibin geri kalanının bir lidere ihtiyacı vardı.

Saba konuştuğu yerden kasabayı savunan adamlardan birine döndü; uzun boylu ve ince yapılıydı, aralarındaki en genç adamdı, onların yaşına yakındı. "Gidin, biz iyi olacağız." Kaşlarını birleştirerek dumana doğru başını salladı. "Ateşlere doğru gideceğiz, bakalım yardım edebilecek miyiz."

Dudaklarını büzdü ve Saba'dan Vee'nin geri çekilen formuna baktı. Vee neredeyse gözden kaybolmuştu. "Güvende kal." Vee'nin peşinden koşmadan önce Aedan'ı omzundan alkışladı.

V Buz, Redland'ın sokaklarında ilerliyordu. Yoğunlaşan duman kokusu onu teşvik ediyor, bacaklarının ve kollarının pompalanmasını sağlıyordu. Yapış yapış sıcakta gömleği üzerine yapıştı.

Farkındalığının bir ipliği her zaman denize doğru çekilirdi. Koşarken, körfez boyunca sürüklenmesine, havaya su çekmesine ve hafif bulutlar oluşturmalarına izin verdi.

Yüksek bir yer. Yüksek bir yere ihtiyacı vardı. Kasabayı düzgün bir şekilde görebilseydi, bulutları ağırlaştırıp kalınlaştırır ve ateşlerin üzerine yağdırırdı.

Bir köşe, sonra bir başkası. Gözlerini birkaç yol ötedeki sarı Güneş Kulesi'ne sabitledi. Etrafındaki yapılardan daha yüksek olan bu kule, yeteneğini geliştirmek için mükemmel bir nokta olabilirdi.

Geçtiği sokaklardan silah ve kılıç sesleri yankılanıyordu ve tüm içgüdüleri onu o yöne itiyordu. Savaş kızıştığında kılıç ve tabancayı kınına sokmak çok yanlış geliyordu ama çatışmalara yardım etmek için durursa, yangınlar kontrolsüzce devam edecekti.

Kaşlarını çatarak, daha fazla adalıya ve saldırgana yaklaşırken koşmaya devam etmek için ayaklarını zorladı. Kule artık sadece bir sokak ötedeydi. Uzakta, duman bulutları daha da kalınlaşmıştı.

Parmak eklemleri sıkılaştıkça kılıcını çekti. Durduramazdı ama yine de yardım edebilirdi. Her geçen dakika daha da keskinleşen havayı soluyarak sola doğru yöneldi.

Her iki taraf da onun yaklaştığını fark edemeyecek kadar savaşa dalmıştı. Savunmacılar arasındaki genç bir adam iki korsanın saldırılarını savuştururken yüzünü buruşturdu. İleri geri itişip kakışıyorlardı; eğer çok yaklaşırsa

ve yangınların daha fazla zarar vermesini önlemek için çok geç kalmak.

Eğilerek saldırıganların hizasında, onların iki adım gerisinde koştu. Kılıcı aradaki boşluğu kapattı, bacaklarının arkasını keserken tutuşuyla sarsıldı.

Acı ve şaşkınlık çığlıkları ve iki düşman korsanın düşerken çıkardığı gümbürtü onun ardından duyuldu.

Belki gülümsememesi gerekiyordu ama yardım etmişti ve bu da kavgadan kaçmak zorunda kaldığı için duyduğu suçluluk duygusunu hafifletti.

Bir köşeyi daha döndükten sonra kare kulenin tabanına ulaştı. Boyalı alçı duvarları yedi kat boyunca uzanıyordu; sarı ve altın rengi başka bir günde de görkemliydi. En üst katının açık tarafları kasabanın net bir görüntüsünü veriyordu.

Duraklayarak kılıcını sildi ve kınına geri koydu. Homurdanarak kapıyı açtı, ardından iç duvarların etrafından dolanan taş merdivenden yukarı koştu. Birkaç dakika sonra ciğerleri ve kasları yanarak açık havaya çıktı. Çatıyı tutan kare sütunlardan birine yaslanarak nefesini tuttu.

Buradan bakıldığında tüm kasaba önüne yayılıyordu. Kuzeydoğuda, kademeli tapınaklar ve konsey salonu, alçak seviyeli evlerin ve atölyelerin üzerinde yükseliyordu. Aralarında karanlık dumanlar yükseliyordu.

Ötede, orman şehrin kenarlarını yalıyordu; çoğu sokak boyunca korunmuş ağaç cepleri vardı. Taş ve alçı yapıların arasındaki yeşil gölgeler Albion'daki kutsal korular olabilirdi, ancak bunlar meşe ve dişbudak yerine maun ve frangipani idi.

Batıda, çoğu küçük ticaret ve balıkçı gemisi olan beyaz yelkenliler demir atmış sallanıyordu. Deniz, değişen brandaların arasında parıldıyordu.

Siyah yelkenliler kuzeybatıdan yaklaşırken, saldıran korsanlar onlara karşı oluşturduğu akıntıya kapıldılar. *Venatrix* körfezi yararak onları karşılamak için yelken açtı. Tek başına.

Ama bu Perry'nin işiydi ve Clovis'i dümene oturtmuş, topları da ateşe hazır hale getirmişti.

Vice'ın işi buradaydı. Ellerini kaba taş sütuna dayayarak kendini ayaklarının üzerinde ortaladı ve farkındalığının daha fazlasının körfezin üzerinde gezinmesine izin vererek zaten orada olan parçasına katıldı.

Onun yardımıyla hava denizden daha fazla nem çekti. Kabarık beyaz bulutlar kalınlaştı, büyüdü ve karardı. Ani bir rüzgâr onları iç kesimlere getirdi.

Gözlerini kısıarak, en büyük duman bulutunu pazar meydanının yakınındaki tabanına kadar takip etti. Saçmalık. Kereste tezgâhları olgunlaşmış yakıt olurdu. Ağırıklı olarak taşın inşa edilmiş alanların üzerinde başka dumanlar da yükseliyordu. Pazardaki yangın onun önceliği olmalıydı.

Bulutları, dumanın siyah çizgisiyle birleşene kadar yerel rüzgârlarla yerlerine yönlendirdi.

Sonra bıraktı.

Yoğun ve sırlıklam bir tufan çatılara ve kaldırımlara çarptı. Evcil hayvan kokusunun elektrik kokusu buradan bile havayı dolduruyor ve pazar yerindeki yangından daha fazla duman yükseliyordu.

Kendi kendine başını salladı. Bulut doğru noktadaydı.

Daha fazla nem, daha fazla bulut, şimdi körfezin üzerinde gökyüzünü dolduruyor.

Elini sütuna bastırarak bulutları ayırmaya çalıştı ama bulutlar parmaklarının arasından kayarak cıva damlaları gibi birbirine döküldü.

Hadi ama.

Kolları ağrıyordu; ateşlerin nerede olduğunu bilmesi gerekiyordu, bu yüzden pınarı kullanmanın zamanı değildi. Denizde olduğu gibi karada da yer duygusu yoktu, suda krakenin yerini bulmak için farkındalığını kullanmıştı. Burada gözlerini kapatırsa büyü kör olurdu.

Bulutları kazıdı, çizdi ama bulutlar onun yerine itmesi için düzgün parsellere ayrılmayı reddetti. Eğer büyük bir bulutu tüm yangınların üzerine yayarsa, alevleri boğmaya yetecek kadar yağmur yağdıramayacak kadar ince ve zayıf olurdu. Kuyu kaynağı ateşi söndürmek için bol miktarda su toplamasına izin verecekti ama...

Başa döndük.

Lanet olsun.

İlk bulutu zayıflamıştı ve sanki yağmuru tüketiyormuş gibi halsiz hissediyordu. Ama ince bir duman izi hâlâ yukarı doğru sürükleniyordu, bu yüzden bu yeni bulutu ona katılması için yönlendirdi. Yağmur bir kez daha yağdı.

Denizden biraz daha su çekerek gözlerini kırıştırdı. Bekle, halsiz *hissetti*. Karayı hissedemiyordu ama bulutları *hissedebiliyordu*. Eğer yangınların yerlerini bir bulutla işaretlerse, bu onları söndürmeye yetmeyecekti *ama* kaynağa dalarken yönünü bulmasını sağlayacaktı.

Sırıtarak kendi kendine başını salladı. İşte bu kadar.

Derin bir nefes alarak parmaklarını araladı ve bulutunu üç duman bulutunun üzerine uzanana kadar ince ince gerdi. Duman bulutlarından

Pazar yeri şu anda sadece zayıf gri bir duman çıkartıyordu, ancak yağmur durmuştu ve kuru yakıtla hala kükreyerek hayata dönebilirdi.

Benim gözetimimde olmaz.

Bulutı, hafif ve puslu görünümüne rağmen tüm ateşleri örtüyordu.

Gözlerini kapattı ve derinlere daldı.

Karanlık etrafını sarmış, sonsuza kadar uzanıyordu. Ama burada şimşek aktı. İçinde, tam merkezinde bir şey cevap olarak kıvılcımlandı, parlak ve uğultulu.

Nefes al. Nefes ver. Hâlâ *burada* olduğu kadar *dışarıdaydı* da.

Ve bulut sisi dışarıda bir yerlerde bir kasabanın üzerinde uzanıyordu, bulanık şekli farkındalığının hemen sınırındaydı.

Ellerini titreşen, çatırdayan gücün içine soktu ve güç onu sarstı.

Vücudundaki tüm tüyler diken diken oldu, bu his fiziksel dünyadan ayrılışını kaydedecek kadar güçlüydü.

Su. Deniz. Yağmur. Buraya bunun için gelmişti.

Bir eliyle bulut oluşumunu yerinde tutarken diğer eliyle denizini çekti.

Nemini isteyerek bıraktı, her bir küçük zerre havaya yükselip diğerlerine katılarak bulut haline gelirken onun farkındalığında parıldadı.

Artık püfür püfür değil, kalın, karanlık ve yağmurdan ağırdı.

O kadar ağırdı ki, omuzlarında bir yük gibiydi. O kadar kalındı ki, içinden geçse yüzünde ve saçlarında boncuk boncuk su bırakabilirdi.

Düşmesine izin verdi.

Su girer, su çıkar. Nefes almak gibi.

Orada öylece durup denizden gökyüzüne nem çekerek bir asır geçebilirdi, ama yine düşecekti.

Yeterince uzun oldu mu? Nefes

al. Nefes ver.

Parmak uçları ve avuç içi kaba taşın üzerinde. Ayaklar sıkıca dikildi. Buraya.

şimdi.

Bir esinti yüzündeki saç tellerini savurdu, alnındaki ve gömleğindeki teri serinletti.

Artık denizden su çekmiyordu, bulutlarda zaten olanın yağmasına izin verdi ve dışarı baktı.

Gökyüzü döndü, kulenin sütunu sarhoşça yalpaladı. Kendini tutarken taşlar tenine **s ü r t ü n d ü** .

Gözler kapandı, sadece bir an için, sonra dünya yeniden düzeldi.

Son baş dönmesini de gözlerini kırpıştırarak atlattı ve kasabayı gözden geçirdi. Bulutları artık sadece soluk, beyaz ve kabarıkta, sadece hafif bir çiseleme bırakıyordu.

Peki ya altlarında?

Artık duman yok.

Sütuna yaslandı. Bitmişti. Ve bu kadar yağmurdan sonra saldırganlar daha fazla yangın çıkarmakta zorlanacaktı.

Dudaklarını büzerek körfeze doğru döndü, o sırada bir çatırtı havayı yırttı. Nefesi boğazında düğümlendi. Silah sesi. Yakındı.

Geldiğinde kulenin altındaki sokaklarda hiç kavga olmamıştı ama o zamandan bu yana ne kadar zaman geçmişti?

Kenardan başını uzattı ve kulenin dibinde yanıp sönen çeliği gördü.

Saında vahşi beyaz bir çizgi olan bir adam tarafından kullanılan parlayan elik. Knigh, iki düşman korsan tarafından kuşatılmıştı. Bir diğeri ayaklarının dibinde yatıyordu.

Kalbi boğazına kadar fırladı. O da neydi yle?

Kız gruptan ayrıldığında onu takip etmiş olmalı.

Sayıda az ve yalnız, kolayca çılgına dönebilirdi. Buna izin veremezdi.

"Lanet olsun, Knigh," diye homurdandı, tabancasını doldururken sesi titriyordu.

Sokağın ilerisinde bir hareketlilik var.  korsan daha, mürettebatından değiller ama bu tarafa geliyorlar.

CORN (RED

H

Ack. Slash. Savuştur.

Knigh's kollar Yanmış. Ter Gıdıklandım onun kaş ve gözlerine damlamakla tehdit ediyordu.

Kulaklarında kan uğultusu.

Sağındaki kızıl saçlı adam hırladı, burnundaki güneş yanığı deri kırışıp çatladı. Homurdanarak, güçlü ama beceriksiz bir el üstü vuruşuyla onu yere serdi.

Beceriksizce olabilirdi ama yine de dikkatini toplaması gerekiyordu. Başını sola doğru sallayarak Red'i ve sarışın arkadaşını görüş alanının dışında tuttu.

Vee'yi buraya kadar takip etmişti. Onun yağmur yağdırmak için yeteneğini kullanmayı planladığını fark edince, onu korumak için kulenin dibinde oyalanmıştı. Belki de saldırganlar onu kulenin tepesinde yeteneğiyle çalışırken fark etmişlerdi ya da belki de onu kapıda kamburlaşmış bir şekilde görmüşler ve neyi koruyor olabileceğini merak etmişlerdi.

Her iki durumda da Kızıl, Sarışın ve Kahverengi üçlüsü ortaya çıkmış ve saldırmıştı. Brown'ı çabucak yakalamıştı ama bu diğerlerini korkutup kaçırmak yerine, sanki yoldaşlarının kaybına değmesini istiyorlarmış gibi onları daha kararlı hale getirmişti.

Blond sola doğru daire çizerek yan manevra yapmaya çalıştı.

Gözlerini kısan Knigh dönerek bir adım uzaklaştı ve Kırmızı'dan gelen bir darbeyi daha savuştururken kuleyi arkasına yerleştirdi. Çelik sesleri karşıdaki dükkânların duvarlarında yankılanıyor, sanki sadece üç adam değil de tam bir çatışma varmış gibi duyuluyordu.

Ama bunu düşünecek zaman yoktu çünkü kılıcı tekrar büküldü ve Sarışın'ın bir hamlesini zar zor rotasından çıkardı.

Dart etti ve sol elindeki hançerle Blond'un omzunda ince bir çizgi açtı. Ama bu sadece yüzeysel bir kesikti çünkü Kızıl, Knigh'in kılıcını ve kemiklerini sarsan bir dizi kesikle bastırmaya başlamıştı bile.

Yüzünü buruşturdu ve bu hareket gözüne bir ter damlasının süzülmesine neden oldu.

Sokağın aşağısında bir yerden bağırışlar geliyordu. Tanıdığı sesler değildi. Kırmızı ve Sarışın için takviye kuvvetler.

Lanet olsun.

Kalbi hızla çarpıyor, kulaklarındaki uğultu gittikçe artıyordu.

... *Bizi hayal kırıklığına uğrattın...*

Yumuşak ama ısrarcı. Kafasının içinde.

...ve sonra sen gittin...

Bıçakları parladı, bulutların arasından sızan güneşi yakaladı. Hızlı. Daha hızlı.

Hack. Slash.

Savuştur. Tekrar.

... *Yalan söyledin...*

Blond'un dizine tekme attı, vuruşla birlikte gırtlaktan bir hırıltı çıktı.

... *Bizi mahvettin...*

Hayır. Dur.

Gözlerini kırıştırdı ve sarsılarak bir adım geri attı.

Bu düşünceler sadece çıldırmaya yol açar.

Nefes al. Al. Dışarı.

Parry. Parry. Parry.

Lordlar, bu kalıba girmek kolay olacaktı. Babasını düşünmek, kaslarında kıvılcımlanan ve onu her şeyden daha fazla zorlayan acı ve öfkeyi çağırırdı. Ama düşüncelerini başka bir yere yönlendirmek zorundaydı...

Aedan ile idman. O lanet tahtayı oymaya çalışıyorum. Kahvaltıda peynir ve ekmek. Bunlar güvenli düşüncelerdi.

Bir kez daha savuştururken başını salladı. *Kontrol bende.*

Ama artık bu dövüşün kontrolü onda değildi. Sadece savunma yapamazdı.

-Bir noktada başarısız olacaktı ve sonra ölecekti.

Vee onun hediyesinde ve ben onun tek savunma hattıyım... Vee öldü... Benim yüzümden.

Güvenli düşünceler değil.

Perry, zihninde kaybolmak yerine dikkatini şimdi ve burada tutmasını önermişti.

Bir nefes. İki. Üç.

Bu dövüşü kaybedemezdi ve berserking, bundan daha kötü ihtimallere karşı hayatta kalmasına yardımcı olmuştu. Belki de...

Ama teslim olamazdı. *Vermeyecekti.*

Göğsü sıkıştı, hava çaresiz hırıltılar halinde içeri girdi. Gözleri yanıyordu.

Dört. Beş. Altı.

Öfkeyi kucakla ve hayatta kal. Kontrole tutun ve...

İçeri. Dışarı. Yedi.

"Kendimi kaybetmeyeceğim," diye mırıldandı sıkılmış dişlerinin arasından.

Red'in gözleri büyüdü ve Blond'a bir bakış fırlattı, o da sadece kaşlarını çatarak şaşkınlığını ifade etti.

Belki onun deli olduğunu

düşündüler. Belki de öyleydi.

Ama yine de saldırdılar. Bir vuruş, iki, üç. Clang, clang, clang. Elleri yankıdan uğuldadı.

Dört. Beş. Altı.

Vuruşları mı yoksa nefesleri mi

sayıyordu? "Bugg-"

Bir *çatırtı* havayı yırttı. Silah sesi sokakta yankılanırken eğilmeye başlamıştı bile. Blond ve Red'in arkadaşları menzile girmiş olmalıydı.

Knigh nefes nefese kaldı. Bunun kaç nefes olduğunu sadece Tanrılar biliyordu. Ama... bekleyin, canı yanmıyordu. Iskalamışlardı. Yoksa acı henüz başlamamış mıydı?

Gözlerindeki ve alnındaki teri sildi.

Kırmızı ve Sarışın hareketsizdi. Neden avantajlarını kullanmamışlardı?

Sonra Sarışın garip, boğulur gibi bir ses çıkardı ve tökezleyerek geri çekildi. Kırmızı ağzı açık bakakaldı.

Tabii ya. Yoldaşları onu ıskalamış ve kendilerinden birini vurmuştu. Knigh yumuşak bir kahkaha attı.

Ama bu şansın üzerinde duracak zaman yoktu. Red'in üzerine atıldı, bıçak çok çabuk dirençle karşılaştı ve onu ezdi.

Adam sendeleyerek geri çekildi, kılıçtan kurtuldu ve yere düştü.

Bir *çatlak sesi* daha yankılandı.

Yaklaşan sürünün başındaki adam bir adımı kaçırdı, sonra yere yığıldı, koşusu onu kaldırımında kaymaya itti.

Silah sesi yukarıdan geldi. Yukarı baktı ve işte oradaydı-Vee kulenin tepesinden bakıyordu, yüzü solgundu. Başını salladı, yüz hatları sert çizgilerle belirlenmişti, sonra gözden kayboldu.

Omuzlarını yuvarlayan Knigh ayaklarını uzattı ve grubun kendisine ulaşmasını bekledi. Ancak bu yoldan devam etmek yerine başka bir yola saptılar, ayak sesleri giderek daha da sessizleşiyordu.

Ofladı ve kulaklarındaki uğultu azaldı. Artık yalnız olmadığına göre o kadar da kolay bir hedef değildi. Kılıcını ve hançerini Red'in gömleğinde temizlerken sokağı taradı. Başka kimseden iz yoktu.

O doğruldu ve kılıçlarını kınına soktuğunda Vee kuleden koşarak geldi. Kaşları öfkeyle düğümlenmiş olsa da yaralanmamıştı.

"Sen...?" Kadın onu inceledi, çene kasları dalgalanıyordu.

"Birkaç sıyrık. İyileşmesi için zaman harcamama bile değmez. İyi görünüyorsun-" "Ben iyiyim." Ona el salladı. Sert bir şekilde nefes verirken Ellerini iki yanına indirdi ve saldıran korsanlarla aynı yolda ilerlemeye başladı. "Buraya ne halt etmeye geldiniz?"

Gözlerini kırıştıtarak onun peşinden yürüdü. "Ne yaptım ben...?" Çok açıktı, değil mi? Onu takip etmişti, onu savunmuştu. Ve kızın davranışlarına bakılırsa, bu durumdan *rahatsız olmuştu*. "Senin peşinden geldim."

"Sana ihtiyacım yoktu." Kollarını kavuşturdu. "Kendini öldürtebilirdin."

"Ve *kendini* öldürtebilirdin." Kahkaha ve öfke arasında bir yerde oflayıp pufladı. "Neden seninle gelmemi istemedin? *Birlikte* bir plan yapabilir, Aedan'ı da yanımıza alabilirdik."

Gözlerini kırıştırdı, çenesi gevşedi. "Senden..." Kaşlarını çatarak başını salladı. "Ben... Ben bunu düşünmemiştim." Birkaç adım daha koştular, kaşları artık kızgınlıktan çok düşünceli bir ifadeye bürünmüştü. "Ayrıca, seni bu şekilde tehlikeye atamazdım." Sözlerinde bir titreme vardı.

Ona bir kaşını kaldırdı, ama o sadece önüne baktı, ona değil. "Ama sen de içine dalmaktan mutlu oldun?"

"Bana ne olduğu önemli değil."

"Ne olur..." diye kekeledi. Düşündüğü şey bu muydu? Pervasızlığının ardındaki gerçek bu muydu? Her zaman hayatın kısa olduğuna ve yarın öleceğini düşündüğüne inanmıştı, ama bu? Ayaklarını yere sabitleyen adam, onun kolunu tuttu ve bir adım ötede durması için döndürdü. Eğildi, gözleri karanlık ve fırtınalı olsa da onun bakışlarıyla buluşmasını sağladı. "Bu benim için önemli."

Ona bakarken kaşları çatıldı. "Yapmamalısın..." Başını hafifçe salladı. Bu jestte o kadar savunmasız bir şey vardı ki, adamın içine işledi. Kolu adamın kavrayışıyla büküldü ama geri çekilmedi; bunun yerine gömleğini parmak uçlarının arasına aldı ve gönülsüzce çekti. "Yapmamalısın."

Ne yapmamalı? Umursamamalı mı? Savaşın ve yağmurun kokusunu alabileceği kadar yakınında durmamalı mıydı? Yapmamalı mıydı-?

Arkadan gelen ayak sesleri -belki yarım düzine, koşuyorlar.

Silahlarını çekerek, o ve Vee topuklarının üzerinde döndüler. Adrenalin içinde dalgalanıyor ve kasları bir sonraki dövüşü hazır bir şekilde titriyordu.

Birkaç dakika sonra, *Venatrix* mürettebatı olmayan altı korsan, Vee'yle az önce geçtikleri kavşaktan görüş alanına girdi. Kılıcını savunmaya hazır hale getirdiğinde, yabancılar ikisine bir saniye bile bakmadan yolun karşısına geçtiler.

"Bunun için vaktimiz yok," diye mırıldandı Vee.

Ne zaman kendini savunmasız bıraksa, bir kesinti, neden *şimdi olmadığına* dair bir neden olmak zorundaydı ve an kayboluyordu. Ama başını salladı. "Anlaştık."

Düşman korsanların peşinden koştular, bunun bir tuzak olması ihtimaline karşı tetikteydiler ve kasaba halkına karşı girişebilecekleri herhangi bir saldırıyı durdurmaya hazırdılar. Ancak korsanlar olabildiğince hızlı koşmaya niyetli görünüyordular; rıhtımın yanındaki kumlu sahile varana kadar düz bir rota izledikten sonra sağa döndüler.

Kum Knigh'in ayaklarının altında batıyor, koşarken baldırlarını yakıyordu. Kaçan figürlerin arasındaki ince boşluklarda, alçak, karanlık şekillerin bakışlarını yakaladı. "Kayıkları," diye soludu. Bir tanesi çoktan suya girmiş, sertçe kürek çekiyordu. "Geri çekiliyorlar."

Vee sırtları, omuzları ve kan, ter ve kirle kirlenmiş gömlekleri inceledi. Başını salladı, gözlerinde zafer ışıltıları parlıyordu.

İç kesimlerden, çığlıklar eşliğinde daha fazla ayak sesi geliyordu. Adalıların kırmızı ve beyaz savaş kıyafetleri parladı. Bağırıyorlar, silahlarını kaldırdılar ve saldırganları kovaladılar.

Korsanlar en yakın tekneye hücum ederken, Knigh ve Vee yavaşlayarak adalıların tiz savaş çığlıkları ve kılıçlarının ucuyla vurarak tekneleri taciz etmelerine izin verdi.

Ellerini dizlerine koyarak nefesini tuttu, hava ciğerlerine tatlı tatlı doluyordu.

Vee benzer bir pozisyondan, "Pratik yapmıyorsun, Denizci Çocuk," diye pufladı.

onun yanında. Kadın sırtıttı.

"Konusabiliyorsun," diye homurdandı. "*Zar zor.*"

Kıkırdadı ve doğruldu, göğsü hâlâ kabarıyordu. "O ipuçları üzerinde çok fazla zaman harcadım, kalemleri ittim. Sanırım ikimiz için de havada ekstra görevler var."

Bu düşünceyle kasları ağrıyarak inledi ama son kayık da suya indiğinde bu ses büyük bir tezahüratın içinde kayboldu. Saldırganlar çılgınca gemilerine doğru kürek çekerken, *Venatrix* onların ardından bir kez ateş etti ve tek görünür hasarı çatlamış bir avluyla limana döndü.

Saba, Knigh ve Vee'nin arasında belirdi. Başını sallayarak onları sırtlarından alkışladı. "Tamamdır. Savaş sona erdi." Dikkatini geri çekilen düşmandan ayırırken omuzları çöktü. "Başardık."

Vee, Saba'nın elini sıktı. "Kasaba güvende."

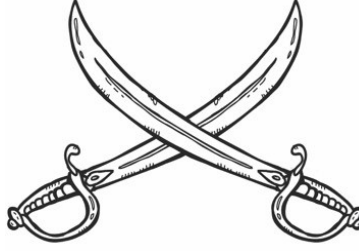
Saba'nın gülümsemesi, Vee'ye soru dolu bir bakış atmasına neden olacak şekilde katılaştı. Ama Vee arkadaşına odaklanmıştı.

"Bu akşam bir ziyafet olacak," dedi Saba. "Annem bizi orada isteyecek, biliyorsun." *Anne* kelimesini duyunca gözleri daha da kapandı.

"Blackwood," diye seslendi Lizzy sahilin ilerisinden.

Saba'nın her zamanki parlaklığını neyin azalttığını sormaya vakit yoktu. Knigh ona ve Vee'ye başıyla selam verdikten sonra aceleyle Lizzy'ye doğru ilerledi. Bu savaşı kazanmış olabilirlerdi ve bu gece bir kutlama yapılacaktı ama şu anda onarması gereken yaraları ve kurtarması gereken hayatlar vardı.

COM (BUV

A Hewanorra'ya yelken açmak yerine bir gece daha burada kalmayı tercih etti. Ada da çok yakındı, sadece bir günlük batı yolculuğu mesafesindeydi. Vice iç çekti. Hewanorra'dan gelen teklifi reddedebilirdi.

Saba'nın annesi ziyafette kalmak istiyordu ama Perry ile tartışamazdı; *Venatrix*'in onarıma ihtiyacı vardı ve mürettebat yeme, içme ve eğlenme fırsatını geri çevirmek istemezdi.

Perry, Saba'yla birlikte şehrin tadını çıkarması için onu uğurlamadan önce *sabırlı* olmasını söylemişti. Vice, hazinenin onlar ulaşmadan önce ayaklanıp uzaklaşması halinde bunun bedelinin çok ağır olacağını söyleyerek homurdanmıştı.

Ama burada, pazar yerindeydi.

Vice'in hatırladığı kadar canlıydı, her tarafta kuleler ve katmanlı tapınaklar, sohbetleri ve "Gelin satın alın" çığlıklarını yansıtıyordu. Gelin satın alın!" Rahibeler ölümler için ayinler düzenliyordu ve Vice onların mahremiyetine saygı duyarak bu ayinlerden uzak durmuştu. Ama şimdi bu iş bitmişti, sanki meselenin altına bir çizgi çekmişlerdi ve meydan, saçlarında ve boyunlarında parlak boncuklar ve tüyler taşıyan, her zamanki gibi meşgul olan yerel kadınlarla dolup taşıyordu.

Tezgahlar malların ağırlığı altında inliyordu. O kadar çok çeşitte balık vardı ki, Vice her geldiğinde en azından tanımadığı bir tanesini görüyordu. Benzer şekilde baş döndürücü çeşitlilikte meyve ve sebzeler. Kahverenginin hayal edilebilecek her tonundan zarifçe oyulmuş ahşap eşyalar. Varlığı ensesini gıcıklayan demir aletlerden çelik silahlara ve gümüş, bakır ve parlak, güzel *guanin* takılara kadar işlenmiş metal.

Ama Drake'in hazinesi değildi. Tekrar iç çekti.

Saba dev mangonun yanından geçerek Vice'a baktı. "Şimdi, malların kalitesinden rahatsız olmadığınızı *biliyorum*." Koyu renk gözleri kısıldı. "Sonra istiyorsun

o ipucu."

Vice cevap olarak sadece dudaklarını b z d . Bu kadar tahmin edilebilir miydi?

"Perry'nin söz verdiği gibi * imdi* değil de yarın *sabahın* ilk  ıklarıyla yola  ıksak ne fark eder ki?" Saba başını eğdi ve meyveyi uzattı. "Kokla  unu."

Asırlık bir ipucundan pek bir farkı yoktu, doğru, ancak mangonun konuyla ne ilgisi olduğunu kimse tahmin edemezdi. "Peki, seninle dalga ge e eğim." Vice mangoyu aldı, mango kafası kadar büyüktü. G ne li sarı-kızıl-kıpkırmızı rengi, hayal kırıklığına rağmen gülümsemesine neden oldu. Mangoyu burnuna götürüp içine çektiğinde, ba  döndürücü tatlılık onu boğmakla tehdit etti ve yumuşak bir inilti çıkardı.

Saba sırtarak d kk n sahibine ödeme yaptı; orta ya lı, sıırım gibi bir adam gülümseyerek başını eğdi. "Gördün mü?" Meyveyi Vice'tan aldı ve omzunun üstündeki bir çantaya koydu. "Eğer kalmasaydık, bunu asla deneyimleyemeyecektin. Eğer bu kadar güzel kokuyorsa, tadının nasıl *olduğunu hayal* et." Kara kaşlarını salladı ve çantayı ok adı.

Ağzı sulanan Vice kıkırdadı ve tezg hlara doğru ilerlemeden önce d kk n sahibine el salladı. "Haklısın. Tadı sadece yarısı kadar iyi olsa bile, yine de etkileneceğim."

"Güven bana. Senin için daha sonra hazırlayacağım ama tohumu talep ediyorum." "Koleksiyon için bir tane daha mı?" Vice bir tezgahın  n nden geçerken sordu

Deri eşyalar satıyordu, zengin, toprak kokusu mangonun tatlılığını yok etmeye yetiyordu. Bir anısı canlandı: Kal alarında büyük, güçlü eller, gri gözler, alaycı bir gülümseme.

Lanet olsun. *Knigh*'in bir anısı.

Yanakları sıcaktı, öksürdü ve sanki bu anıyı temizleyecekmi  gibi bir elini yüzünde gezdirdi.  zerinde durmaması gereken bir anı.

Arkadaşlar. *Sadece* arkadaş.

Saba kaşlarını kaldırarak ona uzun uzun baktı. Vice da ona baktı ve ifadesini *Knigh*'in boş maskesi gibi nötr tutmak için mücadele etti.

Yeterince başarılı olmuş olmalı, çünkü Saba tek omzunu kaldırarak başka tarafa baktı. " imdilik saklaması için kız kardeşime vereceğim. O ekecek, benim için başlatacak." Duraklayarak elini öğleden sonra g ne inde parlayan kırmızı deri bir çantanın üzerinde gezdirdi. "Sonra saksıyı almak için geri geleceğim ve onu yeni evine götüreceğim. Meyve vermesi için birkaç yıl geçmesi gerekecek ama bu çeşit için buna değer."

Yeni evi. Saba'nın bir gün satın alıp bir ev ve stüdyo inşa edeceği ve kendi geçimini sağlamak için küçük bir çiftlik kuracağı arsa. Henüz çok uzak, ama yine de Vice'ın karnında dönüp duruyor.

Herkes gider. Terk ederler ya da seni hayal kırıklığına uğratırlar ya da ölürlər. Sanki zihninin o karanlık köşesinden bir hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi. *Saba da farklı değil.*

Vice uzun bir nefes çekti. Saba henüz hiçbir yere gitmiyordu. Rahatsızlığına rağmen gülümsemeyi elinin tersiyle itti. Bu ev Saba'nın hayattan istediği şeydi; Vice bunu ona çok göremezdi, bu şu anlama gelse bile...

"Yani siz onu topladığınızda çoktan meyve vermiş olacak," dedi, sesi sahte bir parlaklıkla doluydu ve dericinin tezgahındaki bozuk para cüzdanlarıyla ilgileniyormuş gibi yaptı. "O boyutta hâlâ taşınabilir mi? Ah, önemli değil"-omuz silkti-"Sizin için Venatrix'e sığdıracağımızdan eminim."

Saba kıkırdadı. "Bir yıl içinde *bu kadar büyüme*yecek."

Vice dondu kaldı, ensesindeki tüyler diken diken oldu. Yanlış duymuş olmalıydı. Öyle *olmalı*. "Bir yıl mı?" Cevabı beklerken Saba'ya bakmaya dayanamayarak çantaları karıştırdı.

"Şey, kabaca. Yani, sence o *mesafeye* yaklaştık mı?" -Saba boğazını temizledi ve yaklaştı, sesini alçalttı- "değil mi?"

Hazine. Vice kaşlarını çatarak Saba'ya baktı ama arkadaşının yüzünde bulunduğu gülümseme -parlak, umutlu, heyecanlı- karnındaki düğümü çözdü. "Tanrı'nın izniyle."

Gülümsemesi büyürken Saba'nın gözleri parladı. "Mükemmel. Yıllardır topladığım tüm tohumlar ve biriktirdiğim parayla, bu bana kurulum için ihtiyacım olan son şeyi verecek."

"Yani"-Vice başını salladı, boğazı aniden düğümlendi-"yani... Ama..."

Başını eğen Saba'nın gülümsemesi yerini küçük bir kaş çatmaya bıraktı. "Bir stüdyo. Bir ev. Çocukların kendileri olmakta özgür olacakları bir yer." - kaşlarını çatarak alışveriş torbalarıyla yanlarından geçen üç kadına baktı - "kız ya da erkek oldukları için kurallara bağlı değiller. Bunca yıldır bunun için çalışıyorum. Bunu biliyorsunuz."

Düğüm daha da sıkıldı. Vice bozuk para cüzdanlarından birini kaptı ve inceliyormuş gibi yaptı. "Biliyorum. Çok çok *uzak* bir geleceği kastettiğini sanmıştım. Bir yıldan çok on yıl gibi." Bu son iki kelime boğazını tırmaladı, kırık cam gibi keskin, tuz gibi yakıcıydı.

"Evet, bu vurgun onu daha da yaklaşıyor, ancak bu olmadan bile önümüzdeki birkaç yıl içinde yeterince biriktirmiş olurdum. Bu sadece kaliteli aletlere sahip olacağım anlamına geliyor,

başlamak için en iyi stok ve daha güzel bir ev." İşte buradaydı. Ciddiydi. O...

Saba gidiyor. Bu dört hece kalbinde çınladı.

Sa-ba's lea-ving.

Ba-dum, da-dum.

Acıdı. Ve ağırdı. Ve gözlerini ağrıtıyordu.

Ama onun istediği de bu.

Kolları mekanik bir kukla gibi kaskatı kesilmiş olan Vice para kesesini yere bıraktı. Çarklar ve makaralar tarafından çekilen bir gülümseme yerinde gıcırdadı.

Ben iyiyim. Ona ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok.

"Harika." Saba'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Bu harika."

"Ziyaret edebileceksin, biliyorsun." Saba'nın ağzının bir tarafı orantısız bir gülümsemeyle kalktı. "Aslında, ziyaret etsen iyi olur, yoksa."

Vice gözlerini devirdi. "Hey, bu...?" Saba'nın ötesinde, başka bir tezgâhtan kavisli ahşap bir şey dışarı bakıyordu.

Tanrılara şükür, dikkat dağıtıcı bir şey. Her şey bu konu hakkında konuşmaktan daha iyiydi.

Eğer bu konuda konuşmazlarsa, Saba'nın uzun, çok *uzun* bir süre hiçbir yere gitmediğini varsayabilirdi.

Boynunu bükerek, kitaplardan giysilere kadar bir dizi kullanılmış eşyanın satıldığı tezgâha yaklaştı. Teller ve bir boyun göründü. "*İşte* bu." Bir gitar.

Gülümseyerek -bu zoraki bir gülümseme değildi- eline aldı ve Saba yanında belirirken parmaklarını tellerin üzerinde gezdirdi. "O zamandan beri bunlardan birini görmemiştim..."

Covadonga. Gemiye ilk aldıklarında, gemide bir gitar vardı. Ve kutlama yaptıkları gece Knigh onu çalmıştı. O gece aynı zamanda ilk kez öpüştükleri, ilk kez birlikte uyudukları, aylardır aralarında kıvılcımlanan şeye ilk kez teslim oldukları geceydi.

İçine bir sıcaklık doldu. Oynarken çok rahatlamış görünüyordu, ayak parmakları tıkırdıyor, ateşe bakıyordu.

"Blackwood'un çaldığı şenlik ateşi." Saba bir tel kopardı, nota uyumsuz *bir tını* olarak çıktı. "Ona ne oldu?"

Vice titreyen teli sakinleştirdi. Knigh'in yaptığı kadar güzel ses çıkarmanın bir püf noktası olmalıydı ya da belki de sadece akort edilmesi gerekiyordu. "Bilmiyorum. Her şey olduğunda... muhtemelen hâlâ *Morrigan*'daydı."

Saba kaskatı kesildi, kaşları kalktı. "Anlıyorum."

Vice boğazını temizledi ve enstrümanı çevirdi. Gitarları tanımıyordu; kıtada Albion'da olduğundan daha yaygındılar, bu yüzden tanrılar sadece kalitesini anlamak için neye bakması gerektiğini biliyorlardı. Hasarlı görünmüyordu; çatlak ya da yonga yoktu. Ahşap pürüzsüz ve iyi cilalanmıştı, gövdenin en geniş yerinde küçük bir kakma parşömen süslemesi vardı.

Covadonga'dakine benzer bir boyuttaydı, bu yüzden Knigh'in ellerine tam oturacaktı. "Onu o zamandan beri oynarken görmedim..." *Ona Avice Ferrers'ı öldürdüğümü söylediğimden beri.* Ama Saba tüm bu karmaşadan haberdar değildi ve Vice'ın bunu yayınlaması ya da tekrar gündeme getirmesi mümkün değildi.

"Hmm, evet, hatırlıyorum, ben *Covadonga*'ya gitmeden önce çalmayı bırakmıştı." Saba enstrümanı inceledi, kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı.

Onun görüş alanını takip eden Vice, tellerin izini sürerek parmak uçlarını ısırmalarına izin verdi.

Saçlarındaki ateş ışığı; tellerin üzerinde uçuşan parmakları. Palmiye şarabının tatlı yanığı. Vice, onun çaldığı ve kendisinin de dans ettiği, müziğin içinde kaybolduğu birkaç geceyi hatırlayınca ürperdi. Tek başlarına birbirlerinin tadını çıkarmışlardı ama mürettebatın geri kalanıyla rol yapıyorlardı - tek dokunuş, onun ritmine göre hareket ederken, her ikisi de daha sonrası için gizli sözler verirken, adamın ona için için yanan bakışlarıydı.

Ama bu o zamandı. Adam onu ihanetiyle ezmeden önceydi ve kadın da onu uzaklaştırmak için acımasızlığıyla onu ezmişti. Yine de burada Drake'in hazinesine bağlıydılar.

Sesi kadının içine hiç de adil olmayan şeyler yapıyordu, ama bu bir yana, çaldığı müzik hâlâ harikaydı ve ona bir sakinlik getiriyor gibiydi.

Ve Perry ellerinin dikkatini dağıtmanın öfkesine iyi gelebileceğini söylemişti... Belki de bir özür olabilirdi - onu tersledikten sonra bir özür borçluydu

Daha önce. Ne de olsa bu riski sadece onun için almıştı.

Onu kulenin dibinde, tek başına ve sayıca az olarak görmenin dehşeti onu ele geçirmiş, neredeyse çıldırtmıştı, onun çıldırmasının nasıl bir şey olduğunu tatmıştı. Evered'in ölümünden zaten o sorumluydu. Ve döndüğünden beri her gece rüyasında Evans'ın o tuzakta kaybolduğunu ve Mercia'nın onun yardım çığlıklarını susturduğunu görüyordu. Dün gece bu ikisi Evans'ın düştüğü korkunç bir tekrarda birleşmişti ama ses güvertedeki bir cesedin sesiydi.

Eğer Knigh olsaydı.

Ürperdi. Ona bir şey olması önemli değildi; herkes için Avice Ferrers çoktan ölmüştü. Annemi çoktan hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama Knigh'in ailesinin Mercia'nın pençesinden kurtulmak için ona ihtiyacı vardı. Hazine onları-

"Bu gerçekten utanç verici." Saba iç çekti. "Böyle yetenekli parmakların boşa gittiğini görmekten nefret ediyorum."

Vice gözlerini kırıştırdı, gitardan başını kaldırdı; bakıyor olmalıydı.

Saba ilk oynadığı gece onun ellerini iyi kullanabildiğine dair bir yorum yapmıştı. Kesinlikle çift anlamlı bir sözdü; dudaklarının kenarındaki sırıtış da bunu doğruluyordu.

Normalde Vice'ın güleceği yerde, içinde beliren huzursuzluk hissiyle kaşlarını çatı.

"Saba!"

İkisi de yola koyuldu ve Saba'nın kız kardeşlerinden birinin yolun sonundan el salladığını görmek için döndüler.

Omuzları çöken Saba inledi ve kız kardeşine el sallayarak uzaklaştı. "Ziyafet için hazırlanma zamanı."

"Hadi," dedi Vice gitarı yere bırakıp tezgâhın nerede olduğuna dikkat çekerek. Gitarı Knigh için satın alacaktı ama bunu Saba'nın önünde yapmak sadece cevaplamak istemediği soruları gündeme getirecekti. Saba'ya dirseğini uzattı. "*O kadar* da kötü olmayacak."

Dudaklarını büzen Saba, kolunu Vice'ınkinin içinden geçirdi. "Senin için sorun yok," diye mırıldandı. "Annem yaptığın her şeyi seviyor. Sanırım seni benden daha çok seviyor."

Vice'ın yüreği ağzına geldi. Redland'e gelmelerinin üzerinden o kadar uzun zaman geçmişti ki, Saba için ne kadar zor olabileceğini neredeyse unutmuştu. "Hayır, öyle değil." Deniz kıyısına ve Saba'nın annesinin konsey başkanı olarak yaşadığı büyük katlı eve doğru gitmeye başladılar. "Sadece benden bir beklentisi yok."

"*Beklentilerimi* karşılayamıyorum." Saba yüzünde asık bir ifadeyle önüne baktı.

Vice, Saba'nın çenesini çekerek onu göz teması kurmaya zorladı, az önceki sahte gülümsemesi kayboldu. "Haksız beklentiler. Beni duyuyor musun?"

Saba'nın yüzündeki çatık kaşlar kaybolmadı. Dudakları gerildi. Düşünüyordu belki ama emin değildi.

Vice onun elini sıktı. "İşte bu yüzden kendi küçük çiftliğini kuracaksın, *kendi* bildiğin gibi yaşayacaksın ve çocuklarına kendilerine karşı dürüst olmayı öğreteceksin."

Gülümsemesi samimiydi ama içindeki burkulma devam ediyordu.

Saba'nın omuzları çöktü, gerginliği azaldı. "Teşekkür ederim." Yürürlerken parmak uçlarına basarak Vice'ın yanağına bir öpücük kondurdu.

"Ayrıca"-Vice sırttı ve göz kırptı- "eğer o kadar kötüyse, kendini unutana kadar içebilirsin."

Saba gülerek ona çarptı. "Buna içerim."

R) S K V B U S) N (S S

S Islak ve sertti - belli ki Saba hurma şarabı yapmayı burada öğrenmişti. İçkiyi yudumlarken gözleri yaşardı, yanıyordu. Knigh, elinde şarapla yaklaşan genç bir delikanlıya başını salladı.

Bir sürahi daha.

Artık yok. Tanrılar. Lütfen.

Ziyafet için sahile yakın bu geniş taş döşeli meydana uzun masalar kurmuşlardı. Vice'ın daha fazla yağmur yağmayacağına dair verdiği güvence sayesinde yapraklı tenteleri kurmamışlardı ve tepelerinde mürekkep siyahı bir gökyüzü uzayıp gidiyor, yıldızlar ufuktan ufka uzanıyordu.

Artık ziyafet sona ermişti, görünüşe göre içki içme zamanı gelmişti. Çok ama çok fazla içki.

Aedan ve Saba'nın sesleri genel gürültünün üzerinde yükseldi. Küçük kardeşleri ve mürettebattan birkaçıyla bir oyun kuruyor gibiydiler.

Munroe grubun kenarında durmuş, elindeki içkiyi yudumlarken parmak eklemleri bembeyaz olmuş, sessiz, gözleri sürekli Saba'ya kayıyordu. Zavallı adam. Görevi ile Saba'yla geçirdiği son saatleri en iyi şekilde değerlendirme arzusu arasında o kadar bocalıyordu ki Knigh gülümsedi.

Venatrix'e kaptanlık eden herkesin kaderinde bu muammayla yüzleşmek var mıydı -denizcilik görevi mi yoksa çekici bir korsan mı?

Belki de varlığının Munroe'yu daha da rahatsız etmesi ihtimaline karşı olay yerinden kaçsa iyi olacaktı. *Hükümdar* ve refakatçisinden kaçtıklarında

Munroe'nun Knigh'ye hâlâ amiriymiş gibi baktığı anlaşılmıştı.

Knigh, her geçen dakika daha da gürültülü hale gelen kalabalığın arasından sinsice uzaklaştı. Munroe böyle düşündüyse aptalın tekiydi.

Artık gerçekten bir korsan.

"Huh." Gözlerini kırıştırdı, sonra gülümsedi. Bu düşünce artık birkaç hafta önceki ağırlığını taşııyordu.

Çenesini kaldırarak ziyafet için bir araya gelmiş olan tuhaf insan topluluğunu taradı. *Venatrix*'in korsanları, eski donanma mürettebatı ve düzinelerce adalı, hepsi de konuşmak için dağılmıştı. Clovis ve ortağı Erec lobut ve topla oynanan bir oyunu yönetiyordu. Giderek büyüyen bir grup, yeni çalmaya başlayan müzisyenlerin etrafında dans ediyordu.

Meydanın uzak ucunda, aralarında Saba'nın annesi Şoko'nun da bulunduğu birkaç yaşlı adam ve kadın derin bir sohbe dalmıştı. Her nasılsa Saba'nın aklından annesinin adanın konseyinin başı olduğunu ve Arawaké'de çok saygı gördüğünü söylemek geçmişti.

Yine de Saba bir korsan olarak denizlerde dolaşıyordu - işte *bu* daha sonra sorulmak üzere saklanacak bir soruydu.

Ne kadar merak etse de, ziyafet sırasında Shoko, Perry ve Vee ile birlikte masanın başına yakın bir yerde, diğer konsey üyelerinin karşısında oturmakla onurlandırıldığına sormaya cesaret edememişti.

Tüm önemine rağmen, Knigh ve Munroe onu selamlamaya çalıştığında gülmüş ve akşam yemeğinde gülümseyerek rahatça sohbet etmişti. Ticaret iyiydi ve Arawakéan Birliği göreceli bir barış içindeydi. Shénzhōu'dan ipek ithal etmek ve bunları yerel günlük ağacıyla boyamak kârlı bir işti, özellikle de bu yıl anakaradaki ve Avrupa'daki güzel hanımların rengi mor olduğu için.

Kaşlarını çattığı tek an, Saba'ninkine çok benzeyen ifadesiyle, son zamanlarda adalara yapılan korsan saldırılarından söz ettiği andı. O ve Vee bu haber karşısında şaşkın bakışlarını paylaşmışlardı. Avrupa'dan korsan avcıları bölgeye geldiğinden beri korsanlar kasabaları yağmalamayı büyük ölçüde bırakmıştı, çünkü bu en ağır cezaları gerektiriyordu. Knigh'in zamanından önce durmuştu ama o, Arawakéan çıkarlarına saldıracak kadar aptal olan tek bir gemiyi takip etmek için toplanan korsan avcı filolarını gören adamlarla birlikte hizmet etmişti. Kaşlarını çattı ve palmiye şarabını tahta kadehinde döndürdü.

Tehlikeye rağmen, o aptallar gelip Redland'a saldırmışlardı. Bakmadılar aç ve çaresiz ya da-

Saba ve Aedan'ın etrafında toplanan kalabalıktan bir çığlık geldi ve Shoko konuşurken başını kaldırıp baktı. Tekrar başka bir yere bakmadan önce ağzı düz bir çizgi çizdi.

Knigh, Saba ile Shoko arasındaki gerginliği fark etmişti ama konsey lideri onu içten bir sıcaklıkla karşılamıştı. Vee'ye gelince, Shoko onu kucaklamış, saçlarının ne kadar parlak olduğunu haykırmış ve ona hediye ettiği yağı kullanıp kullanmadığını sormuştu.

Saba'ya verdiği tek onay işareti, hamile kız kardeşine bir kertenkele oyması hediye etmesiydi - Saba'nın onu *Respair*'de yontarken gördüğü kertenkelenin aynısı. Saba bunun çocuğun hayvanı olacağını hayal ettiğini, bu yüzden güzel küçük heykelciği bir tür tılsım gibi yonttuğunu açıkladı. Kız kardeşi çok heyecanlanmış, çocuğun yakında ortaya çıkacağını gösteren büyük yumrunun etrafından sarılmak için onu kucaklamıştı. Shoko sadece bir kez başını salladı.

Knigh ikisinden uzun bir yudum aldı. Ona çarptı, tatlı ve glyd. *Doğru ya*. Bu normal şarap ya da içki bile değildi. Kadehine göz kırptı ve başını salladı. Lordlar, bu şey konusunda dikkatli olmalıydı.

Lafi açılmışken.

Meydanın kenarındaki o şekli tanıyordu. Yıldızlara ve onların denizdeki yansımalarına karşı siluetini koruyan uzun boylu bir kadın küpeşteye yaslanmış, içkisini yudumluyordu.

Ve Vee'yi tanıdığım kadarıyla, Hewanorra'ya henüz yelken amadıkları için duyduğu tedirginliği de bastırmaya çalışıyordu.

Yanaştı. "Hazine avına çıkmak yerine hala burada olduğumuz gerçeğini mi düşünüyorsun?"

Kahkaha olabilecek bir nefes verdi - suyun üzerinde yanıp sönen ışıktan yüz ifadesini anlamak zordu. Ona dönerken kaşlarını kaldırdı ve yarım bir gülümseme verdi. "Bu kadar kolay okunuyor muyum?"

Onun duruşunu taklit ederek kıkırdadı. "Hayır, sadece seni tanıyorum."

Kıpırdamadan durdu, gözleri adamın kıpırdanmasına neden olacak şekilde ona dikilmişti. Sadece yıllarca aldığı eğitim onu kıpırdanmaktan alıkoymuştu. "Huh." Sonunda başka bir yarı gülüş, yarı nefes alışla başını çevirdi. "Belki de biliyorsundur."

Fincanından uzun bir yudum aldığında deniz meltemi yüzüne saçlarını savurdu ve parmakları onu itmek için kaşındı.

Lanet olsun, onun yanındayken vücudu tamamen kendisine ait değildi. Her bir parçası ona doğru çekiliyordu, sanki kendisi bir pusula noktasıydı ve o da kuzeydeydi. Bu onu kendi rotası mı yapıyordu? Yol gösterici noktası mı?

Elindeki fincana ters ters baktı. Bu şey çok glyd ve ona saçma sapan şeyler düşündürüyordu.

Ama ne söyleyeceğini bilmiyordu, bu yüzden bir yudum daha aldı - bir anlığına da olsa dikkatini ondan uzaklaştıracak herhangi bir şey.

"Sadece o değil," dedi sonunda ve ne demek istediğini anlamak için konuşmanın üzerinden geri dönmek zorunda kaldı.

"Sadece gecikme değil mi?" Kaşlarını kaldırdı. "O zaman *seni* içmekten ve dans etmekten alıkoyan ne olabilir?"

Fincanını kaldırdı. "Hâlâ içiyorum."

"Doğru, ama aynı içkiyi yarım saattir elinde tutuyorsun." "İzliyordun, değil mi?" Bu sözlerde zorlayıcı bir şey vardı.

Gözlerinin ışıltısı ve ağzının kenarında seğiren sırıtışı. Tıpkı esintideki kokusu gibi alaycı bir şeydi. Dövüştten sonra yıkanmaları için bir şans verilmişti ve o da bunu kullanmış olmalıydı, çünkü ter ve kan kokmuyordu ve her zamanki vanilya ve petrichor kokusuna bir turunçgil zingî vardı, sanki saçlarına limon yağı sürmüş gibi.

Bu riskliydi. Vee ile yalnız kalmak her zaman riskliydi, ama onunla flört etmek...

Kalbi daha hızlı atmaya başladı, neredeyse dansçıları çılgınca bir dönüşle sürükleyen müziğin hızıyla.

"Belki de," diye mırıldandı.

Daha yakına eğildi, o kadar hafif bir hareketti ki bunu yaptığının farkında bile olmayabilirdi. Bakışları yoğunlaştı, sanki bir soru sorar gibi araştırdı.

Bu soru her neyse, *evet* demek istiyordu. Yüz kere evet.

Ama... onunla flört etmemesi gerekiyordu; sorunun ne olduğunu sorması gerekiyordu. Kraken'den kaçtıkları gün ona kendini teklif etmişti ve o da arkadaşlığı seçmişti. Yapabileceklerini ve Aedan'a yaptıklarını düşününce, onu suçlayamazdı. Sormakla bile aptallık etmişti.

Geri çekilerek boğazını temizledi. "Affedersin, soruyordum... seni sabahlara kadar dans etmekten alıkoyan diğer şey nedir?"

"Ah." Yüz ifadesi omuzlarıyla birlikte çöktü. "Bu Saba." Saba'nın hazineden payına düşeni kullanarak nasıl bir arsa almayı ve yıllardır hayalini kurduğu evi yapmayı planladığını anlattı. "Her zaman ekin ve hayvan yetiştirmeyi ve sonunda bir aile kurmayı planladığını biliyordum, sadece" -başını salladı, kaşları çatıldı- "bunun sadece eninde *sonunda* olacağını düşünmüştüm.

Daha yıllar ve yıllar var. Ama Drake'in hazinesini ne kadar çabuk alırsak, o kadar çabuk gider."

Pekala. Gerçek neydi? Hayal kırıklığı... üzüntü? Bir şaka ya da sahte bir neşeyle yumuşatılmamıştı bile, sanki umurunda değilmiş gibi. Gözlerini kırıştırarak ona baktı, vücudunun ve yüzünün her açısındaki çarpık çizgiler, içine doğru attığı düğüm.

"Ve sen de onu özleyeceksin," dedi sonunda. Onu bu kadar üzgün görmek ve bunun kaynağını itiraf etmek, içindeki her keskin kenarı, her alay ya da dalga geçme imasını kesip atmasını sağladı. Sesini, omzunun üzerinden geçirmek istediği dokunuş kadar yumuşak tuttu. Belki bu onu ikna edebilirdi. En azından rahatlatabilirdi. Ama... hayır.

Yutkundu, nefes verdi, sonra fincanını sıktı. "Eminim onu ziyaret edebileceksiniz. Aslında, başka türlü süreni istemeyeceğinden eminim."

Yüzünü tekrar suya döndü, küpeştenin üzerine eğildi, yüzü gölge ve titrek deniz ışığı içindeydi. "Mmm."

"Sonsuza dek korsan olmasını bekleyemezsin." Kolay bir hayat değildi. Kesinlikle güvenli bir yer değil. "Bazılarının deniz hayatını sevdiğini biliyorum" - onun gibi, Vee gibi

-"ama bu onun için sadece bir amaca ulaşmak için bir araç gibi görünüyor."

"Sona giden bir yol. Yeni bir hayat." Vee içini çekti, kendi üzerine daha da çöktü, ancak bunun mümkün olmadığına yemin edebilirdi, onun için değil. "Herkes gider," diye mırıldandı, o kadar sessizdi ki bunu ona değil de kendine söylemiş olabilirdi. "Giderler, ölümler ya da seni hayal kırıklığına uğratırlar. Bunu biliyorum. *Biliyorum.*"

Kalbi burkuldu. *Ah, Vee.* Ondan uzak tutmak için iki elini de bardağın etrafına sardı.

"Sadece..." Sesi boğuk çıkmıştı. "Bu kadar çabuk mu?" İçkisini boşalttıktan sonra dudaklarını şapırdattı. Sanki alkol onu canlandırmış gibi doğruldu. "Ve ben onun mutlu olmasını istiyorum" -fincanla işaret etti- "ama henüz buna hazırlanmam gerektiğini düşünmedim."

Teslim oldu ve omzunu sıktı, sıcak ve sert bir şekilde karnını sıktı. Ona dokunarak tehlikenin sınırına gelmişti ama bunu geri alamazdı, hele ki kızın ona bakmasına, kaşlarını kaldırmasına ve gözlerinde umut dolu bir ışığa neden olmuşken.

Cesaret verici bir baş hareketiyle gülümsedi. "Hâlâ buradayken ondan en iyi şekilde faydalanabilirsin."

Vee'nin kaşları birbirine yaklaştı, savaşta takındığı kararlı ifadenin daha yumuşak bir yankısı. Derin bir nefes alırken omuzları bir yükselip bir alçaldı. "Doğru."

"Ve biliyorsun" -başını eğdi, ağzını bir sırtış kapladı- "Drake'in hazinesine giden yolda hâlâ yaşanacak pek çok macera olduğuna dair bir his var içimde. Şifreyi ve yeri bulduk diye gerisinin kolay olacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

Kıkırdadı. "Sanırım hayır. Sonuçta, bunun neresi eğlenceli olabilir ki?"

"Gerçekten nerede?"

Elini kendi eliyle kapattı - elini omzunda bıraktığını fark etmemişti bile, onun yanında olmak ve böylece ona dokunmak çok doğaldı. Gülüşü yerini gülümsemeye bıraktı ve bir kez başını salladı. "Teşekkür ederim, Knigh. Beni neşelendirdiğin ve yalnız başıma üzölmeme izin vermediğin için."

"Sanki ben-"

Dansçılardan gelen bir çığlık onu ve Vee'yi birbirinden ayırdı. Saba grubun üzerinde yükseliyor, Aedan'ın omuzlarında duruyor, bir omzunda dengede tuttuğu testiyle gülüyordu. Aedan ve Vee'nin sırlıslık olmasına bakılırsa, aslında iki testi dengeliyordu.

Ancak müzisyenler hiçbir ritmi kaçırmadı, bulaşıcı melodileri dansçıların geri kalanını hareket ettirdi. Knigh'in parmakları bile kalçasına vuruyordu.

"Onları boş bırakırsan böyle olur," dedi Vee sırtarak. Saba ve Aedan'dan ona, onun parmaklarına baktı. "Biliyorsun... Bekle, hemen döneceğim."

Shoko'nun meydanın sonundaki büyük evine doğru aceleyle ilerledi, orada odaları vardı. "Hiçbir yere gitme,"

kaybolmadan önce omzunun üzerinden seslendi.

Knigh onun ardından başını salladı, neyin *peşindeydi*? İçkisini boşalttı ve bu sefer de Vee'nin geride bıraktığı boş fincanın yanı sıra kendi fincanını da doldurması için devresini yapan delikanlıya izin verdi.

Birkaç dakika sonra, arkasında zar zor gizlediği bir şeyle geri döndü. İçkileri yere bırakmasını işaret etti ve adam içkileri parmaklığın üzerinde dengeledi.

"Daha önce seni terslediğim için özür dilerim," dedi. "Gerçekten yardım istemeyi düşünmemiştim ve seni yalnız ve sayıca az gördüğümde çok korktum..." Başını salladı, yüz ifadesi aydınlandı. "Şey, söylemeye çalıştığım şey... Bu bir barış teklifi." Hantal nesneyi çıkardı.

Pırıl pırıl, lake ahşap, gergin teller ve uzun bir boyun. "Bir gitar." Başını sallayarak gitarı ona uzattı.

Durakladı, parmak uçları birkaç santim uzaktaydı. Bir gitar görmeyeli aylar olmuştu. Vee'yi tutuklamaya karar verdikten sonra *Covadonga*'da buldukları gitarı çalmaya cesaret edememişti, gitarın müziği ilk kez birlikte yatmalarına neden olmuştu. Doğruyu söylemek gerekirse, o gece şenlik ateşinde sadece ve sadece onun için çalmıştı. Ve o korkunç kararı verdikten sonra, o lanet şeye dokunmak doğru gelmemiştir.

Ama burada bir tane daha vardı. Zarif ve güzel bir örnek, mükemmel orantılı, hafifçe süslenmiş. Ve Vee'den hediye.

"Sen..." Başını salladı ve ona baktı. Parmak uçları aylar önce ona aldığı hançer küpeye gitti. Göğüs cebinde duruyordu ve göğsüne baskı yapıyordu. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Hayır, ama ben istedim." Başını salladı ve kaldırdı. "Devam et, bu senin. Ve kabul etmek zorundasın, çünkü geri veremem."

"Bu oldukça pahalıya mal olmuş olmalı." Ama avuçlarını kapattı ve tanıdık ağırlığını ellerinin arasına aldı. "Paranı benim için harcamamalısın."

"Ben bir korsanım, ben-"

"Bekle, sen çalmadın-?"

"Hayır!" Güldü. "Her şey yasal ve kurallara uygun. Sadece şunu demek istiyorum" - omuz silkti, gülümsemesine küçük bir keder dokunmuştu - "Saba gibi para biriktirecek bir çiftliğim yok."

"Özür dilerim," diye mırıldandı, yanakları yanıyordu. Belki bir korsanın gitar gibi pahalı bir şeyi çalmış olabileceğini düşünmek haksızlık değildi ama onun hakkında böyle bir sonuca varmak utanç vericiydi. Gözlerini başka tarafa çevirdi, gitara odaklanabildiği için minnettardı. Her bir teli deneysel olarak kopardı ve çıkan tiz sesler karşısında yüzünü buruşturdu. "Lordlar, akort gerekiyor."

"İşte," dedi Vee, "işe yarayacağını biliyordum."

Başını kaldırıp baktığında kızın yüzü gülüyordu. Savaşta zafer kazandığı anların dışında onda bu kadar geniş bir gülümsemeyi nadiren görmüştü. Loş fener ışığında gözleri parlıyordu ve tüm bu ifade göğsünde uzun süredir soğuk ve karanlık olan bir yeri ısıttı.

Riskli, Blackwood. Riskli.

En yüksek teli ayarlamak için gerekenden çok daha fazla dikkat gösterdi. "*İşe yarayacağını biliyor muydun?* O kaçakları teknelerine kadar kovaladığımızda zaten affedilmişsin."

"Hayır, o değil. Perry'nin tavsiyesi. Ellerin dikkatini dağıtacak bir şey olabilir diye düşündüm."

"Ellerimi oyalamak için daha iyi yollar bulabilirim." Bunu gerçekten düşünmeden önce ağzından çıkıvermişti. Bir kahkaha attı ve ona baktı.

Ve hata da buydu.

Çünkü bakışları yüzüne vurulmuş bir darbe gibiydi. Kaşları kalkmış, dudakları aralanmıştı. Belki de cevap verecekti ama vazgeçti.

Tıpkı o şakayı yaparken daha iyi düşünmesi gerektiği gibi. Ama lanet olsun, bu gerçekten bir şaka değildi, değil mi?

Çok kolay ve çok mutlu bir şekilde kendini kaybedebileceği bir yerdi. Tehlikeli olan şey, onun bir dikkat dağıtıcıdan çok ama çok daha fazlası olmasıydı.

Hâlâ aynı ifadeyle ona bakıyordu. Tek hareket esintideki saçları ve göğsünün uzun, yavaş yükselip alçalmasıydı. Bu ritmi iyi biliyordu; mutlu bir uykuya dalarken başını tam oraya, göğüslerinin kabarıklığının üzerine, köprücük kemiğinin çizgisinin altına yaslamıştı.

Birdenbire vücudunu onunkinden ayıran gitar, sanki kâğıttan bir kalkandan başka bir şeyi olmayan bir şövalyeymiş gibi, endişe verici derecede kırılgan hissettirdi.

Riskli olmanın ötesinde. Bu düpedüz tehlikeliydi.

Çünkü onlar *arkadaştı*. Onu kendisine ihanet ettiği için affetmişti, evet, ama bu affediş yeni, genç ve kırılgandı. Aralarındaki barışı sağlamak çok zaman almıştı ve zaman zaman çok acı verici olmuştu. Birbirlerini affettikleri bu noktaya gelmek buna değerdi. Belki de bu kadar şey yaşadıktan sonra başka bir yere varabilirlerdi.

Ama.

Bir *ama* olmalıydı ve bu *seferki* ağırdı, onu yerinde tutuyordu.

Her ne kadar onu arkadaş olacak kadar affetmiş olsa da, bu ona daha fazla yakınlaşmasına izin verecek kadar güvendiği anlamına gelmiyordu.

Onu Donanma'ya teslim ettikten sonra, affedildiği için şanslıydı. Başka bir şey istemek çok fazla olurdu.

Ne kadar isterse istesin.

Ve Yule'de, onun deyiimiyle *sadece beden* olmaya çalıştıklarında, bu korkunç bir şekilde sona ermişti. Neredeyse ikisini de kırıyordu. Her ne kadar bu çapkınca şaka *Morrigan*'da sevgiliyken ona söyleyebileceği türden bir şey olsa da -şimdi *ne kadar* masum bir zaman gibi görünüyordu- artık tehlikeyle bu şekilde flört edemezdi.

Gözlerini kapadı ve bir adım geri çekildi. Hayır, *iki-iki* daha güvenli olurdu.

Bunlar hayatında attığı en zor iki adımdı ama arkadaş kalabilecekleri anlamına geliyorsa, buna değdi.

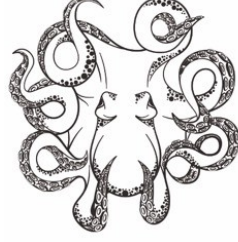
"Özür dilerim," diye mırıldandı başını sallayarak. "Özür dilerim, ben sadece... kötü bir şakaydı..." Boğazını temizledi, tekrar yutkundu. "Çok teşekkür ederim, Vee." Ona gülümsedi ama yanaklarında sert bir ifade vardı ve kaşları derin bir vadide birbirine yaklaştı. "Bu harika bir hediye. Onu güvenli bir yere koyacağım."

Gözlerini kırptırdı ve sanki uyanıyormuş gibi uzun bir nefes aldı. "Elbette." Kadın başını eğdi ve adam kaçtı.

"Aptal," diye mırıldandı, bir elinde gitarı sallarken koşmaya başlamadan olabildiğince hızlı adımlarla uzaklaştı. "Lanet olası palmiye şarabı - bir daha asla o şeye dokunmayacağım." Aceleyle *Venatrix*'e gitti, güvenli bir şekilde ondan uzaklaştı. Bu gece orada, Vee'den ve Shoko'nun evindeki odasından uzakta kalacaktı.

"Knigh Blackwood," diye mırıldandı, "o Korsan Kraliçe'yi rahat bırakmalısın."

ABSOLUT(LVF)N(

F Vice yakasındaki drake iğnesiyle oyalanırken Knigh'in geniş omuzlarının kalabalığın arasından geri çekilişini izledi. Knigh'in temiz, kıvrımlı hatlarını hayal etmek muhtemelen kötü bir fikirdi. ama yine de yaptı.

Neydi o? Flört mü? Bir şaka mı? *Bir teklif mi?*

Hayır, sadece esprili bir sözdü. Özür dileyip geri adım atması, bir şey kastetmediğinin açık bir göstergesiydi. Yine de kızın çok fazla şey anladığını fark etmişti. Aedan, Fitz, Lizzy ve Saba'yla her zaman olduğu gibi sadece boş bir flörttü...

Tek *istediği* daha fazlası olmasıydı. Ki bu aptalca bir istekti.

Onu takip ederse ve Knigh de onu isterse, ona zarar verme ya da onu terk etme ya da belki de en kötüsü ona zarar verme riski vardı. Ne de olsa *Swallow* ve *Respair*'de bu alanda zaten muazzam bir beceri göstermemiş *miydi?*

Daha büyük olasılıkla, Portsmouth'ta onun hastalıklı bedenini gördükten sonra onu istememişti. Grotesk bir manzaraydı ve bunun için onu suçlayamazdı. Yule, evet, böyle bir şey olmuştu ama sarhoş ve çaresizdiler ve bir okyanusun ortasındaydılar. Bu sayılmazdı.

Bir de üniforma meselesi vardı. *Venatrix*'te, bir zamanlar onun gemisi olan yerdeyken aklının bir köşesi Munroe'nun sözlerini fısıldayıp duruyordu: *Donanma onu yaratmıştı*. Knigh'in üniforması onun kimliğiydi.

Ve bunu kaybetmişti. Onun yüzünden.

Kadın bunu düşünmeden edemiyorsa, onun da aklından çıkmıyor olmalıydı.

Ve eğer o, hiçbir konuda suçluluk duymayan kötü şöhretli Bayan Vice, ona neye mal olduğu konusunda suçluluk duyuyorsa, o nasıl hissetmeliydi?

En iyi ihtimalle, ona içerlemişti. En kötü ihtimalle, bunu düşünmeye bile değmezdi.

Yani, hayır. Bir teklif ya da anlamlı bir flört değil, sadece kötü tasarlanmış bir şaka.

"Sadece arkadaşız," diye tısladı kendi kendine ve bakışlarını kaçırdı. Adamın parmaklığın üzerine bıraktığı iki fincanı da aldı. İkisi de doluydu. *Güzel.*

Bir tanesini yuttu, tatlılığın tadını zar zor alıyordu. Annesiyle başa çıkmasına yardımcı olacaksa Saba'ya kendini unutana kadar içmesini önermişti... belki de kendi tavsiyesini dinlemeliydi.

Bardak boşaldıktan sonra kalabalığı taradı ve artık onu göremedi. Neyse ki. Gözleri mümkün olan her fırsatta onu aramak gibi haince bir yönleme sahipti. Bakması hoştu - *hoştan da öte - ama...*

Ofladı. Kafası bulanıktı ama belli ki Knigh'i unutacak kadar içmemişti. Henüz. Boğazının arkasındaki yanmaya karşı gözlerini kapatarak diğer fincanı da içti.

Tekrar baktığında, dünya sanki suyun altındaymış gibi yüzüyordu. *Daha iyiydi.*

Sonra yanı başında kendisine bir fincan daha uzatan tanıdık siyah saçlı figürü fark etti. "Saba! İyi iş çıkardın." İçkiyi aldı ve kutlamaların kenarındaki loş ışıktaki gözleri parlayan arkadaşına sırtıttı.

"Arkadaşlar birbirini kollar." Kendi bardağını Vice'inkine dokundurdu ve Vice kendi bardağını yudumlarırken o da bir yudum aldı. "Yani." Gözleri kısıldı. "Blackwood'la aranızda ne var?"

Vice boğazını temizleyerek başını salladı. "Bir anlaşmamız yok."

Saba sırtıttı. "Belki de sana içki vermeden önce sormalıydım. Demek istediğim, arkadaş olduğunuzu sanıyordum ama sonra ona o gitar verdiğini gördüm." Bakışları Vice'ı delip geçti. Sormasına gerek yoktu, her şey yüz ifadesinden ve sözcüklerinin arasındaki boşluklardan anlaşılıyordu.

Sen ve o birlikte misiniz?

"Oh, sence..." Vice alay etti ve başını salladı. "Sevişip sevişmediğimizi soruyorsun. O gitar sadece arkadaşlar arasında bir hediyeydi." Boynunu gıcıklayan tüylü küpelere dokundu. "Bunları bana senin verdiğin gibi."

Mükemmel bir argüman, Vice. İyi iş çıkardın.

Yerin eğilmesine neden olsa da kendi kendine başını salladı. *Oraya varmak.* Knigh ve aptallığı unutmak için kesinlikle doğru yönde ilerliyor

Ellerinin dikkatini dağıtmakla ilgili şakalar. Vücutuyla dikkatlerini dağıtmak. Demek istediği buydu.

Evet, evet, ne demek istediği çok açık. Bunu unutman gerekiyordu.

Çok mantıklı. Perry gibi.

Ama Saba'nın gözleri hâlâ kısıktı.

"Ve," dedi Vice, bir parmağını fındandan kaldırıp Saba'yı işaret ederek, "Perry de öfkesini dağıtacak bir şeye ihtiyacı olduğunu söyledi -elleriyle yapacağı bir şeye. Yani, gitar." Abartılı bir omuz silkme hareketi yaptı.

Saba kıkırdayarak başını salladı. "Belli ki öyle." İçkisinden bir yudum aldı ve küpeşteye yaslanarak denize baktı. "Yani onunla birlikte olmamın bir sakıncası yok, öyle mi?"

Vice'ın içi ve dışı, her santimi dondu. Nefes bile alamıyordu. Kalbi durabilirdi.

"Yani," diye devam etti Saba, "eğer sen ondan yararlanmayacaksan, ben yararlanacağım. Sakıncası yok, değil mi?" Kara kaşlarını kaldırarak Vice'a bir bakış fırlattı.

Tanırım. Hareket etmesi gerekiyordu. Bir şeyler yapmalıydı, böyle bakakalmak aptalcaydı. Nefesini içine çekerek gözlerini kırıştırdı ama her hareketi mekanikti. Yutkundu ve döndü, kaskatı ve beceriksizce. Bir kahkaha attı. Nassau'da sergilenen o berbat sahne gösterilerinden birinden çıkmış gibiydi. İçkisinden bir yudum alarak, sesinin işe yaraması için kendine zaman kazandırdı.

Saba'nın Knigh'e ilgi duyması gerçekten sürpriz miydi? Gülünç derecede karizmatikti, o kuru tarzıyla komikti, gerçekten rahatladığında lezzetli bir şekilde çapkındı. Yetenekli, zeki ve nazikti.

Güvenilir. Muhteşem. Vahşi. Kendine verdiğiinden daha güçlü. Göğsü ağrıyordu.

Tabii ki Saba onu isterdi. Kim istemez ki?

Vice'ın eşleşmeleri genellikle fiziksel zevkten daha fazlasını ifade etmiyordu. Saba neden bunun farklı olduğunu düşünsün ki? Bildiği kadarıyla Vice'la geçen yıl *Morrigan*'da birkaç kez yatmışlardı. İlişkilerinin tam boyutunu ve *Swallow* ile *Respair*'deki karmaşayı sadece Perry biliyordu.

Ve onun üzerinde herhangi bir hak iddia etmiyordu, değil mi?

Sadece arkadaşız.

"Elbette hayır," diye mırıldandı Vice. *İyiymiş. İyiymiş.*

Saba belki şaşkınlık belki de rahatlamayla nefesini verdi, sonra içkisini yudumladı. Başını sallayarak karanlık okyanusa baktı. "Onun boşa gitmesine izin vermek yazık olur. Ayrıca, çok hevesli olduğuna eminim."

"Sen benim en sevdiğim insanlardan birisin," diye ağzından kaçırdı Vice, yanan gözleri uzakta yıldızların kaybolduğu, gökyüzünün geceyle örtülü bir ufukta denizle buluştuğunu gösteren bir noktaya sabitlenmişti. "Tabii ki o..." Ancak ağzına dolan acı, cümlesini bitirmesine engel oldu.

Çok fazla içmişti. Ve Knigh'in o tuhaf flört anı onu rotasından saptırmıştı. Deniz havasını derin derin ciğerlerine çekti ve palmiye şarabından küçük bir yudum aldı, böylece tatlılık o acı tadı yok edecekti.

Sesine güvenebildiğinde başını salladı. "Şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Sen ve Munroe..." diye düşünmüştüm.

"O... sevimli, evet. Ama yarın gittiğimizde burada kalacak, değil mi?" Saba iç çekti. "Orada yapılacak fazla bir şey yok. Gerçi bana donanmanın ve *eski* donanma mensuplarının o kadar da kötü olmadığını öğretti. Bana bu kadar *istekli* olduklarını söyleyebilirdin. Erkeklerle dolu bir gemide geçirdiğim onca zamandan olmalı."

Vice, o Noel fırtınasında onu *Kırlangıç*'a bağlayan cankurtaran halatı gibi fincanına sarıldı.

Hayır, yanılmıştı. *Yeterince* içmemişti. Daha fazlası -*çok*, çok daha fazlası- onu uyuşturacak, Knigh'i unutturacak ve Saba'nın onun *hevesinden* zevk alması hakkındaki düşüncelerini durduracaktı.

Fincanı boşalttı, gözleri yanıyordu. Sadece alkol yüzünden. Hepsi bu kadardı.

"Teşekkürler, Vice," dedi Saba, sonunda parlak bir yüz ifadesiyle denizden uzaklaşarak.

Gülümse. "Senin için sorun olmayacağını biliyordum. Lizzy öyle düşünmüyordu ama"-omuz silkti-"o ne bilir ki?" Tatlı bir frangipani parfümü dalgası içinde Vice'ı yanağından öptü. "Ben dansa gidiyorum. Bana katılır mısın?"

"Birazdan. Yapmam gereken..." Vice boş fincanını kaldırdı.

Saba bilmiş bir baş hareketiyle geri çekildi. "Birazdan," dedi ve sinsice uzaklaştı.

Uzuvları tam olarak kendisine ait olmayan Vice, meydanın diğer ucuna doğru ilerledi. Knigh'i ya da palmiye şarabı servis eden çocuklardan birini bulmak için kalabalığı taradı; planı ilkinden kaçınmak ve ikincisinden dolu bir sürahi kapmaktı.

Saba'nın Knigh'i istemesi iyiydi. İyiydi.

Ve onun onay vermesi iyiydi. Kesinlikle iyiydi.

O ve Knigh iyi nedenlerden dolayı arkadaştan öte bir şey değillerdi. *Harika*. nedenler. Bunu hatırlaması gerekiyordu.

Bir yere dövme yaptırmak çok mu aşırı olurdu? Hayır, hayır, sonsuza kadar hatırlatıcıya ihtiyacı olmayacaktı. Yakında Knigh'e yakın olmak için duyduğu bu acınası özlemi aşacak ve onun arkadaşı olmakta hiçbir sorun yaşamayacaktı. Kraken kaçtıktan sonra *Venatrix*'in güvertesinde yaşananların hepsi bu kadardı. Hediyesinden gözlerini açıp onu orada bulmak. Onun için geldiği gerçeği. Yine.

Sanki bir hikâyeden alınmış gibiydi ve o her zaman iyi bir hikâyeye bayılmıştı. Herkes böyle bir ana kendini kaptırabilirdi. O sadece bunun etkisindeydi. Yakında sönecekti.

Olurdu.

(PS)LONTAUGAMATAU

E *Psilon. Tau. Gamma. Tau. Vice*, Bakır Drake'e ve bir zamanlar saçma olduğunu düşündüğü Antik Helen diline gözlerini kırıştırdı. Sayfada göründükleri gibi, hiçbir anlam ifade etmiyorlardı - aynı on harf farklı kombinasyonlarda tekrarlandı. Ama şimdi şifre anahtarı ondaydı.

Bir ızgara kadar basit olacağını kim hayal edebilirdi ki? Üstte beş, yanlarda beş harf daha; Bakır Drake'te tekrar tekrar karşımıza çıkan on harf. Ortada, Latium alfabesi.

	A	B	Γ	Δ	E
Ϻ	A	B	C	D	E
Ϙ	F	G	H	I	J
Σ	L	M	N	O	P
T	Q	R	S	T	U
Υ	V	W	X	Y	Z

Her bir Hellen harf çifti ızgara üzerinde bir konum veriyor, sadece bir Latium harfini gösteriyordu. Bunu anlamlandıramamasına şaşmamalı.

Parmağını *epsilon*'dan *tau*'ya kadar gezdirdi ve cevabı verdi
-U. Bunu not etti. Sonra, *gamma*'nın karşısına ve tekrar *tau*'ya. S.

Gözlerini ovuşturdu ve arkasına yaslandı. "*Vicus*. Bu kuvars." Kaşlarını çatarak başını Perry'nin kamarasındaki masanın diğer ucunda oturan Knigh'e doğru eğdi.

"Kuvars." Başını sallayarak kalemmini mürekkep hokkasına daldırdı ve Albionca çevirisine bunu da ekledi.

Perry'nin yatağının ayak ucundan yumuşak gıcırtilar ve miyavlamalar geliyordu, Barnacle kalkıp geriniyor, belli ki yavru kedileri rahatsız ediyordu. Yuvalarının etrafında sallantılı adımlar atıyorlardı ama henüz deniz sandığından dışarı çıkmamışlardı.

"Sabredin küçük goblinler," diye seslendi onlara, "anneniz yakında dönecek."

Sabır mı? Lordlar, Perry'nin son yirmi dört saat içinde ona milyonlarca kez söylediği şey buydu.

Venatrix dün günün ilk ışıklarıyla birlikte Shoko ve konseyin yanı sıra Munroe ve ekibine de veda ederek Redland'den ayrıldı. Bölgeyi tarayarak saldırganların yakınlarda saklanmadıklarını kontrol ettiler ve *onların* ayrılmasını beklediler. *Ancak* o zaman, bir zamanlar FitzRoy'un ipucunda tanımlanan ada olan Hewanorra'ya doğru yelken açmışlardı.

Bir zamanlar Drake'in yazdıklarını ve sözlerini elinde tuttuğu için heyecanlanmıştı. *Ha!* Çevirinin angaryası ve şakaklarında zonklayan bunun gibi baş ağrıları yüzünden bu heyecan biraz azalmıştı.

Kafasını kaldırdığında bir bardak su yüzerek göründü. Knigh ağzında sempatik bir gülümsemeyle bardağı onun eline tutuşturdu. "Başın mı ağrıyor?"

Homurdandı ve sahte bir kadeh kaldırarak içkisini yudumladı. "*Yine*." Alaycı bir şekilde sırttı. En azından şimdi yardım alıyordu; çeviri iki çift elle daha hızlı ilerliyordu.

İçerken Knigh yazdığı Latium'dan Copper Drake'teki saçmalıklara baktı. "Yani gerçekten Antik Helenik olsaydı bunu okuyabilir miydin?"

"Mmm-hmm." Başını salladı ve bir yudum daha aldı. Tuhaftı, çünkü Drake'in sadece Albionik ve az da olsa Hesperian dili konuştuğunu sanıyordu. Ama işte kitabı diğer iki dille -ya da en azından alfabeleriyle- yazılmıştı.

"Ve Latium, Hesperian ve Frankça da konuşuyorsunuz, doğru mu?"

"Gerçekten ilgilendiğim tek dersler onlardı." Omuzlarını silkti, sırttı - tüm o zavallı mürebbiyeler

Evden teker teker çıkıyorlardı. "Mürebbiyeler hoşlandığım bir şey buldukları için rahatlamışlardı."

Gözlerini, çözmeye çalıştığı bir bulmaca olduğunu düşündürecek şekilde ona dikti. "Neden diller?"

Sandalyeye geri oturdu ve gerindi, boynu çatırdadı. Gevşediğinde bir inilti daha çıkardı. "Sanırım aptal küçük bir kızdım..." Yüzünü buruşturarak ondan kaçmak için tavana baktı.

Avice Ferrers gerçekten de aptal bir kızdı, kafasında hikâyeler olan saf bir hayalperest. Vice o kız değildi, uzun zamandır da değildi. Avice imkânsız şeyler istemiş, aptalca fikirlerinin içinde kaybolmuştu. Ve Evered'i de tüm bunların içine sürüklemişti.

"Dünya çapındaki maceralarımda onlara ihtiyacım olacağına ikna olmuşum." Başını ona doğru salladı, çocukça aptallığı yüzünden yanakları kızarmıştı. "Aptalca, ha?"

"O kadar da aptalca değil. Ne de olsa" -kaşları kalktı- "şu anda onları bunun için kullanıyorsun, değil mi?"

Kadın gözlerini kırıştırdı, kaşlarını çattı ama adamın yüz ifadesinde alaycı bir ifade yoktu.

Bu bir macera gibi gelmiyordu, sadece hayat gibi geliyordu. Ama sonra, yaptığı şey mum ışığında okuduğu hikayelerden *çok mu* farklıydı?

Doğru, hayat tam olarak Avice'in hayal ettiği gibi görünmüyordu. Ama belki de tamamen aptalca davranmamıştı. Kendine yeni bir hayat kurmuştu. Bunu o başarmıştı ve *bu* hayallerine, babasının bir taşra malikânesine kapattığı eski hayatından çok daha yakındı. Kaçmıştı. Hayatta kalmıştı.

Vice uzun bir nefes aldı ve kaşlarını çattı. "Bunu hiç böyle düşünmemiştim."

Başını eğdi, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Kapı tık *tık*. "Evet?"

Perry başını içeri uzattı, Vice'tan Knigh'e baktı ve tekrar geri döndü. "Neredeyse vardık."

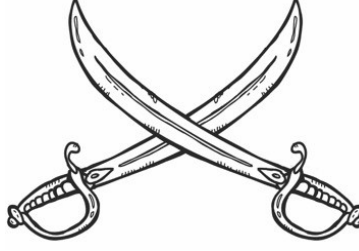
Vice daha cümlesini bitirmeden ayağa kalkmış, sırtıyordu. Knigh'in omzunu sıktı.

Ama o sadece doğruldu, görünüşe göre kaslarında vızıldayan heyecana karşı başışıklık kazanmıştı. "Bakalım bu bizi gerçekten bir sonraki ipucuna mı götürecek yoksa bir çıkmaz sokak mı?"

Çıkmaz sokak mı? Bu fikir aklının ucundan bile geçmemişti. "Bu kadar emeği bir hiç uğruna harcamadık." Notlarla dolu masayı başıyla işaret etti ve onun bakışlarıyla buluştu. "Bunun bir hiç uğruna olmasına *izin* vermeyeceğim."

Nefes verirken sert omuzları gevşedi ve ona küçük bir glmsemi fırlattı. "O halde yolunuzu kesmeye çalışan çıkmaz sokağa acıyorum."

POLAR)S

S Hewanorra'ya yaklaştıklarında saksıdaki yunuslar geminin yanına sıçradı. Vice, elinde dalgalanan sayfada Drake'in şiirinin kenarının oluşturduğu tırtıklı çizgiye bakarak başını salladı. İleride, Adanın tepeleri gökyüzüne karşı yükseliyordu; mükemmel bir uyum. Nasıl fark etmemişti?

Pruvaya yaslanmış, rüzgâr saçlarını savururken, yanında durup gözlerini kısarak dağlara bakan Knigh'e gülümsemekten kendini alamadı. Tanrılara şükürler olsun ki şekli tanıdı.

En uzun nehrin izini sürerken uzun parmakları sayfanın diğer tarafını kavradı, sonra ilerideki yamacı işaret etti. Yoğun yeşil bitki örtüsünde bir çizgi belirdi.

"Metinde burada bir mağara olduğu yazıyor." Vice, neyse ki dağın tabanına yakın bir yerde, bir kolun ana nehre karıştığı noktaya dokundu.

Knigh'in dişleri parladı; heyecanı sonunda ona da bulaşmıştı. Göğsünde zonkladı, damarlarında sıçradı, sadece bir düzine metre ötede dalgadan dalgaya atlayan pırıl pırıl yunuslar kadar yüksek ve neşeliydi.

Belki de söylediği gibi bu hayat bir maceraydı.

İkiz dağların kuzeyindeki koya demir attılar ve her zamanki binici gruplarıyla birlikte kıyıya doğru kürek çektiler; diğerleri ise avlanmak, yiyecek aramak ya da sadece adanın tadını çıkarmak için karaya çıktılar. Lizzy toplayıcılarla kaldı, lapa ve çayları için şifalı bitkiler toplamayı planlıyordu.

Yanlarına yiyecek ve suyun yanı sıra ip, kürek, fener, pusula ve işe yarayabileceğini tahmin ettikleri çeşitli ekipmanlar almışlardı. Vice, Copper Drake'i notlarıyla birlikte vücuduna astığı bir çantada taşıyordu. Ellерinde kitap, ipuçları ve içindekiler vardı.

hala belirsizdi. Ayrıca, deşifre etme ve tercüme etme işi o kadar yavaştı ki, yolun ancak onda birini tamamlayabilmişti. Dün ve bugün Knigh'le çalışmak çok daha hızlı gitmişti, tanrılara şükür.

Bazı bölümler kodlanmış, renkler ve hayvanlar hakkında konuşurken, diğer bölümler birinin gözlemlerini anlatıyor gibiydi - daha çok bir seyir defteri veya günlük gibi. Flora ve faunanın yanı sıra birkaç yüz yıl önceki yerel kültürlerin tasvirleri. Ona gösterdiğinde Saba'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve Vice bir kopyasını çıkaracağına söz vermişti.

Diğer bölümler, şifreyi bulmadan önce uzun uzun incelediği resimleri ve diyagramları içeriyordu, ancak şimdi çevredeki başlıkları ve notları okuyabiliyordu. Ya da en azından o bölümleri çevirdiğinde *okuyabilecekti*.

Perry'nin sesini taklit ederek, "Sabır," diye mırıldandı.

Nehre ulaştıklarında giysileri vücutlarına yapışmıştı ve hepsi nehir kıyısında ilerlemeye devam etmeden önce üzerlerine serin su sıçrattıkları için minnettardı.

Vice alnını silerek ilerledi - gıdıklanma ter, sinek ya da yukarıdaki geniş yapraklardan damlayan bir damla olabilirdi. Hava nemle kaplıydı, sanki bulutlar alçaktan toprağa yapışmış gibiydi ve her nefesi nemle dolduruyordu.

"Kitapta yakında dereye ulaşacağımız yazıyor." Knigh'in sesi onu yerinden sıçrattı. O kadar uzun süre sessizlik içinde ilerlemişti ki, neredeyse yalnız olmadığını unutacaktı. "Mağara girişi şu çatalın yakınındaki bir kayanın ya da kayalık çıkıntının arkasında olmalı."

Homurdanarak omzunun üzerinden ona baktı. "*Yapmalıyım* dediğini fark etmediğimi sanma. Hâlâ şüphe mi duyuyorsun?"

"*Sen mi?* Asla." Tek kaşını kaldırarak çantasına doğru başıyla işaret etti. "İki yüzyıl önce yazılmış şifreli bir metin mi? *Belki.*"

Ama şüphe etmesine gerek yoktu - beş dakika sonra kolu buldular ve aramaya koyulduktan sonra Saba, kitaptaki çizime tıpatıp benzeyen bir çift kayanın arkasında bir mağaranın dar girişini keşfetti.

"Ne biliyorsun?" Vice sayfayı uzatarak şöyle dedi. "Bu eski kitap her şeye rağmen işe *yarayabilir.*" Gözlerini deviren Knigh'e sırtı ama jestini yarım bir gülümsemeyle yumuşattı.

"Önden buyurun." İçeriye işaret etti.

"Tam bir centilmen!" Göz kırparak yanından geçti.

Giriş yaklaşık bir düzine metre genişliğindeydi. Dışarıdaki sık ormanla karşılaştırıldığında, tavandaki çatlaklara rağmen mağara daha da karanlıktı. Hava da daha kuruydu, sanki ağaçlar nemi dallarının altında hapsetmiş gibiydi.

Knigh, Vice'ın yanından ayrılmıyor, fenerini yakmadan önce omzundaki ipi ayarlıyordu. Etraflarında dönerlerken, duvarlarda insan ziyaretçilere ya da yerleşime işaret eden küçük, düzenli çiziklere dikkat çekti.

Knigh'le en son bir mağaraya girdiğinde işler oldukça çabuk kızıışmıştı. Kız ona bir göz atmaya cesaret etti ama Knigh etrafını taramakla meşguldü.

Saba ve Aedan başka bir fenerle keşiflerine katıldılar. Wynn ve Effie girişin yakınında oyalanarak dışarıya baktılar.

İleride bir geçit daha derine iniyordu. Bir tarafta, bir yangının kömürleşmiş kalıntıları yanmış bir toprak parçasını kirletiyordu. Çatlaklar, doğal bir baca gibi davranarak dumanı yukarı ve dışarı çekmeye yardımcı oluyordu - belki de uzun zaman önce burada insanlar yaşamıştı ya da geçen ay fırtınaya yakalanan biri buraya sığınmıştı. Yanmış odunlar yaşları hakkında hiçbir ipucu vermiyordu.

Mağaranın çevresini dolaşmayı bitirdiklerinde Knigh düşünceli bir ses çıkardı. "Acaba burada hiç parlayan solucan var mı?"

Vice ona bir bakış attı, ama o sadece tavana baktı, tüm masumiyetiyle. *Masummuş, kıcımın kenarı.* Yumuşak bir kahkaha attı. Aklının aynı yöne gitmiş olması bir teselli miydi? Yoksa sadece tehlikeli miydi?

Aedan lambasını kaldırdı ve geçitten aşağıya baktı. "Sanırım bu tarafta."

Knigh ve parlayan solucanlarla ilgili düşüncelerini bir kenara bırakıp çevrilmiş defteri çıkarmakla meşgul oldu. "Onu ne ele verdi?"

"Böyle şeyler için altıncı hissim vardır." Ona aşırı geniş bir sırıtış fırlattı. "Şansımız yaver giderse, rotanın geri kalanı da çok açık olacak."

"Ben olsam buna güvenmezdim," diye mırıldandı Knigh.

"Umarım çok uzak değildir." Saba tekrar girişe baktı. "Kaplıcaları kaçırmak istemiyorum."

"Kaplıcalar mı?"

Notlarına göz gezdiren Vice başını salladı. "*Muhteşem* kaplıcalar." Adanın en iyi iki özelliği -her türlü rahatsızlığı hafiflettiği söylenen kalın, sıcak volkanik çamur ve sonrasında yıkanmak için sıcak havuzlar. Mutluluk verici bir kombinasyon oluşturuyordu. Saba'nın homurdanmalarını elinin tersiyle itti. "Bu akşam hava serinlediğinde daha iyi olacaklar."

"Görkemli mi? Donanmanın yasaklılar listesinde yer alacak bir şeye benziyor." Knigh alaycı bir gülümsemeyle çantasından bir parça tebeşir çıkardı ve Vice'a başıyla işaret etti. "Yolu göster."

"Tuzaklar hakkında söylediklerimi unutma." Keşke Evans'a bu uyarıyı yapmış olsaydı...

Mantiken, herhangi bir tuzak varsa kitabın onları uyarması gerekirdi ama... Taş şakırtısı, bir toz pufu, Evans'ın acı dolu iniltileri... Ürperdi.

Focus, Vice.

Yutkunarak omuzlarını dikleştirdi. Olan, olabilecek olan değil.

Bakır Yılan'ın bu yerle ilgili bölümünü çoktan bulmuştu - hatta bir sayfanın koparıldığı yeri gösteren dar bir kâğıt parçası bile vardı. Bu yüzden o ve Knight çeviri çabalarını ilgili sayfalar üzerinde yoğunlaştırmışlardı.

Bir pasajda, göç ederken çeşitli yıldızları takip eden bir kuşun uçuşu anlatılıyordu, ancak Saba'ya gösterdiklerinde, bu türün göç etmediğini açıklamıştı. Ayrıca bu kuş gecenin değil gündüzün yaratığıydı, yıldızları bile *göremezdi*. Geriye şifreli bir yönler dizisi olma ihtimali kalıyordu.

Polaris. Kuzey.

Mintaka yükseliyor.

Doğu. Mintaka batıyor.

Batı.

Cruz. Bu güney takımyıldızı için olmalı.

Kaşlarını çatarak tercüme edilen sayfadan Knigh'e baktı, midesi bulanıyordu. "Basit görünüyor ama..." Başını iki yana salladı, kaşları çatılmıştı. "Ben... Ben yanlış yapmak istemiyorum." Evans'ın ödediği gibi yüksek bir bedelle değil.

Dudaklarında nazik bir gülümseme belirdi ve başını salladı. "Yapmayacaksın. Bunun doğru olduğuna eminim. Ve rotayı tebeşirle işaretliyoruz, böylece çabucak çıkabiliriz. İyi olacağız." Adamın sabit bakışları kadının midesindeki çalkantıyı dindirdi.

Eğer bu bir yol tarifi değilse, başka ne olabilirdi ki? Mağarayı bulmalarına yardım eden kayanın çiziminden sonraki sayfadaydı. Bu olmalıydı.

Yanında Knigh olduğu halde lambayı yüksekte tutarak karanlığa doğru ilerledi.

Geçit yan yana ilerlemelerine izin veriyordu ama sarp duvarlar neredeyse omuzlarına değiyordu. İnciklerinin çekilmesi, görünüşte düz olan zemini yalanlıyordu; yol hafifçe alçalıyordu.

Birkaç dakika sonra bir kavşağa ulaştılar ve Knigh yakınına eğildi, onun sıcaklığı soğuk mağarada hoş karşılanıyordu. Bir elinde kitap, diğerinde pusula, ışığı yakalamalarına izin vererek açtı yaptı.

... yükselen yıldıza doğru.

"Doğu." Geçmeleri gereken yolu başıyla işaret etti.

Knigh yere bir ok çizerek geldikleri yolu işaret etti ve daldan aşağı inmeye başladılar.

Vice yol boyunca tavanı, zemini ve duvarları taradı ama Mercia'yla birlikte ziyaret ettiği fırtınayla kaplı adada olduğu gibi herhangi bir oyma, sembol ya da gizli kapı izine rastlamadı. Sarp duvarlar ve sarkıtlar bunun doğal bir mağara ağından başka bir şey olmadığını gösteriyordu. Ve Bakır Drake'te böyle bir uyarı yoktu.

Belki de burada herhangi bir tuzak için endişelenmelerine gerek yoktu. Sıkı bir gülümsemeyi başardı.

Geçit genişledi ama Aedan, Saba, Wynn ve Effie onun ve Knigh'in birkaç adım gerisinde, duvarlarda yankılanan yumuşak ses tonlarıyla sohbet ediyorlardı. O ve Knigh her kavşakta duraklıyor, hangi yöne gideceklerine karar vermeden önce kitabın talimatları ve rota üzerinde fikir alışverişinde bulunuyorlardı.

Tünel yer yer kıvrılıyor ve dönüyor, sonra da belki yüz metre boyunca dümdüz uzanıyordu; bunu söylemek zordu. Ama yol hep aşağı iniyordu.

Zamanı ölçmek de zordu. Bir köşeyi dönüp kısa bir süre durduklarında neredeyse bir saattir karanlıkta, Bakır Drake'in yönlendirmelerini takip ederek yürüyorlarmış gibi hissediyorlardı. Gevşek taşlar ayaklarının altında tıkırdadı ve ileride bir lamba sarı ışık ve en derin gölgeyi bir kaya ve toz yığınının üzerinde titretti.

"Lanet olsun," diye tısladı Vice, gözlerini engele dikerek. Kitabı kontrol etti - burada bir engelden bahsedilmiyordu. "Bir göçük mü? Yoksa yanlış yola mı girdik?"

L Knigh başını iki yana salladı. "Hayır, kesinlikle talimatlara tam olarak uyduk. Düzensiz, alet izi yok - bu doğal görünüyor." Lambayı kaldırarak tikanıklığı inceledi.

Diğerleri de yetişti, sorunu fark ettiklerinde konuşmaları azaldı.

"Bir çıkış yolu olmalı," diye mırıldandı Vice. Buraya kadar gelmişlerdi ve Drake'in hazinesine giden bir sonraki adım her neyse, onu burada keşfedeceklerdi. Tek yol buydu.

Kitabı çantasına tıktırdı ve kayalara tırmandı. Tavan sadece üç metre yüksekliğindeydi; belki de sürünerek geçebileceği bir boşluk vardı. Kefenlerde ve ondan önce ailesinin arazisindeki ağaçlarda geçirdiği yılların deneyimi burada pek işe yaramamıştı. Bir dayanak noktası ne kadar emin görünürse görünsün, kaya aniden aşağı yuvarlanabilirdi ve ağırlığını koyar koymaz kayalar kaymaya başladı. Denizcinin nasırlarına rağmen pürüzlü taşlar ellerini yırtıyordu.

Ama dişlerini sıktı ve bir sonraki dayanağı ve bir sonrakini denedi. Sonunda nefes nefese tavana ulaşana kadar lanet taşın derisini sıyırmaya izin verdi.

Nefesini tutarak Knigh'e fenerini indirmesini işaret etti, böylece gözleri karanlığa alışabilecek ve fae görüşü devreye girebilecekti.

Gölge şekillere dönüştü. Hepsi kaya ve tozdu. Sağa doğru süründü, tünelde sadece bir kısmı görülebilen devasa bir kayanın etrafından dolaştı; geri kalanı yukarıda kaybolmuştu ve yolun geri kalanında düşüp onu ezeceği düşüncesiyle ensesi karıncalandı. *Yıllardır buradaydı. Hiçbir yere gitmiyor.*

O kayanın diğerk tarafında, onunla altındaki kayalar arasında dar bir boşluk buldu.

"Belki..." Elleri ve dizleri üzerinde keskin kayalıklardan sürünerek içeri girdi. Birkaç metre sonra yol daraldı, onu dirseklerine ve kalçalarına kadar zorladı, neredeyse karnının üzerine yattı. Ama boşluk devam etti ve kayanın yanından geçerken sola döndü ve ilerideki tünele açıldı.

Bir kahkaha attı ve daha zor olan geriye doğru sürünme işine başladı. Birkaç dakika sonra mağaranın tepesinden arkadaşlarına gülümsedi. "Çok dar ama geçmenin bir yolu var" - Knigh ve Aedan'a başıyla selam verdi -"İkiniz için yeterince büyük."

Saba keskin bir baş hareketiyle mağaraya doğru ilerlemeye başladı. "Gidelim o zaman." Vice'ın işaret ettiği güvenli dayanakları kullandı.

Vice, Saba'nın diğerk tarafı görebilmesi için Aedan'ın lambasını aldı. "Hazır mısın?" Alnından ter damlayan Saba başını salladı.

Vice ona kayanın etrafındaki yolu gösterdi ve lambayı boşluktan geçirmeden önce onun ilerlemesine izin verdi. Taşların şakırtısı Saba'nın diğerk tarafa doğru tırmanışını işaret ediyordu.

Yüreği ağzına gelen Vice, "İyi misin?" diye seslendi.

"Evet, her şey yolunda." Işık boşlukta kayarak taşları tekrar gölgeye dönüştürdü. "Tünel bu tarafta da aynı. Başka göçük göremiyorum."

"Bir dakika içinde yanınızda olacağız. Orada bekleyin." Vice dışarı çıktı ve ellerinin tozunu aldı, boynundan ve sırtından aşağıya doğru bir ter damlası süzülüyordu. Zor işti ama şimdiye kadar çok iyiydi.

"Sıradaki kim?"

Geriye kalan dört kişi kısık bir sesle konuşmaya başlamıştı. Wynn ve Effie omuz omuza durmuş, başlarını öne eğmişlerdi. Aedan elini Effie'nin omzuna koymuş, onların boyuna daha yakın olmak için eğilmişti. Knigh, Vice'a baktı, ifadesi neredeyse boştu, ama ağzının etrafındaki bir gerginlik onu ele verdi.

"Sorun ne?" diye seslendi.

Effie Aedan'ı silkeledi ve başını sallayarak geri çekildi. "Yapamam." Gözlerini sıkıca kapattı, Aedan ve Knigh'in lambaları kaşlarının arasındaki çizgileri gölgeyle boyadı. "Yapamam!"

Vice kafasını Wynn'e doğru eğdi. Kız kardeşi neden bu kadar korkmuştu?

Wynn bir kolunu Effie'ye dolayarak alçak ve yatıştırıcı bir ses çıkardı. Dudaklarını büzerek Vice'a doğru yüzünü buruşturdu. "Küçük alan yüzünden, o-"

Effie yüzünü kapatarak, "Ve kaya," diye inledi. "Tüm o kayanın ağırlığı. Hissedebiliyorum - boğucu - bu -"

"Sus, şimdi." Wynn Effie'yi kendine doğru çekti ve sessiz hıçkırıqlarla titrerken sırtını okşadı.

Vice başını salladı ve güven verici bir gülümseme olduğunu umduğu bir ifade takındı. "Her şey yolunda. Endişelenme Effie," dedi ikna edici bir sesle. "Wynn, bir lamba al ve geri dön. Knigh'in bıraktığı izleri takip edebilirsin, değil mi?"

Omuzlarını dikleştiren Wynn başını salladı. "Ben yolu bulacağım." "Onu güvende tut."

"Her zaman." Bir kolunu kız kardeşine dolayarak lambayı diğer eline aldı. Dönüp Effie'yi geldikleri yöne doğru götürmeden önce Vice'a tekrar başıyla selam verdi.

Görüş alanından çıktıklarında Vice önce Aedan'la, sonra da Knigh'le dar aralıktan geçmeleri için konuştu. Geniş omuzları kayanın etrafında sıkışmalarına neden oldu ama Vice bacaklarını arkadan desteklemeye yardım etti ve Saba da kollarını çekti. Birkaç dakika sonra ikisi de sağ salim geçmeyi başardı, hemen ardından Vice geldi.

Orada durdular, elleri sıyrıklarla tozluysa ama *güvendeydiler*. Wynn ve Effie de güvendeydi. Çıkış yolunu gösteren tebeşir oklarını takip edeceklerdi.

Vice tercüme edilmiş defteri çıkarırken yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. Saba'nın söylediği gibiydi; tünel mağaranın diğer tarafında olduğu gibi devam ediyordu ama sadece iki lamba vardı ve yol çok daha karanlık görünüyordu.

"İleri."

Beş ya da on beş dakika kadar devam ettiler. Saba ve Aedan sohbet ederek bir lambayla geri çekildiler ama Knigh diğer lambayla onun yanından ayrılmadı.

"... yapmadılar!" Saba'nın kıkırdamaları yankılandı.

Aedan sesini alçaltarak, "Sana söylüyorum, aynı anda üç adam," diye kıkırdayarak cevap verdi. "Ve bahse girerim o..."

Vice bir kahkaha attı.

"Peki," diye mırıldandı Knigh, loş ışıktaki kadifemsi bir sesle, "artık arkadaş olduğumuza göre sana... hakkında soru sormama izin var mı?" Belli belirsiz bir işaret yaptı.

Ona bir kaşını kaldırdı. "Daha açıklayıcı olmanız gerekecek."

"Geçmişti kastediyorum" -ona yan gözle baktı- "ama hançerini boğazıma dayamadan nasıl başlayacağımı bilmiyorum."

"Hançerimi asla gırtlığına sokmam, Knigh." Ona şekerli bir gülümseme verdi. "Dilini keserdim, unuttun mu?"

Kıkırdadı. "Tabii ki! Kendi hançerimle. Ne aptalım."

Sırıtarak başını eğdi. Ama soru sorma şansını hak eden biri varsa, o da oydu. "Ne öğrenmek istiyordun?"

"Her şey mi?"

"*Oof*. Her şey *çok fazla*, Knigh." Hem de hazır olduğundan çok daha fazla. Bir kavşakta durup kitaba ve pusulaya baktı. "Belki de en baştan başlamalıyız?" Omuz silkti. "Herhangi bir yer kadar iyi görünüyor."

"Peki." Sessizce birkaç adım attı ve Vice belki de bundan vazgeçtiğini düşündü. "Çocukken gerçekten bu kadar kötü bir izlenim mi bırakmıştım?"

"*Kötü bir izlenim mi?*" Şaka mı yapıyordu? Sadece önüne baktı, keskin gözleri yollarında, duvarlarda geziniyordu. Tuzaklarla ilgili uyarısını ciddiye aldığını görmek güzeldi.

"Knigh, beni deli ettin." "Ne?" Adam gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"*Çok* kibirliydin. Gerçekten de benden, *herkesten* daha iyi olduğunu düşünüyordun." Ellerini kaldırdı ve ona sııttı. "Beni yanlış anlama, şimdi farklısın ama eskiden nasıl bir çocuktun? Benimle neredeyse hiç konuşmazdın ve *belli ki* kendini gölümüzde yüzmekten çok daha üstün görürdün."

Başını sallayarak bir kahkaha attı. "Lanet olsun Vee, kendimi senden daha iyi sandığımı için sessiz kalmadım." Önündeki yolu taramaya devam etti. "Seni *korkutucu* buldum."

"Göz korkutucu mu?" Alay etti. "Senden iki yaş küçüktüm, sen denizcilik okuluna gitmek üzereyken ben küçük bir kızdım."

"Evet, ama sen zaten güzeldin" -ona bir bakış fırlattı, kaşlarını indirdi, tüm ciddiyeti ve yoğunluğuyla- "ve o zaman bile şu anda içini yakan o... o... özgür vazgeçiş kıvılcımına sahiptin."

Adamın o lanet bakışı kızın başka yöne kaymasına neden oldu, kitabın bir sonraki sayfasını kontrol ediyormuş gibi yaptı. Çok yoğun. Çok fazla.

Peki ya sözleri? Ürperdi. O küçük kız, babam tarafından neredeyse söndürülmüş, nemli bir duman olmuştu. Burnundan nefes verdi. "Beni babamın yanında pek görmedin, değil mi?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra boğazından alçak bir ses çıkardı. "Hayır, sanırım değil. Annem ve babam beni ailenize takdim ettikten sonra

hep gönderildim. Ben... yine de sessizdin."

Babamın söndürmeye çalıştığı şeyin Knigh'in gözünü korkutmuş olması ne kadar da ironikti. "Babam senin o kadar korkutucu bulduğun 'özgür bırakma'yı pek sevmezdi."

"Eminim sadece toplumla ve neyle ilgiliydi-"

"O zaman sensiz gölde yüzmüştüm..." Bir bakışıyla böldüğü için özür dilemeye çalıştı ama gözlerini önündeki kasvetten ayıramadı. Göğsünde bir şeyler çok sıkı düğümlenmişti. "Sen gittikten sonra huş ağacını aldım. Bunun alışılmadık bir şey olmadığını biliyorum." Kız kardeşi Kat'in parmak eklemlerine birkaç kez vurulmuştu. "Ama... Bir hafta boyunca zar zor hareket edebildim." Başını iki yana salladı. "Ne zaman otursam ağlıyordum."

Çizmesi yere süründü ve lamba ışığı sallandı. Çevresel görüşünde, önündeki yoldan ziyade onu izledi. Bu yeterince kötüydü -şok, acıma... O zayıf, üzgün küçük kızın sıkışık kafesinin şeklini alarak büyüdüğünü hayal ediyor olmalıydı.

"Vee," diye nefes aldı sonunda. "Çok özür dilerim. Hiç beklemiyordum-"

"Neden bu konuda konuşmaktan hoşlanmadığımı anlıyor musun? O zamanlar... hakkında." Sanki her şeyi bir şaka haline getirecekmiş gibi ağzının bir tarafını kaldırdı.

"Ben... evet. Mantıklı geliyor." Nefes verdi, sonra onun omzuna dokundu. Adamın sıcaklığı kızın içine sızdı ve sırtışını yumuşak bir gülümsemeye dönüştürdü. "O adamın seçtiği biriyle neden evlenmek istemediğini anlıyorum." Homurdandı, elini indirdi ve onu soğukta bıraktı. "Özellikle de bu kadar kibirli bir züppe olduğu zaman."

Şakacı bir tavırla onu omuzladı. "*Tek* sebep bu değildi. Dediğin gibi -*Sosyete*. Malikanenin hanımefendisi, asil ve düzgün, birbiri ardına bebekler doğuruyor." Bunu söylemek bile öğürmesine yetmişti. "Kiminle evlenirsem evleneyim, o hayattan asla kurtulamazdım." Kaşlarını çatarak önündeki karanlığa baktı. "Asıl kaçtığım o hayattı, sen değil. Ve zavallı, aptal Evered de buna kapılıp gitti."

Knigh yumuşak bir sesle, "Eminim sizi her yerde takip etmekten mutluluk duyacaktır," dedi.

"Hayır." Dilinde acı bir suçluluk duygusu vardı. "O dünyada mutluydu. Orada güvendeydi. Ona istediği her şeyi veriyordu. Ben... Sanırım sadece Fae cazibem yüzünden beni takip etti. O zaman ne yaptığımı fark etmemiştim..." Başını iki yana salladı.

Ne olduğumu.

Evered'le kaçtığı gece, annesi ona ikinci bir çocuğa sahip olmak için adil halka nasıl yalvardığını ve bir fae lordunun dileğini yerine getirerek bebeğine babalık ettiğini anlatmıştı. Ama Avice böyle çılgınca bir hikayeye *inanmamıştı*. Mantıksızlığın da ötesindeydi. Gizemli bir fae lordunun kızı olmak saçma bir imkânsızlık gibi gelmişti.

Elini demir bir asma kilitte yakmış olmasına rağmen, bunu açıklamaya çalışmıştı. Isı. Ya da alerjik bir reaksiyon. Ya da... Ya da...

Fae-kanlı olabileceğinden değil. Asla olamaz.

Eğer bilseydi, farklı davranabilir miydi? Evered'in denize kaçma planlarına uyma isteğini sorgular mıydı, bunun bir fae cazibesi olduğunu fark eder miydi? Onu kendi haline bırakır mıydı?

Yoksa yalnız kalmamak için her şeye rağmen onu da yanında sürükler miydi?

"Şey," dedi Knigh, ardında bıraktığı sessizliğe doğru usulca, "kayıtlara geçsin diye söylüyorum, birlikte oynamaya gönderildiğimizde hoşuma gitmişti. Genç Avice Ferrers'i *sevmiştim* ama katılıyorum, bu dünya ona göre değildi. Çok parlak, çok canlı, çok tutkuluydu. Yine de onda bir yumuşaklık da hatırlıyorum..." Uzaklara bakarken gözlerinin etrafındaki deri kırıştı, sanki karanlığın içinden geçmişe doğru gözlerini kısarak bakabiliyordu. "Özellikle annenin etrafında."

Anne. Göğsünde oluşan ağrıyı engellemek için nefesini tuttu. Yıllardır kapalı tuttuğu bir kutu patlayıp açılmakla tehdit ediyordu.

Seni çağırtacağım. Söz veriyorum.

Üç yıl sonra, hala yapmamıştı. Belki Drake'in hazinesiyle bu sözünü bozabilirdi.

"Hizmetçiler arasında yaşlı bir kadın vardı," diye devam etti Knigh. "Onu da o getirdi."

Geçit daralarak onları tek sıra olmaya zorladı; Knigh feneri kaldırarak önden gitti. En azından bu, ona bakamayacağı anlamına geliyordu.

Boğazı düğümlenen Vice başını salladı. "Dadı Alder."

Parmaklarını şıklattı. "İşte bu. Göle gelince... Kendimi aşırı gurur suçlamalarından koruyabilirsem, kendimi sizden ya da ailenizin topraklarından üstün gördüğümünden ya da öğleden sonrayı sizinle geçirmek istemediğimden değildi. Bundan çok daha basitti" -ona sırtını döndü, önündeki yolu izliyordu- "yüzemiyordum."

Gözlerini kırıştırarak olduğu yerde durdu. "Yapamazdın ama-"

"Tabii ki," diye devam etti, omzunun üzerinden ona göz kamaştırıcı bir gülümseme göstererek, "en kısa zamanda öğrendiğimden emin oldum-"

O zaman orada değildi.

Taş öğütme. Aşğıda bir yerde bir çarpışma.

Durmuş, bakıyordu. Knigh orada değildi. Işık yok, lamba yok, gülümseme yok. Knigh yoktu.

Kulaklarında kan uğuldadı. Knigh yok.

Daha önceki gibi. Evans ve sarı saçları, açılan kapıyı haykırırken gülümsüyordu. Taş şakırtısı ve toz tıslaması. Acele eden nabzı.

Bir başka genç adam, o da sarı saçlı, büyük bir maceranın başlangıcında ipin ucunda. Sallanıyor. Biniş.

Düşüyor.

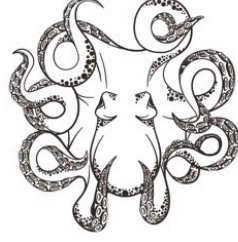
Güverteye çarpan bir bedenin gümbürtüsü.

Şimdiye kadar hissettiğı tüm sıcaklık izleri vücudundan kaçtı. Ama bu buz gibi soğukluk onu kendine, buraya ve şimdiye geri getirdi. Hırıltılı nefesler aldı, sanki çok derin bir dalıştan yüzeye çıkmış gibi gözlerini kırptırdı.

Evans ve Evered... Biri için günler, diğeri için yıllar önceydi. Bu, şimdi.

İleride, Knigh'in birkaç dakika önce bulunduğı yerde açık, karanlık bir delikten başka bir şey yoktu.

DAMNAT)ON & DARKN(SS

T yer yok oldu. Ayaklarının altında hava, toz ve hiçlik vardı.
Kalbi sarsıldı.

Düşüyordu. Düşüyordu.

Dünya kalın, yavaş bir pelte gibiydi ama hayır, bu yanıltı, zihninin bir oyunuydu. Aşağı düşüyordu, düşmek zorundaydı. Ve eğer çok uzun süre düşer ve ayaklarının altındaki taşın üzerine inerse, un ufak olacaktı.

Lanet olsun.

Lambayı bıraktı ve herhangi bir şeye uzandı. Ama sadece boşluk vardı.

Ve karanlık.

Yere düşmesinin üzerinden sadece bir ya da iki saniye geçmişti ama belki de çoktan ölmüştü.

Ancak hava yüzüne çarptı ve aşağıda taşlar gümbürdedi. Henüz ölmemiş.

Elini uzattı ve... *bir şey* parmak uçlarını sıyrarak derisini yırttı.

İçine bir acı yayıldı. Acı katı

olduğu anlamına

geliyordu.

Tüm içgüdülerine rağmen acının kaynağına doğru uzandı. Kendini daha sonra iyileştirebilirdi. Şu anda hayatta kalmak zorundaydı.

Elini uzattı ama karşısında sadece, sertliği ve tutamaksızlığıyla onunla alay eden, sivri ve acımasız bir taş vardı.

Tuttu ama sadece parmaklarını yırttı.

Göğsü sıkışmıştı, sanki düşen taşın altında ezilmiş gibiydi. Ama ezilmemişti, henüz değil. Hâlâ bir şans vardı. Havayı içine çekti.

tehdit eden paniğe karşı. Bir çıkıntı, bir tutamak, bir yol olmalıydı.

Yakaladı.

Soğuk ama sağlam. Keskin, parmaklarını kesiyor, ama *sağlam!*

Kayalıklara çarparken içindeki hava dışarı fırladı, sağ kolu düşüşünü durdururken burkuldu.

Lanet parmakları tut, tut.

Onlar yaptı.

Vücudunda bir düzine acı noktası alevlendi, parlaktı çünkü hayatta olduğu anlamına geliyorlardı.

Yarı inleyerek, yarı tozlu nefesler alarak diğer eliyle yukarı uzandı. Bir tutuşa daha ihtiyacı vardı.

Sağ elini ölümcül bir şekilde kavrarken, sol eliyle karanlıkta el yordamıyla bir şeyler aradı. Kaba taşın üzerinde kayarak bir girinti aradı -parmaklarına en ufak bir tutunma sağlayacak herhangi bir şey.

Parmak uçları bir kaya parçasının üzerinde kıvrılırken, kırık bir cam çınlaması duyuldu ve aşağıda ışık parladı.

Artık iki eliyle kavradığına göre, ayak parmaklarını sokacak çatlaklar bulması sadece bir anını aldı. Ofladı ve aşağıya baktı; birkaç dakika önce ayaklarının altında çok sağlam görünen kaya, kayalar ve molozlardan başka bir şey değildi. Lambasının kalıntıları bir yağ havuzunda yanıyor, siyah dumanlar çıkarıyordu.

Devrilmiş kayaya su vuruyordu -belki de bir yeraltı deresi ya da yaklaşan deniz. Çok fazla toz burnunu tıkadığı için tuzlu bir koku olup olmadığını anlayamadı. Ama kalbi durulduğunda, aşağıdan bir telaş ve iç çekme sesi geldi. O halde denizdi. Ve tünellerinin altındaki bir mağarayı aşındırarak göçüğe yol açmıştı.

Gölgeler ve ışık yukarıda yer değiştirdi ve Vee'nin yüzü uçurumun kenarında belirdi. Ellerini ağzına götürüp baktı. Onu gördüğünde kısık bir inilti çıkardı, gözleri bir saniyelikliğine kapandı.

Düşünmüş müydü...?

Elbette yapmıştı. Bunu düşünmüştü, bu kaçınılmaz görünüyordu. Ama işte buradaydı, hala nefes alıyordu.

Parmakları tutamaklara sıkıca tutunmuş, titrek bir kahkaha attı ve alnını sarp kayaya dayadı. Hâlâ hayattaydı. Biraz daha sert güldü; sesi delilikten uzak gelmiyordu. Belki de değildi.

Ama Lordlar ve Bayanlar, *her nasılsa* hâlâ hayattaydı.

Aedan ve Saba, Vee'nin yanında ezilmiş bir halde belirdi. "Seni dışarı çıkaracağız," diye seslendi Aedan. "Sanırım aşağıda aklını kaybediyor," diye mırıldandı ama sesi duvarlardan sekti.

Vee ipi Aedan'ın omzundan almış, ilmekli ucunu vadiden aşağıya doğru sarkıtıyordu, yüzünün her santimi gergin, dikkati işine odaklanmıştı. Birkaç dakika sonra ip Knigh'in sırtına ve koltuk altlarına dolanmıştı ve tanıdık sertliği ellerini ovuşturuyordu.

Diğerleri çekti ve o da dik kayaya doğru yürüdü. Vee'nin elleri onun ellerinin üzerinde birleşip onu uçurumun kenarına çekene kadar adım adım ilerledi.

Kutsanmış sağlam zemin. Tozdan arınmış derin bir nefes çekti ve tekrar üfleyerek gerginliğinden onunla birlikte azalmasına izin verdi.

Hayattaydı ve güvendeydi. Parmaklarının yeteneğiyle iyileşmesi bir dakika sürerdi ama çizikten biraz daha fazlasıydılar.

"Peki." Göğsündeki tozları temizledi ve titrek bir kahkaha attı. "Bu-"

Vee kollarını ona dolayıp sıktığında ciğerlerindeki hava boşaldı. Redland'de olduğu gibi şimdi de ona bağırabilirdi ama en azından bunu duyacak kadar hayattaydı.

Adam kadının elinden kurtulmayı başardı ve sırtını sıvazladı. "Umursadığımı bilmiyordum." Bunu kıkırdayarak söylemişti ama lanet olsun, bu fikir Albion'un kışından sonraki ilk güneşli gün gibi sıcak ve parlaktı. Ellерinin kızın sırtında gezinmesine izin verdi; kız kaçınılmaz olarak onu silkeleyip geri çekilmeden önce sadece bir anlığına.

Ama o yapmadı.

Yüzünü adamın omzuna gömmüştü ve bu...? Tanrım, o *titriyordu*.

Kahkahası kesildi, tepkisine bir cevap verebileceklermiş gibi Aedan ve Saba'ya göz kırptı ama onlar sadece baktılar, yüzleri buruştu, sonra garip bir bakış attılar.

Birkaç saniye sonra Vee'nin vücudundaki titreme hafifledi ve göğüs kafesi uzun bir nefesle genişleyerek ona doğru bastırdı. Uğruna hayatta olduğu bir başka şeydi ve bundan zevk alması gerekmiyordu -sadece *arkadaştı- ama...*

Gözlerini kapadı ve ona daha sıkı sarıldı. Sadece bir saniye daha. İki saniye... Tanrım, kendini iyi hissediyordu; katı ve yumuşak, sıcak, güçlü, canlı, canlı, *canlı*. Tıpkı onun bir şekilde hâlâ hayatta olduğu gibi.

Ama bir adadaki mağarada Drake'in hazinesini arıyorlardı. Bütün gün böyle kalamazlardı. "Vee?" diye mırıldandı.

"Düşündüm de..." Onu serbest bıraktı ve uzaklaştı. "Ama sivri uç yok." Kadın başını salladı ve adamın gözleriyle buluşmayı reddetti. Yanaklarındaki tozun arasından iki temiz çizgi geçti.

Ağlıyordu.

Tekrar ona uzanmadan önce karnında bir kasılmayla bunu ancak fark etmişti. Ama kadın dönüp ipi sarmakla meşguldü. Onun yerine, elini hâlâ cebinde duran küçük deniz kulağı kabuğunun etrafına kapattı.

Çiviler yok. Onlara *Hükümdar'a* hizmet eden genç delikanlıdan -Evans- bahsetmişti. Esirken ona nasıl nazik davrandığını. Bir tuzakta nasıl öldüğünü.

Kenardan baktığında bu kadar dehşete düşmüş görünmesine şaşmamalı. Kalbi sıkıştı ve ona tekrar dokunmaya çalışmamak için, yırtık parmaklarındaki acıyı keskinleştirmesine rağmen çantasının askısını kavramak zorunda kaldı.

Sessizlikleri uzadı, artık sadece bir lamba olduğu için hava bir şekilde daha kalın ve ağırdı. Knigh ortamı yumuşatmak için zorla bir kahkaha attığında, Saba ona sadece hafifçe gülümsemekle yetindi. Aedan kıpırdamadı. Sadece Vee'ye baktı, kaşları düğümlenmiş, burun delikleri açılmıştı.

Sessizliğin bu kadar ağır olmasına şaşmamalı. Vee'nin bu kadar endişeli olması Aedan'ı *rahatsız etmiş miydi?* Bu bir şey ifade etmiyordu; kendisi ya da Saba için de aynı şekilde korkmuş olabilirdi.

Ama Nassau'da yeniden bir araya geldiklerinde Aedan'ın ona attığı o bakış ve ortadan kaybolduğunda verdiği tepki vardı... O ve Aedan artık arkadaşlıklar ama Vee ve ona karşı hissettikleri, arkadaşlıklarında bir boşluk oluşturuyordu ve her ikisi de bu boşluktan kaçıyordu.

Aedan *ona* aşıktı, olmak zorundaydı. Yine de onun hakkında ne hissediyordu? Ve bu Knigh'i ilgilendirir miydi?

Yüzünü buruşturarak boğazını temizledi. "Dikkatli olalım, olur mu?" Saba'ya sertçe gülümsedi. "Dağcıların yaptığı gibi birbirimize bağlanmalıyız."

"İyi fikir." Vee sonunda onlarla yüzleşmek için döndü ve ipini uzattı.

Knigh parmak uçlarını bir sıcaklık ve altın ışık parlamasıyla iyileştirirken o da defterine baktı, sonra da ipi herkesin beline doladı. Vee'ye dokunmamaya dikkat ediyordu. Garip manevralar yapıyordu ama bu şekilde günaha giriyordu. Geçmişleri ve Aedan'ın da bu işe karışmış olması, bu baştan çıkarma işini daha da karmaşık hale getirebilirdi.

Kendi kendine başını salladı ve ipi ortasından bağıladı.

Arkadaşlar.

Bu tünel ileride devam ediyordu. Neyse ki dar bir çıkıntı göçüğün etrafını sarıyordu. Bunun ötesinde -kaşlarını çattı ve gözlerini kısıtı- arkalarındaki gibi katı bir karanlık yoktu ama...

"İleride ışık var." Sadece kayalık duvarların loş çizgileri, ama öncekinden daha parlak. Dışarıdan sızan gün ışığı mı?

Vee gözlerini kırıştırdı ve uzaklara baktı. "Bunun sadece karanlıktaki görüşüm olduğunu sanıyordum ama..."

"Hayır"-Saba başını salladı-"o haklı. Ben de görüyorum."

Knigh düğümü sıkıca bağıladı ve çıkıntıya doğru ilerlemeye başladı. "Belki de gideceğimiz yer orasıdır."

V) C U S

S Yeterince eminim, çıkıntı boyunca ilerleyip onu neredeyse öldürecek olan açık ağzı geçtiklerinde, geçit giderek aydınlandı ve onunla birlikte Vee'nin ruh hali de.

Knigh gülümsemekten kendini alamadı. Heyecanı bulaşıcıydı, onun yanında yürürken adeta havada vızıldıyordu, dikkati ileriye odaklanmıştı, dudakları hafifçe ayrılmıştı. Onu suçlayamazdı. Hazine, onu bulduklarında hayatları değiştirecekti. Sadece ailesi için bile, George'un Mercia'yla olan ilişkisine daha fazla bel bağlamayacağı anlamına geliyordu.

Döndüler ve tünel güneş ışığıyla dolu bir mağaraya açıldı. Gözlerini kapattı, nefesini verdi ve yüzünü yıkamasına izin verdi. Muhteşem güneş ışığı.

Gözleri alıştıktan sonra olduğu yerde döndü. Pürüzlü sarkıtlar kemerli bir tavana yapışmıştı. Hava, daha geride olduğu gibi tozlu değil nemliydi. Mağara duvarları yaklaşık kırk metre boyunca kaba bir daire şeklinde uzanıyordu, ileride dış dünyaya açılan dar bir çatlağa doğru sivrilmeleri dışında. Ötede, dalgaların gürültüsü deniz seviyesinden çok da yüksekte olmadıklarını gösteriyordu. Zeminde birkaç düz kaya vardı, en büyüğü ortadaydı; düz, bel yüksekliğinde bir kaya, memleketteki bir tapınak ya da kutsal korudaki sunakların boyut ve biçiminde bir tür doğal masa oluştuyordu.

Kaşlarını birbirine çatan Vee, mağarada sinsice ilerledi. Parlak gözleri -şu anda berrak, keskin bir turkuaz- hepsinin üzerinde onaylandı.

Saba ipini çözdü ve içeri doğru ilerledi. "Bak," diye seslendi ileriye bakarak, "zemin alçalıyor."

Saba'nın peşinden giderken Knigh, Aedan'a lambasını söndürmesini işaret etti. Elllerinde bir tek o kalmıştı ve yağı israf etmemek en iyisiydi.

Gün ışığı varken. Karanlıkta tünellerden geri dönmek mi? Ürperdi.

Yolun yaklaşık üçte ikisinde, yassı kayaları geçtikten sonra, zemin dakikalar önce tutunduğu kadar dik bir düşüşle sona erdi. Aşağıda deniz, üzerinde durdukları kayanın altını oymuş, muhtemelen neredeyse içine düşmek üzere olduğu mağarayla birleşmişti. Belki de bu mağara bir ya da iki yüzyıl sonra var olmayacaktı.

Aedan kenardan baktı ve başını salladı. Kaşlarını kaldırarak döndü. "Tam olarak ne arıyoruz?"

"İnsan yapımı ya da doğal olmayan herhangi bir şey." Vee'nin yüzü asıldı ve bir omzunu kaldırdı. "Buraya geldiğimizde bunun belli olmasını bekliyordum ama..."

Parlak gülümsemesi hiç solmayan Saba, bir kayanın etrafa saçtığı çakıl taşlarını ayağıyla yokladı. "Belki de tüm bunların altında gizlidir. Aedan, bu pisliği aramama yardım et."

Aedan ve Saba çömeldi ve taşların çıkardığı tıkırtılarla enkazı karıştırmaya başladılar. Vee ellerini kayaların üzerinde gezdirip yüzeye bakarken, Knigh duvarlar boyunca ilerledi.

Sarp ve düzensiz, mağara ağının geri kalanıyla aynı koyu gri taş - hiçbir şey göze çarpmıyordu. Dik düşüşe ulaşana kadar devam etti. Gizli kapılar ya da insan yapımı delikler yoktu. Mağaranın karşısındaki diğer duvar da aynıydı.

"Ah!" Sunak taşının diğer tarafında Saba diz çökmüş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bir kristal buldum!" Elini kaldırdı ve güneş ışığında parlayan uzun, ince bir şekil gösterdi.

Vee incelemesine ara verdi, sırtı aniden dikleşti. "Üzerinde herhangi bir sembol var mı? Ya da yazı?" Vee'nin içinde yükselen beklentiyi anlamak için yüzünü görmesine gerek yoktu; sesinin parlaklığından, nefesinin kesilmesinden anlaşılıyordu bu. "Yoksa bir şekle mi oyulmuş? Ya da..."

"Sadece doğal, sanırım, ama..."

"Ah." Vee'nin omuzları çöktü ve tekrar sunak taşının üzerine eğildi. "İyi buldun," diye mırıldandı.

Saba nefes verdi, kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Acaba bunu kaç satabilirim?" Omuz silkerek onu çantasına yerleştirdi.

Kambur omuzlardan eğik boyuna, hatta arkadan bile, Vee'nin her parçası hayal kırıklığından söz ediyordu.

Bu durum Knigh'in omuzlarını daha da sıkılaştırdı. Hazineye çok fazla yatırım yapmıştı - yeniden bir araya gelmelerinden bu yana Bakır üzerinde çalışmaktan başka pek bir şey yapmamıştı

Drake'in deşifresi ve çevirisi.

Ellerini sıktı. Perry burada olsaydı, yanına gidip Vee'nin sırtını okşar, bir gülümseme ve birkaç bilgelik sözü verirdi. Ama Vee'yle her dokunuşları onu sarsıyor, bir duygu fırtınasına yol açıyordu -bakım, istek, rahatlık, arzu, koruma dürtüsü... Hepsi de *sadece bir arkadaş* için fazla güçlüydü. Ve her dokunuş onun kendini kontrol etmesini engelliyordu.

Onun kararına saygı duymak zorundaydı. Ne kadar zor olursa olsun.

Sunak taşında, Vee'nin sırtı ve bacakları boyunca bir sarsıntı gerildi. Bir anda onun yanında bitiverdi. "Ne oldu?"

Gömleğinin manşetini pürüzsüz kayanın üzerine sürterek toz ve kiri temizledi. Düz bir kenar ortaya çıktı - tesadüf olamayacak kadar düz.

Dudağını ısırdı, ellerini serin kayaya bastırarak daha da yaklaştı. Parlak bir heyecan ipliği içinden geçerek damarlarını aydınlattı.

Kadın sildikçe çizgi bir köşeye -dik açılı bir köşeye- ve bir başka çizgiye ve bir başkasına ulaştı, sonunda ancak bir inçin sekizde biri derinliğinde oyulmuş bir dikdörtgen ortaya çıktı.

Kız ona baktı, gözleri alev alev yanıyordu, ağzında hafif bir inançsızlık gülümsemesi vardı. Ağzı kuruduğu için karşılık veremedi ama başını salladı ve hep birlikte ellerini ve kollarını sunak taşının geri kalanına sürerek çılgınca bir hareket yaptılar.

Belki daha fazlası vardı. Belki de bir bulmaca ya da başka bir kod ya da... ya da...

İşte orada! Dikdörtgenin birkaç santim ötesinde, küçük, mükemmel bir daire - aslında bir nokta. Elinin topuğunu aşınmış pürüzsüz taşa sürterek daha da yaklaştı. Topraktan bir nokta daha çıktı, bir tane daha ve bir tane daha. "Nedir bu?"

Mükemmel bir daire şeklinde dizilmiş altı nokta. Bu da tesadüf değildi. Ama ne *anlama geliyordu*?

Vee manşetini sıkıca tutmuş, dikdörtgenin içindeki bir bölgeyi çılgınca siliyordu. "Ne...?"

Bir anahtarın oyulmuş şekli. Sadece küçük, girintili dikdörtgenin sınırları içinde.

Bir sembol.

Damarlarında, kalbinde bir fırtına kadar parlak ve heyecan vericiydi. *Bu kullanabilecekleri, şifresini çözebilecekleri bir şeydi. Bunun bir anlamı olmalıydı.*

-

"Piç kurusu!"

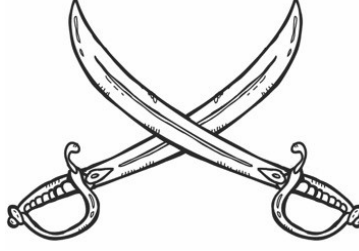
Vee'nin patlamasıyla sarsıldı ama görünüşe göre ona değildi, çünkü bakışları dikdörtgenin çizgilerini takip ediyordu. "Sorun nedir?"

Parmağını anahtarın üzerinde gezdirdi, sanki ona büyük bir yanlış yapmış gibi ters ters baktı. "Lanet olası piç!" Her kelimeyle birlikte yumruğunu sunak taşına vurdu.

Bakmak bile onu değıştirmedi - hala taşa oyulmuş küçük bir anahtar. Onu bu kadar heyecanlandıran neydi? "Vee?"

Omuzları çöktü. "Bu sembolü daha önce görmüştüm," diye mırıldandı burun delikleri alevlenerek. "Ve bu şekil..." Dikdörtgenin izini sürdü. "Allah kahretsin, Mercia'nın haritasına ihtiyacımız var."

M)S)NGPARTS

A ismi duyunca Knigh irkildi. *Mercia*. Bu adamın kaderinde hayattaki her adımına köpeklik etmek mi vardı? Soğukkanlılığını yeniden kazandı ve gözlerini ondan anahtara çevirdi. "Yani harita o boşluğa sığar mı?"

Başını sallarken gözleri kapandı, omuzları çöktü. "Üzerindeki tek sembol anahtardı, şifre anahtarıyla birlikte adayı gösteriyordu." Homurdanarak taş yüzeye tekrar vurdu. "Ona ihtiyacımız olacağını bilmeliydim. Şansım varken onu almalıyım!"

Ancak muhafızlar onu her zaman takip etmişti ve *Mercia* haritasına karşı çok korumacı davranmıştı. "Anlattığın kadarıyla," dedi usulca, "hiç şansın *yoktu*."

Homurdandı. "Şansımı *denemedim*. Üzerinde sadece anahtar olduğu için sadece o konumu bulmaya yaradığını düşündüm. Eğer fark etseydim..."

"Vee," diye iç geçirdi, sunak taşına yaslanarak. Ama o esrarengiz küçük sembole bakmaya devam etti, dişlerini sıkarken çenesi dalgalanıyordu. "Vee," dedi tekrar, küçük parmağını onunkine dokundururken sesi alçaldı.

Kaşlarını çatarak ona baktı.

"Sen bir deniz cadısısın, medyum değil. O haritaya ihtiyacımız olacağını bilemezdin. Artık önemini biliyoruz, onu elde etmenin bir yolunu bulabiliriz. Şimdilik" -kaşlarını kaldırdı ve ikna edici bir gülümseme takındı- "sahte bir kağıt parçası kullanabilir, dikdörtgeni ve anahtarı çizebilir, sonra da bu konumun bize söylediği her şeyi not edebiliriz."

Sanki onun önerisini anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı, sonra başını salladı. "Bu... aslında gerçekten iyi bir fikir." Çantasını karıştırdı. "Bakalım Bakır Drake ne yapmamız gerektiği konusunda bize ne söyleyecek."

Kayayı masa olarak kullanarak Bakır Drake'in ve Latium ile Albionic versiyonlarını içeren defterlerin üzerine eğildiler. Kadın dikdörtgenin üzerine bir kâğıt koyup kenarlarını ve anahtarı çizerken, adam Bakır Yılan'a göz gezdirdi. Kadının içindeki gerginlik azaldı, omuzlarına doğru gevşedi ve çenesindeki o dalgalı sıkışma sona erdi.

Küçük merhametler. Vee'yi bu kadar gergin görmekte rahatsız edici, *doğal olmayan* bir şey vardı.

Mağara girişinin yakınındaki kayaların çizildiği sayfayı buldu. Sırada kuşların yönleri vardı. "Buralarda bir yerde olmalı." Kitabı sunak taşının üzerine koydu ve sayfayı çevirdi.

Vee de kitabı daha net görebilmek için onun yanına oturdu. "Belki bu kısmı." Parmaklarını başka bir şifreli pasajda gezdirdi.

Neyse ki daha önce çevirmiş oldukları bir bölümdü. Kafalarını birleştirerek iki defteri doğru sayfalara çevirdiler ve çeviride bir değişiklik olması ihtimaline karşı hem Latium hem de Albion versiyonlarını okudular.

Günün sonunda güneş sevgilisiyle buluştuğunda, mor yolu takip edin.

Mağarada mor renk yoktu ve girdikleri tünelden başka bir yol da yoktu. Vee'nin berbat ifadesi, bunun onun için de en az onun kadar mantıklı olduğunu gösteriyordu.

"Hadi parçalara ayıralım," dedi, kendi kulağına bile güven veren bir sesle. "*Günün sonunda güneş sevgilisiyle buluştuğunda.*" Cevap orada olmalıydı ama... Başını salladı.

Dudaklarını büzen Vee her iki versiyonu da taradı. "Gün batımı," diye seslendi Saba, şarkı söyler gibi.

Knigh Vee'ye göz kırptı. Vee de ona göz kırptı. İkisi de Saba'nın sesini takip ederek kaşlarını çatı.

Karanlık bir silüet, uçurumun kenarında duruyordu, elleri kalçalarında, sırtı onlara dönüktü. Döndüğünde sırtı.

"Gün batımı. Öyle olmalı." Çok açılmış gibi ellerini kaldırdı. "Güneş erildir; sevgilisi ise yeryüzüdür. Günlerini ona özlemle bakarak geçirir ve battığında nihayet ona dokunabilir, kucağına gömülür ve ışığı söndürür." Kaşını imalı bir şekilde kaldırdı. "Çünkü bilirsin, en iyi şeyler karanlıkta olur. Ayrıca" -çenesini omzunun üzerinden salladı- "orası batıda. Tüm tohum koleksiyonum üzerine bahse girerim ki batan güneş o çatlaktan parlar ve... Bilmiyorum, *bir şeyler* ortaya çıkarır." Beklentiyle ondan Vee'ye ve tekrar ona baktı.

"Huh."

"Lanetleneneceğim." Vee bakakaldı. "Haklısın."

Knigh homurdandı; kitaplara o kadar dalmışlardı ki gözlerinin önünde duran şeyin farkına varamadılar. "Yani gün batımına kadar bekleyecek miyiz?"

Vee kitabı kapattı ve omuz silkti. "Sanırım öyle."

Bu yüzden beklediler. Sohbet ettiler ve çantalarındaki erzakları yediler - meyve, kurutulmuş et ve yuca'dan yapılmış çıtır gözlemeler. Mağaraya girdiklerinden beri ilk kez Vee rahatlamış, Copper Drake'in ve çevirilerinin üzerinde kambur durmak yerine dirseklerine yaslanmış, başını geriye atmıştı.

Mağaradaki ışık daha parlak bir altın rengine dönüştüğünde Knigh başını salladı. "Vakit geldi."

Vee ayağa kalkmış, aceleyle sunak taşına geri dönüyordu. Rahatlamak buraya kadarmış. Knigh içini çekti ve onu takip etti. Saba da peşinden gitti.

Mağaranın içindeki gölgeler artık daha keskindi, güneş doğrudan çatlağa vurduğu için daha uzundu. Aedan karanlıkta kalmamaları için lambayı yakmaya hazırlandı.

Işık yarıktan geçerek doğrudan taş masanın ve arkasındaki Vee'nin üzerine düştü ve onu saf güneş ışığından bir yaratığa dönüştürdü. Teni parlıyor, saçları ışıldıyordu ve Knigh bir an nefes alamadı.

Ama sonra kaşlarını çattı.

İpucu. Bulmaca. Hazine. Doğru. Gözlerini kırıştırdı ve onun görüş alanını takip etti. Çatlaktan ışık geliyordu, evet, ama zeminde geniş bir şerit halindeydi,

masaya ve arkasındaki duvara baktı. Noktasal bir ışın ya da mor bir ipucu yoktu.

Vee başını iki yana sallayarak arka duvara bakmak için ışıktan uzaklaştı. "Ben..." Sunak taşının üzerine eğilerek onu tekrar inceledi. "Kaçırdığımız bir şey olmalı. Bir şey..." İnançsızlık yüzüne öylesine derin bir şekilde kazınmıştı ki kalbi sızladı. "Belki bir mercek ya da bir ayna ya da... ya da..."

Knigh dudağını ısırды. Kâğıt dikdörtgenin içinde bekliyordu, Vee'nin kalemi üzerinde duruyordu; o kadar beklenti içindeydi ki, bugün burada bir cevap bulacaklarından o kadar emindi ki.

Ya bir zamanlar bir mercek ya da ayna varsa ama Drake'in buraya gelmesinden bu yana geçen iki yüz yıl içinde narin cam kırılmışsa? Ya da acayip bir dalga veya fırtına o çatlaktan girip onu yıkamış olabilir. Meraklı bir kuş küçük ve parlak bir şey çalmış olabilir...

"Bak o zaman." Vee'nin sesi titriyordu. Çömeldi ve yerdeki çakıl taşlarını ve kayaları eşeledi. "Hadi, bak!"

Dudaklarını büzen Saba, Vee'ye göz kırptı. Kaşlarının arasındaki kırıksıklık hayal kırıklığı ya da çaresizlik olabilirdi. "Daha önce bakmıştık." Sesini yumuşatan endişe çaresizlikti. Arkadaşı ve onun hazineye olan saplantısı için endişeleniyordu ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Sadece o kristal vardı."

Batmakta olan güneşin ışığı, çatlaktan geçerek neredeyse yarısı denizin içinde kaybolurken zeminde ilerliyordu.

Tik-tak.

Knigh omuzlarını dikleştirdi ve doğruldu. "Gün batımı bitmek üzere." Kendinden emin bir kaptan edasıyla Saba ve Aedan'a başıyla selam verdi. Ne yalan ama!

Yine de taş masanın etrafına yayıldılar ve aramaya başladılar. Knigh molozları kenara süpürürken taşlar takırdadı. Diğerleri de aynısını yapınca ses yankılandı. Kaşlarını öyle dikkatle çattı ki, kaşları çatıldı. Herhangi bir parıltı ya da ışıltı...

"Bir şeyler olmalı," diye mırıldandı Vee. "Bakır Ejder bizi buraya getirmede... Mor yol... Şu lanet anahtar..."

Haklıydı, tüm ipuçları onları günbatımında buraya getirmişti. *Hızla kaybolan* günbatımında. Belki de kaçırdıkları bir şey *vardı*. Düz kaya. Anahtarı olan dikdörtgen. Şu altı nokta. Bunların hiçbirisi tesadüfi değildi.

Altı nokta. Bunlar ne içindi?

Altı. Hafızasında bir şey kıpırdandı, binlerce mil ötedeki bir şey. "Altı... Altıgen." Ya daire şeklinde değil de altıgen şeklinde dizilmişlerse? Ve bu sabah kitapta... *"Vicus. Kuvars."*

Dikkatini çeken uzak anı buydu. Ta Albion'daki Tilda Teyze'nin portakal bahçesi. Ailesinin bıraktığı eğrelti otları ve diğer bitkilerden oluşan kayıtsız bir koleksiyona ev sahipliği yapıyordu ama o her zaman kendi mineral koleksiyonuyla çok daha fazla ilgilenmişti. Her zaman söylediği gibi, limonluğun cam duvarları ışıltılı yüzlerini mükemmel bir şekilde sergiliyordu ve burası gerçekten de mor, yeşil, turuncu ve maviyle ve farklı kayalardan yansıyan ve kırılan bir düzine tonla parıldıyordu.

Çocukken birçok kez koleksiyonu incelemiş, etiketleri okumuş, değerli taşları ışığa tutmuştu. Tırnağıyla berrak, kırılmış alçıtaşını kazımak. Ay taşının mavinin yanardöner tonlarında parıldamasına hayret ederdi.

yeşilden altına. Labradoritin donmuş kuzeydeki ilk görev gezisinde gördüğü aurora gibi benzer ama karanlık olmasını çok sevmiştir.

Renklerini, sertliklerini, şekillerini biliyordu.

"Kuars kristalleri doğal olarak altıgen prizmalar halinde oluşur." Nefes nefese, ayağa fırladı. "Saba, bulduğun şu kristal. Göster bana."

Saba ayağa fırladı. Hâlâ çömelmiş olan Vee sustu ve Saba çantasını karıştırırken sadece bakmakla yetindi.

Knigh yanağının içini ısırdı. *Lütfen, tanrılar, bütün olmasına izin verin.* Kuvars cam kadar narin değildi, hayır, ama yine de kırılabilirdi.

Saba, yarım ayak uzunluğunda ve birkaç santim genişliğinde, brandayla sarılmış bir paket çıkardı. Paketi adamın uzattığı elinin üzerine koydu ve adam paketi açtığı anda...

Mükemmel bir berrak kuvars prizması sönmekte olan ışıktaki parlıyor, avucuna ışık saçıyordu: kırmızı, turuncu, sarı, yeşil, mavi, çivit mavisi, menekşe.

"Mor," diye fısıldadı Vee. "Kırılma!"

Knigh sırtıttı, başını salladı, göğsü cevap veremeyecek kadar gergindi. Taş masanın üzerine eğildi ve prizmanın düz tabanını her köşesi bir noktanın üzerine gelecek şekilde yerleştirdi.

Vee'nin bakışlarını üzerinde topladı ve ikisi de başlarını salladı. Mükemmel bir

uy

gu Vee'nin yanındaki Saba'nın nefesi kesildi ve Aedan onun omzuna bir tokat
n. attı.

Batan güneşin geniş çizgisi taş masanın üzerinden geçiyordu. Fakat prizmaya çarpıp Mercia'nın haritasının olması gereken yere yayılan görkemli bir gökkuşağına dönüşmesine yetecek kadar vardı.

"Mor yol." Elleri titreyen Vee kalemi kaptı ve mor ışık çizgisini çizdi.

Knigh'in damarlarında ve teninde bir heyecan dolaştı, kontrol ettiği şimşek gibi parlak ve uğultulu. "Bir sonraki rotamız bu olmalı." Mercia'nın haritasına çizdiklerinde onları bir yere götürecekti. *Mor yolu takip edin.*

Işıl ışıl parlayan Vee, görmesi için kağıdı ona uzattı.

Sadece bir çizgiydi ama o da sırtıtmaktan kendini alamadı. O bulaşıcı coşku yine iş başındaydı. Parmakları onu kucaklamak için kaşınıyordu ama bunun sadece arkadaşların yapacağı bir şey olup olmadığına karar vermeden Saba Vee'yi arkasından yakaladı ve yanağından öptü. "Başardın!"

Vee kıkırdadı. "Henüz hiçbir şey yapmadım. Ama... bir adım daha yaklaştık."

"İki yüz yıldır kimsenin yaklaşamadığı kadar yaklaştım." Aedan bir kolunu Knigh'in omuzlarına doladı. "Bunun sayesinde."

Knigh Aedan'ın sırtını sıvazladı. *Arkadaşı*. Emir vereceğı bir astı değıl. Eşit, müttefik, silah arkadaşı olarak görebileceğı başka bir subay değıl ama tam olarak bir *dost* da değıl. Kıvılcım saçan heyecanın ötesinde, göğsünde sıcak ve parlak başka bir şey çiçek açtı. Bunun tadını çıkarmak için bir an durdu.

"Daha çok Vee'nin çevirisi ve şifrenin izini sürmesi sayesinde." Ona başıyla selam verdi. Yüzü güneş ışığında kalan tek yeriydi ve mağara havası teninde serinlemeye başlamıştı. "Şu lambayı yakalım ve Perry'ye dönüp ona iyi haberi verelim. Saba'nın tohum koleksiyonuna bahse girerim ki Drake'in hazinesi yıl bitmeden bizim olacak."

Gölüşerek çantalarını ve ekipmanlarını topladılar.

Baş dönmesine karşı bağışıklığı olmadığı için lambayı yakması birkaç denemesini aldı, elleri çok titriyordu.

Lordlar ve Leydiler, iki ay önce Drake'in hazinesine inanmamıştı bile, ama Bakır Drake, onları buraya getiren kâğıt parçası, şifre anahtarı ve Vee'nin inancının gücü arasında... inanmamak için aptal olmak gerekirdi.

TRUTKORDAR(

N Karanlık ormanda cıvı cıvı sesler çıkaran yaratıklar vardı ama ara sıra çalıların hışırtısı dışında hiçbir fenerlerine ve meşalelerine yaklaşmıyordu. Saba, Aedan, Wynn, Effie, Perry, Lizzy ve Knigh kendi aralarında sohbet ediyor, görünüşe göre gece yürüyüşünün tadını çıkarıyorlardı.

Ön tarafta, Vice patikanın üzerine düşmüş geniş bir yaprağı kenara itti. Omzundaki çantayı çekti ve yokuş yukarı yürümeye devam etti.

Bir gece daha gecikme.

Fenerleri onları tünellerden geçirmeye ve mürettebatın kamp kurduğu sahile geri götürmeye yetecek kadar uzun süre dayanmıştı. Ama Perry yelken açmak yerine sabaha kadar kalmalarında ısrar etmişti. Gün boyunca ava çıkanlar hâlâ avlarını hazırlıyordu ve mürettebatın çoğu bir iki kadeh içkinin tadını çıkarmıştı. Bu yüzden kaptanın emri rahatlamaktı.

Vice'in omuzları hiç de rahat değildi.

Mercia'nın haritasına ihtiyaçları vardı. Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Ama onu almak demek, Kraliyet Sinsiliğinin yanına gitmek demekti.

Bunu Knigh'e tekrar yapamazdı. *Hükümdar*'ı çılgına çevirdikten sonra olmaz. Haritayı almak için nasıl bir plan yaparsa yapsın, Knigh'i güvende tutmak zorundaydı. Sorun şu ki, Redland'de de gördükleri gibi, Knigh başkaları tehlikeye girerken geride duracak türden biri değildi ve onun peşinden gelmeye oldukça yatkındı. Portsmouth'ta. *Sovereign'da-iki kez.*

Dişlerini sıkarken bile gergin kaslarından sıcaklık sızıyordu.

Her zaman senin için geleceğim.

Ve onu endişelendiren de tam olarak buydu.

Lanet olsun Knigh Blackwood'a. O gelmeden önce hiçbir şey için endişelenmesine gerek yoktu. Şimdi burada onun bedensel, zihinsel ve ruhsal güvenliği için endişeleniyordu. Ya-

"Harita elimizde olmayabilir," Knigh'in alçak ve özel sesi düşüncelerini böldü ve onu yanında bulmak için sıçradı. Ağzının kenarı seğirdi, belki de onu şaşırttığı için. "Ama yine de ilerleme kaydettik." Ona bir bakış fırlattı, kaşlarını kaldırdı. "İlerleme *kaydettiniz*, hem de iki asırlık bir gizemde. Bu etkileyici."

"Birlikte tercüme ettik. Ve sen de-"

"Ama senin için orada olmazdım" -durakladı ve sanki doğru kelime nemli akşam havasında bir yerdeymiş gibi eliyle işaret etti

-"Kararlılık. Ama şu anda senin kararlılığına değil, gülüşü beni bile etkileyecek kadar bulaşıcı olan o rahat Vee'ye ihtiyacımız var."

Belki de haklıydı. "Hmm." Yüzünde bir gülümseme belirdi. Ne de olsa Knigh'den *gerçek* bir kahkaha duymak her zaman bir başarı gibi gelirdi.

Boğazını usulca temizledi, bakışları başka yöne kayd. "O Vee'ye ihtiyacım var."

Ağzı açık kaldı, gözlerini kırıştırdı. İlerlemelerinden ne kadar memnun olması gerektiğine dair bir konuşma bekliyordu ama...

"Başardıklarımızı kutlamanın zamanı geldi," diye devam etti, "ne kadar yol kat ettik. Ve ormandaki bu yürüyüşün oldukça muhteşem bir yerde sona ereceğini duydum, ancak hiçbiriniz bana tam olarak ne olduğunu söylemeyeceksiniz." Alay etti ve başını salladı. "Ama muhteşem bir yere ihtiyacım yok. Kontrolümü açmakta ve sadece... *olmama* yardım etmekte son derece yeteneklisin. Grays'in balosundan sonra beni dansa kaldırdığın zamanki gibi. O gece birini öldürmek üzereydin ama sen... sen beni kurtardın. Beni güldürdün ve her şeyin ötesinde *eğlendirdin*. Hiç oynaştığımı sanmıyorum. Tanrı aşkına, ben bahar kuzusu değilim!"

Bu görüntü karşısında homurdandı. Ama göğsünde bir şey yükseldi, yükselen bir gelgitin tekneyi kaldırması gibi. O gece gergindi, doğru, ama *kurtarılmış* mıydı? Daha geçen gün, onun söz konusu olduğu durumlarda başlıca yeteneğinin canını yakmak olduğunu düşünmüştü. Burada ona ihtiyacı olduğunu söylüyordu, onu kurtarmıştı.

"Ve yine de sen..." Ona yan gözle baktı, gri gözleri lamba ışığında altın sarısıydı. "Nedense üzerimde böyle bir etkiniz var. Ve bugün ölümle burun buruna geldikten sonra, gülüp *eğlenmeye*... belki *eğlenmeye* değil ama kesinlikle *eğlenmeye* ihtiyacım var."

"Vay canına," diye mırıldandı yarım bir sırıtışla, "Knigh Blackwood 'eğlence' kelimesini söylemek üzere olabilir. Biri basını uyarsın!"

"Ah evet," dedi ölü gibi, "çünkü ben gevşemekle tanınmam- Ne yaptığını anladım. Bu *çok* komik." Tek kaşını kaldırarak ona attığı bakış, alaycılığının altını çiziyordu. "*Ama*," dedi dirseğiyle onu dürterek, "seni omuzların kulaklarının etrafında gerilmiş halde görmek de aynı derecede yabancı."

"Touché."

İleride orman açılarak yerini pürüzsüz taşlara ve buhara bıraktı. Knigh'in lamba ışığı pürüzsüz gri-siyah bir havuzda parıltıyordu. Onu geçince, berrak su buharlı kaplıcaya damlıyordu.

Vice ılık, nemli havayı içine çekti ve bir iniltiyle nefesini verdi, omuzları beklentiyle gevşedi. Belki de yarın yola çıkmak o kadar da kötü bir fikir değildi.

"Çamur banyosu mu?" Knigh onunla aynı hizaya geldi ve karanlık suya baktı. "Domuz gibi çamur içinde yuvarlanmamı mı istiyorsun?"

Diğerleri açıklıkta onlara katılırken gülerек çantasını temiz bir taşın üzerine bıraktı. Knigh'in böyle düşüneceğine güveniyordu. "Rahatlamak istediğini söylediğini sanıyordum."

Çamurlu sudan uzaklaştı, gergin alnında bir kaş çatmanın kenarı vardı. "Aklımdaki bu değildi."

Aedan gömleğini çoktan çıkarmış ve Knigh'i tokatlamak için kullanmıştı. "Keyfin bilir ama çok şey kaçırıyorsun." Sırıtarak pantolonunu çıkardı ve diğer eşyalarının yanına fırlattı. Bir inilti çıkararak çamurun içine kaydı.

"Evet," diye ekledi Lizzy, onun ardından içeri girerek, "volkan burayı sıcak yapıyor. Zor bir günün ardından çok güzel."

Diğer herkes çoktan soyunmuş ve içeri girmeye başlamıştı ama Knigh geride durmuş, ağzı kuşkuyla dolu bir şekilde olanları izliyordu.

Vice soyunmayı bitirdikten sonra sıvı çamurun içine kaydı. Kaygan ve sıcaktı, iç çekmekten kendini alamadı ve Knigh'in işaret ettiği omuzlarındaki gerginlik azaldı. Suyu batmış bir kayanın üzerine oturdu ve arkasına yaslandı. Belki de haklıydı: rahatlama ve kutlama - bu gece ihtiyaçları olan şey buydu.

Saba parmaklarını çamura batırdı ve yüzünün ortasına bir şerit ve her iki yanağına birer hilal çizdi. Gülümseyerek her birinin yanına geldi ve yüzlerini siyah çizgiler ve noktalarla boyadı. Ritüeli her zaman aynı şekilde sonlandırırđı; başını salları, ardından bir sonraki kişiye geçmeden önce alnına bir öpücük kondururdu.

Vice'a geldiğinde, iki parmağıyla elmacık kemiklerinin çizgilerini takip etti, sonra çenesine bir nokta sürdü.

Saba dudaklarını Vice'ın alnına bastırduğunda, bu jestle ilgili bir şey Vice'ın boğazında bir yumru oluşturdu. Saba bir sonraki kişiye geçtiğinde, acıyan gözlerini kapattı ve titreyen bir nefes aldı. Darağacı kafesinde, *Hükümdar*'da, hatta *Kırlangıç*'ta, Knigh'le aynı yerde oldukları ama konuşmadıkları ve kesinlikle arkadaş olmadıkları zaman... özlediği şey *buydu*.

"İyi misin?" Perry mırıldandı, ifadesi de sesi kadar yumuşaktı. Yanlarında getirdikleri rom şişelerinden birini uzattı.

Vice yutkundu ve şişeyi aldı. "Artık öyleyim. Sana ne kadar-?"

"Haydi Blackwood," diye seslendi Saba, Vice'ın karşısındaki yerinden. "Sıra sende. Kötü şans istemezsin, değil mi?"

Kaşlarını çatan Knigh, Saba'nın ne demek istediğini sorar gibi Vice'a bir bakış attı. Çamurla boyanmadığı için kötü şans mı? Vice'ın daha önce duyduğu bir şey değildi ama bu doğru olmadığı anlamına da gelmiyordu. Belki de Saba sadece onu katılmaya ikna etmeye çalışıyordu. Yarım bir gülümsemeyle omuz silkti, ardından dilini kızarmış şeker tatlılığıyla kaplayan romdan bir yudum aldı.

"Blackwood," diye bağırdı Wynn ve Effie. "Blackwood. Blackwood."

Vice gülerek çağrıya katıldı ve birkaç saniye içinde tüm grup onun adını tekrar tekrar söyleyerek ona katıldı.

"İyi," diye bağırarak ellerini havaya kaldırdı ve ilahiyi sonlandırdı. "İyi!" Gözlerini devirdi ve giysilerini bıraktıkları kayalara doğru tepindi. Gömleğini sıyırdı, göğsünün gergin eti lamba ışığında parlıyordu.

Vice'ın nefesi kesildi ve parmakları şişenin etrafında gerildi, ancak bu gergin etin, sıkı kasların ve

-

Vahşi Av, dur!

Dudaklarını ısırarak, Knigh pantolonuna ulaşmadan önce dikkatini ondan ayırdı.

Sadece arkadaşız. Sadece arkadaş. Sadece arkadaşlar.

Arkadaşlar arkadaşlarına bağırmasdı. Ve bunu onunla, tüm geçmişleriyle ve kızgın ve incinmiş olsa bile karşı koyamadığı cazibesıyla yapmak, kesin bir felaketin reçetesiydi.

Perry onun yanında kararlı bir şekilde yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı. Wynn, Effie ve Lizzy bakışlarını kaçırıp kıkırdarken, Aedan gözlerini devirdi. Saba ise bakışlarını Knigh'e dikmiş, dudaklarında küçük bir gülümseme belirmişti.

Bu iyiydi. Tamamen iyiydi. Ya da en azından Saba'ya öyle olduğunu söylemişti. Eğer Saba onu istiyorsa, yapabilirdi.

Vice romdan bir yudum, sonra bir yudum daha aldı ve hâlâ ona bakmayı reddediyordu. "Hey, içki içmeyi bırak, sen." Aedan kıkırdarak ve şişeyi onun elinden aldı.

Sağdan gelen hafif bir şırıltı ve havuzun gri-siyah yüzeyindeki dalgalanmalar Knigh'in havuza girdiğini işaret ediyordu. En azından bu, sıvı çamurun artık vücudunun büyük kısmını gizleyeceği anlamına geliyordu.

Vice nefesini verdi ve kayalara yaslandı. Knigh ve Saba arasında bir şey olursa ona bir şey olmazdı. Bu sadece içinde kalan bir arzuydu. "Hepsi bu," diye fısıldadı kendi kendine.

Perry onun omzuna dokundu -küçük el sıcak, nasırlı ve tanıdıktı, öyle ki boğazındaki ağrıyı geri getirdi. "Emin misin?"

"Uh-uh, Blackwood," dedi Saba, Vice'ın yanındaki boşluğa doğru ilerlerken, "henüz bitirmedin." Bir elini çamura daldırdı ve gülümseyerek onu işaret etti.

Knigh iç çekerek rotasını değiştirdi ve *bir peni için bir şeyler* mırıldandı... "İyi, devam et o zaman."

Bu durumda sırtı Vice'a dönüktü ve belli ki gözleri arkadaşlarına bakmaması gerektiği mesajını almamıştı çünkü dövmenin kıvrımlı çizgilerini takip ediyorlardı. Birleşen ve kesişen, sonra tekrar ayrılan, sadece başka bir sete katılmak için, ay ve yıldızları, dalgaları ve yükselen güneşi kazıyan çizgiler. Parmaklarının iyi bildiği ve tekrar izlemek için can attığı çizgiler. Ona özgü olan, karmaşıklığını dile getiren çizgiler.

Saçmalık.

Bu sadece süregelen bir arzu değildi. Karasevdaydı. Çocukça, aptalca bir karasevda.

Ve bunun sona ermesi gerekiyordu.

"Tanrı aşkına, rom nerede?" diye mırıldandı, birinin elindeki bardağın belirgin parıltısını arıyordu.

Yarı buruşuk, yarı buruşuk dudaklarıyla tuhaf bir ifade takınan Perry, havuzun karşısına geçip Effie'den bir şişe aldı, şişenin yarısını dudaklarına götürmüştü ama romla ilgilenemeyecek kadar Saba ve Knigh'e bakmakla meşguldü.

Perry, "İşte," diye mırıldanarak onu Vice'ın eline sıkıştırdı.

Bir, iki, üç uzun yudum, boğazından aşağı sıcaklık akıyordu.

Belki bu yeterli olur.

Belki birkaç tane daha, sadece iyi bir önlem için.

En azından Knigh'in geniş sırtı, Saba'nın parmaklarını yüzünde gezdirmesini, başını ona doğru eğmesini, kalın, koyu kirpiklerinin altından yukarı bakmasını, parmak uçlarından birini çenesinin sert çizgisi ve düzgün sakalı boyunca okşarken dudaklarını yalamasını görmesini engelliyordu...

Hayır. Daha fazla rom. Çok, *çok* daha fazla rom. Vice gözlerini kapadı ve içti. Çünkü göremese de, her şeyi çok net bir şekilde *hayal edebiliyordu*.

Tekrar baktığında Perry şişeyi elinden çekip aldı. Ama fark etmedi; kız zaten sıcak ve pembeydi.

Knigh karşıda, Saba'nın yanında oturuyordu; bir yanağından burnunun köprüsüne, diğer yanağından da gözlerinin altını çizer gibi diğer yanağına uzanan tek bir şerit vardı. Elmacık kemiklerinin ve burnunun mükemmel düzlemlerini vurgulayarak kesinlikle yakışıklılığının altını çizmeye yarıyordu.

En azından o çile sona ermişti.

Sohbet edip içtikçe rom Vice'ı tamamen etkisi altına aldı; kolları bacakları gevşedi ve kafası biraz bulanıklaştı. Giderek daha yüksek sesle güldü ve Vice ile Knigh'in işi, Barnacle ve yavru kediler arasında nasıl olup da kamerasını kaybettiğine dair şakalaşırken Perry'yi sertçe kucakladı. Kendisine sataştığı için Aedan'a çamur attı. Wynn ve Effie'nin açık ağızlarına rom döktü, ta ki onlar kıkır kıkır gülmeye başlayıp elini itene kadar.

Özlediği şey buydu. Arkadaşlık. Saf ve basit arkadaşlık. Ve Knigh'e olan bu sevdadan onu kurtaracak olan da buydu.

Ekinlere bakacak bir tipe benzemiyordu ama yine de kötü şöhretli bir korsanla yatıp donanmayı terk edecek bir tipe de benzemiyordu, değil mi?

Vice bir şişe aradı; grubu dolaşırken bir tanesinin burada olması gerekiyordu. Ama en yakındaki şişe Perry'nin elindeydi ve Saba diğerinden içerek Knigh'i izliyordu. Vice sıranın kendisine gelmesini beklemek zorundaydı.

Uzun bir nefes aldı ve sırtını kayalara yasladı. Knigh belki doğuştan küçük toprak sahibi değildi ama çoğu şeyde olduğu gibi bunda da başarılı olacaktı. Ve bir yere yerleşmek isteyecektir. Söylediği gibi -korsanlık bir araçtı

bir son. Bir servet bulmanın bir yolu. Bu bir yaşam tarzı değildi, onun için değildi. Saba için de öyle.

Saba ve Knigh için mutlu olurdu. Düğünlerinde onların şerefine kadeh kaldırır ve çocuklarının ardından öperdi.

Yapardı.

"Oynayacaksın, değil mi Vice?"

Gözlerini kırpıştırarak Saba ve Knigh'in gri gözlü ve gece yarısı saçlı güzel çocuklarını aklından uzaklaştırdı. "Elbette!" Sırtarak yerine oturdu, sonra başını Perry'ye doğru eğdi. "Az önce neyi kabul ettim?"

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye mırıldandı Perry ve dudaklarını büzdü. "Seninki karar verici oydu, bu yüzden şimdi *ben* de oynuyorum. *Teşekkürler.*" Vice'a yan gözle baktı - bu sefer sadece düşük dereceli bir alaydı.

Vice kahkahasını bastırdı ve çaresiz bir omuz silkme hareketi yaptı.

Wynn, kendisi için standart olan *gerçeği* seçen Perry'yi seçti. Wynn muzip bir sırıtışla, en sevdiği mürettebat üyesi hakkında zararsız bir soru sordu.

"Bütün çocuklarımı eşit derecede seviyorum," dedi Perry gülerek ve şişeyi kaldırdı.

İniltiler ve yuhalamalar çamur banyosunda yankılandı. Buna karşılık Perry daha sert güldü ve öpücükler gönderdi.

Knigh ağzını bükerek diğer rom şişesini sahte bir selamla kaldırdı. "İyi cevap, Kaptan. Politikada bir kariyer yapmayı hiç düşündünüz mü?"

"Size kaptanlık yapmak siyasette bir kariyerdir."

"Evet, belki." Vice Perry'ye yaklaştı ve sahne fısıltısıyla devam etti, "ama ben senin favorinim, değil mi?"

Wynn ve Effie çamur sıçratarak Vice'ı yüzünü korumaya ya da çamuru yemeye zorladı.

Kahkahalar kesilince Perry boğazını temizledi. "Sorma sırası bende. Ben seçiyorum... hmm..." Uzun bir süre ekibini inceledikten sonra başını sağa çevirdi. "Vice," dedi, tek kaşı onu oynattığı için bunun intikam olduğunu söyleyecek şekilde kalkıktı, "doğruluk mu cesaret mi?"

Vice cevap vermeye

gitti- "Dare," diye

seslendi Saba.

"Hey," diye kıkırdadı Vice. "Sıra bende, benim seçimim."

"Evet"-Saba sırtarak başını eğdi-"ama sen *her zaman cesareti* seçiyorsun. Senin *doğruyu* seçtiğini hiç görmedim. "

"Çok korkuyorum," diye mırıldandı biri. Bir kadın sesiydi ama o kadar yumuşaktı ki kimin konuştuğundan emin olamadı. Belki de duymaması gerekiyordu.

Vice başını sallayarak ofladı. "Çok mu korkuyorum? Hiçbir şeyden korkmuyorum, çok teşekkür ederim. Perry"-döndü ve gülümsedi-"Gerçeği öğrenmeye gideceğim."

Perry onun çenesini okşadı. "Bir gerçek... Erm..."

"Blackwood'a aşık mısın?" Aedan sordu. Kelimeler

Vice'ın içinde silah sesi gibi sarsıldı. "Ne?"

Sıcak çamura ve karnındaki rom ateşine rağmen, omurgasından aşağıya doğru bir ürperti yayıldı.

Açıklığı sessizlik kapladı. Knigh çamur havuzunun yüzeyinde, göğsünden bir adım ötedeki bir noktaya baktı, yüzü sabit, kaşları kalkıktı.

Vice başını sallayarak güldü. "Ne... bu çok saçma." "Saçma, ha?" Aedan'ın çenesi kalktı. "Daha önce verdiğin tepki düştüğünü ve öldüğünü düşündüğünüzde-"

Kadın homurdanarak onu susturdu. "Onun ölmesini istemem benim... benim..." Nabızı boğazında ve şakaklarında zonkluyordu. Bundan sonra hangi kelimelerin gelmesi gerektiğini bilmiyordu, sadece cümlede bir boşluk olduğunu biliyordu. Ne söyleyeceğini bilememek göğsünde panik yarattı. "Bunun hiçbir anlamı yok."

Hâlâ sessizlik. Knigh'e bakmaya cesaret edemedi, ama görüş alanının kenarında kıpırdamamıştı. Tanrım, düşünüyor muydu...? Onu sevdiğini düşünmesi mi yoksa sevmediğini düşünmesi mi daha kötü olurdu?

Saba rom şişesinden yavaşça bir yudum aldı ve bakışlarını Vice'tan hiç ayırmadı.

Çenesini kaldıran Vice boğazını temizledi. "Ben aşka inanmıyorum, o yüzden bu soruya cevap veremem. Eğer bu cevaptan memnun değilseniz, bana bir hükmen mağlubiyet verin, umurumda değil."

"Aedan'ı öp." Saba'nın sesi yumuşaktı, ama havuzun üzerinde asılı duran sessizlikle birlikte taşındı. "Ya da Blackwood'u."

Vice dondu kaldı. Kalbi ayaklarında bir yerdeydi - hayır, daha aşağıda, ayak parmaklarının altındaki çamurda sızlıyordu.

Saba ona baktı, ağzı düz, kaşları gergindi.

O bakış. Bu artık bir oyun değildi. Saba ondan Aedan'ı seçerek Knigh'e karşı bir şey hissetmediğini kanıtlamasını mı istiyordu?

Sorun şu ki, Vice Aedan'ı öpmek istemiyordu. Bunu geçmişte yapmıştı, evet, ama o *daha önceydi*. O n u öpme fikri içinde hiçbir şey uyandırmıyordu.

Knigh'in önünde mi? Boğazı kapandı.

Saçmalık.

Knigh'e gelince... Onu öpmeyi çok ama çok istiyordu. Dudakları karıncalanırken, sıcaklık teninde alevlendi ve birkaç dakika önceki soğuğu kovdu.

Saçmalık!

Eğer onu öperse, cesaret kisvesi altında bile olsa, herkes görecekti.

Bilirlerdi.

Onu ne kadar istediğini, onun için nasıl yanıp tutuştuğunu hiçbir şekilde saklayamazdı. Bu çok utanç vericiydi.

Lizzy, Wynn ve Effie ondan Saba'ya, Knigh'e ve tekrar geriye baktılar, sanki bu Nassau'da sahneledikleri o berbat oyunlardan biriydi.

Ama Aedan'ı öpemezdi.

Ve işte buradaydı, başlangıca geri dönmüştü. Bu imkansızdı.

Aklına hiçbir espri gelmedi, tuzaktan kurtulmak ve kaçmak için hiçbir kurnaz plan yapmadı.

Göğsü kabardı ve sessiz bir yalvarışla Saba'ya baktı. *Beni zorlama.*

Beni zorlama. Beni zorlama.

Saba cezayı değiştirebilir, kendisini üçüncü bir seçenek olarak ekleyebilir ya da ikisinden birini öpmeyi reddettiği için daha da kötü bir ceza alabilirdi. Ama o sadece orada durdu, koyu renk gözleri obsidyen kadar taşlı ve okunaksızdı.

Perry çınlayan sessizliğe, "Sanırım bu çamuru durulama zamanı geldi," diye duyurdu.

Kaplıca, çamur banyosunun bir sonraki kısmı. Evet. Şurası. *İşte bu.*

Vice sıçrayarak ayağa kalktı. "Öyle," diye mırıldandı ve alçak kayalıklara doğru ilerledi.

-Kaçış yolu.

Evet, kaçıyor ama alternatifi de vardı.

Başını sallayarak dışarı tırmandı, bacakları çamurdan kaygan ve siyahtı. Arkasında bir sessizlik kaldı.

Yürümeye devam et.

Dumanı tüten su havuzuna doğru ilerlerken kalbi öyle bir çarpıyordu ki elleri titriyordu.

Çamur ona Perry'nin onu takip ettiğini söyledi. Bu da onun bu konuda konuşmak isteyeceği anlamına geliyordu.

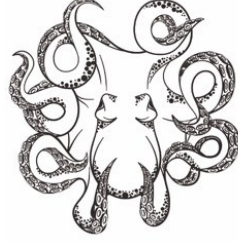
Siktir et.

Vice sıcak havuza atladı. Bir topun içine girdi ve suyun onu tepeden tırnağa tüketmesine izin verdi. Cildi karıncalandı, sıcaklık neredeyse-

iyi bir banyo gibi dayanılmaz.

Çamuru temizlerdi. Belki Knigh'e karşı olan bu aptalca hisleri de temizlerdi.
Dizlerini göğsüne bastırdı ve umut etti.

TK (R O V (R

T

Sıcak su cildini pembeleştirdi ama Knigh'e dair düşüncelerini yok etmedi. Bir sonraki en iyi çözüm ondan uzak durmaktı. Söylemesi yapmaktan daha kolay. Birkaç gün sonra

Kayracou ve Perry, Vice ve Knigh'i *Mercia*'nın nerede olduğu ve haritası hakkında bilgi toplamaları için gönderdi. Her ne kadar geziyi tamamen iş amaçlı tutmaya çalışsa da, eski bağlantılarını araştırırken sohbet edip şakalaşmaya başladılar.

Bu dün olmuştu ve şimdi Vice, *Venatrix'in* dümenini çenesi sıkı sıkıya kavıyordu. Kayracou'da gülmeye değer tek şey onların konuşmalarıydı. Boyu ve karizmasıyla Knigh ortama uyum sağlama konusunda pek de iyi sayılmazdı ve dost canlısı bir kasaba olmasına rağmen, çok fazla çift göz onun üzerinde çok uzun süre oyalanmıştı. Kambur durma ve kendini daha küçük, daha az fark edilir kılma konusunda onun kadar becerikli değildi.

Neyse ki muhafızlar bakmaktan başka bir şey yapmamıştı. Belki de hafızalarında sadece belli belirsiz bir yer edinmiş, beyaz saçlarını örten üç köşeli şapkası sayesinde deniz firarisi olduğunu fark etmemişlerdi.

En azından Saba normale dönmüştü, gülüyor ve sohbet ediyordu, kaplıcalardaki o meydan okumadan eser yoktu. Bu, Vice'ın Knigh'i takip etmesinde bir sorun olup olmadığını görmek için bir test olmalıydı. Ki öyleydi. Kesinlikle iyiydi.

Urgh.

Onun omzunda, dümenin yanında, Knigh boğazını temizledi. "Eğer seninle gelmemi istemiyorsan, bunu Perry ile konuşman gerekecek."

Port Royal'e. Doğru ya. *Öyle bir şey* olmayacaktı.

Yine de bu konuda konuşmaya devam ediyordu. Bunu konuşmuşlardı. Cevabını biliyordu. *Mercia*'da hiçbir ipucu bulamadıklarında, Liman'ın

Kraliyet, *Hükümdar*'ı ya da bulunduğu yerle ilgili bilgiyi bulmak için en iyi yer olacaktır.

Üzerinde anlaştıkları tek şey buydu.

Onu, bir kaçağı ve firariyi Kraliyet Donanması'nın kalesine götürmek mi?

"Hayır," dedi, sesi alçaktı. "Sen gemide kalıyorsun." Yüzünü buruşturdu, ilerideki ışıltılı denize baktı.

"Göreceğiz." Sanki ona inanmıyormuş gibi hafifçe söyledi. "Ama beni bağlayıp kamaramda bırakmadığınız sürece, beni nasıl uzak tutacağınızdan emin değilim."

"İşte bu bir fikir." Knigh'in Mercia'ya yakın bir yerde olması fikri içini burksa da, ona hınzırca bir sırıtışla karşılık verdi. Knigh'in bağlanmış olması pek çok açıdan hoş bir görüntüydü.

Kıpırdamadan durdu, dudaklarını

ayırdı, gözlerini ona dikti. İngiliz

anahtarı bir taklaya dönüştü.

Sadece arkadaşız.

Boğazını temizleyerek dikkatini tekrar denize verdi. Daha güvenli.

Knigh'in bağlı olduğunu düşünmekten çok daha güvenli.

Doğudan gelen taze rüzgârdan daha iyi yararlanmak için dümeni kırdı. Kayracou peşlerindeyken, Arubeira ve yakınlardaki küçük adalar boyunca doğuya doğru bir rota izlediler. Birkaç mil sonra ada zincirinden ayrılıp kuzeydoğuya, açık denize ve Port Royal'e döneceklerdi.

"Seni aslanın inine girmeye zorlamıyorum." *Tekrar.*

O aslan ininde bir aydan fazla yaşamıştı ve oraya tekrar ayak basmak onu rahatsız etmeyecekti ama *Knigh*...

Yine o anahtar, bu sefer bir ürperti eşliğinde. Son seferden

sonra bunu ona yapamazdı.

"Zorlamıyorsun-"

"Yelkenler!" Çılgılık yukarıdan süzüldü. "İskele pruvadan."

Vice nefesini içine çekerek başını iskeleye çevirdi. Soluk sarp kayalar denizden keskin bir şekilde yükseliyordu. Bu sular balıkçılar arasında popülerdi ama her yöne uzanan sarp kayalıklar nedeniyle adaların çoğunda karaya çıkmak imkânsızdı.

Bu adacığın arkasından çıkan yelkenler herhangi bir balıkçı teknesine ait değildi - neredeyse beyaz olan taşla kıyasla siyah ve cesurca dalgalanıyorlardı.

Korsanlar. Gözlerini kısmıştı. Her kimlerse, kendilerini göstermeden önce saklanmak ve mümkün olduğunca yaklaşmak için araziyi kullanıyorlardı.

"Tanıdığınız biri mi?" Knigh, bakışları büyük geminin dönüp suyun içinden onlara doğru bir hat kesmesine takılmış bir halde sordu.

Kaşlarını çatarak yelkenlerden yelkenlere baktı, hepsi de en iyi hızı yapmak için doluydu. Ah-işte, dalgalanıyor... Kırmızı bir kalbi delen beyaz bir mızrak. "Hayır, ama o bayrağı biliyorum."

"Lanet olsun. Görüyorum. Redland'daki gibi. Ama saldırıda hiç gemi yoktu."

Vice kıpırdandı, burnunu kırıştırdı. Bu işte bir terslik vardı - bütün hafta güneşte bırakılmış süttten bile daha kötüydü. Titreyerek kurtulmaya çalışana kadar derisinin üzerinde gezindi.

"*Rover*," diye bağırdı nöbetçi.

Knigh *Rover*'dan ileriye, sonra tekrar geriye baktı. "Kesişme rotasında," diye mırıldandı.

Bir saniye içinde onun baktığı açılardan bakmıştı. "Haksız değilsin. Bizden de büyükler. Ve Tanrı bilir ne zamandır bu adaları bizi takip etmek için kullanıyorlar." Hırıltıyla dümeni sıkıca kavradı ve dümeni sancak tarafına kırdı. İşlerini kolaylaştırmanın bir faydası yoktu. "Aedan!"

Aceleyle geldi.

"Tüm silahların zincirle doldurulması emrini ver," dedi, "ve herkesi silahlandır. Ama kibar ve sessiz olun, dostça davranmadıklarını düşündüğümüzü fark etmelerini istemiyorum."

Aedan kaşlarını indirerek *Rover*'ı izledi, sonra başını salladı ve yanından geçtiği her mürettebata bir şeyler mırıldanarak merdivenlerden inip gemi boyunca yürüdü.

Bir savaş olacaktı. Damarlarında şarkı söylüyor, davul ve kemikteki eski bir ritim gibi gümbürdüyordu. Kasları ve yeteneği tepki olarak parladı.

"Blackwood," diye seslendi Perry kamarasından çıkıp tırıs tırıs güverteye çıkarken, "dümene geç lütfen."

Perry de bunu hissetti.

"Emredersiniz Kaptan." Knigh dikkat kesildi.

Vice buna gülümsemekten kendini alamadı. İnsanı Donanma'dan çıkarabilirdiniz ama Donanma'yı insandan çıkaramazdınız - en azından *bu* adamdan. Bir kenarda durdu ve ona direksiyonu uzattı.

Gözleri rıhtımla önlerindeki rota arasında gidip gelirken, uzun parmakları kolların etrafına dolandı. Kolları doğal değişimle birlikte esnedi.

Su dümeni, o da tekerleği çekiştiriyordu.

Gerçek bir denizci, denizin kendi yolunu çizmesine izin verecek kadar yumuşak bir kavrama, sadece biraz, yelkenlerini pürüzsüz tutuyor, ancak dümenin kavrayışından kurtulması ve *Venatrix*'in rotadan sürüklenmesi için zayıf değil.

Bunun için yaratılmıştı; gemiler için, deniz için, onun yanında dümen tutmak için.

Ba-dump-kalbi nefesini kesen ağır bir atış yaptı.

Perry onun dirseğine geldi ve yaklaşan gemiyi izledi. "Tanıdığımız biri mi?"

Vice keskin bir nefesle irkildi. *Lanet olsun, gerçekten böyle mi düşünüyorum - Knigh'in benim yanıma ait olduğunu mu?*

Gözlerini kırıştırarak başını salladı. Hayır. Karasevda.

O savaş şarkısı hâlâ kanında ve kaslarında uğulduyor, ona bunun ne yeri ne de zamanı olduğunu hatırlatıyordu.

"Rover," dedi Knigh. "Redland'de gördüğümüz bayrağın aynısı."

"Hmm." Perry başını salladı ve Vice'in sırtını sıvazladı. "Sadece *merhaba* demek için geliyor gibi görünmüyorlar. Kaçmaya hazır olun lütfen. Bunu ben başlatmayacağım, ama bitiren biz olalım, ha?"

"Kendim daha iyi ifade edemezdim, Kaptan." Yardımcısı başını eğdi. "Belki de bizim gibi küçük bir firkateynin kolay bir hedef olduğunu düşünüyorlardır. Yanıldıklarını kanıtlamak için sabırsızlanıyorum." Elini Knigh'in ellerinden birinin üzerine koydu ve temastan dolayı sinirlerinin nasıl gerildiğini görmezden gelmeye çalıştı.

Odaklan. Perry o sessiz emirleri vermeye devam ederken nefes alarak farkındalığının bir kısmını denize ve gökyüzüne bıraktı.

Vice'in akıntıları ve Knigh'in dümeni tutuşu arasında *Venatrix* kurnazca kaçamak bir rotada ilerliyor.

Önce, *Rover'in* bordasının hemen önüne geçtiler. Böylece gemi döndü ve toplarını *Venatrix'in* kış tarafına doğrulttu. Bu noktada Vice, *Rover'in* top yayının gerisine düşene kadar hızlarını kesti ve onlara asla ateş etme şansı vermedi.

Knigh, "Ne can sıkıcı bir kadın," diye mırıldandı, sesine eğlence karışmış, gözleri parlıyordu.

"Ha! Demek bunu yapan tek kişi benim, öyle mi?" *Venatrix'in* rotasını bir kez daha ayarlarken kaşlarını ona doğru kaldırdı.

Yüzü neredeyse masum bir ifadeyle düzeldi ve bir omzunu kaldırdı. "Ben sadece beni tamamen esareti altında tutan kötü kalpli Korsan Kraliçe'nin dediklerini yapıyorum."

"Keşke-" Toplar patladı.

Elleri onunkilere karşı gerildi ve akıntıya doğru seğırtti; cevap olarak, onları sancak tarafına doğru keskin bir şekilde götürdü.

Üç el ateş suya sıçradı.

Bu yüzden *Rover* tam bir borda almak için beklemekten bıkmış ve bunun yerine yay takipçilerini kullanmaya karar vermişti. Mükemmel. Tam da beklediği şey.

Vice düşmana kaşlarını çatarak, "Etrafımızdan dolanıyorlar," diye seslendi, çünkü şu anda onlar da öyleydi. Üç saniye içinde *Rover*'ı bordalarını almak üzere hizaya sokacaklardı.

İki saniye. Bir saniye.

İskele topları gök gürültüsü gibi ateşlenip *Rover*'ın direklerine ve armalarına zincirleme atışlar yaparken güverte ayaklarının altında titredi.

"Çok güzel," diye nefes aldı Knigh, gözleri kavisli yörüngeyi takip ederken parlıyordu.

Gıcırdayan bir gürültüyle *Rover*'ın ön direği ve bir sereni parçalanıp düştü. Kalan üç yelkeninde delikler açıldı.

Vice nefes verdi, böylesine büyük bir vuruş karşısında neredeyse rahatlayarak gülüyordu. Bunun gibi bir bordo daha vururlarsa suda ölmüş olacaklardı.

Takımlar toplarını yeniden doldururken *Venatrix*'in mürettebatı tezahürat yaptı.

Knigh dirseğiyle onu dürttü ve başını kaldırdığında geniş bir sırtışıla ona baktı. "Artık düşmanın olmadığımı sevindim, bu..." Başını salladı ve alçak bir ıslık çaldı.

"*Venatrix*'e asla bu kadar kötü zarar veremezdim." Sırıtarak başparmağını ikisinin de tuttuğu sapın ucunda gezdirdi, cilalı ahşap ipek gibi pürüzsüzdü.

Rotalarını değiştirdiklerinde güldü, sonra başparmağını kendi başparmağının altına aldı. "Bazen bu geminin senin için inşa edildiğini düşünüyorum."

Ona yan gözle baktı ve kalbi yeniden göğsünde çarpmaya başladı. Tanrım, adam sarhoş ediciydi. Özellikle de hâlâ pek çok açıdan kontrollü olan ama kahkahalarını daha seyrek, gülümsemesini daha rahat kılan çiçek açmış bir rahatlığa sahip bu yeni versiyonu.

Bum.

Gözlerini kırptırdı ve bakışlarını onunkilerden ayırdı. Onlar bir kavga içindeydiler.

Konsantre ol, Vice. Yeteneğine daldı, akıntıyı ve rüzgarı bükerek

kaslarını neredeyse kalbi kadar ağrımasına rağmen, onun iradesine boyun eğdi. Adam rotasını takip etmek üzere ayarlarken başparmağı onunkinden kaydı ve birlikte *Rover*'dan gelen bir avuç dolusu kurşunu daha savuşturdular.

Birkaç dönüş ve zincir atışıyla ana direğin tepesini ve mizana kanvasının çoğunu ele geçirdiler.

"Clovis," diye seslendi, onu ana güvertede görünce, "dümene geçebilir misin?"

Knigh bir kaşını kaldırdı, hâlâ *Rover*'ı izliyordu. "Neden? Gidiyor *muyuz*?"

"Bize neden saldırdıklarını öğrenmek için."

"Onlar korsan, değil mi?"

Elbette tüm gördüğü buydu -yıllarca onları avlamış olmasına rağmen, korsan toplumunun gerçekten anlamadığı bazı alanları vardı. "Bazen çok denizci oluyorsun." Clovis gelip dümeni devraldığında başıyla onayladı.

"Bizi içeri götür," dedi ve Knigh'in kolunu çekiştirerek onu takip etmesini sağlamadan önce teşekkür ederek gülümsedi.

"Onlar korsan, evet, ama biz de öyleyiz." Silah raflarına doğru ilerlerken, mürettebat arasından biniş ekibini seçti -Saba'nın desenli başörtüsü ve Lizzy'nin kırmızı bukleleri en kolay fark edilenlerdi- ve onları kendisine katılmaya çağırdı. "Çoğu korsan diğerlerine saldırmaz" - raflara ulaştılar ve Knigh bir tüfek seçti - "bir husumet olmadıkça... ya da biri tam olarak güvence altına almadığı gerçekten etkileyici bir ganimet almadıkça."

Silahı kontrol etti, uzun parmakları kolaylıkla kilidin üzerinde geziniyordu, her hareket kasıtlıydı. "Bana korsanlar arasında onur diye bir şey *olduğunu* mu söylüyorsun?"

Fae tarafından işlenmiş tüfeğini omzuna atarak kıkırdadı. "Şok edici olduğu kadar-"

"Vice," diye bağırdı Perry, denizin ve mürettebatın hareketinin, silahların doldurulma takırtılarının arasından. Bir an sonra oradaydı, alnında bir ter pırıltısı vardı. "Ne yapıyorsun?"

"Binmeye hazırlanıyorum." Vice tüfeğin kayışını kopardı. "Yoksa neden bunu takayım ki?"

"Suda öldüler." Perry'nin kaşları birbirine düğümlendi, dudakları büzüştü, tehlikeli bir şekilde tam güçle soldurucu bir bakışa yaklaştı.

Belki de savaş kaptanına iğneleyici sözler söylemenin zamanı değildi, tıpkı Knigh'i arzulamanın zamanı olmadığı gibi. Güzel. Ama söylemek zorundaydı.

bir şey-Perry gerçekten de Rover'a binmemeyi düşünüyor olamazdı. Vice boğazını temizledi ve başını eğdi. "Diğer korsanlara saldırmalarının yanlarına kâr kalmasına izin veremeyiz. Ve kesinlikle biz değil - buna izin veriyoruz ve haftalar içinde Nassau'da *Venatrix*'in yumuşak bir dokunuş olduğu konuşuluyor. Kim O zaman korsan olsun ya da olmasın, bize karşı şanslarını denemeyecekler mi?"

"İtibar, o zaman? Bilebilirdim." Perry kaşlarını çatarak *Rover*'a baktı, çenesi bir o yana bir bu yana çalışıyordu. Sonunda burnundan nefes verdi ve omuzları düştü. Vice'a başıyla onay verdiğinde kaşları kararlı, hatta öfkeli bir hal almıştı. "Oraya git ve onlara bir ders ver. En başta neden peşimize düştüklerini bilmek istiyorum. Bu sadece bir fırsat mıydı yoksa...? O bayrak..." Başını iki yana salladı. "Bu bana rastgele bir fırsat gibi gelmiyor."

Hah. Yani Perry onunla aynı fikirdeydi. Ve bu kadar kolay. Mucizeler asla sona ermeyecekti. Vice sırttı ve onun omzuna bir tokat attı. "Ben de tam olarak bunu öğrenmeye niyetliyim."

L A C K (V S & T O M B S T O N (S

S Vee ve Aedan'la omuz omuza veren Knigh, *Venatrix*'in mürettebatından daha fazlasının gemiye binmesine izin vermek için *Rover*'da yer açtı. Bıçağı çınıyor, darbe üstüne darbe alıyor, sesi sese karışıyordu.

Güvertede tam bir arbede yaşanırken çelik çeliğe çarpıyordu. Mürettebattan daha fazla kişi, sırtan dişleri arasında bıçakları, ellerinde tabancalarıyla geminin küpeştesinden *Rover*'ın güvertesine akın etti.

Kalbi savaşın ritmine şiddetli bir şekilde eşlik ediyordu. Her kası gerildi, gerildi, gevşedi. Ölüm olasılığına bu kadar yakın olmak, yaşamı ve yaşamayı böylesine keskin bir odak noktasına getirdi. Alnındaki ter. Her nefes alış veriş. Bir balta bıçağında güneşin parıltısı.

Perry odaklanmanın öfkesine iyi geleceğini söylemişti. Burada ve şimdi, babamın düşünceleri değil.

Esinti tenini serinletiyor. Tepesindeki yırtık yelkenlerin kanat çırpışı. Havadaki bakırımsı kan kokusu.

Kontrol ondaydı. Bunu yapabilirdi, patlamadan savaşabilirdi.

Birbiri ardına darbeler indiren Vee, onları gösterişli yeleğinden ve etrafındaki savaşçılardan kaptan olduğunu anladıkları soluk benizli, kızıl saçlı adama doğru yönlendirdi.

Vee, Aedan, Saba, Lizzy, Wynn ve Effie kendi rakiplerini alt ederken, Knigh kılıçların çarpışmasıyla en yakındakine saldırdı, her darbe kemiklerinde çınladı. Kaptan adamlarından birinin arkasına geçti.

"Sanırım kaptan?" Vee ukala bir sırtışıyla parladı. "Mezar taşına ne yazdırayım?"

"Denizde mezar taşı olmaz, genç kız." O da ona sırtarak karşılık verdi. "Ama teslimiyetinizi Tew'e iletebilirsiniz."

Yarı öfkeyle, yarı homurdanarak, Vee kılıcının mafsallarıyla rakibinin burnuna bir yumruk indirdi. Adam güverteye yığıldı ve onunla kaptan arasında kimse kalmadı. "Bize böyle saldırarak ne halt etmeye çalışıyorsun?"

"Savaş, *büyük* Leydi Vice için bile savaştır," dedi Tew, bırakılan boşluğa adım atarken sınır aksanıyla. "Vane'i bu kadar kızdıracak ne yaptın bilmiyorum ama benim için fark etmez."

Yani bunun arkasında Vane vardı. Ve Redland'dakiyle aynı bayrağı taşıyorlardı. O saldırının arkasında da o olmalıydı.

"Vane?" Vee dedi. "Onun için *mi* yelken açıyorsun? Lordlar ve Bayanlar, bu çok alçakça." Bir kahkaha attı, dudakları neredeyse alaycı bir ifadeyle yukarı doğru çekildi.

"Kendi iyiliğin için fazla gururlusun. Tıpkı onun dediği gibi." Tew kılıcını kaldırmadan önce neşeli bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Uzun zamandır bir iki çivi indirmeye ihtiyacın vardı, genç kız."

"Belki biliyorumdur" -Vee başını eğdi- "ama bunu yapacak adam sen değilsin, Vane de değil. Hadi konuşalım, senin ve mürettebatının hayatını kurtaralım."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm" -çaresizmiş gibi omuz silkti- "ama Vane'den aldığım ödüle sadık kalacağım."

Ödül mü? Ne için, Vee'nin hayatı için mi?

Şimdi bunu düşünecek zaman yok - Vee'ye doğru hamle yapan Stew'in kılıcı parladı ve Knigh'in kasları gerilerek ona engel olması için bağırды.

Ama bunu kendi başına halledebilirdi ve Knigh'in düşmanı kaptanının saldırısını ileri atılmak için bir işaret olarak algıladı. Knigh çenesini sıktı ve çalım atarak yükseldikten sonra ayağını adamın dizine vurdu. Kemiklerini sızlatan bir çıtırtıyla diz ters tarafa büküldü ve adamın ağzından acı dolu bir çığlık çıkmasına neden oldu.

"Vane'in uşağı, ha?" Vee çenesini yukarı kaldırdı. "Bu da mı onun bayrağı?"

"Bayrağımız," diye alay etti Tew.

"Oh, eminim son derece eşit bir ortaklıktır." Bir darbeyi savuşturdu, sonra karşılık verdi. "Onun peşinden gidersen aptallık edersin."

"O zaman bu sulardaki tek aptal ben değilim ve hepimiz senin kanına açız, küçük kız."

"Benim kanım, ha? Vane'in sana söz verdiği ödül bu mu?" Dilini şaklattı, o kadar lakayttı ki, bir saniye sonra saldırdı.

Tew döndü ama kadın yine de omzunu yakaladı ve gömleğinde kırmızı kenarlı bir yırtık bırakarak altın örgülü yeleği lekeledi. Acı içinde tısladı.

"Bak," diye devam etti, duruşunu toparlayarak, "bugün alacağımız senin kanın. Vane'in senin için hiçbir şeyi yok; ne para, ne de kan. Blackwood, hatırlat bana, bir mürettebatın hiçbir şeyden payı nedir?"

Rover'ın mürettebatında şüphe tohumları ekiyordu - Tew geri adım atmasa bile, belki de daha fazlası atacaktı. *Knigh*'in ağzında bir sırıtış belirdi. *Fae* cazibelerini birleştirdiklerinde işe yarayabilirdi. Çelik gibi şarkı söyleyerek, *Vee*'ye ulaşmaya çalışan solundaki kadının darbesini savuşturdu. "Koca bir hiç yığımı."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Tew, *Vee*'nin hızlı bir hamlesini yakalayınca güldü. "Oh, endişelenme, lassie, peşinde olduğu tüccarı aldığında bana ve benim için çok şey olacak."

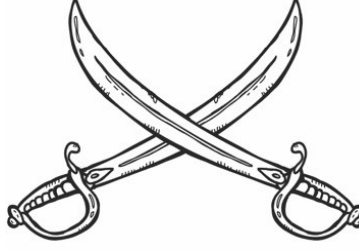
Vee homurdandı, bıçağı geri kıvrıldı. "Tek bir tüccar mı? Sizinle paylaşmış olsa bile, *iki* mürettebat ve o domuz çirkin bayrağı dalgalandıran geri kalanlar arasında pek bir şey kalmayacaktır."

Gözleri kısılan Tew, çenesi ovulan bir sabrecat gibi gülümsedi. "Kızı ve annesini kardeşine fide olarak verdikten sonra olmaz. Donanma kaptanları iyi para kazanıyor ve eminim onları sağ salim geri almak için çok hevesli olacaktır."

Soğuk, *Knigh*'in tenini ürpertti. Kılıcı çoktan havaya kalkmış, bir rakibin darbesini yakalamıştı ama kim olduğunu görmüyordu ve koluna hareket etmesini söylememişti.

Hayır, *Is* ve *Anne* olamazdı. Pek çok kaptanın kız kardeşi vardı- "Özellikle de bir korsan avcısı olduğu için- neye benzediğini asla bilemezsin *Vane*'in bir korsan avcısının kız kardeşine ne yapacağını biliyor musunuz?"

N K) C K S K) P ?

E Knigh'in vücudundaki tüm tüyler diken diken oldu.
Dünyada kalan tek ses nabzının gürültüsüydü.
Bir korsan avcısının kız kardeşi.

Şu kadınlar... Is ve Anne olabilirler. Ve ticaret gemisi de *Kırlangıç* olabilir. Billy, Knigh'in mektubunu onlara bizzat ulaştıracağına söz vermişti ama mektupta buraya gelmeleri söylenmiyordu. Albion'dan ayrılmak için hiçbir sebepleri yoktu. Ama...

Ama.

Bir korsan avcısının kız kardeşi.

Kulaklarında uğultu. Damarlarındaki ateş.

Knigh hiçbir parçasına hareket etmesini söylemedi ama kasları patladı. Göz açıp kapayınca kadar Tew'in yüzüne bir santim yaklaştı, parmakları bileklerine dolandı. Tew'in gözlerinin etrafındaki aklar iyice belirginleşti ve yanaklarından ter damladı. Bileği Knigh'in elinin altında gıcırdarken, Tew yüzünü çevirmeye çalıştı.

Bıçak.

Knigh hırlayarak Tew'in sol kolunu bıraktı, kılıcını kaptığı gibi güverteye fırlattı. "Vane hangi ticaret gemisinin peşinde? Korsan avcısının adı ne, ailesinin adı?"

Burun delikleri alevlendi, Tew dişlerini gösterdi. "Ha," diye tükürdü. "Sana hiçbir şey söylemiyorum."

Knigh bileğini inleyene kadar sıktı.

Korsan kaptanın şakağında bir damar şişti.

Sıkmaya devam etti.

Tew'in boğazının altından boğuk bir ses geldi, sanki onu tutmaya çalışıyordu. İyi oldu. Acı onu konuşturacaktı. Konuşmak zorundaydı.

"Knigh." Vee'nin sesi uyarı doluydu.

Gözlerini kırptırdı. Çarpan nabzının ötesinde, deniz ve yelkenden başka ses yoktu. Kavgı durmuştu. Muhtemelen herkes ona bakıyordu ama o kendini Tew'den ayıramıyordu.

"Ne korsan avcısı?" Her kelimeyi ısırarak söyledi. "Hangi gemi?"

Tew sıkıktığı dişlerinin arasından tükürükler saçarak dudağına vurdu.

Bir korsan avcısının kız kardeşi.

Kanı kaynarken parmakları Tew'in boğazına dolandı.

"Knigh," dedi Vee tekrar, "muhtemelen yalan söylüyor. Seni kızdırmak-"

"Henüz kızgın değilim," diye tersledi, göğsü gerilmişti. "Eğer olsaydım, o nefes alamazdı." Ama adamın değersiz boynundaki titreyen tutuşunu gevşetti ve onun yerine iki eliyle gömleğini kavradı. "Sadece bir kez daha soracağım. *Hangi* korsan avcısı? *Hangi* gemi?"

Rover'in güvertesinde sessizlik hüküm sürüyordu. Deniz bile sanki cevabı duymak için çok zorlanmış gibi daha sessiz görünüyordu.

Knigh'in ciğerlerini yırtan hırıltılı nefesler, eğer bu adam bir şey yapmazsa bir kükremeye dönüşmekle tehdit ediyordu.

Çatlak.

Havayı yararak Knigh'in kulaklarını yardı.

Tew'in başı bir tarafa kaydı. Bir ses çıkarmış olabilirdi ama Knigh sadece çok yakından gelen bir silah sesini takip eden keskin çınlamayı biliyordu. Tew Knigh'in pençesinde yığıldı, kan ve irin şatafatlı yeleğini kapladı.

"Bir korsan avcısının kız kardeşi... *Benim* kız kardeşim mi?" Knigh onu sarstı ama o sadece çırpındı, vücudu gevşedi.

Ölmüştü. Lanet olası ölüydü. Ve onlara *hiçbir şey* söylememişti.

Knigh'in başı sağa döndü.

Vee'nin diğer tarafında, Saba'nın tabancasından dumanlar yükseliyordu. Kaşları düşük, hâlâ Tew'e bakıyordu. "Bıçak çekti." Sesi titriyordu. "Arkasından."

Sarkan elinin altındaki zeminde, güvertede ince bir stiletto yatıyordu ve sanki yeni düşmüş gibi hâlâ sallanıyordu.

Onun hayatını kurtarmıştı. Ama muhtemelen annem ve Is'in hayatına mal olmuştu.

Bir hırıltıyla Tew'i güverteye bıraktı. "Kim bilir?" *Rover'in* mürettebatına ters ters baktı, yüzleri anlamsız bir geniş göz denizine dönüştü. İçlerinden biri biliyor olmalıydı. "Kim bilir?" diye böğürdü, ciğerleri kelimelerle yanıyordu.

Geri çekildiler. Biri silahını düşürürken bir *çınlama* duyuldu. Sonra bir tane daha. Bir çift el teslim olmak için kalktı. Diğerleri de onu takip etti.

Teslim olmaları umurunda bile değildi. İhtiyacı olan-

Omzuna inen bir dokunuş gömleğini serinletti. Yakasından boynuna doğru süzüldü, teninde öylesine kutsanmış bir rahatlama yarattı ki inleyebilirdi.

"Knigh," dedi, sesi en az o dokunuş kadar soğuk ve sakindi, "geri çekil. Cevapları alacağız. Söz veriyorum."

Neredeyse çıldıracaktı, değil mi? Sadece bir örümcek ipliği uzaktaydı; eğer o da kopsaydı, kendini tamamen kaybedebilirdi.

Odaklanmak için çok fazla. Kontrol için çok fazla. Ne aptalım.

Tew'in başka bir silahı olduğunu aklına bile getirmemişti ama yine de çok açıktı. Elbette bir korsanın arkasında bir bıçak olacaktı; onlardan yeterince tutuklamış, çizmelerinin altından, kollarının üstünden, kürek kemiklerinin arasından hançerler çıkarmıştı.

Aptalca bir hata. Ve bu onun hayatına mal olabilirdi. O zaman Is ve annem nerede olurdu? Tew bunu ona karşı kullanmayı planlamamış bile olabilirdi. Vee tam buradaydı, kolayca ulaşabileceği bir yerdeydi. Onu bıçaklayabilirdi.

Midesi, bu hatanın nelere mal olabileceğinin acısıyla diline dokunarak kendini sıktı.

Eli hâlâ boynundaydı, Vee'nin başparmağı saç çizgisinde hafif bir yol izleyerek damarlarındaki son ateşi de söndürdü. "Knigh?"

Gözlerini kapadı ve başını salladı. "Özür dilerim." Onu sakinleştirmeye çalışırken sinirlendiği için. Neredeyse kontrolünü tekrar kaybedeceği için. Her zaman söndürmek zorunda olduğu bir yangın olduğu için. Ama boğazı bunları söyleyemeyecek kadar kalındı, göğsü çok sıkıydı. Bunun yerine tekrar başını salladı. "Teşekkür ederim."

Vee'nin yanından geçerken Saba'nın omuzları çöktü ve sonunda tabancasını kılıfına geri koydu.

Ona da bir *teşekkür* borçluydu ama daha fazlasını söyleyecek kadar kendine güvenmiyordu.

Vee, *Rover'ın* teslim olmasını kabul etti ve ikinci kaptanla konuşmak istedi. Ancak ikinci kaptan ölmüştü ve levazım subayı da. Kafası tıraşlı ve sarı tenli bir kadın öne çıkarak kendisinin Oba olduğunu ve geriye kalan en kıdemli kişi olduğunu ilan etti. Diğerlerinin hiçbirisi itiraz etmedi. *Venatrix*'in mürettebatı *Rover'ın* silahlarını toplarken ve ambarlarını incelerken Knigh, Vee ve Perry ile birlikte durdu.

"Vane'in konuşmalarına sadece kaptanlar katılır," dedi Oba, ağzının düz yapısı onaylamadığını belli ediyordu, "o yüzden pek bir şey bilmiyorum."

Knigh'in kalbi duracak gibi oldu ama yüz ifadesini denizde geçirdiği onca yıl boyunca takındığı o rahatlatıcı boşluğa geri döndürdü. "Ne biliyorsun ki?"

Hangi korsan avcısı? Hangi gemi?

"İki kadın Albion'dan yelken açtı - anne ve kızı." Perry ve Vee'ye baktı. "Kız büyümüş bir kadın" -dişleri parlak ve çıplak bir şekilde parlıyordu- "ondan bahsetme şekillerine bakılırsa, bu çok açık."

Öfkeden kudurdu, çenesi acı verecek kadar sert bir şekilde sıkıldı. Ama en azından kontrollüydü. Hâlâ buradaydı, hâlâ kendisinden sorumluydu.

Görüş alanının dışında Perry ona bir bakış attı. Vee onun sırtına dokundu, elinin serinliği gömleğinin içinde bir merhem etkisi yarattı.

Nefes vererek dişlerini ayırdı ve Vee'ye başını sallayarak onayladı ve teşekkür etti.

Ona cevaplar bulacağına söz vermişti. Hoşuna giden cevaplar olmayabilirdi ama her şey birbirinin etrafında dönen boş sorulardan daha iyiydi. *Hangi korsan avcısı? Hangi gemi?*

"Tew'in dediği gibi," diye devam etti Oba, "Vane onların bir donanma kaptanının -bir avcının- annesi ve kızı olduğunu düşünüyor." Kaşlarını çatarak başını salladı. "Ya da belki Donanma'daydı ve ayrıldı - farklı şeyler duydum."

Knigh'in kalbi durdu. Vee dönüp ona iyi olduğunu, herhangi birini tarif edebileceğini söyledi.

Ama Oba'ya bakarak hareketsiz kaldı.

"Ne gibi şeyler?" Dudakları zar zor kıpırdadı.

"Birisi onun asker kaçağı olduğunu söyledi." Oba omuz silkti. "Ama bazı insanların ne kadar dedikoducu olduğunu bilirsin, onlara söylediğin her şeyi alırlar ve doğru olup olmadığını merak etmeden önce dünyanın öbür ucunda tekrarlarlar. Yalan ya da değil, Vane bu avcıdan para koparabileceğini düşünüyor. Kız kardeşinin ve annesinin peşine düşecek kadar inanıyor."

Bir asker kaçağı. Sözcükler içinde çınladı. Hareket edemedi. Bu o olmalıydı, değil mi? Kraliyet Donanması'nın kaç kaptanı korsan avlamış ve sonra firar etmişti?

Vee gömleğinin kolunu çekiştirerek onu kendine yaklaştırdı. "Başka bir şey var mı? Tew bir ticaret gemisinden bahsetti. Onu tanıyor musun-?"

"Evet, adını biliyorum." Vee'den Knigh'e dönerken Oba'nın ağzının kenarı kalktı ama kara gözlerinde eğlence yoktu. "Bu soruyu yeterince sordu, ben de senin tekrar sormanı bekliyordum."

Ağızı kurudu, dili damağına yapıştı. Öne doğru gerindi. "Ve?"
"Kırlangıç."

M R F (R R (R S

Bayti'ye vardıklarında Knigh'in gözlerinde koyu lekeler vardı. Her sabah Vice, Aedan'ın burnunun dibine öğle yemeğini sokmadan önce onu bir antrenman seansı için yakalamıştı. Sonra

öğleden sonra Copper Drake üzerinde çalışması için onu Perry'nin kulübesine çeker, genellikle de kucağına bir kedi yavrusu oturturdu. Onlar mırıldanıp etrafta sallanırken, her yüzeyi ve ilginç kokuyu keşfetmeye çalışırken gülümsememek imkansızdı. Minik ıslak burunların rahatlığına rağmen, yine de gözünü onun çalışmasından ayırmıyordu. El yazısı her zamanki gibi kusursuzdu ama sakalı her geçen gün biraz daha uzuyor, biraz daha kırış kırış oluyordu. Uzun saatler boyunca çalıştılar, mumları ve lamba yağını yaktilar.

Bazen Perry, istedikleri kadar geç saatlere kadar çalışmalarına izin vermek için gidip Knigh'in ranzasında uyuyordu. Ama Vice her sabah gece nöbetinden aynı raporları alıyordu; sabahın köründe kalkmış, kafese kapatılmış bir hayvan gibi güvertede volta atıyordu.

Ayiti'nin rıhtımında onunla kol kola yürürken kalbi ağrıyordu. Bu ona işkence edilmesini izlemek gibiydi - ilk tanıştıklarında kendini kontrol etmek için verdiği gergin mücadeleyi görmekten çok daha kötüydü.

Sakalının bugün düzgün olmasının tek nedeni, bu sabah onu oturtup sakalını kesmiş olmasıydı; bu da kılık değiştirmelerinin gerekli bir parçasıydı. Adam saygın bir işadımı gibi donuk gri renkte şık bir takım elbise giymişti ve kadın da böyle bir adamın karısına yakışan kıyafet unsurlarını ödünç almıştı - düz bir korse ve gri-mavi etekler. Asma kilit izini gizleyen eldivenleri ve adamın beyaz çizgilerini örten şapkasıyla ayırt edici özellikleri gözden kaçırıyordu. Çoğunlukla kasabada gezinen ya da işlerine koşuşturan tüccarların ve diğer orta halli insanların arasına karışmışlardı.

Şapkasının geniş kenarını, çocukluğunda okuduğu silahşörler ve onların maceralarını anlatan kitaplardaki resimlerdeki gibi bir taraftan tutturmuştu. Gözlerinin altındaki gölgeler ve gözlerindeki kasvet olmasa oldukça şık görünebilirdi.

Sessizce yürüyor, bakışları sürekli yollarında ve ara sokaklarda geziniyor, ikişerli üçerli gruplar halinde devriye gezen deniz piyadelerine takılıyordu. Adamın kolu kadının elinin altında sağlam duruyordu.

Onu sıktı ve hafifçe vurdu. "Orada iyi misin?"

Gözlerini kırptırdı, kaşları birbirine yaklaşmış bir halde ona hızlıca bir bakış attı ve ardından dikkatini toplamaya devam etti. "Nerede?"

"Kafanın içinde. Sokaktaki her hareketi izlediğini görüyorum. Ama aynı zamanda geri kalanının da orada tekrar tekrar çalkalandığını görüyorum. Seni tanıyorsam, muhtemelen kendini suçluyorsundur." Sağa döndüler, şimdi Billy'nin ofisinden sadece birkaç sokak ötedeydiler.

Burnundan nefes verdi. "Vane ailemin peşinde. Bu benim hatam. Donanmadan asla ayrılmamalıydım. Korsan olmanın eve para göndermemi ve ailemi Mercia'dan korumamı sağlayacağını düşünmüştüm, onları daha fazla tehlikeye atacağımı değil."

Göğsündeki ağrı esnedi, içi boştu. Terk edildiği için daha fazla suçluluk. Ama bu sefer belki de buna gerek yoktu.

"Öncelikle, Perry'nin de dediği gibi, bunların hepsi saçmalık olabilir. Tew mürettebatına yalan söylüyor olabilir. Vane ona yalan söylemiş olabilir. Oba bize yalan söylemiş olabilir." Yüzünü buruşturdu. Zincirde hangisinin yanlış olduğunu bilemeyeceği kadar çok halka vardı. "Ya da bu bir tuzak olabilir. Tek bildiğimiz, Billy'nin Albion'da, ailenin de evinde güvenle saklanıyor olabileceği." Billy'nin programı ve şu anda nerede olabileceğine dair bir fikrin yanı sıra Knigh'in ailesinden gelen mektuplar da ellerindeydi.

"Oba çok fazla bilgiye sahipti," dedi, sesini yükselterek yanlarından geçtikleri bir çiftin bakışlarını üzerine çekti. "Biliyordu-"

"Belki," diye mırıldandı, ona gülümsedi ve sanki gerçekten evlilermiş gibi kolunu okşadı. Bu çiftin dikkatini dağıttı; öfkeli bir koca karısı tarafından yatıştırılıyordu. "Ve belki de değil. Şu bilgileri alalım ve ne yapmamız gerektiğine bakalım. Bu arada, kendini suçlamayı bırakmalısın. *Lütfen*. Onca yıllık korsan avcılığı onları bir düzine hoşnutsuz mürettebatın hedefine koymuş olabilir - Donanma'dan ayrılmanın bununla hiçbir ilgisi olmayabilir."

İçindeki bir şey sanki o ağrıyan oyukta büyük bir yılan yaşıyormuş gibi büküldü. Onun suçluluğunu mu yoksa kendisinininkini mi hafifletmeye çalışıyordu? Donanmayı sadece onun yüzünden terk etmişti.

Ağzı gerildi ama kolundaki sert kaslar gevşedi. "Mmm." Başını eğdi, şapkasının geniş siperliği yüzüne gölge düşürdü. "Şurayı keselim. Denizcilerin bize bu kadar bakması hoşuma gitmiyor."

Saçının bir tutamını düzelterek kırmızı ceketli üçlüye bakışlarını gizledi. *Bize bakıyordu.* Daha çok *ona* bakıyordu. Tıpkı Kayracou Limanı'nda olduğu gibi Knigh de çok uzun boylu, çok dik sırtlı ve çok dikkat çekiciydi. İstedğinde dikkatleri üzerine çekebilirdi, evet, ama dikkatleri başka yöne çevirmeyi de biliyordu.

"İyi plan."

Billy'nin ofisinin karşısına gelmeden önce dar bir sokağa, sonra bir başkasına ve bir başkasına daldılar.

Kapıyı çaldıklarında bir kadın kapıyı açtı ve gözlerini kıstı. Kırklı yaşlarında, bu yüz ifadesi ve griye çalan özenle örülmüş saçlarıyla bir mürebbiyeyi andırıyor olabilirdi. Ama kapı biraz daha aralandığında, ördek yumurtası mavisi renginde, fırırlı dantel ve pastel pembe fırırlarla süslü, köpüklü bir günlük elbise ortaya çıktı; mürebbiyelerin giydiği ilkel, sıkıcı elbiselerden milyonlarca kilometre uzaktaydı.

Bir süre sonra gülümsedi. "Bay Ferrers?" Emin değilmiş gibi başını eğdi.

"Bay Ferrers?" Vice fısıldadı. *Onun* soyadıydı ya da en azından öyleydi. Evered'le evlendikten sonra *teknik olarak* Lyons'lu oldu.

"Billy beni getirdiğinde aklıma gelen ilk şey," diye mırıldandı. Elbette Lord Villiers ya da Kaptan Blackwood suçlayıcı olabilirdi. Başını kadına doğru eğdi. "Bayan Laliwa." Şapkasının kenarını yukarı ittiğinde kadının gülümsemesi genişledi; yüzünün kadınlar ve *insanlar* üzerinde böyle bir etkisi vardı.

"*Sensin.* İçeri gel, içeri gel! Korkarım sana mektup getirmedim ama *Kırlangıç*'ı yakında bekliyorum, belki sana iyi haberler getirir." *Yakında mı?*

Vice, Knigh ile bakıştı. Eğer *Kırlangıç* yakında gelecekse Arawaké 'yakında', belki de Oba'nın hikayesi tamamen uydurma değildi.

Şık ve konforlu ofislerin içinde, iş arkadaşlarından biri masasında çalışmaya devam ederken Bayan Laliwa onlara çay ikram etti ve bir hizmetçi içecek getirmek için ortadan kayboldu. **Yapmaları** gereken işleri gerekçe göstererek reddettiler. Hayır

Tamamen yalan, sadece ilgilenmeleri gereken iş yerel muhafızlar tarafından yakalanmamaktı.

Ziyaretlerinin nedenini açıkladıktan sonra - Billy'nin programını kontrol etmek - ağır bir kitap çıkardı ve yer imli bir sayfaya baktı. "Evet, düşündüğüm gibi. Bay Hopper önümüzdeki iki hafta içinde gelecek, inşallah."

Önümüzdeki iki hafta. Bu da onu geçişin yarısından fazlasına getiriyordu. Yule'de yelken açtıkları rotayı takip ederse, önce Karukera'ya inip su alacak, sonra da Ayiti'ye gelecekti. Ve eğer Vane *Kırlangıç*'ın peşindeyse, o kadar açık denize açılmak, saldırmak, sonra da geri dönmek istemezdi. Avının kendisine gelmesini beklemek varken neden daha uzun bir yolculuk için *Maelstrom*'u donatma zahmetine girsin ki?

Ahlaksız olsaydı, *Kırlangıç* Karukera'dan bir gün uzaklaştığında saldırırdı. -Karaya, taze yiyecek ve suya erişerek bekleyebileceği kadar yakın, ancak kimsenin savaşı fark edip zor durumdaki bir ticaret gemisine yardıma gelmeyeceği kadar da açık sularda.

Knigh de aynı hesaplamayı yapmış gibi başını salladı, çenesi ve omuzları gerginlik yayıyordu.

Yine de bu Knigh'in ailesinin uçakta olacağı anlamına gelmiyordu. "Yolcularla ilgili ayrıntılar var mı? Bir manifesto ya da...?"

Müdür özür dileyen bir gülümsemeyle başını salladı. "Korkarım Portsmouth'tan ayrılana kadar bunu bilemezler. Çoğu insan önceden rezervasyon yaptırmıyor."

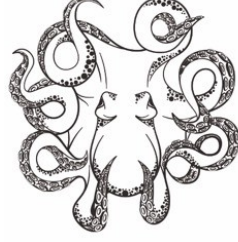
"Teşekkür ederim, Bayan Laliwa." Vice gülümsedi, yanakları kaskatı kesilmişti, sonra Knigh'i müdürün masasından biraz uzaklaştırdı. "Karaya yaklaşına kadar saldırmayacaktır," diye mırıldandı. "Bu bize yardım getirmek için zaman kazandırır. Belki de Rover'ı elimizde tutabiliriz." Vane'in aptal bayrağını dalgalandırıp *onun* takviye kuvvetleri olduklarını düşünmesini sağlayabilirlerdi - bu gerçekten kafasını karıştırırdı.

Adamın dişlerinin gıcırdadığını neredeyse duyabiliyordu.

"Ama-" "İhtiyacımız olana kadar hala iki haftamız var-"

Kapıya üç sert vuruş.

"Kraliyet Donanması, açın!"

Bollocks.

Vice'ın midesi bulandı. Knigh'i tanımış olmalılar. Onu tutuklamalarına izin veremezdi.

Donanma onu yakalayacaktı. Bunu bir kez yapmışlardı ve ikinci kez başarılılarsa lanetlenecekti.

Ama köşeye sıkışmışlardı. Eğer ofisin bir arka çıkışı varsa, orada daha fazla denizcinin beklediğine şüphe yoktu. Ve her an Bayan Laliwa bu kapıyı açabilirdi.

Knigh odayı inceledi, değerlendirdi.

Ama Bayan Laliwa misafir ağırlarken rahatsız edici bir şekilde sözünü kesmişler gibi boğazını temizlemekle yetindi ve girişe yaklaştı. "Kapı kilitli," diye seslendi dışarıdaki adamlara, Vice'tan Knigh'e bakarken sesi sakindi. Daha yakına eğildi. "Sanırım üniformalı beyefendilerden uzak durmayı tercih edersiniz, değil mi?"

Vice yüzünü buruşturdu. "Bu tercih edilirdi."

"Ama senden onlara yalan söylemeni isteyemeyiz," dedi Knigh. "Sen-" "Sen sormuyorsun." Sinsi gülümsemesi, Knigh'in yüzünde yersiz durmazdı.

Bir korsan. "Billy sana güvenilebileceğini söyledi. Ne olursa olsun. Yani." Sert bir şekilde başını salladı.

"Kraliçe adına açın kapıyı!" Bu kez kapıya vurarak menteşelerini takırdattılar. "Tehlikede olduğunuza inanmak için sebeplerimiz var."

Bayan Laliwa sadece kara kaşlarını biraz kaldırdı. "Tartışacak vaktiniz olmadığını söyleyebilirim. Bay Ferrers, bir iyilik yapın ve o geniş omuzlarınızı kapının önündeki masayı kaldırarak kullanın."

Vice, Knigh ile bakıştı ve Knigh kendisine söyleneni yapmadan önce hafifçe omuz silkti. Billy'nin çalışan seçmekte usta olduğu belliydi. Bayan Laliwa o köpüklü elbisesiyle çeliği bir şekilde şekerle kaplamıştı.

"Belki bunu Munroe yapabiliriz." Bir başka yaylım ateşi kapıyı sarsarken Vice başını Knigh'a doğru eğdi.

"Sahte bir tehdit mi?" Başını salladı, gergin yüz hatlarındaki gerginlik bir nebze olsun dağıldı. "İyi düşünmüşsün."

Kapı menteşeleri üzerinde zıpladı - lanet şeyi devirmeye çalışıyorlardı.

"Eğer sorarlarsa," dedi Vice Bayan Laliwa'ya, eteklerinin arasına gizlediği tabancasını çekerek, "seni bize yardım etmeye zorladık." Tabancayı tavana doğrultarak anlamlı bir şekilde salladı.

Ağzının kenarı kalkarken gözleri parlıyordu. "Ah evet. Çok korkmuştum." Parıltı kayboldu ve onun yerine o kadar geniş ve karanlık gözlerle onlara baktı ki Vice neredeyse ona inanacaktı.

"Mükemmel."

Meslektaş hâlâ masasında oturuyor ve sanki bu olay sadece Çarşamba günü gerçekleştiği için olağandışı bir durummuş gibi hafif şaşkın bir ifadeyle gelişmeleri izliyordu.

Hizmetçi yeniden ortaya çıktı. "Arka kapıyı kilitledim ve parmaklıklarla kapattım ama hâlâ kapıyı yumrukluyorlar hanımefendi."

Kahretsin. Bundan nasıl kurtulacaklardı? Munroe'nun *Venatrix*'te yaptığı gibi Bayan Laliwa'yı 'rehin' alarak bu numarayı daha da ileri götürebilirlerdi. Ama muhtemelen dövüşmeyi bilmeyen sivil bir rehine mi? Bunun gibi tüm hikayeler, dahil olan herkes için kötü sonuçlanmıştı. Kötü, kanlı ve kalıcı bir şekilde.

"Şimdi," dedi Bayan Laliwa, arka kapıdan gelen gürültüye rağmen sakin bir sesle, "tavan arasına çıkın. Arka pencereler çatıya açılıyor. Yürüyerek geçilebilecek kadar düz olduğunu duydum, özellikle de denizci dengesine sahip biri için." Bilgili bakışları Knigh'den Vice'a döndü ve tekrar geri geldi. "Bu bloğun çatısı neredeyse bir sonrakine geçiyor."

Vice ve Knigh birbirlerine baktılar. Kadın Arawaké'nin ana limanlarından birinde bir nakliye şirketi için çalışıyordu. Belki de bir denizciyi gördüğünde tanınması sürpriz olmamalıydı.

"Devam et, neyi bekliyorsun?"

"Teşekkür ederim." Vice bir sandalyeyi tekmeledi ve yerdeki bazı kağıtları süpürdü. "Görünüş için." Başını salladı ve arka kapıya doğru ilerleyerek

Merdivenden.

"Ve eğer bizi takip etmeyi aklınızdan bile geçirirseniz," diye bağırdı Knigh, kapıyı gümbürtüyle açarak, "çeliğimin tadına bakarsınız." Merdivenleri çıkmaya başladı ve "Görünüşe göre." diye mırıldandı.

Vice'in onu takip etmeden önce gördüğü son şey, Bayan Laliwa'nın zorlukla bastırılmış kıkırdamalarla sallanmasıydı.

Bacakları pompalayarak, merdivenlerden yukarı koştular. Bir kat, iki... üç...

Dördüncüye, yani tavan arasına ulaştıklarında ikisi de nefes nefese kalmıştı ve Vice'in kalbi, ön ve arka kapıları yumruklayan denizciler kadar ısrarla göğüs kafesine çarpıyordu.

Ama duracak zaman yoktu. Belayı Billy'nin ofisinden ne kadar çabuk uzaklaştırırlarsa, Bayan Laliwa ve diğer çalışanları o kadar güvende olacaktı.

Bir de kaçış meselesi vardı.

"Her şey sırayla," diye homurdandı arka camlardan birini açarken.

Tıpkı Bayan Laliwa'nın tarif ettiği gibi, sokaktan gizlenmiş bir şekilde çatıya çıkıyordu. Arkadaki avluda, kırmızılar içindeki bir düzine deniz piyadesi arka kapının etrafında toplanmış, neyse ki kapıyı kırmaya çalışmakla meşguldü.

"Neden ne zaman kaçmam gerekse lanet olası bir elbise giyiyorum?" En azından ince bir hanımefendinin zarif topuklu ayakkabıları yerine orta halli bir kadının gündüz yürüyüşüne daha uygun düz ayakkabılar giymişti. Eteklerini beline soktu ve dışarı çıktı, Knigh de arkasından.

Hafif eğimli çatı ikisini de zorlamıyordu -bir fırtınada çok daha kötüleriyse karşılaşmıştı- ama kil kiremitler sallanıp tıkırdıyor, ayaklarının altından kayma tehlikesi yaratıyordu. Yüzünü buruşturarak, cesaret edebildiği kadar hızlı süründü. Eğer tek bir kiremit bile düşerse, avludaki adamlar-

Sol ayağı altından sarsıldı. "Kahretsin," diye tısladı, dik durmak için çabalıyordu.

Ama kaydığı için değil-

Çınlayan bir gümbürtü avluda yankılandı.

Aşağıda, yüzler yukarı dönüktü. "Knigh-"

"Biliyorum. Git, g-"

Çatlak.

Bir şey ıslık çalarak geçti.

Ateş ediyorlardı. "Kahretsin!"

Gizliliğe ve kayan fayanslara lanet olsun, kaçtılar.

Çaresiz adımlarının altında kiremitler takırdadı ve avluya daha fazlası yağdı, ama bir an sonra bu çatının kenarındaydılar ve bir sonrakinden sadece iki adım ötedeydiler. Vice'ın nefesleri kesildi, kalbi çarpmaya başladı ve sıçrarken kulaklarındaki kakofoniye silah sesleri de katıldı.

Çatılar ve teraslar üzerinde yarışıyorlardı. Kiremitlerden ısı yayılıyor ve boyalı sıva duvarlardan kör edici beyaz ışık yansıyor. Sırtından aşağı ter damlıyor ve eldivenlerini ıslatıyordu ama kasları onu bir boşluktan diğerine göndermeye hazır bir şekilde kıvrılıyor, yaylanıyor ve tekrar kıvrılıyor.

Çıtırdayan adımlar Knigh'in hemen arkasında olduğunu söylüyordu. Eğer o buradaysa, başarabilirdi. Bir şekilde. Bu düşüncede mantık yoktu, sadece inanç vardı.

İki metre ötedeki çatıdan kiremit parçaları fırladı ve yüzünü şarapnel parçalarına siper ederek bir çığlık attı.

"Çatılarda birileri var," diye homurdandı. "Ya da bir kulede," diye karşılık verdi Knigh.

Kümelenmiş bacaların arkasına saklanarak ve mümkün olduğunca çatı çizgisinin altında kalarak koşmaya devam etti.

Daha fazla atış, yakın. Kil kırıntıları saçlarının tozunu aldı ve ensesinden aşağı süzüldü.

Çok yakın.

"Korunmamız gerek." Sesindeki çaresizliği o bile inkâr edemiyordu. Kalbi boğazında düğümlenmişti; kelimelerle birlikte dışarı çıkmamış olması bir mucizeydi.

"Sola," diye seslendi Knigh. "Balkon."

Bir sonraki bina bu binaya dik uzanıyordu ve üst kattaki tüm pencerelerin ferforje korkulukları ve camlı kapıları olan geniş balkonları vardı. En yakındaki açıktı.

Düşünecek zaman yoktu.

Koştı, sıçradı, yükseldi, ayaklarının altında sadece hava vardı ve yürek burkan saniyeler boyunca düştü.

Çatlak.

Eteğine bir şey çarptı ama zamanı yoktu, çünkü yer buradaydı. Eğildi, yuvarlandı, sendeleyerek ayağa kalktı, ani loşlukta gözlerini kırıştırdı. Kendini bir tuvalet masası üzerinde yakaladı. Başını salladı ve dünya durdu.

Bir tuvalet masası, bir gardirop, ipek perdeler, bir yatak.

Yatakta güzel bir adam ve ondan daha da güzel bir kadın sarmaş dolaş oturuyordu, tenleri çıplaktı ve loş ışıkta alacakaranlıktı.

Bir gümbürtü ve hareket patlaması Knigh'in gelişini duyurdu. Kendini ondan daha yumuşak bir şekilde düzeltti ve şapkasını düzeltti.

Yataktaki çift onları süzdü, bakıştılar, sonra her biri soru ya da teklif olabilecek bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Çıkış yolu mu?" Vice
nefes nefese kaldı.

"Yazık," dedi adam.

"Hsnkuruntu." Kadın omuz silkti. "Ama bir kaçış gördüğümde anlarım." Çıplaklığını rtme zahmetine girmeden ayağa kalktı. "Paran var mı?"

Vice çenesini kaldırdı. Knigh dirseğine dokundu, belki de devam etmesini öneriyordu - yatak odasının kapısı sadece altı adım ötedeydi. "Elbette."

"Ne kadar?"

"Yeterince."

"O zaman madamımız size yardım edecek. Paranızı tuvalet masasının üzerine bırakın ve gardıroptan kıyafetlerinizi alın. Saçınızı bir eşarpla rtn. Sizi tanımayacaklar."

Avludan sorgu sesleri yankılandı, ardından ayak sesleri. Denizciler içeri girdiklerini görmemişti ama buraya gelip arama yapmalarını engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Vice talimatlara uygun olarak cebinden paraları çıkardı. Knigh, bunun için zamanları olmadığını söyleyen düz bir ağızla onu izledi.

"Kılık değiştirmek bize zaman kazandırır," diye mırıldandı, "şu herifleri yakamızdan düşürelim."

İç çekti ama gardırobu açtı. Birkaç dakika sonra koyu kiraz kırmızısı bir ceket ve siyah bir pantolon giymiş, şapkasının diğer tarafını da bir bicorne oluşturacak şekilde tutturmuştu.

Üzerini değiştirirken, Vice eteklerinde bir delik olduğunu fark etti; sıçrarken çıkardığı puf, rahat edemeyeceği kadar yakın bir atıştı. Desenli bir başörtüsüne ek olarak zümrüt yeşili bir elbise giydi, yakası o kadar düşüktü ki eğilirse dışarı dökülecekti. Muhtemelen amaç da buydu.

Knigh ona baktı, kaşları seğirdi, sonra boğazını temizledi ve kapıya yöneldi. "Bu onların dikkatini dağıtacaktır, tamam mı?"

Profesyoneller onları koridordan aşığıya yönlendirdi, burada bir arka merdiven bloğun uzak ucundaki bir çıkışa çıkıyordu. Adam onlara göz kırparak, "Biz buna kaçış yolu diyoruz," dedi.

Bir ara sokağa çıktıklarında her yer sessizdi, sadece birkaç kasaba sakini işlerine devam ediyordu. Sadece iki sokak ötedeki rıhtıma doğru ilerlediler.

Vice'in ayakları koşmak için kaşınıyordu. Artık farklı kıyafetleri olabilirdi ama hiçbir şey Knigh'in fiziğini gizleyemezdi. Ayrıca, denizciler alarmdaydı. Boyu, kambur durması bile dikkat çekerci. Knigh de aynı şeyi fark etmiş olmalıydı, çünkü bir köşeyi dönüp diğerine geçerek hızla ilerlediler.

Bu şeridin sonunda gemiler demir atmış sallanıyordu. Neredeyse varmak üzereydiler. Ama onlarla rıhtım arasında kırmızılı üç adam vardı.

"Başını aşağıda tut," diye fısıldadı Knigh'e, omuzlarını içeri kıvırdı ve göstermek için başını eğdi. İtaat edip etmediğine bakmadı ama Knigh elinin altında kıpırdandı.

Denizcilerin yanından geçerken kalbi hızlandı ve bir bakış atmaya cesaret etti. Bir çift mavi göz ona baktı.

Lanet olsun.

Belki Knigh'e çok yakından bakmasaydı.

Gölümsedi, alçalttığı kirpiklerinin altından ona bir bakış attı, sonra denizciye doğru eğildi - sadece bir dokunuş, ama dekoltesini iyice görmesine yetecek kadar.

O mavi gözler aşağı kaydđ. Dudakları aralandı.

Görev tamamlandı.

Geçmişte kaldılar.

Knigh'in kolunu sıktı ve Knigh de karşılığında onun elini tuttu.

On yıl geçmiş gibi gelmişti ama sadece birkaç dakika geçmiş olmalıydı ki Venatrix'e varmışlardı ve birkaç gergin kelimedenden sonra gemiden inmişlerdi. Hediyesine dalmış ve rotalarını limandan dışarı çevirmişken, Perry elleri kalçalarında geldi. "Eee?"

Yüzü bomboş, tüm kasları gergin olan Knigh başını salladı.

Vice omzunu sıktı. "Yardıma ihtiyacımız olacak." Perry'nin ağzı acımasız bir çizgiyle düzleşti. "Nassau'ya."

D)SAPO)NT)NGFATK(RS

WKnigh tüm mobilyaların bölmeye doğru itildiğini görünce kaşlarını kaldırarak Vee'ye baktı. Barnacle'ın deniz sandığı bile bir tarafa çekilmiş, yavru kediler içinde uyuyordu. Vee onu Perry'nin kulübesine çağırmıştı ve Copper Drake üzerindeki çalışmaları için hazırlanmış mürekkep hokkaları ve defterler bulmayı umuyordu. Bunu değil. *Bu* her neyse.

Normalde çalıştıkları masayı arkaya itmeyi bitirdi ve deniz sandığının önünde durup cesaret verici bir baş selamı veren Perry ile bakıştı.

Bu -Vee'nin uzun bir nefes çekişi, belli ki emin olmayışı- ayaklarını çekiştiriyor, *tehlike* fısıldıyordu. Ellerini arkadan kavradı, kendini yere bırakmadı.

"Perry bir konuda yardımımı istedi," dedi Vee sonunda, genellikle çalıştıkları masaya yaslanarak. "Ve... ve bence bu şimdiye kadar aklına gelen en iyi fikir."

Lordlar ve Bayanlar, bu ikisi bir fikir üzerinde anlaştılar.

Tehlike. Koş.

En azından sırtı kapıya dönüktü. "Peki bu fikir *nedir*?"

Perry boğazını temizledi ve bir kez daha başını salladı. "Öfkenizi, özellikle de kaynağını biraz düşündüm. Bence sorun şu... yarım kalmış bir işin var, söylemediğin şeyler. Babana."

Seğirerek doğruldu, o kelime içinden geçti-baba. Boğazı tıkanmış ve dişleri birbirine kenetlendi.

İçgüdü kükredi, *Hayır. Hayır. Hayır.*

Ama -kendini çok hareketsiz tutuyordu- bu konuyu daha önce Perry'yle ve biraz da Vee'yle konuşmuştu.

Nefes *alabiliyordu*, konuşabiliyordu. Ve bunu yapmak yardımcı oldu. İçgüdü bazen yanılttı.

Çenesinin kilidini açtı. "Bu... dövüşürken düşündüğüm şey. Beni ayakta tutuyor. Ama"-başını eğdi, görüş alanında bir kan parıltısı belirdi-"bazen kontrolümü kaybettiğimde içinde boğulduğum şey o oluyor." Billy'nin kanı. Aedan'ın. Bir mucize eseri Vee'nin kanı değildi, yine de çok yakındı. Vücudunun geri kalanını soğuk kaplarken yanakları yandı.

"Ve öfkeniz dövüşün fizikselliğine bağlı görünüyor," diye mırıldandı Perry. "Sanki kapıyı açan şey buymuş gibi."

Kollarını kavuşturup pazularını sıktı. Perry'yle bu konuyu konuşmak bir şeydi ama ikisinin aynı anda burada olması... Vee'nin ona baktığını, katman katman katmanları deldiğini *hissedebiliyordu* ve içindeki subay ve savaşı panikledi, çelik duvarlar ördü, uzun zamandır takındığı boş kontrol.

Ama onun bir parçası -ailesinin arazisindeki gölde bulunan adaya yüzmeyi başaramayan çocuk- bunu istiyordu.

Görmesini istiyordu, boğazını ona açmak, yaralarını ve karanlığı gösterip geri dönüp dönmeyeceğini görmek istiyordu.

Çünkü henüz yapmamıştı.

Billy'yi biliyordu. Onu *Covadonga*'da görmüştü, acımasız ve caniydi. *Sovereign*'da, Aedan'ın kolu sallanırken bile onu ikna etmişti, oysa onu ezip geçebilirdi.

Onunla birlikte olmak istemese de, onun arkadaşıydı. Her şeye rağmen.

Belki de onun kırılmışlığının tüm boyutlarını görecekt ve her şey sona erecekti. Ona acıyacak ya da onu hor görecekt, muhtemelen hak ettiği şekilde davranacaktı.

Ama belki de yapmazdı...

Hâlâ arkadaşı olma, ona destek verme ihtimali vardı. Çenesini kaldırdı ve sonunda onunla göz göze geldi.

Yaklaşmıştı ve kış taraftaki pencerelerden gelen geç güneş ışığı yüz hatlarının kenarlarını altın rengine boyamıştı. Kaşlarının arasına sığ bir kırıksıklık oturmuştu ve bakışlarında...

Merhamet.

Etrafında oluşan endişe ve gerginlik balonunu delip geçti. Bakışları bir şekilde bunu yapabilecek kadar katı ama yine de içine gmlebileceği kadar yumuşak, güvenli ve kuşty bir yatak gibi sıcaktı.

"Belki de," diye mırıldandı, "kelimeleri *söylemen* gerekiyor."

Gerçekten de onun boğazını açmasını istiyordu. Bunları başkasının önünde söylemek imkansız olurdu, ama onunla, Perry ile...

Kısmen korku, kısmen özlemle ürperdi.

"Ve bunu yaparken," dedi Perry, alçak sesle, "idman yapmalısın. fkeni dövüşmek için kullandığın o zamanları yeniden yarat, ama kelimeleri sadece düşünmek yerine *söyle*."

O durduramadan ayakları bir adım geri gitti. *Hayır*. Kalbi kt küt atarken başını salladı. Kesinlikle olmaz. Bu rakibi için intihar olurdu.

Ama Vee sadece başını salladı. "Onları şişelemek yerine."

Ellerini yüzünde ovuşturdu. Kızın ona attığı ve çok fena arzulamasına neden olan o bakışı engellemek için her şeyi yapardı. "Yapamam. Anlamıyor musun? Eğer bunları *düşünerek* Aedan'la dvşrsem, onu parçalayabilir ve *ldrebilirim*. Güçlü ve hızlı, evet, ama o..."

Fae-touched.

Fae-dokunuşu daha hızlı, daha güçlü demekti. Fae-kanlı da yle. Vee başını eğdi, kaşları kalktı.

Bu yüzden Perry ondan yardım istedi.

"Oh, hayır." Daha da geri çekildi, ağzından acılık akıyordu. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Seninle dvşmeyeceğim. Bu riski almayacağım."

"Knigh," dedi Perry, "bu Vice olmalı. Yeterince güçlü, yeterince hızlı. O-"

"*Hayır* dedim. Bunu ona yapmayacağım."

Vee burnundan nefes verdi. "Bana hiçbir şey yapmayacaksın, ben _."

"Birlikte alışacaksınız"-Perry görüş alanına doğru eğildi, antrenman yastıklarını ve boks eldivenlerini uzatırken onu sabit bakışlarıyla buluşmaya zorladı-"bir takım olarak. Ve bunu Vice hakkında söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama siz ikiniz çok iyi bir takım oluşturuyorsunuz. Cesaretiniz detaylara verdiğiniz önemle yumuşatılmış. *Kararlılığınız* ve deneyiminiz. Birleşik zekanız -hayır, ne *olduğunu* söyleyelim- kurnazlığınız..." Alçak bir düdük çaldı. "Eğer ikiniz birlikte bir gemiye kaptanlık yapsaydınız, bu gemiyi ele geçirmeye çalışan donanmaya acırdım.

size dayanabilir. İkiniz birlikte durdurulamazsınız ve bu durumda... Bence bu leviathan ablukayı kırmak için gereken tek şey."

Kadının sözleri adamın içini yaktı. *Biz iyi bir takım olduk.* Bir ömür önce Vee bir darağacında durmuş ve ona bunu söylemişti.

Haksız değildi. Perry de haksız değildi. Ama...

Başını salladı. Perry anlamıyordu. Genelde çok mantıklı biriydi ama bu olayda açıkça aklını kaybetmişti. Vee ise...

"Belki bu her şeyi düzeltebilir, *beni* de düzeltebilir ama seni incitme riskini göze alamam." Vee'ye sıkıcı bir şekilde bakarken içindeki dehşetin her zerresini dile getirirken gözleri yanıyordu. Elllerinde kanla kendine döndüğü ve Vee'nin yakınlarda onun adını söylediği her andaki korku, acaba *onu incittim mi? Kimin kanı bu? Onun kanı mı?* "Vee," dedi boğazı düğümlenerek, "seni öldürebilirim."

"Yapmayacaksın." Bunu çok kolay, neredeyse küstahça söyledi. "Bundan eminim, Knigh. Sana güveniyorum, bana zarar vermeyeceksin. Ve bence bu sözleri söylemek çıldırmayacağın anlamına geliyor - patlayana kadar içinde tutmak yerine bir emniyet supabı gibi olacaklar. Ama patlasan bile, seni daha önce sakinleştirebilmiştim. Yine yapabilirim." Gözleri parladı ve durakladı, boğazı bir yutkunmayla daraldı. "Ne kadar gerekirse o kadar yaparım."

Yapardı. Ciddiydi. Gerçekten... Eğer bu

plana ve ona inanırsa...

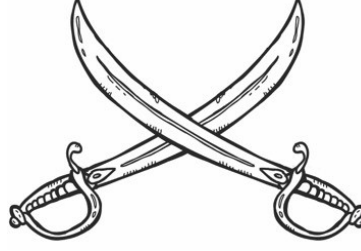
Başını tekrar salladı ama içinde hiç güç kalmamıştı.

Perry, uçarı bir sabrecat'ı ikna ediyormuş gibi yumuşak bir ses tonuyla, "Ahlak masasının yardımcısı olması için bir neden daha," dedi.

"Lütfen," dedi Vee, "bırak deneyelim." Adam itiraz edemeden Vee onun yanağını okşadı, dokunuşu serin, rahatlatıcı ve tanıdıktı. *Her şeyiyle.*

Nefesi inkâr yerine bir iç çekişle kesildi. Kadının elini sıktı, omuzlarını dikleştirdi ve başını salladı. "Deneyelim."

SKAR (D) N S A N) T V

K

Boks eldivenlerini neredeyse bağıladı ve kaşlarını çatarak bunun ne kadar yanlış olduğunu düşündü. Yüzünde böyle bir kaş çatma yoktu - görünürde hiçbir endişesi yoktu, aslında - Vee büyük çekıştirdi

ellerinin üzerine pratik eldivenler geçirdi. Ellerini birbirine vurdu, derinin deriye çarpma sesi Perry'nin kabinini doldurdu ve takdir dolu bir baş selamı verdi.

Deniz göğsünde, Barnacle uyanmış ve sıkılmış gibi yarı kapalı yeşil gözleriyle oturup onu izlemeye başlamıştı.

"Doğru, sanırım hepsi bu kadar." Perry önce ona, sonra da Vee'ye kaşlarını kaldırdı. "İkisi de hazır mı?"

Vee yastıklı eldiveni kaldırdı ve çenesini sallayarak onu başlamaya davet etti.

Bunu kabul etmek bir şeydi, ama şimdi gerçekten yapmak zorundaydı... Ne korkunç bir fikir. Gerçekten, şaşırtıcı, unutulmaz derecede korkunç.

"Bana vurmakla başlarsan," dedi, sanki bu normal bir şeymiş gibi, "önce buna alış, sonra... ne söylemen gerekiyorsa söyleyebilirsin."

Bunu duymak Perry'nin bunun ne kadar saçma olduğunu anlamasını sağlamış olmalı.

Ama o sadece yumuşak bir gülümseme ve cesaretlendirici bir baş sallamasıyla yetindi.

İkisi de deliydi. Tamamen deli.

Ama bunu kabul etmişti, belki bu onun da kabul ettiğı anlamına geliyordu. Pede vurdu.

Vee önce yıpranmış deriye, sonra da ona kaşlarını kaldırdı. "Ciddi misin? Hadi Knigh, seni tanıyorum. *Vur* bana."

Tam olarak yumruk atmamıştı ama Aedan'a yaptığı kadar sert de davranmamıştı. Yine de Vee topukları üzerinde geriye bile sallanmamıştı.

Onun narin bir çiçek olduğuna ne zaman karar vermişti? Arawaké'de ilk karşılaştıklarında, hatta çocukken bile kendini pencereden aşağı atmıştı,

güçlüydü. Fae kanlıydı. O bir denizci ve korsandı. Yüzlerce savaşa katılmıştı ve burada hala duruyordu.

Saçmalıyordu.

Başını sallayarak bu aptalca fikri aklından çıkardı ve saldırdı.

Kız ofladı, darbeyi eldivenlerinin içinde parmak eklemlerinin esnemesine yetecek kadar dirençle karşıladı. "İşte bu kadar."

O kadar da kötü değildi. Bu bir eğitimdi, tıpkı Aedan'la yaptığı gibi.

Nefesleri sabit, Aedan'la olduğu gibi daire çizdi ve Aedan da onun hareketlerine ayak uydurdu. Birkaç darbe daha savurdu, her biri arasında kızın kendini toparlaması ve antrenman eldivenini kaldırıp hazır hale getirmesi için zaman bıraktı.

"Şimdi," dedi Perry, sesi yumuşak ve sıcaktı, "öfkenizi savaşmak için kullandığınızda ne düşünüyorsunuz?"

"O... o bizi nasıl hayal kırıklığına uğrattı." Dişlerini sıktı ama kendini alıştırma minderini yumruklamaya zorladı.

"Sen söyle. Bizi hayal kırıklığına uğrattın."

Onlar daire çizerken Vee rampanın üzerinden baktı. "*Ben oymuşum* gibi söyle."

Kalbi sıkışmıştı. Onunla bu şekilde konuşma fikri bile iğrençti.

-

"Yap şunu." Savaşta olduğu gibi kaşları birbirine sıkıca kenetlenmişti. Ciddiydi. Dahası, *kararlıydı*.

Ve bunu kabul etmişti. O ve Perry bunu ona işkence etmek için ayarlamamışlardı.

-Yardım etmeye çalışıyorlardı. O da aynı kararlılıkta olmalıydı. Onların güvenine kendi güveniyle karşılık vermeliydi.

Kalbi boğazında, dudaklarını yaladı. "Sen... sen bizi hayal kırıklığına uğrattın." Nabızı sıçradı.

Sağ kroşe attı. Vee onu yakaladı. "Güzel," diye mırıldandı Perry. "Devam et."

"Ve sen yalan söyledin," dedi gıcırdayan dişlerinin arasından, ihanet o kadar tazeydi ki bunca yıl sonra bile hala acıtıyordu.

Bir sol kroşe savurdu.

Vee kolaylıkla aldı, eldivenin pedin üzerine vuruşuyla zar zor nefes verdi.

Babamın hayal kırıklığına uğrattığı tek kişi de o değildi. Orada

- "Annem, George ve ben, bizi mahvettin." Bu bir kancayı hak ediyordu.

"Bizi *mahvetti*." Bir başkası.

Kan kulaklarında kükredi.

Hâlâ kararlılıkla kaşlarını çatan Vee başını salladı ve her şeyi kabul etti.

"Bize ihanet etti." Sesi çatallaştı ama damarları sıcak ve parlak bir şekilde kıvılcımlandı.

Vurdu.

Bununla bir adım geri çekildi, ancak yastıkları tekrar kaldırdı, bu sefer yüzünün önünde.

"Ve senin kadının..." Babasının sevgilisi-adını düşünmezse daha kolay olurdu ama... bunun kolay olması gerekmiyordu, değil mi?

"Bayan Langtry ve oğlu, ona ne olabileceğini hiç düşündünüz mü?" Bir vuruş, sonra bir başkası. "Çocukla yalnız bir kadına dünyanın ne yapabileceğini düşündünüz mü?" Bir tane daha. "Ona ne derler? Neye başvurmak zorunda kalabileceğini?" Bir tane daha ve bir tane daha.

Pencerelerden süzülen alçak güneş ışığında parıldayan kahverengi deri yastığa dudak büktü. Kendi belli belirsiz yansımasında babasının ağarmış sarı saçlarını ve içkiden kızarmış yanaklarını görmek çok kolaydı.

"Merak etme, yine de"-*whack*-"Pisliğini temizledim." *Whack*. "Onun ve çocuğun güvende *olduğundan* emin oldum. Çalıştım." *Whack*. "Kurtardım." *Whack*. "Onlara göz kulak oldum."

Nefesleri artık düzensizdi, ciğerlerinde sertleşmişti.

Gözlerinin arkasındaki basınç artarken, tekrar o yastığa vurdu. Keşke bunu hak eden adam olsaydı.

"Hiç umurunda değildi." Başka bir vuruş. "Sadece kendini önemsedin." Tekrar. "Asla düşündüğüm gibi bir adam olmadın."

Tanrım, gözleri yanıyordu ve dünya bulanıktı. Ama önemli değildi, o yastığa vuracak kadar iyi görebiliyordu. Tekrar ve tekrar ve tekrar yaptı.

"Sen hep bencildin." Sol

kroşe, sağ kroşe.

"Sana inandığım için aptalmışım." Jab, jab. Bir ses çıkardı, yarı kahkaha, yarı... başka bir şey, boğucu bir şey. "Tam bir aptal."

Aparkat.

"Bilmeliydim." *Babamın ne olduğunu.*

Parmak eklemleri ağrıyordu. Baş ağrıyordu. Kalbi ağrıyordu.

İşaretleri daha önce fark etseydi ya da deftere daha yakından baksaydı...

Nefes vermeye çalıştı ama nefesi tı k a n d ı . Nefes n e f e s e , elini salladı.

Kafa.

"Bilmeliydim." *Babamın ne yaptığını.*

Topraklarının tapularını güvence altına alsaydı, onları babamın mülkiyetinden çıkarıp güvende tutsaydı...

Artık yastığa vurmak istemiyordu. Kolları yana sarkmış, titriyordu ve yüzü ıslaktı.

Yeterli.

Pedin arkasından bulanık bir yüz baktı ve gözlerini kırpmak zorunda kaldı çünkü babasına benzemiyordu.

Bir an için.

Ama hayır, Vee ellerindeki pedleri çıkarıp güverteye bıraktı. Babam ölmüştü. Çoktan ölmüştü ve bir kahraman değildi.

Başını iki yana salladı, ü z e r i n e derin ve ağır bir yorgunluk dalgası çöktü.

Denizde zafer peşinde koşmak yerine daha çok evde olsaydı.

Adamı bir sürahi viskiyle oturtup baba-oğul bir konuşma yapsaydı...

Eğer... Eğer... Eğer... Gerçekleşmemiş her olasılık onu sarsıyordu.

Başarısız olmuştu. *Başarısız olmuştu.*

"Vee," diye hıçkırdı, kadın aralarındaki boşluğu kapatırken dizleri büküldü, "bilmeliydim."

FAULT

V Buz Knigh'i yakaladı. O bu kadar cesur olduktan sonra, en azından bunu yapabilirdi. Onunla birlikte yere inerken, Perry'nin yön arayan gözlerini yakaladı. Ne yapması gerekiyordu?

Perry sadece başını salladı, sanki ihtiyacı olan tek cevap buymuş gibi.

Bundan daha fazla yardım için sessizce yalvaran Vice oturdu ve başını kucağına çekti. Yan yatmış, bir deniz subayından çok bir çocuk gibi onun etrafında kıvrılmıştı. Onu kırmışlar mıydı?

Boğazını ve göğsünü sıkarak, acıyan gözlerini kapattı. Tüm bu acı. Bütün o acılar. Söylemeden yanında taşıdığı tüm o kelimeler.

Ve kendini suçladığı gerçeği.

Başını sallayarak onu kendine yaklaştırdı ve hıçkırıklarla sarsılan sırtını okşadı. "Yanımdayım," diye fısıldadı, onu nazıkçe sallayarak. "Güvendesin." Tanrılar nedenini biliyordu ama şu anda güvende olduğunu bilmesi aniden hayati bir önem kazanmıştı. Ağlamak için... konuşmak için... *hissetmek* için... neye ihtiyacı varsa onu yapmak için. Ne kadar sürerse sürsün bu alanı onun için tutacaktı.

Kollarını onun beline dolayarak yüzünü ona gömdü ve boğulurcasına nefesler aldı. Yine de titremesi azalmaya başlamıştı ve bu da göğsündeki gerginliği hafifletti.

Perry, "Ben onun ranzasında yatarım," diye mırıldandı ve sonra sessizce kapıyı kapatarak dışarı çıktı.

Böylece burada kalabilirdi. Böylece onun yolundan çekilmek ya da *herhangi bir şey* için endişelenmek zorunda kalmayacaktı.

Gördün mü, Vice bunu düşünmemişti bile. Ama Perry? Onun neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Burada onunla birlikte olmalıydı. Ama o gitmişti. Lanet olası

Zavallı Knigh'i Vice'tan başka kimsesi olmadan bıraktı, o da duygusal olarak o kadar bodurdu ki, bunun ortasında yardım edecek kelimeleri yoktu... bunun...

Kendini suçladı.

Dudakları titreyerek başını okşadı, omzunu okşadı - *belki, sadece belki*, küçük bir teselli veren küçük dokunuşlar. "Yanıdayım, Knigh. Güvendesin." Başka ne söyleyebilirdi ki? Şu anda onun için başka ne söyleyebilirdi ki?

Babasının tüm yaptıklarından sonra, kendini suçladı ve bu onu ezdi - sanki Hewanorra'nın mağarasındaki kaya düşmesi kafasına inmiş gibi.

Ailesine yardım etmek için o kadar çalışmıştı... ve hala onları hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu.

Hatalı olduğunu anlaması gerekiyordu. *Kesinlikle.*

Saçlarını okşadı ve ıslak yanaklarından geriye doğru itti. Çenesinden bir şey damladı ve onun gözyaşlarına karıştı. Barnacle deniz göğsünden sıçradı ve yanına geldi. Onun dizlerinin arkasına kıvrıldı ve gürleyen bir mırıltı çıkardı.

Uzun bir süre bu şekilde kaldılar; adam ruhunda kasırga gibi esen duygulara hapsolmuşken, kadın tekrar tekrar fısıldıyor ve saçma sapan yatıştırıcı sesler çıkarıyor, parmaklarının adamın acısını dindirmesini istiyordu.

Zamanla nefes alış verişi daha kolay hale geldi, artık onu kıracakmış gibi sallanmıyordu.

Sonunda duruldu, sakinleşti, göğüs kafesi yavaş ve ölçülü bir şekilde genişleyip daraldı. Artık onun beline sarılmıyordu ve yüzündeki acı dolu çizgiler hafiflemişti. Gözleri kapalıydı, şimdi Barnacle karnının üzerinde yatarken sırt üstü yatıyordu, huzurlu görünüyordu. Belki de uykuya dalmıştı.

Bu bir merhamet olabilirdi. Sabah uyandığında Perry, Vice'ın sahip olmadığı bilgece sözlerle ona yardım etmek için geri gelebilirdi.

Perry, babasının yaptıklarının *hiçbirinin*, ama hiçbirinin onun hatası olmadığını anlamasını sağlayabilirdi. Bunu görmesi gerekiyordu. Hayatını o adamın hatalarını kendi hatalarıymış gibi taşıyarak geçirmesi dayanılmaz bir zalimlik olurdu.

Kırmızı çerçeveli gözlerini açtı ve ona göz kırptı; Barnacle'ın kulağının arkasını kaşırken yavaşça, küçük bir kaş çatma hareketi yaptı. "Sen..." Uzanıp başparmağını Vice'ın yanağında gezdirdi. Ağzının bir tarafı kalktı. "*Benim gözyaşlarımı anlıyorum ama sen neden ağlıyorsun?*"

Kelepçeleriyle yüzünü ovaladı. Onu kızdıracak kadar iyi hissediyorsa, belki de tüm bu egzersiz işe yaramıştı - ya da en azından onu mahvetmemişti

tamamen. "Seni böyle görmek kalbimi kırıyor. Ve *evet*, sen bir şey söylemeden önce benim bir tane var." Evet, şaka yapıyordu ama sesi çatlamaya yakın bir şekilde titriyordu.

"Yapmayacaktım. Bunu uzun zamandır biliyordum."

Kalbi sıkıştı ve dikkatini dağıtmak için yanaklarını kuruladı çünkü bu çok ciddiye. Çok kişiseldi. "Herkese söyleme."

"Sırrın benimle güvende. Yine de, itiraf etmeliyim ki, bu kadar önemseydiğini bilmek güzel."

O yaptı.

Lanet olsun. Bu karasevda değildi. Bu... başka bir şeydi. Daha derin bir şey. Tehlikeli bir şey. Bu ona pahalıya mal olabilecek bir savaşmış gibi kalbini çarptıran bir şeydi. Tüm bu konuşmayı omuz silkerek geçiştirmek ve aptalca bir şaka yapmak istemesine neden olan bir şey.

Ama ciddi olmayı ona borçluydu. Bu konuda *ciddi* olmasını ona borçluydu.

"Tabii ki umurumda." İşte, söylemişti. Ve her ne kadar kalbi bu uyarıyı defalarca tekrarlardı, dünyanın sonu gelmedi. Kimse ölmedi. Kan bile dökülmedi.

Belki de devam etmek güvenliydi.

"Knigh... Baban - sana ve ailene yaptıkları... ardında bıraktığı acı... Neden bu kadar sinirlendiğini anlıyorum - bunca yıldır bunu içinde tutuyorsun. Bu bir düşman için dileyebileceğim bir şey, ama sen..." Başını salladı, yanaklarından daha aptalca gözyaşları süzülüyordu. "Uzun, çok uzun zamandır düşmanım değilsin."

Orada öylece yattı, uzayıp giden dakikalar boyunca ona baktı. Sonra bir kaşını kaldırdı. "Bu bana şimdiye kadar söylediğin en güzel şey olabilir."

"Knigh, seni piç!" Onu bir güzel silkeledi. "Burada ciddi olmaya çalışıyorum!"

"Ben de öyleyim." Ama yüzünü düzeltti, birkaç derin nefes aldı ve bakışlarının ondan sert pencerelere düşmesine izin verdi.

Dışarıda, batmakta olan güneş gökyüzünü kavurucu turuncu ve sıcak pembeye boyuyordu.

-Parlak ve güzel. Bu, kalbindeki ağrıyı ve panik içindeki atışını hafifletti. "Bunca zamandır," diye mırıldandı sonunda, dalgın dalgın Barnacle'ı okşarken, "bu kızdığım o değildi, bendim. Onları koruyamadığım için. Kendimi korumadığım için. Yanlış kişiye güvendiğim için. Gerçeği göremediğim için. Kendime öfkelenmek için çok uzun bir sebepler listesi. Ve şimdiye kadar bunun farkına bile varmamışım."

Yine de bu gerçeğin bir yardımı olur muydu? Onu iyileştirir miydi? Yoksa sadece yeni bir yara mıydı? Titredi. Lütfen, tanrılar, yardım ettiğini söyleyin.

"Bu yüzden bu kadar katı bir kontrol uyguladım," diye devam etti. "Bu yüzden kendime keyif, zevk, *bir hayat verme* konusunda temkinliydim." Gözlerini kapattı. "Neden senin için en kötüsüne inanmaya bu kadar istekliydim - bu her şeyi doğruluyordu. Kime inanacağımı bilme konusunda bana güvenilemezdi ve mutluluğa izin verilmemeliydi. Başarısızlıklarım için ödüllendirilmeye değil, cezalandırılmaya ihtiyacım vardı."

Sessizlik devam edince çenesini kaldırdı. "Umarım bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyorsunuzdur."

Boynu ve omuzları kadının kucağına yaslandı. Çenesindeki kaslar titrerken, sanki tartışacakmış gibi kaşlarını çatı. Belki de sadece sessiz kalmak için mücadele ediyordu.

"Bunca zamandır babanın yaptıkları için kendini suçluyorsun ama o *senin babandı*, Isabel ve George'un da *babasıydı* ve seni koruması, güvende tutması gerekiyordu. Başaramadı. Bu konuda başarısız oldu ve hepinizi başarısızlığa uğrattı." Babamın yüzü belirdiğinde sesi titriyordu, şakağındaki bir damar şişmiş, öfke yüz hatlarını bozmuştu.

Lordlar, bunca yıl bastırdıktan sonra o anı hala orada mıydı?

Onun uzak hayaletinden kurtulmak için başını salladı. "Denedi ve başarısız oldu diye bir şey yok. Kötü bir karar ya da şanssız bir mola değildi. Bile bile kendini seçti, zevki, aşırılığı ve bencilliği sana tercih etti... sorumluluklarına, ailesine tercih etti, tekrar ve tekrar ve tekrar. Ve bunu sakladı. Tüm bunları o yaptı, sen değil."

Knigh hâlâ o gergin kaşlarını çatıyordu.

"Bunun neresi senin suçun?" Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı, çünkü bir an daha onun kendisi hakkında böyle düşünmesine izin vermeyecekti. "Söyleyin bana, onun yaptıklarından *nasıl* sorumlu tutulabileceğinizi söyleyin."

Nefes vererek onun kucağına çöktü. "Ben... Ben tartışamam." Güzel. Bu bir başlangıçtı.

Sözsüz bir anlaşmayla sessizliğe gömüldüler ve derinleşen gün batımının eflatun ve kıızıla dönüşmesini izlediler - kış pencerelerindeki mükemmel küçük renk bölmeleri. Yavru kediler birer birer, Barnacle'inkinden çok daha az zarafetle deniz sandığından atladılar ve Knigh'in göğsünde, boynu ile omzu arasında, karnına yaslanmış sıcak bir noktaya kıvrılıp onlara katıldılar.

Menekşe ve çivit mavisi kış pencerelemin kenarlarından süzölürken, boğazından yumuşak bir ses çıkardı. "Bu çok zordu, Vee." Gözlerini ovuşturdu, vücudunun geri kalanı ona ve yere karşı gevşekti. "Çok yoruldum."

"Hiç şaşırmadım." Saçlarını tekrar okşadı - yersiz olduğu için değil, *okşamaması* imkânsız olduğu için. "Pürüzsüz bir deniz asla yetenekli bir denizci yapmaz."

Adam homurdandı, yüz hatları loş ışıkla aydınlanmıştı. "Bana donanma deyimlerinden alıntı yaptığına inanmıyorum."

"Muhtemelen senin hatan." Omuz silkti, bu hareket Flotsam'ı sinirli bir ciyaklamaya itti. Tıpkı annesi gibi buyurgan. "Her neyse, Perry bu gece senin kamaranda kalacak, sen de burada kalıp uyuyabilir, bir şeyler içebilirsin. -Ne istersen."

"Hareket etmek istemiyor musun?" Sırtını dikleştirerek gerindi, Barnacle'dan bir bakış ve yavru kedilerden daha fazla miyavlama aldı. "Yerde bu kadar uzun süre oturmak seni rahatsız ediyor olmalı."

"Kıçım uyuştı. Ama ihtiyacın olduğu sürece burada kalabilirim." Sesini hafif tuttu ama kelimeler kalbine garip bir şey yaptı, kalbinin hızlı atmasına neden oldu.

"Ben... Ben senin kalmanı istiyorum," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki bir nefesten biraz daha fazlasıydı. "Ama," diye devam etti daha sert bir sesle, "burası ne kadar rahat olursa olsun, benim yüzümden acı çekmene izin vermeyeceğim." Ayağa kalkıp elini uzatmadan önce dört yavru kediyi ve Barnacle'ı çıkardı.

Kalkmasına yardım etmesine izin verdi ama tatlı Lordlar ve Hanımlar, hareket etmek durumu daha da kötüleştirdi. Çok daha kötü. Sırtını ovuşturdu ve ranzaya doğru topallayarak yürüdü, uyuşukluğun azaldığı yerde ağrı hissediyordu.

Yine de buna değer. Ona yardım etmek için. Ona yardım etmek için milyonlarca kez acı çekmişti.

Köşeye yastıkları yığı ve oturmakla yatmak arasında bir yerde kendini destekledi, sonra da iç çekerek yastıklara gömüldü.

Uzuvları gevşeyen Knigh ona katıldı, göz kapakları sarkmıştı ve her hareketi yorgunluğunu belli ediyordu. Başını tekrar onun kucağına yasladı ve Barnacle karnındaki yerine geri döndü. "Bu...?"

"Evet." Eli adamın saçlarını buldu ve yumuşak, yavaş bir vuruş yaptı. "Mm."

Bir dizi gıcırta "evet" dediğini duyurduğunda kısa bir süre kıpırdandı. Yavru kediler onlara katılmak istedi, o da ikişer ikişer kalkmalarına yardım etti. Küçük

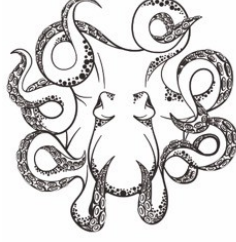
Kabarık gri ve siyah bedenler Knigh ile onun arasındaki sıcak kuytulara yerleşti. Birkaç dakika sonra, ritmik nefes alış verişi uyuduğunu gösteriyordu.

Bu onun için hızlı oldu. Şanslıysa, bu onun omuzlarından bir yükü kaldırmıştı. Onunla daha önce hiç olmadığı kadar rahat konuştuğu kesindi.

"Rahat uyu, Knigh Blackwood," diye mırıldandı.

Etrafı mırıldanan karanlıkla çevriliyken, uykunun onu da ele geçirmesi uzun sürmedi.

N O R T K T K (R) S K ?

O Ba onlara Vane'in Maelstrom'a eşlik eden üç ya da dört gemiyle birlikte yola çıktığını ve *Swallow*'un tek başına buna karşı koyamayacağını söylemişti. Knigh'in ailesi gemide olmasa bile, Billy tehlikeydi ve bu yeterliydi. Ertesi gün Nassau'ya vardıklarında Vice, *Swallow*'u korumak için yardım toplamak üzere işe koyuldu.

En azından plan buydu. Dudaklarını büzen Vice, meyhaneler arasında yürürlerken Perry'yi dürttü. "Sence diğerlerinin şansı daha mı yaver gitti?"

"Umarım öyledir."

"Ne *düşündüğünüzü* sordum, ne umduğunuzu değil."

Perry güneşi gözlerinden uzak tutmak için şapkasını düzeltti. "Korsanlar diğer korsanlara saldırmak istemezler, özellikle de Vane'e. Yani, hayır, daha iyisini yaptıklarından şüpheliyim."

Vice inledi. "Bunu söylemeden korkuyordum." Şimdiye kadar bir gemiyi daha işe almışlardı. *Ateşböceği*'ndeki çocuklar onu asla hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Keşke aynı şey diğer mürettebat ve kaptanlar için de söylenebilseydi. Knigh Aedan'la, Saba da Lizzy'yle gitmişti; hepsi de şanslarını deniyorlardı.

Elbette hepsi kötü türden olamaz.

"Belki Knigh'in fae cazibesi yardımcı olur... Kimse eski mesleğini fark etmediği sürece."

"Ondan bahsetmenin ne kadar süreceğini merak ediyordum." Perry ona yan gözle baktı. "Peki ikinizin arası *nasıl*?"

"*Hmpf*. Bu duyduğum en yüklü soru." Alay etti, başını salladı - cevap vermeyi geciktirmek için her şeyi yaptı.

Dün gece çok yoğundu. Az bile söyledim.

Bu sabah uyandığında gözleri hâlâ ağrıyordu ve Knigh'in gözleri kan çanağına dönmüştü. Perry'nin ranzasında birlikte kıvrılmışlardı ve atılan antrenman eldivenlerini ve boks eldivenlerini sessizce toplamışlardı. Sonunda Knigh eldivenleri Perry'den almış, yere koymuş ve Perry'yi kucaklamıştı. "Teşekkür ederim." Tüm söylediği buydu ve sarılma, kapı çalınana ve Lizzy seslenene kadar sıcak, rahat ve rahatlatıcı bir şekilde uzamıştı - Nassau'daydılar ve yapacak işleri vardı.

Vice boğazını temizledi ve omuz silkti. "Bilmiyorum... iyi, sanırım? Biz sadece arkadaşız, yani..." Tekrar omuz silkti. "Yalan söylemeyeceğim, birkaç kez baştan çıktım." Birkaç kereden *fazla*. "Sadece karasevda olduğunu düşünmüştüm ama..." Nefes verdi. Karşısındaki Perry'ydi, o yüzden belki de bunu söylemekte sakınca görmüyordu. "Öyle olmadığını fark ettim."

Bu da geriye ne *olduğu* sorusunu bıraktı.

"Kara sevda mı?" Perry kaşlarını kaldırdı. "Hayır, hiç sanmıyorum. Ve sen bunu benim yardımım olmadan çözdün."

"Yaptım! Benimle gurur duyuyor musun?" Vice ona alaycı bir sırıtış fırlattı. "Kendi duygularıyla başa çıkmak - sırada ne var?"

"Peki bu hislerinize *göre hareket* ettiniz mi? Dün gece, belki?"

Perry bu yüzden mi marangozlara kamarasını ikiye bölmelerini emretmişti? Ayrılmadan hemen önce onlardan yeni bir bölme yapmalarını istemişti, böylece kamarası küçülecek ama yardımcısı için yer açılacaktı. Bunun nedeninin geminin kendilerine ait olması ve onu kendi işlerine yarayacak şekilde yapılandırabilmeleri olduğunu söylemişti. Vice, onun ve Knigh'in deşifreleri için yer kaybetmekten bıktığını düşünmüştü. Ama acaba mahremiyete ihtiyaçları olduğunu düşündüğü için miydi?

İşgüzar sefil.

Hayır, şu anda Vice'ın hayatında mahremiyete ihtiyaç yoktu. *Daha da acısı.*

Ofladı, sırıtış yerini gergin bir kaş çatmaya bıraktı. Yolun sonunda, Gülen Kraken'in tabelası rüzgârda sallanıyor, usulca gıcırđıyordu. "Elbette hayır," dedi sesi boğuklaşarak. "Dün gece... Biz sadece arkadaşız."

"Sürekli söylediğin gibi. Aslında son bir dakika içinde iki kez."

Saçmalık. Vardı, değil mi? *Sadece arkadaşlık.* Bunu kendine o kadar çok söylüyordu ki, artık yüksek sesle söylemeye başlamıştı. "Bu doğru. Geçen sefer ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Daha fazlası olmak berbat bir fikir olurdu."

"Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun?"

Vice sarsıldı, kalbi hızla çarparken Perry'ye bir bakış fırlattı. "O zaman sen bunun kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Perry'nin mantıklı ve sorumluluk sahibi olmasıyla ve diğer pek çok konuda onun tam tersi olmasıyla dalga geçse de, konu duygulara geldiğinde onu dinlemek zorundaydı. Son olayların da kanıtladığı gibi, bu Vice'ın uzmanlık alanı değildi.

Perry gülümseyerek elini onun kolunun arasından geçirdi. "O zamandan beri değiştiğini düşünüyor musun? Hem sen, hem kendin, hem de onunla olan ilişkin."

"Oof." Elini yüzünde gezdirdi, ani bir yorgunluk onu sürüklüyordu. O parlayan solucan mağarasında birbirlerinin kollarına düştüklerinden beri çok şey olmuştu. İhanet. Hapisten kaçış. Fedakârlık. Albion'dan Arawaké'ye duygusal açıdan dehşet verici o geçiş. Pek çok hata ve acı.

Ardından *Hükümdar*'ın tedbirsizce gemiye alınması ve sonrasında yaşanan tartışmalar.
Daha fazla hata.

Ve ondan sonra... ayrı zaman - *çok ihtiyaç duyulan* ayrı zaman. Onu özlemek. Nelerden vazgeçtiğini fark etmek. Onu uzaklaştırmak için yaptığı tüm girişimlere rağmen ona nasıl bağlı kaldığını. Bu ihanetten daha ağır basıyordu.

Her şeye rağmen hâlâ onun için gelmiş olması. Mercia'yı riske atmıştı.
Hükümdar ve kraken onu geri almak için.

Ve bunu *iki kez* yapmıştı.

Knigh kendini kanıtlamaktan, kendini kurtarmaktan çok daha fazlasını yapmıştı. Dünya dönüyordu.

O, kötü şöhretli Bayan Ahlaksız, denizlerin belası, Korsan Kraliçe, onu affedebilmişti. Bu değiştiği anlamına mı geliyordu? Ve hissettiği bu şeyin karasevda olmadığını fark etmişti - bu onun ne olduğunun bir işareti olmalıydı?
Büyüyor muydu?

Uzun bir nefes alarak şapkasının kenarını tuttu, sanki bu dönmesini durdurabilir ve her şeyi yerine sabitleyebilirmiş gibi. Perry sırtına dokunarak onu rahatlattı. Olayların, soruların, duyguların... belirsizliğin girdabına rağmen sağlam bir zemin olduğunu hatırlattı.

Emin olduğu tek bir şey vardı: Ona güveniyordu. Ve eğer dün gecedен bir şey çıkmazsa, o da ona güveniyordu. *Morrigan*'da birlikte olduklarında ya da *Swallow*'da seviştiklerinde bunu söyleyemezdi.

O zamandan beri değiştiğinizi düşünüyor musunuz?

Ağır bir iç çekişle başını salladı. "Umarım öyledir."

Perry onun kolunu çekiştirerek ikna etmeye çalıştı. "Ve sanırım ikimiz de onun değiştiği konusunda hemfikiriz, değil mi?"

Öfkesiyle savaşıyordu. Dün gece çok cesurdu, çok savunmasızdı. Kalbi sıkışmıştı. *Morrigan*'da tanıdığı Knigh asla kendini bu kadar açmazdı -içini görmesine asla izin vermezdi.

Ama daha küçük şekillerde de değişmişti. Rahatlamaya başlamıştı; daha çok gülümsüyor, daha çok gülüyor, daha çok şaka yapıyordu. Küçük değişimlerdi belki ama daha az önemli değillerdi, çünkü bunlar içindeki daha büyük bir değişimin belirtileri olmalıydı. O katı kontrol her geçen gün azalıyor ve içinde sıkışıp kalmış olan adamı yavaş yavaş serbest bırakıyordu.

Ve muhteşemdi.

Göğsü konuşamayacak kadar sıkışmıştı, cevap olarak sadece başını salladı.

Perry başını eğdi ve nazik bir sorgulamayla kaşlarını kaldırdı. "O zaman neden aynı şeyin tekrar olacağını düşünüyorsun?"

"Çünkü gidecek." Bunu söylemeden önce düşünmemişti, ne kadar doğru olduğunu fark etmeden önce ağzından çıkmıştı bile. Kalbi ağırlaştı. "Sonunda. Drake'in hazinesini bulduğumuzda ailesi güvende olacak ve artık bizimle birlikte yaşamasına gerek kalmayacak."

"Hmm." Perry'nin ağzı sanki cevabı pahalı bir viski gibi tadıyormuş gibi bir o yana bir bu yana kaydı. "Haklı ya da haksız olduğunu söyleyemem. Bu ona bağlı. Ama eğer doğruysa, o buradayken ondan -ikiniz *birlikteyken*- en iyi şekilde yararlanmaya değmez mi?" Omuzları sallandı. "Buna değip değmeyeceğini söyleyemem, aranızdaki ilişkinin gerçekte nasıl olduğunu sadece sen ve o bilebilirsiniz. Sormanız gereken soru şu: Ne kadar geçici olursa olsun, bu mutluluk gelecekte incinme riskine değer mi?"

Boğazı düğümlenen Vice sadece bakabildi.

Bu imkansız bir soruydu. Hiç düşünmediği bir soru. Eğer acıtacaksa, kolaylıkla kaçınırdı. Ama...

Knigh'den uzak durmak hiç de kolay değildi.

Tüm acısına rağmen, dün gece... *Gerçektir*. Şaka değildi. Oyun değildi. Küstahça ya da aptalca değildi. Gerçek, çiğ ve güzeldi. Ve bunun için ona teşekkür etmişti, belki de yardımı dokunmuştu. Bu sabah o kadar mutluydu ki, o kadar rahattı ki...

Perry onun kolunu çekiştirerek, "Şeytandan bahset," diye mırıldandı.

Dün gecenin ılık ışıltısını göz kırparak üzerinden attı ve önündeki yola baktı. İşte oradaydı, yolun diğer tarafında, Gülen Kraken'in kapısının önünde duruyordu. Şu anda mutlu değildi - en azından kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış olması bir şey ifade etmiyorsa.

Perry onu yaklaştırırken, Vice'ın yanakları sanki onu kendisinden bahsederken yakalamış gibi kızardı. Bu çok saçmaydı, çünkü birincisi, *konusmamıştı* ve ikincisi, *kızarmanın* biraz ötesindeydi.

Ağız düz, başını sallayarak onları onayladı.

Perry'nin tavsiyesinde hesaba katmadığı tek şey Knigh'in ona karşı olan hisleriydi. Onunla ilgilenmiyor olabilirdi. *Venatrix'in* kıkında yeniden bir araya geldiklerinde yaptıkları konuşmayı yanlış okumuş olabilirdi. Bunun arkadaşlıktan öte bir teklif olduğunu düşünmüştü ama Knigh bunu açıkça söylememişti. Onunla birlikte olmak istememesi için pek çok neden vardı.

Perry onun omzuna vurdu ya da en azından ulaşabildiği kadar omzuna yaklaştı. "Seni bu kadar kızdıran ne?"

Burnundan nefes verdi, gözleri meyhaneye kaydı. Kaşları daha da çatıldı. "FitzRoy."

R (C R U) T) N G

I Meğer Knigh ve Aedan bu sokaktaki tavernaları daha hızlı dolaşmak için ayrılmışlar ve Knigh içeride FitzRoy'u görmüş. Knigh topuklarının üzerinde dönerek doğruca geri döndü.

Dışarı.

Vice'ın dişleri gıcırdadı. Fitz-bloody-Roy. *Hükümdar*'ın tümeninden kaçan gemisinin uzaktan görüntüsü dışında, onu Portsmouth'ta suçlu bulunduğu günden beri görmemişti. Kendi ihanetini ortaya çıkardığı günden beri.

Konuşma zamanları gelmişti.

Perry'nin yüzünün her santimi gerildi. "Yardım edebilir ama-"

"O mu?" Knigh gözlerini dikip baktı.

"Elimizde *Venatrix* ve *Firefly* var. Hepsi bu kadar." Onun gözlerinin içine bakabilmek için boynunu eğmek zorunda kalsa da, Perry bunu her santimiyle kaptan gibi görünerek yaptı. "Seçici davranacak durumda değiliz. Tabii bu öğleden sonra bütün bir filoyu işe almayı başaramadıysanız?"

Dudakları solana kadar birbirine bastırarak başını salladı.

"Sanmıyorum. Benim hesabıma göre, o savaşın ortasında bizi terk etti, bu yüzden bize borçlu. Vice" -Perry ona döndü, gözleri yumuşadı- "FitzRoy en çok sana haksızlık etti. Karar senin."

Sonunda Vice dişlerini ayırdı. "Vane ona her zaman saygı duymuştur. Barışa aracılık edebilir." O içkili gecede Vane'i bu kadar kızdıracak her ne yaptıysa düzeltilebilir olmalıydı. Ve eğer dikkatini Knigh'nin ailesine yöneltmişse, bunu düzeltmek zorundaydı. Bu FitzRoy'un boynunu sıkma arzusunu bastırmak anlamına gelse bile.

Knigh'e bir kaşını kaldırdı. "Portsmouth'ta olanlar için üzgün göründüğünü söylemiştin, değil mi?"

"Hm." Boğazındaki o kısık ses ve gözlerinin kısılması, FitzRoy'un görünüşüne, denizcilerin denizkızı eşleri olduğu iddialarına verdiği önem kadar önem verdiğini gösteriyordu. "Öyle ima etti."

"Hadi o zaman." Kapıyı iterek açarken Perry'nin kaşlarının çatıldığını ve ağzının gerildiğini gördü.

Altın sarısı ve siyahlar içinde oturmuş, elindeki içki kadehini kaldırıyor, yüzünde parlak bir eğlence vardı ama sırtıtmaktan başka bir şey yapmıyordu, Fitz'i fark etmemek zordu. Etrafındaki kadın ve erkeklerden oluşan kalabalık, sanki az önce duydukları en komik hikâyeyi anlatmış gibi gülüyordu.

Sonra ela gözleri ona dikildi. Meyhanenin karşı tarafından bile onun derin bir nefes aldığını görebiliyordu. Duygusal ağzının köşelerinde artık ne eğlence ne de ukalalık kalmıştı.

Arkadaşları teker teker onun görüş açısını takip etti ve sessizliğe gömüldü. Tavernanın geri kalanı da hemen onu takip etti.

Eğer barın arkasındaki fiçiden bir damla bile bira sızmış olsaydı, bunu duyardı.

O zaman haber yayılmıştı.

"Ahbap," dedi sahibi Tek Gözlü Nell, alçak sesle, "kapımız sana her zaman açık." Sıkı bir gülümseme takındı, tek gözü ondan Fitz'e döndü ve kimi destekleyeceğini ölçüyormuş gibi tekrar geri geldi. Bu işe karışmasa daha iyi olacaktı. "Kaptan FitzRoy da öyle. Ama"-bara yaslandı, kaşlarını indirdi, göz bandını salladı-"Müessesemde sorun istemiyorum. Kuralları biliyorsunuz."

Vice, Fitz'e bir göz atmadan önce başını eğdi. "Sorun yok. Tabii başaramazsa."

En şok edici şey ise, ciddi olmasıydı. Çoğunlukla. Kaslarının savaştan önce olduğu gibi kasılmasını, Portsmouth'un mahkeme salonunun altındaki hücrede olduğu gibi ona doğru atılıp ceketinin önünü tutmaya hazır olmasını bekliyordu. Ama kasları neredeyse hiç kıpırdamadı ve nabızı normalden biraz daha hızlı atmaya başladı.

Her şey düşünüldüğünde oldukça sakın.

Güzel. Onu sakın bir şekilde öldürecekti. Planlanmış bir şey.

Acı verici bir şey.

Gülümsedi.

Fitz elinin bir hareketiyle arkadaşlarını kovdu, bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı. Ayağa kalktı, içkisini masanın üzerine bıraktı ve her hareketi kasıtlı ve yavaş bir şekilde ona doğru yürüdü.

Arkasındaki taş zeminde botları sürünüyordu; bu Knigh olmalıydı. Onu geride tutmak için elini uzattı. Fitz'den korunmaya ihtiyacı yoktu; bu kez bağlı ve silahsız değildi.

Bir kol mesafesine geldiğinde durdu, sadece göz temasını keserek onu tepeden tırnağa inceledi ve tekrar geri döndü. Kaşları hafifçe çatıldı ve başını hafifçe salladı; kız onu bu hareketinden ne demek istediğini anlayacak kadar iyi tanıyordu. *İyi görünüyorsun.*

Nabızı hızlandı, kanı ısındı, elleri kenetlendi, ona ters ters baktı. *Senin sayende değil.*

Göğsü uzun bir nefesle inip kalktı. Ve diz çöktü.

Diz çök.

FitzRoy, ayaklarının dibinde *diz çökmüş.*

Gözlerini kırptırdı ama adam hâlâ oradaydı, hâlâ dizlerinin üzerindeydi. Meyhaneyi süpüren toplu bir nefesin tıslaması bunun gerçek olduğunu doğruladı.

"Ahlaksız," dedi, başını sallayıp ona bakarken sesi kalınlaşmıştı, "aptallık ettim. Ben bir aptalım. Lütfen beni affet."

Ondan af mı diliyordu? Bu onu güldürecek kadar saçmaydı ama yine de...

Dudaklarında sinsi bir titreşim yoktu. Geniş gözleri onunkileri aradı, görünüşe göre ciddiye.

Eğer ciddiye, hayatında ilk kez böyle bir şey yaşıyordu. Kaşları kalktı. "Beni yalvartacak mısın?"

İşte bu bir fikirdi. "Zaten dizlerinin üzerindesin, bu yüzden bazıları zaten öyle olduğunu iddia edebilir. Ama bunu resmileştirebilirsin. Daha sonra herkes hikayeyi anlattığında, hepimizin aynı sayfada olmasını istiyorum."

"Pekâlâ," dedi yavaşça başını sallayarak. "En büyük yardımcım, beni affetmen için sana yalvarıyorum."

Ağzı açık kaldı. Bunu gerçekten yapmıştı ve tüm odanın duyabileceği kadar yüksek sesle yapmıştı.

Damarlarındaki ateş söndü. Yol boyunca bir yerlerde elleri de gevşemişti.

Yine de işini kolaylaştırmak istemiyordu. Ve bunu kendi avantajına kullanabilirdi.

"Bunu düşüneneğim."

Fitz ayağa kalkıp dizlerinin tozunu alırken Knigh onun yanına geldi ve yüzünde inanamamanın ötesinde bir ifade vardı. "Şaka mı yapıyorsun? Bizi *Hükümdar*'la yüzleşmek için terk etti ve o ve ben... biz... Ama sen onu öylece affediyorsun?"

Ben cehennemden geçmek zorundayken. Söylemediği şey buydu.

Şimdi kanı yanıyordu. Döndü ve o kadar yaklaştı ki burnu neredeyse onunkine değecekti. "Evet," diye tısladı, "ama..." Cümlesini bitirmeden önce ağzını kapattı. *Ama sen yaptığında daha çok acıdı.*

Neredeyse yanıtında ustalaşmıştı ama bu kadar yakından kaşlarının seğirmesini fark etmemesi mümkün değildi.

Öfkesini bastırmak için bir iç çekti. "Knigh," diye mırıldandı sadece onun duyması için, "sadece düşüneneğimi söyledim. Bunu insanlarla dolu bir odada yapması - geri dönüp ekiplerine anlatacak insanlar... itibarını yerle bir etti." Bunu düşündükten sonra başını eğdi ve sinsî bir gülümseme ekledi. "Ayrıca, affedilme şansı olduğunu düşünüyorsa, ne istersem yapacaktır."

Nefes verirken omuzları çöktü. "Ailemi kurtarmamıza yardım etmek gibi."

Başını salladı ve Fitz'e dönmeden önce onun kolunu sıktı. "Bana bir içki ısmarlayarak başlayabilirsin."

BİRKAÇ DAKİKA SONRA köşedeki dikdörtgen masaya yerleşmişlerdi; Fitz masanın başında, Vice'ın sağında, Perry onun karşısında ve Knigh de onun yanında sabit duruyordu. İki adamın karşı karşıya gelmesini engellemek için böyle bir plan yapmıştı, bu onların düşmanlıklarını körüklemekten başka bir işe yaramazdı ama yine de kendisini bir kalkan gibi hissetmesine neden olmuştu. Knigh'in kaslarının gerginliğine bakılırsa, o da dayanıksız bir kalkan; Perry'nin tankardııyla oynarken yaptığı her mekanik harekette koluna sürtünüyordu.

Sanki diğer müşteriler ateşkese güvenmiyormuş gibi gruplarının etrafında bir boşluk halkası oluşmuştu. Knigh'in sert kasları ve Perry'nin eşek arısı çiğniyormuş gibi görünen yüzü arasında Vice onları suçlayamazdı.

"Oh, Perry," dedi Fitz, iç çekerek, "bana öyle bakma. Fırkateynleri uzaklaştırmak için ayrıldım, ki öyle de yaptım, *teşekkür ederim*. Vice'ın *Venatrix*'i ele geçirmenin ve olasılıkları eşitlemenin bir yolunu bulacağımı biliyordum." Kaldırdı

Vice'a bir kaşını kaldırdı, aynı anda ağzı da onu en başta ranzasına sokan o çapkın gülümsemeye kalktı.

Hiçbir etkisi olmadı. Knigh Blackwood'un gülümsemelerinden birini tüm gücüyle görmüş ve bunu anlatacak kadar -kısmen- yaşamışken olmazdı.

"Yine de," diye devam etti Fitz, "bunu sana *verecek* birini bulmanı beklemiyordum." İçkisini ağzına götürürken durakladı ve sııttı. "Bir şeyi kendin almak yerine, sana vermesi için birine bel bağladığına hâlâ inanamıyorum."

Başını eğerek tatlı tatlı gülümsedi. "Belki de *Morrigan*'da kaptanlığa bu şekilde yaklaşmalıydım. Hepimizi bir sürü dertten kurtarırdı."

"Oh, touché."

"Yani üzgünsün," dedi Knigh, öne doğru eğilerek, ellerini masaya bastırarak, kolunu onunkine dayayarak, "ama hala bir pislisin, öyle mi?"

Fitz sonunda içkisini yudumladı ve ağzının kenarından Knigh'i izledi. Hava gerginlikle uğulduyordu. "Vice her zaman böyle düşünmezdi."

Yüce Tanrım, bu iş tehlikeli bir şekilde horoz dövüşüne yaklaşıyordu.

Masanın altında dizini Knigh'inkine dayadı. Adamın sıcaklığı ve jestin samimiyeti onu anında pişman etti. *Sadece arkadaşlık*. Nabızı dostça olmaktan öte bir şekilde yükseldi.

Ama bu dokunuşun bir amacı vardı - Fitz'e gemide ihtiyaçları vardı ve Knigh'in onu kızdırmaması gerekiyordu. Boğazını temizledi ve bacağını çekti. "Ne diyebilirim ki? Ben ışığı gördüm."

Nefes veren Knigh sandalyesine geri çöktü.

"Arayı kapatmak ne kadar güzel olsa da," diye devam etti, "işimiz var ve bana öyle geliyor ki bize borçlusunuz. Hem de çok."

FitzRoy'un gözleri kısıldı ve başını eğdi. "Ne kadar büyüklükten bahsediyoruz?"

"Vane."

"Huh." İçkisini evirip çevirerek testinin dibine baktı. "Bu büyük bir şey. Ama sanırım seni Dük'e sattıktan sonra ona bir ziyaret borçlusun."

"İstiyorum." Fincanını sıktı. Vane'i ele geçirmek güzel olurdu ama Perry onun geri çekilmesini *sağlamanın* daha güzel olmasa bile daha *mantıklı* olacağını savunurdu. Perry'nin mantıklı olan her şeye olan tutkusunu paylaşmıyor olabilirdi ama barışın kan dökülmemesi anlamına geldiğini takdir ediyordu.

"Ama savaşmayı planlamıyoruz," diye devam etti, "mecbur kalmadıkça. O bir tüccara saldırıyor, biz sadece onu durdurmak niyetindeyiz. Vane'i ikna edebilecek biri varsa, o da sensin." İşte, egosunu biraz okşadım. Buna ihtiyacı olduğundan değil. "Ve eğer yapamazsan"-omuz silkti-"duyduğuma göre yetmiş dört silahın varmış. Bu oldukça ikna edici bir sayı."

FitzRoy'un içkisi masanın üzerinde unutulmuş bir şekilde duruyordu. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle onu izliyordu ki bu bir sürprizdi. FitzRoy'un -öhöm- *ateş* gücünün büyüklüğünden bahsettiğinde yüzünün kızarmasını beklerdi. "Yani Vane'i bu tüccarları rahat bırakması için ikna etmemi, bunu başaramazsak da onu zorlamamızı mı istiyorsun? Neden? Ödül ne?" Açgözlülük gözlerini aydınlatıyordu; bunu onda yeterince görmüştü.

Knigh'e bakma dürtüsüne direndi. Fitz'in bu işin ailesiyle ilgili olduğunu bilmesine gerek yoktu. "Tüccara borçluyum, sen bana kazık attıktan sonra beni Albion'dan buraya o getirdi." Yaptığı şeyi hatırlatan küçük bir diken. "Onları Vane gibi bir pislikten kurtarmama yardım etmen çok güzel bir simetri olurdu."

"Vane çok sıkıcı biri. Ve eminim ki affedilmeniz söz konusu olduğunda benim yardımım lehime olacaktır."

"Eminim öyle olacaktır."

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve Nell'e el salladı. "Buna içerim. Kendine bir anlaşma yaptın."

Kendisinin de üç gemisi vardı.

Lütfen, tanrılar, bu yeterli olsun.

KOR)ZONTOKOR)ZON

I dürbünün halkasında, ufukta. Knigh iskeleye doğru süpürdü. Ufuk. Sancak tarafına. Ufuk.

Saatlerce haritalar ve çizelgeler üzerinde çalışmışlar, hesaplamalar yapmışlar.

Kırlangıç'in olması muhtemel bölgeydi. *Buradaydı ya da* en azından yüz deniz mili içindeydi. Kötü hava koşullarına yakalanmadıkları ya da karaya oturmadıkları sürece...

İç geçirerek dürbünü indirdi ve gözlerini ovuşturdu. Alnı ağrıyordu. Boynu da öyle. Omuzları günlerdir düğümlenmişti. En azından ana tepedeki esinti serindi ve nöbeti tek başına tuttuğu için kimse onu havadan sudan konuşmalarla rahatsız edemezdi.

Serinlik ya da yalnızlık onu *pek* rahatlatmıyordu. Her an Vane'in siyah ya da *Swallow'un* beyaz yelkenlerini görebilecekken değil.

Bu düşünce içini kıpır kıpır etti ve dürbünü tekrar kaldırdı. Ufuk, ufuk ve daha fazla ufuk.

Venatrix, *Sea Witch* ve *Morrigan*'dan pek de farklı olmayan zarif bir yelkenli olan *Firefly*'dan oluşan küçük filolarıyla Nassau'dan bir hafta uzaktaydılar. Vane'i bulduklarında neyle karşılaşacaklarını kim bilebilirdi? Oba sanki sağda solda ittifaklar kurmuş, bir filo oluşturmuş gibi konuşmuştu... tam olarak *ne*? Vee'ye savaş açmak mı? Saba beynini omzuna sıçratmadan önce Tew'in önerdiği de buydu.

Eğer Vane'in emirlerini yerine getiren bir filosu varsa, kaç gemi onunla birlikte yelken açıyordu? Oba bunun sadece gevşek bir ittifak olduğunu, çoğu geminin ayrı ayrı çalıştığını düşünüyor gibiydi ama kaptanlar arasındaki o toplantıda bulunmamıştı.

Ağrıyan kaşları bir kez daha çatıldı.

Vee, *Maelstrom*'a ve ona eşlik edenlere karşı koyabileceklerinden çok daha iyimserdi. Ama tabii ki öyleydi, o oydu.

Nassau'dan ayrıldıklarından beri her sabah Aedan ve kendisiyle, bazen de ikisiyle birden idman yaptırıyordu. Bu sadece normal bir idmandı, ona ve Perry'ye söylediği sözler yoktu ama her geçen gün daha da huzurlu olmasını sağlıyordu. Öğleden sonraları onunla birlikte Bakır Drake üzerinde çalışıyordu - şimdiye kadar kitabın yaklaşık üçte ikisini çevirmişlerdi.

Onunla bu kadar yakın bir yerde saatlerce yalnız kalmak garipti. Bir yandan, birlikte iyi çalışıyorlardı ve iyi arkadaşlar gibi birbirlerinin yanında rahatlıyorlardı. Ama daha önce hiç iyi bir arkadaşının kollarını havaya kaldırdığını görmemişti ve ellerini belinden kaburgalarının üzerinden geçirip kollarını yukarı kaldırarak ellerini yakalamak ve onu öpmek için böylesine güçlü bir dürtü hissetmemişti.

Onun da bunu hissettiğinden emindi. Birden fazla kez işinden başını kaldırıp onu izlerken bulmuştu. Her seferinde, sanki kadının şimşeği adamın üzerine çakıyor ve ikisi de duraklıyor, Tanrı bilir ne kadar uzun süre bakıyorlardı, tek hareket göğüslerinin kabarmasıydı. Sonra biri boğazını temizler ya da kâğıtlarını karıştırır ve başka tarafa bakardı.

Rahatlık ve fiziksel gerilim - garip bir çelişki. Vee ile çalışmayı tanımlamanın tek yolu buydu.

Ama dün ve bugün, *Kırlangıç*'ı bulmayı umdukları bölgede devriye gezerlerken, bir saatten az bir süre çalıştıktan sonra kalemi hareketsiz kalmış ve dikkati iskele pencerelerinden dışarı kaymıştı. Kadın onun omzunu sıkmış, oradaki düğümlere haykırmış ve onu biraz hava almaya göndermişti.

İki gün de yolunu buraya düşürmüş ve nöbeti devralmıştı. Ufukta yelkenlerin olmayışına oflayıp pufladı.

Kırlangıç'ı saldırı altında bulmak *istediğinden* değildi ama bu hiçlik dayanılmazdı, savaşı beklemekten çok daha kötüydü. Bu bir bilinmeyeni beklemektir.

Swallow'u bulup, sorunsuzca limana ulaşmasına yardım edebilirler. Anne ve Is gemide bile olmayabilir.

Vane'i bulup konuşabilirlerdi. FitzRoy bu işi savaşımadan bitirebilirdi ama *bu adamın* durumu daha da kötüleştirmek yerine yatıştırması fikri gülünçten de öte bir şeydi.

Swallow'un batan kalıntılarına başkanlık eden *Maelstrom*'u bulabilirler.

Midesi döndü ve dün öğleden sonra ve dün gece boyunca katlandığı kıvrınma hissini tetikledi. Tıpkı o lanet yılan balığı fiçisi gibi.

Dürbünü bir kenara bırakarak dilini kaplayan ekşi safrayı yuttu. "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı, gözlerini kapadı ve ellerini saçlarında gezdirdi.

"Olacak," dedi Vee'nin sesi hiçbir yerden gelmeden.

Sıçradı, sonra birinin yukarı tırmandığını gösteren örtülerin sallanışını fark etti.

Kolaylıkla platforma tırmanıp omzundan bir çanta çıkarırken yüzü gülüyordu. "Al bakalım" -poşeti uzattı- "biraz şekerden sonra kendini daha iyi hissedeceksin. Fitz bana bir ananas getirdi ve şansına, paylaşacak kadar nazik biriyim." Başını sırtarak salladı, açıkça kendisiyle alay ediyordu, sonra bir matara uzattı. "Bahse girerim yanında su getirmemiştir, ha?"

Yapmamıştı, ama...

FitzRoy götün tekiydi. Hem de tam bir göt. Bu sabah *Venatrix*'e Perry'yle son derece önemli bir konu hakkında konuşma bahanesiyle gelmişti. Gerçekte ise zamanının çoğunu Vee'nin Knigh'le atışmasını ve Saba, Lizzy ve kız kardeşlerle kılıç talimi yapmasını izleyerek geçirmişti. Vee'nin savuşturmalarını ve hamlelerini izlerken alt dudağını okşayışı Knigh'i o kadar sinirlendirmişti ki Aedan her zamankinden iki kat daha fazla yumruk indirmişti.

Daha da kötüsü, Vee eski kaptanına küpeşteden koşarak atlamasını söylememişti. Aslında, ıslak bir havluyla yüzünü ve boynunu silerken durup onunla sohbet etmişti. Gülümsemişti. Gülmüştü.

Ve Knigh için için yanıyordu.

Dişlerini gıcırdatarak matarayı aldı. Çantaya bakmadı bile. "Fitz'e söyle, lanet ananası onda kalabilir. Belki senden onu beslemeni ister. Eminim yemeye bayılır."

"Knigh!" Kadın kaşlarını çattı ama gözleri kızgınlıktan çok şok olmuş gibi iriydi. "Ne oluyor be?"

Bu cümleyi bitirmek için tuttuğu nefesini dışarı üfledi. Ağrıyan çenesini ovuşturarak matarayı açtı. Onun yerine buna baktı. *Bahse girerim senden yemeye bayılırdı.* O da bunu söylemek üzereydi. *O adam* muhtemelen buna bayılırdı ama bu Knigh'e böyle bir hak vermezdi.

"Fitz'den nefret etmeni anlıyorum," dedi, "ama lanet olsun, Knigh. Onu sadece yardım etmesi için yanımızda getirdim. Ne kadar çok ateş g ü c ü m ü z olursa o kadar iyi olur.

Billy ve ailen için şans." Burnundan soludu. "Bu onunla mı ilgili? Yoksa neye doğru yelken açıyor olabileceğimizden mi? Daha önce omuzların çok gergindi..."

Knigh içkiyi ağzına götürürken neredeyse boğuluyordu. Gözleri yaşararak zorla içti ve sonra gözlerini Vee'ye kırıştırdı. Vee haklıydı. O fark etmemişti bile ama Vee görmüştü. "O kadar şeffaf mıyım?"

Yüzünde orantısız bir gülümseme belirdi ve çantadan mumlu kâğıda sarılı bir paket çıkardı. "Bundan kendime pay çıkaramam. Perry bu sabah Fitz'e karşı özellikle huysuz olmanızın nedeninin bu olabileceğini söyledi."

"Özür dilerim. Seni terslememeliydim. FitzRoy, evet. Sen, hayır." İçini çekti ve başını salladı. "Ben... itiraf etmeliyim ki, bu çok zor."

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

Kadının elindeki paketi görünce irkildi. Bununla gurur duymuyordu ama- "Onu bu kadar kolay affettiğini görmek zor."

Tahta bir kâseyi açarak homurdandı. "O affedilmedi." Ananasın tatlı ve keskin kokusu daha meyvenin altın dilimlerini görmeden burnuna ulaştı. Kadın kâseyi uzattığında ağzı sulandı. "Bu onun kefaretinin bir parçası ama henüz aklanmadı. Vane'le başa çıkabilmemiz için onu tatlı tutmam gerekiyor."

İnledi ve başını öne eğdi. "Özür dilerim. Göt gibi davranıyorum, değil mi? I?"

Parmağını çenesine koyarak onun kendi bakışlarıyla buluşmasını sağladı.

"Evet, ama sadece bir

biraz. Şu anki duruma bakılırsa, bu anlaşılabilir bir durum. Şimdi çeneni kapa ve bunu ye." Sırıtarak bir dilim ananas uzattı.

Ağzından birkaç santim uzaktaydı. Elinden yemesini mi istiyordu yoksa...? Eğer yaparsa, dudakları onun parmak uçlarında son bulacaktı. O zaman da teninde parlayan tatlı suyu ne yapacağı sorusu ortaya çıkacaktı...

O da aynı şeyi fark etmiş olmalı, çünkü sırtışı dondu, sonra soldu.

Evet, potansiyel olarak savaşa doğru yelken açıyorlardı. Evet, annesini ve kız kardeşini okyanusun ortasında, tehlikeli bir korsan tarafından aranırken bulmak üzere olabilirdi. Ama bu tatlı ve hoş bir dikkat dağınıklığıydı - sadece bir an için.

Omuzları ve boynu çoktan gevşemiş, yerini fırtına öncesi uğuldayan hava gibi potansiyel dolu, sinirlerini titreten farklı bir gerginliğe bırakmıştı.

İşaret parmağından aşağıya akan berrak meyve suyu her an gömleğinin üzerine düşme tehdidiyle parmak boğumunda titriyordu.

Gömleğini kurtarmak için
yalayabilirdi. Ağzı daha çok
sulandı.

Çok fazla. Çok tehlikeli. Çok...

Onun yerine başparmağıyla yakaladı. Kendi başparmağını yalamak çok daha güvenliydi.

Ama Vee'nin dudaklarını ayırarak her hareketini izlemesi ona hiç de güvenli gelmiyordu. Karnındaki o lezzetli gerilimi aşağıya doğru gönderdi ve nabzını sıcak ve gürültülü bir şeye dönüştürdü.

Gözleri onunkilere kilitlenmişti, ilerledi. Sadece ananası istiyordu, hepsi bu. Sadece acıkmıştı.

Kendine bunu söyleyebilirdi. Ve bunun bir yalan olduğunu biliyordu, ama...

Kız geri çekilmedi. Dudakları meyvenin üzerine kapanırken dili dışarı fırladı ve dudaklarını nemlendirdi.

Ve o pembe ucun dudaklarının üzerinde gezinişini izledi, kendisinin olmasını diledi.

Ama ananasın tatlı ve keskin meyvemsiliğinin dilini ezmesiyle, suyunun ağzını doldurmasıyla yetinmek zorunda kaldı. Yine de dudaklarının onun parmak uçlarına değmesine izin verdi. Tırnaklarının hassas etine sürtünmesi adamın içinde kıvılcımlar çakmasına neden oldu. Nefesinin kesilme sesi, etkilenen tek kişinin kendisi olmadığını gösteriyordu.

Bir iniltiyi bastırarak kendini arkasına yaslanmaya zorladı. Parmağını ağzına alıp suyunu emmek çok daha kolay olurdu -çok, çok daha kolay.

Ama zaten ateşle oynuyorlardı.

Onu yeterince iyi tanıyordu -onları ve birlikte ne olduklarını, bunun giysilerin yırtılıp atılmasından birkaç dakika uzakta olduğunu görecektik kadar iyi tanıyordu.

Göğsü kabarmış, yanakları kızarmış bir halde ona baktı. Havanın ciğerlerini yakıp kavurmasına bakılırsa, muhtemelen o da aynı şekilde görünüyordu.

"Vee-"

Uzaktan gelen bir gök
gürültüsü. Hayır. Gök
gürültüsü değil.

Silah sesi.

Daha kızın nefesi kesilmeden dürbün eline geri dönmüştü bile.

Bu *Maelstrom* olmalıydı. Başka herhangi bir şey çok mantıksız bir tesadüftü.

"Çok geç kaldık," diye mırıldandı, "Kırlangıç'ı çoktan buldular." Midesindeki çınlama bir kez daha fokurdamaya başladı.

Horizon. Horizon. Ufuk. O eğri çizgi boyunca ilerledi.

"Ya da başka biri olabilir - farklı bir savaş," dedi ama sesi titriyordu.

Karanlık bir şekil deniz ve gökyüzü arasındaki pürüzsüz çizgiyi kırdı. Siyah yelkenler. Ve hemen yanında, daha önce yelken açtığı, tanıdığı bir düzende beyaz yelkenler.

Dürbünü Vee'ye uzattı, elinin titremesini bekliyordu ama titremedi. "Bunlar onlar." Kalbinin nasıl attığı düşünüldüğünde sesi oldukça sakindi.

Onunla aynı noktaya odaklanmıştı. Omuzlarının çöktüğünü gördüğü anda anlamıştı. "Saçmalık."

Uzaktan gelen silah sesleri.

Omuzlarını dikleştirerek derin bir nefes aldı, her ne kadar göğsü bu kadar havayı içine çekemeyecek kadar dar olduğundan şikâyet etse de. Aşağıdaki güverteye doğru böğürdü: "Yelkenler!"

Topların sürekli gümbürtüsü yaklaştıkları zamanı işaret ediyordu; dakikalar geçtikçe düşmanlaşıyorlardı. Yüreği ağzına gelen Vice, Knigh'le birlikte dümende durdu, bir eli

Biri direksiyonda, diğeri omzunda.

Her santimi o kadar sağlam, o kadar dişliydi ki, taştan yapılmış olabilirdi. Granit grisi gözleri önündeki savaştan hiç ayrılmadı.

Yeteneğiyle *Venatrix*'i *Maelstrom*'a ve *Swallow*'u taciz eden diğer dört siyah yelkenli gemiye doğru hızlandırdı. Ateş edip manevra yaparak suyu ve köpüğü kestiler ve Billy'nin mürettebatı da karşılık verdi.

Knigh'in ıstırabı omuzlarından yuvarlanan hissedilir bir güçtü. *Maelstrom* ve müttefiklerinden gelen her gürleyen atış onu titretiyordu.

Ona Vane'in annesi ve kız kardeşini fidye olarak almak istediğini, bu yüzden mürettebatının öldürmeyi değil, gemiyi etkisiz hale getirmeyi hedefleyeceğini söylemişti. Ama Billy'nin sayıca az olduğunu anlayacak kadar zeki olduğunu ve bu yüzden karşılık vermeyeceğini de söylemişti.

Yine de *Swallow* yetersiz toplarını ateşledi ve batıya doğru ilerledi. Düşmanları rotasının karşısına geçerek onu iskele ya da sancak tarafına yönelmeye zorluyor, aksi takdirde çarpışma riskini göze alıyordu.

Ağzı kuru, göğsü gergin Vice onların yörüngelerini takip etti. *Kırlangıç* onlardan kaçmaya çalışıyordu. Karaya çok yakındılar, bu mantıklı bir taktikti ama korsanlar her açıdan avantajlıydı; sayı, ateş gücü ve *Swallow* ile Arawaké arasında bir başlangıç pozisyonu.

Ama ihtimaller eşitlenmek üzereydi.

Deniz Cadısı ve *Ateşböceği Venatrix*'in arkasına doğru yayıldılar ve Vice geride kalmamaları için farkındalığını onların sularına daldırmaya devam etti.

"Neredeyse geldik," diye fısıldadı Knigh'e ve omzunu sıktı. Birkaç dakika içinde *Maelstrom*'un yoldaşları

Swallow, ikisi sancak, ikisi iskele tarafına yönelmiş, rotalarını *Venatrix* ve müttefiklerini çevrelemeye ve onlara saldırmaya ayarlamışlardı.

"İşte gidiyoruz," diye bağırdı Perry güverte küpeştesinden, kolunun erişemeyeceği kadar uzakta. "Topçular, doldurun. Onarım için hazır olun. Eğer vurulursak, bir santim bile hız kaybetmek istemiyorum." Dişleri bronz teninde parlak, vahşi bir sırıtişla parladı. "Vane'e kendi adamlarına ihanet etmenin bedelini gösterelim."

Mürettebat kükredi.

Güverte, Perry'nin silahlanma çağrısıyla yenilenen enerjileriyle, kararlılıkla gülümseyerek çalışırken telaşlıydı. Clovis ve Erec yanlarından geçerken Knigh'in omzuna vurdular ama Knigh hiç kıpırdamadı bile.

"Knigh" -başparmağını onunkinin üzerinde gezdirdi- "*Venatrix* sende. Ben Vane'in arkadaşlarını ziyaret edeceğim."

Gözleri hâlâ *Maelstrom* ve *Kırlangıç*'tayken yüzü birkaç derece ona doğru eğildi. Başını hafifçe salladı.

Onu bu halde görünce içi burkuldu; sanki ilk tanıştığı sert adama geri dönmüş gibiydi. Ama ailesini kurtarmak -*Kırlangıç*'ta olduklarını varsayarsak-onu geri getirecekti.

Nefes vererek dalgaların ve pınarın içine battı. Onları yıldırımla vurabilirdi ama bir geminin şarjörünün patladığını görmüştü. Kırmızı, turuncu ve siyah, simsiyah dumandan oluşan bir dehşet. Hayat kaybı. Ve yıldırımla vurduğunda krakenin ona gönderdiği acı...

Midesi bulandı.

Bunun yerine, bir akımı her zamanki rotasından çekti ve güçlendirmek için içindeki karanlık şimşek bulutundan güç çekti. Enerji çatırdayarak, yeni ve daha güçlü akımı ilk geminin iskele pruvasına doğru itti.

Denizdeki ani değişimi atlatmak için çabalamaları gerekecekti. Arkadaşına saldırdıkları için haklılar.

Pınar elinin altında zonkluyor, sanki yıkıp dökmeye hevesliymiş gibi içinden özgürce geçmeye çalışıyordu.

Ama o geri itti.

Sadece ihtiyacı olan gücün geçmesine izin verdi. Bu şeyin onu ezmesine, benlik duygusunu silmesine izin vermeyecekti.

Deniz, akıntıları rüzgârın karşısına geçerken dalgalı, öngörülemez dalgalar oluşturdu ve akıntısını ilk geminin yanından diğerine taşıdı.

Diğer ikisi çok daha iskeleye doğru yelken açarak *Venatrix* ve müttefikleri.

Bunu göreceğiz.

Denizin yüzeyini yararak esintiye ve bulutlara doğru yükseldi, hava her zamanki gibi büyüünün kavraması için biraz daha zordu. Ama üçüncü geminin yelkenlerini dolduran rüzgârla başa çıkabilirdi.

Söndürdü.

Yavaşladılar, sadece momentum onları ileriye taşıdı. Bu kadarı yeterliydi. -*Ateşböceği*'ne avantaj sağlayacak, yaklaşma açısını seçmesine izin verecekti.

Sonra, dördüncü gemi - onların rüzgârını çaldı ve sudaki şekilleri onun farkındalığında yavaşladı.

Uzaklarda bir yerde nefes verdi. Yeteneğinin derinliklerine daldığından beri ne kadar zaman geçtiğini söylemek zordu. Ama gemiler henüz birbirine bağlanmamıştı, bu yüzden dakikalar geçmiş olmalıydı.

İki gemi arasında bir boşluk kalmıştı... Kapanmakta olan bir boşluk ama belki de *Venatrix* önden geçip *Swallow*'a ulaşabilir, *Deniz Cadısı* ve *Ateşböceği*'ni Vane'in müttefikleriyle uğraşmak üzere bırakabilirdi. Kaçabilirlerdi, direklerini ve armalarını zincirleyebilirlerdi.

Karar vermek için bir saniyesi vardı. İtti.

Akıntı ve rüzgâr, onunla birlikte küçük fırkateyni sürüklüyordu.

Akıntıyla çarptığı ilk gemi kontrolü yeniden ele geçirmiş ve rotasını düzeltmişti. Geniş hatları suda ilerleyerek arayı kapatmak için döndü.

Vice, kuyu kaynağının içindeki elini yumruk şeklinde kapattı ve kıvılcım saçan enerjinin onun içinden geçerek okyanusa ve gökyüzüne yükselmesine izin verdi.

Venatrix karşılık olarak yükseldi.

İşte benim kızım.

Enerji onu sarstı ve daha fazlasını aldı. Yaktı ve çatırdadı. Kulaklarında, teninde kükredi. Damarlarını yaktı ve dişlerini kırdı.

Bir şey hareket etti. Bir şey, bir el? "Vee?"

Bir nefes nefese kaldı ve gözlerini açtı. Dünya devrildi ve deniz serpintisi sersemliğini yarıp geçerken sendeledi.

"Vee?" Knigh'in ses tonunda bir uyarı vardı. Bir kolunu beline dolayarak onu yakaladı.

Ama başka bir ses daha vardı, sadece o değil.

Gemi inledi. Ahşap gıcırdadı. Hatlar gerildi. Buna dayanamadı. "Çok fazla."

Saçmalık. Knigh'in vücudu için endişelenmesine izin vererek deniz ve gökyüzü arasındaki farkındalığını arttırdı ve geri çekildi. Boşluktan geçemeyeceklerdi ama hızlanmaya devam ederse gemiyi yok etme riskiyle karşı karşıya kalacaktı.

"Özür dilerim," dedi, gemi güvenli bir hıza ulaştığında tekrar kendine dönmüştü.

Knigh onu neredeyse dik tutuyordu, kolu hâlâ belindeydi. Başını salladı ve dümeni iskeleye kırdı. "Neredeyse gemiyi mahvediyorduk ama sen bize açık bir atış hakkı kazandırdın."

Başka bir gün olsa bunu şaka olarak nitelendirirdi ama adamın ağzının kenarında bir seğirme yoktu. Dengeleyici bir nefes aldı ve kendini onun elinden kurtardı, daha önceki duruşuna geri döndü - bir eli onun dümeninin üzerinde, diğeri omzunu kavıyordu. Rüzgârı ve akıntıyı yeni rotalarına doğru yönlendirdi ve *Venatrix* suyun içinde yumuşak ve hızlı bir şekilde kavis çizerek düşman gemisi *Seahorse*'a bordasını gösterdi.

Onlar serbest kaldıkça güverte titredi.

Denizati'nı tekrar tekrar taradılar, ama uzaktan *Maelstrom* hala *Swallow*'a ateş ediyor.

Knigh'in kollarında tüyler diken diken oldu ve *Venatrix*'i doğru yönlendirmesine, denizdeki ve havadaki akıntılarıyla çalışmasına rağmen, gri gözleri sürekli *Kırlangıç*'a kaydı. "Bu çok yavaş," dedi sert bir sesle.

"Biliyorum." Onun omzunu okşadı ve bir an için alnını omzuna yasladı.

Yukarıda, *Venatrix*'in yelkenleri mürettebatın değişen rüzgâra göre ayarladıkları halatları çekmesiyle dönüyordu. "Ben hallederim," diye bağırdı ve durmaları için el salladı. Onun yerine rüzgârı ayarlayabilir, şaşırmadıklarından emin olabilirdi.

Bekle. *Şaşırdım*.

İşte buydu. Bu daha hızlı olurdu.

Bir kakhaha attı ve Knigh'i okşadı. "Beni yelkenlerinin görüş alanında tut." Rüzgârı kullanarak, büyüsunü yönlendirmeye yardımcı olmak için gemilerin deniz suyunun yerini değıştirdiğini hissedemiyordu. Gözleri açıktı ama bunun için bir kaynak yoktu.

Seahorse sancak tarafına döndü, rüzgârı yelkenlerinin arkasında tutmak için kendi bordasını onlara doğru çevirdi.

Dalgalanan siyah yelkenlere sabitlenerek dişlerini sıktı ve sert esen rüzgârı hissetti.

Şurada.

Onu tutma dürtüsüne karşı koyarak, sadece parmaklarının arasından kayacağını düşünerek sürdürdü. Bunun yerine, *Venatrix*'in yelkenlerinin arkasında oluşturduğu rüzgârı çekerek *Denizati'nın* yelkenlerinin önüne doğru yönlendirdi.

Kalbi güm güm attı. Gümbürdedi.

Gümbürdedi. Esintisi neredeyse gelmişti...

Eliyle su damlasını engelleyen bir çocuk gibi, *Denizati'nın* arkasındaki doğal rüzgârı durdurdu.

Yelkenler gevşedi.

Bir saniye sonra, rüzgârı ön taraflarına **d o ğ r u** esti ve onları direklere doğru bastırdı.

Ahşap titredi, inledi, gıcırdadı... Kasları

ağrıyordu, daha sert itti.

Gıcırtı, gök gürültüsü ya da top ateşi kadar yüksek, büyük bir çatırtıya dönüştü.

Önce *Seahorse'un* ön direği parçalandı ve devrilmiş bir ağaç gibi düştü. Gerginlikten titreyen ve şimdi çatlayan ana direğe çarptı ve halatlar koparak havaya savruldu. Saniyeler sonra mizana direği onu takip etti.

Nefes nefese kalan Vice rüzgârı bıraktı ve Knigh'e yaslandı. Ve *Denizati* suda ölmüştü.

"Bu..." Bakışlarını *Maelstrom* ve *Swallow*'dan ayırıp onunkilerle buluştu, gökyüzünün parlaklığı onun çelik grisine maviyle dokunuyordu. Ağzının bir köşesi kalktı -sadece bir dokunuş- ve başını salladı.

"Yine de sonu değıl." Cebinden bir avuç fındık çıkarmadan önce titreyen kollarını salladı.

Kalan üç gemi *Venatrix*'ten uzaklaşmıştı; biri *Ateşböceğı*'ne, biri *Deniz Cadısı*'na bakıyor, diğeri de *Undine*, *Kırlangıç*'a doğru ilerliyordu.

Gözlerini kırpıştırarak onları geçti ve kalbi boğazına doğru fırladı. *Kırlangıç* da ısıltılı suyun içinde hareketsiz duruyordu.

"Yol açık," diye bağırdı Perry. "*Kırlangıç'a*."

"Elimizden geldiğince çabuk," diye mırıldandı Vice ve Knigh'e güven verici bir gülümseme olduğunu umduğu bir şey verdi. Gerçi yanaklarının sertleşmesine bakılırsa bu daha çok yüz buruşturmaya benziyordu.

Enerjisini tükettiği kadar hızlı bir şekilde yenilemek için hindistan cevizi tohumu ve kaju fıstığı çiğneyerek *Venatrix*'i itti. Artık geminin sınırını biliyordu ve bu sınırın hemen yanında duruyordu.

Tam karşıda, *Maelstrom*'dan ticari barque'a doğru halatlar uçuyordu. Her biri gerildikçe ve iki gemiyi birbirine çektikçe, Knigh'in vücudundaki sinirler daha da sıkılaştı.

Undine diğer tarafta hizaya geldi.

Buggeration, onlar da gemiye çıkmayı planlıyorlardı. *Swallow*'un sadece bir tüccar mürettebatı vardı - bir savaş gemisinde ya da korsan gemisinde görev yapanlardan çok daha az sayıda adam - bu yüzden teslim olmaya zorlamak için o kadar çok saldırgana ihtiyacı yoktu. Tabii...

Ah. İşte buydu. *Undine*'in kaptanı, *Hükümdar* ve krakenle karşılaştıklarında kullandığı şeyi kullanıyordu. Eğer *Undine* *Swallow*'u yakalarsa, *Venatrix* ve müttefikleri ticaret gemisine zarar verme korkusuyla saldırmayı göze alamazlardı.

Akıllıca bir hareket. Sinir bozucu olsa da.

Vice ve Knigh *Venatrix*'i döndürerek *Swallow*'un pruvasını geçmeyi ve oradan gemiye binmeyi hedeflediler. Dört gemi birbirine kenetlenmişti - kaos olacaktı. Katliam.

Onlar yaklaştıkça ve mürettebat arkadaşları kancaları ve silahları hazırladıkça, nefes verdi ve Knigh'in omzunu sıktı. Bunu daha fazla erteleyemezdi. "Sanırım geride kalıp bu işi bize bırakmanı önermek nefesimi boşa harcamak olur."

Adam homurdandı ve ona inançsız bir bakış fırlattı. Bir saatten uzun süredir ondan gelen ilk yaşam belirtisi gibiydi. Yine de cevap vermedi. Belki de onun şaka yaptığını düşünmüştü.

Kadın gülmeyince, yüz ifadesini neredeyse boş bir ifadeye dönüştürdü; kaşları çok gergindi, çenesi tam maskesi için çok sertti. "Öyle."

Hiç şaşırmadım. Bu durumda Kat ya da annem olsaydı, o da aynı şekilde tepki verirdi.

Ama annemin onun yardımına ihtiyacı vardı. Ve söz vermişti. Ve...

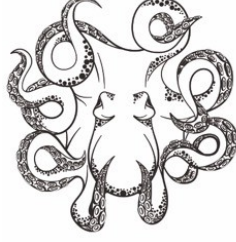
Düşüncesini silkeleyip attı ama suçluluk duygusu küçük, karanlık ve yoğun bir şekilde içinde kalmaya devam etti. Bu eski bir sözdü, uzun zaman önce bozulmuş olsa bile

son zamanlarda ona daha fazla musallat oluyordu.

Şu anda kurtarması gereken bu savaş, bu gün, bu aile, Knigh'in ailesi vardı.

Knigh dümeni çevirirken rüzgârı ve akıntıyı hizalayarak, "İyi," dedi. "O zaman hazır ol."

SURG (& K (A V (

S bağırışlar, homurtular, çelik ve ter. Cesetler sağa sola savruldu. Kan kuma bulanmış ve talaş güverteye saçılmıştı.

Kaos. Tam bir kaos.

Ne de olsa *Swallow*'da dört mürettebat *vardı*. Knigh dişlerini gıcırdatarak kollarını, ileri geri çarpışan kadın ve erkeklerden uzak tutmaya çalıştı. Yavaşça, o, Vee ve her zamanki biniş ekibi saldırganların arasından bir yol açtılar.

"Vane'den iz yok," diye homurdandı Vee vuruşlar arasında.

Ailesinden de bir iz yoktu. Hâlâ burada olmama ihtimalleri vardı -Vane'in verdiği bilgi yanlış olabilirdi. Ya da güvertenin altında, savaştan uzakta olabiliyorlardı.

Beceriksiz bir darbeyi engelleyerek saldırganın başının üzerinden geçti ve Billy'yi aramaya başladı.

Çeliklerin çarpışması tekrar tekrar çınlasa da kalbinin çılgınca çarpışının yanında hiçbir şeydi.

Eğer buradalarsa, lütfen tanrılar, güvende olsunlar.

Rakibine doğru hamle yaptı ama Vee onun koluna çarparak hamlesini boşa çıkardı; iki adam kalabalığın arasından hızla geçip yumrukları ve kılıçlarının muşta yaylarıyla birbirlerinin suratlarına vururken Vee ayaklarını zor tutuyordu.

Knigh'in kalbinin sıkışmasına neden olacak kadar yakın olan dövüştüğü adamın bir hamlesini kaçırarak yana seğirdi.

Ama orada. Vee ve kavgacılar arasında beyaz ketenden bir üçgen görünüyor.

Knigh itti. Çelik, kadının bıraktığı dar boşlukta parladı ve bir an sonra kılıcın ucu dirençle karşılaşp adamın

kaburgalar.

Bir başkası onun yerini almadan önce tek bir nefes için zaman vardı.

Ama o da düştü, bir sonraki de, bir sonraki de, ta ki baş güvertenin kış tarafına ulaşana kadar. Vee merdivenlerden bir adamı tekmeleyerek indirdi ve Knigh'e bu yüksek yerden güverteyi taraması için zaman kazandırdı.

Daha fazla kan. Daha fazla ceset. Daha fazla kaos.

Kıçta, güvertede -evet, o siyah saçları, o baş eğikliğini tanıyordu. Billy. Kamarasının kapısının hemen üzerinde, Vane'in iki adamıyla dövüşüyor, bıçaklarını yakalıyor ve onlara karşılık veriyordu.

Eğer kulübesinin yakınında duruyorsa, bu Is ve Annemin içeride olduğu anlamına mı geliyordu?

"Vee," diye homurdandı Knigh, düşmanlar baş güverteyi yeniden ele geçirmeye çalışırken hâlâ engellemeye ve kesmeye devam ediyordu.

Onun görüş açısını takip etmiş olmalı, çünkü omzunu tuttu, bu itiş kakış güvertede bir anlık nazik bir rahatlıktı. "Onu görüyorum."

Billy ve mürettebatı güverteyi işgalcilerden temizlemişti ve şimdi küpeştede durmuş ön tarafa bakıyordu. Knigh buradan bile göğsünün kabardığını görebiliyordu. Vakit kaybetmeden tabancasını sol koluyla karnının arasına sıkıştırdı ve yeniden doldurdu.

Gemisinin güvertesini taradı, sanki gemideki insan sayısını ve korsanların diğer korsanlarla savaştığı gerçeğini daha yeni fark ediyormuş gibi kaşları çatıldı.

Bakışları Knigh'in üzerine düştüğünde ağzı açık kaldı.

Knigh şu anki hasmını denize itti, sonra arkadaşına başıyla selam vererek kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

Başını sallayan ve inanmaz bir gülümseme *takınan* Billy, "*Burada ne halt ediyorsun?*" der gibi bir şeyler mırıldandı. Bir sonraki tabancasını doldururken çenesini kaldırdı. "Kız kardeşin ve-"

"Biliyorum." Eğer Billy Is'ten bahsediyorsa, bu onun da gemide olduğu anlamına geliyordu. Ve eğer öyleyse, o zaman annem de öyleydi. Bu bilgi karnına ağır geldi ve boğazını sıktı ama belki de bunca zaman bilmemekten daha iyiydi.

Ama *neden*? Neden buraya gelmişlerdi? Neden karşıya geçme riskini göze aldılar? Neden evlerini terk ettiler? Daha fazla bilinmeyen.

Nerede olduklarını sormak için can atıyordu ama bu sadece Vane'in dikkatini çekerti. Bunun yerine başını eğdi - biraz şansla Billy anlayacaktı.

Tabancanın namlusunu namlunun altındaki yuvasına kaydıran Billy sağı sola baktı. Tabancayı hâlâ vücuduna dayamış haldeyken, elini küpeşteye üç kez vurdu.

Bir mesaj olmadığı sürece bu şekilde duraksaması için hiçbir neden yoktu. Annem ve Is onun kamarasındaydı. Öyle olmalıydı.

Görünmez bir çizgi onu kapıya bağladığında Knigh kışa doğru ilerledi.

Vee, Aedan, Saba, Wynn ve Effie onun ilerleyişine ayak uydurarak kesip biçtiler. Ailesine ulaşmak zorundaydı, güvende olduklarından emin olmalıydı. Başka seçenek yoktu.

Ama onunla o kapı arasında koca bir güverte duruyordu, korsanlarla doluydu, bazıları dost, çoğu düşman.

Kılıcı, koluna engellemesini bile söylemediği bir darbeye çaldı. Karşılık vermiş olmalıydı, çünkü bir an sonra eline taze kan sıçradı. Saldırılarını görmek için rakiplerine bakmış olmalıydı ama var olan tek şey pirinç kulplu Albion meşesi kapıydı.

İtti, itti ve itti.

Uzakta, *Venatrix* tayfasından olmayan bir çift sarışın adam görüşünü engelledi. Geniş sırtlarını ona dönerek kolu çektiler.

"Hayır." Nabızı hızlı ve ağır bir şekilde yükselirken, koluna bir savuşturma daha çarptı.

Adamlar birbirlerine baktılar, çarpık burunları mükemmel bir şekilde birbirine uyuyordu - belki de kardeştiler. Geri çekildiler. Pes mi ediyorlardı?

Hep birlikte hücum ettiler ve kapıdan içeri omuz attılar.

"Hayır!" Bağırmaya niyetlenmişti ama tek ses kafasındaki çarpıntıydı, bu da kalbi ya da kapıyı kırmaya çalışan adamlar olabilirdi.

Saldırdı, kesti, kendisine doğru gelen bıçakları zar zor gördü ama yine de savuşturdu.

Sen onları hayal kırıklığına uğrattın ama ben uğratmayacağım.

Kalçasında bir acı olabilirdi ama göğsündeki her kalp atışının darbesi karşısında soluk kalıyordu. Ve bir kesik olsa bile, daha sonra iyileştirebilirdi.

Onlara ulaşmak zorundaydı.

Başarısız olmayacağım. Bir daha olmaz.

Kolları yandı, o da tekmeledi.

Yapama

m...

Yapmaya

cağım...

Yapmaya

cağım.

Boğazının arkasında bir hırıltı gıcırdarken, kendini durmadan itti.

"Knigh." Omzunda soğuk ve güçlü bir kavrama. "Knigh? Her zaman benim için geleceğini söylemiştin." Sanki onu uyandırmaya çalışıyormuş gibi salladı. "Şu anda benimle *kalmana* ihtiyacım var."

Ne demek istedi? Ona göz kırptı.

Ayaklarının dibinde kan ve cesetler. Vane'in adamları. Bunu o yapmıştı. Ayaklarının dibinde başkaları da vardı.

Benimle kalmanı istiyorum.

Ona baktı, gözleri geniş ve karanlıktı.

Eğer devam etseydi.

"Hâlâ buradasın." Onu bir kez daha salladı. "Hiçbir yere gitmedin."

Ama *neredeyse*.

Onca emek, onca acı, kendini parçalayıp ona göstermek... ve yine de kontrolden çıkmasıyla sonuçlanacak bir yola girmişti.

Ve aynı gemide.

"Anne. Öyle." Eğer onu böyle görürlerse, ne olduğuna tanık olurlarsa... Bir ürperti tüm vücudunu sarstı.

"Bak." Vee dudaklarında yarım bir gülümsemeyle çenesini geriye doğru salladı.

Yirmi adım ötedeki sarışın kardeşler geri çekilerek kapıyı tekrar omuzlamaya hazırlandılar.

Bir atış kırıldı.

Billy.

Onların üzerinde, hâlâ güvertede duruyordu.

Kardeşlerden biri yere yığıldı ve daha güverteye düşmeden Billy kılıcını çekmiş halde küpeştenin üzerinden atladı. Yere iner inmez diğerinin omzuna bir darbe indirdi ve kırmızı bir dikiş açtı.

Bir adamın ölümü hiç bu kadar rahatlamaya neden olmamıştı. Knigh nefesini verdi, midesi aniden kasıldı ve sanki hastalanacakmış gibi kasıldı.

Omzunu sıkan Vee kılıcını kaldırdı ve önlerinde kalabalıklaşan korsanlardan birinin dikkatini dağıttığına karar verdiği bir darbeyi yakaladı. Daha fazlası yaklaştı, bazıları kalabalığın içine doğru geri çekildi.

Derin bir nefes alarak onun yanında yerini aldı, bıçağı hazırды.

Bir vuruşu yakalamış, yeniden postalamış ve bir sonrakini izlerken, kıçtan dehşet dolu bir çığlık yükseldi ve kalabalığın dikkati sancak tarafına kaydı.

Önce küpeşte, sonra deniz, sonra da meşe gövde. Yukarıda, dalgalanan branda. *Maelstrom Swallow*'dan ayrılmıştı ve uzaklaşıyordu. Vane geri çekilmiş olmalı.

"Saçmalık," diye tısladı Vee. "Hayır." Elini uzattı, kaşlarının arasında tanıdık bir kırıksıklık vardı.

Rüzgâr yön değiştirirken Knigh'in kulakları patladı.

Bir çelik parıltısı. Rakibi kılıcını bir tarafa savurdu ve geriye kıvrıldı, saldırmaya hazırды.

Düşünmeden, sadece harekete geçerek Knigh saldırdı.

Acı omzuna yayıldı ama elindeki bıçağa değen kemiğin çıkardığı çığlık doğru vurduğunu gösteriyordu.

"Kahretsin." Vee içeri daldı, alnı acıyla kırıksmış, burun delikleri başka bir kadının darbesini savuştururken alevlenmişti. "Özür dilerim." Rüzgârı unutarak ona doğru uzandı, eli kolunun hemen altında durdu.

"Ben iyiyim." Başını sallayarak güvence verdi. Sadece bir çizikti. Daha sonra iyileştirirdi. Ve yeteneğini bir dövüşte kullanmak aklına gelen en iyi fikir olmasa bile, Vane'in kaçmasına izin vermeme dürtüsünü anlayabiliyordu.

"Hayır," diye homurdanarak karşı atağa geçti, "Ben-"

"Yeter!" Kükreme güvertede patladı. "Parley." Bir kadın sesiydi, tanıdığı biri değildi. "*Undine*, silahlarını teslim et."

Deniz ve yüzlerce ciğerin kabarması dışında durgunluk.

En yakındaki düşmanlar doğruldu, hareketleri yavaş ve sabitti. Bir an sonra silahları güverteye çarptı ve ellerini kaldırdılar.

En yakınındakiler ayrıldı ve örgülü saçları olan uzun boylu bir kadın yaklaştı. Kaşları en az Vee'ninki kadar kararlı bir ifadeyle çatılmıştı. "Meşhur Leydi Vice," dedi ve çenesini eğdi. "İyi ki sizsiniz" -bileklerini uzattı- "her zaman hiçbir erkeğe teslim olmayacağımı söyledim."

Vee kılıcını kınına soktu ve bir kahkaha attı. "Kaptanım bunu duyduğuna memnun olacak."

Ön taraftan bir hareket geldi ve Perry, Vee'nin diğer tarafında belirdi. Ağzını sert bir şekilde kapatarak başını salladı. "Teslim olmanızı kabul ediyoruz, Kaptan...?"

Kadın Perry'ye bir bakış attı, kaşları kalktı. "Kisi."

Perry bir şeyler daha söyledi ama savaş durmuş olmasına rağmen Knigh'in kulaklarında hâlâ kan çınılıyordu ve bakışları kış tarafa kaymıştı. Billy'nin kulübesinin kapısı hâlâ kapalıydı. Anne ve Is her an dışarı çıkabilirdi.

ve sonra onu kanlı ve terli, hâlâ ölümcül bir enerjiyle uğuldarken göreceklardı. Boğazı kapandı.

Göreceklardı. Ona bir kez bakacaklardı ve anlayacaklardı. Onun ne olduğunu. Ne yaptığını.

Koluna bir şey bastırdı-Vee'nin dirseği. Kadın ona yan gözle bakarken nabızı bir parça hafıfledi. "Pazarlık yapmanın mantıklı olduğunu görmene çok sevindim. Halkınızın güvenliğini ve geminizi teklif ediyoruz."

Kisi kaşlarını kaldırdı ve kaldırabilirdi de. Bu yenilgiden sonra gemisini elinde tuttuğu için şanslıydı. "Karşılığında mı?"

"Bilgi."

L O R D & L A D V

"Vane Mercia Dükü ile ittifak yapmak istiyor." Kisi'nin kaşları, bilgiyi veren kendisi olmasına rağmen şaşırtıcı bulmuş gibi kalktı.

Vice gözlerini kısıtı. "*Elbette* biliyor." Onu Kraliyet Sinsiliğine fidye olarak vermemiş miydi? O anlaşımdan iyi para kazanmış olmalı. Ve ayıracak daha fazla parası olan biri varsa, o da Mercia'ydı.

"Ve bunu elde etmek için ailemi kullanmak istedi." Knigh'in sesi neredeyse kontrol altındaydı ama gövdesine sürtünen çakıl taşlarını fark etti. Daha önce annesine ve kız kardeşine ulaşmayı kafasına koymuştu ama öfkesine yenik düşmemişti. Onlar için korkmuştu ama kendini kaybetmemişti. Ve sesindeki o çakıl taşı da bunun sonucuydu.

Venatrix'in mürettebatı savaştan sonra *Kırlangıç*'in temizlik ekibiyle birlikte çalışmıştı. Knigh'in kendisine teşekkür ettiği kısa bir selamlaşmadan sonra Billy, Knigh'in ailesini kontrol etmek için kamarasına gitmişti. Knigh ona her şeyin kontrol altında olduğuna dair güvence vermiş ve Billy'yle birlikte gitmesini önermişti ama Billy ayaklarını onun yanına uzatarak reddetmişti.

Ona yan gözle baktı. Neden kalmıştı ki? Nefes alıp vermesi artık düzenli bir şekilde yükselip alçalıyordu. Belki de kavgadan sonra sakinleşmek için zamana ihtiyacı vardı.

Bu arada, Vane'in diğer müttefikleri de onun aynı şeyi yaptığını gördüklerinde kaçmışlardı ve *Deniz Cadısı* ile *Ateşböceği* şimdi onları takip ediyor, geri dönüp tekrar saldırmamaları için geri çekilmelerini engelliyorlardı.

Perry kollarını kavuşturdu ve çenesini kaldırarak Kisi'ye o şekilde baktı - kendisinden çok daha uzun biriyle yüz yüze geliyormuş gibi görünmediği o şekilde. "Başka ne biliyorsun?"

"Vane senden *hiç* hoşlanmıyor." Kisi çenesini Vice'a doğru salladı. "Sana karşı kendi kişisel savaşını ilan etti."

Vice bir kaşını kaldırdı. "Senin de katıldığın bir savaş." Kaptan oydu, Vane'le müttefik olmayı o seçmişti.

Kisi boğazını temizler gibi yumuşak bir ses çıkardı. "Selefimin katıldığı. Onun zamansız ölümünden sonra geçen ay görevi ben devraldım."

"Ne oldu?"

"*Ben* oldum." Gözlerinin etrafındaki deri en ufak bir dokunuşla kırıştı - Knigh'in hayalet ifadelerini deşifre etmek için bu kadar çok zaman harcamasaydı muhtemelen bunu fark etmezdi. *Beni sorgulamaya cesaretin* var, diyordu.

Eski kaptanı öldürmüş olması önemli değildi. "Ama yine de Vane'le kaldın."

"Şimdilik. Çok söz verdi. Bunu yerine getirip getirmeyeceğini görmem gerekiyordu." Dudaklarını büzdü. "Kişisel bir şey değil ama ekibimin payını inkar edemezdim."

"Vane çok cesur iddialarda bulunuyor. Arkasını getiremeyeceğini bilmeliydiniz."

Kisi başını eğdi. "Evet, çok güzel konuşuyor. O palavracı, Korsan Kraliçe'nin kılıcının kendisinde olduğunu söyleyerek dinleyen herkese böbürleniyor. Onu bir ganimet gibi sergiliyor."

Vice'ın burun delikleri açıldı. *Benim kılıcım*. Evered'in kılıcı, Vane onu Nassau'da yakaladığında kaybetmişti. "Pislik."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama bir hıyardan gelse bile altın altındır."

"*Ahem*." Perry eğildi. "Konumuza geri dönebilir miyiz?"

Vane ve filosunun savaş ilan ettiği kişi *o* olmadığında söylemesi kolaydı. Ama Vice geri çekildi ve sorularını sormasına izin verdi.

Vane'in filosunun bir düzine, belki de daha fazla gemiden oluştuğu ortaya çıktı. Vice irkildi. O kadar çok mu? Nassau'da konuştuğu kaptanların, dost saydıklarının bile yardım etmeyi reddetmesine şaşmamalıydı. Kim peşlerinde bir düzine gemi isterdi ki?

Kisi, Vane'in herhangi bir zamanda yanında yalnızca üç ila beş gemi bulundurduğunu doğruladı; diğerleri denizleri tarayarak Vice arıyor, paylaşmak üzere ödüller alıyor ya da onun için başka görevleri tamamlıyordu.

Mesela ittifak teklifinde bulunmak için Mercia'nın nerede olduğunu keşfetmek gibi.

Vice, Knigh ile bakışlarını paylaştı.

"Ayay'da demirledi. Bir süredir orada, gemilerini tamir ediyor. Gövdelerin güçlendirilmesi, yeni toplar, *daha* fazla top. Hepsi."

"Port Ayay?" Knigh eğildi, başını kaldırdı. "Port Royal değil mi? Emin misin?"

Knigh'e ateşli bir bakış atan Kisi'nin çenesi dışarı fırladı. "Söylediğimi söyledim."

Kızın öfkesinden etkilenmemiş gibi başını sallayan Knigh yumuşak, düşünceli bir ses çıkardı ama başka bir şey söylemedi.

Kisi'yle biraz daha konuştular ama verdiği bilgilerin hiçbirisi o mücevher kadar ilginç ya da yararlı değildi. Mercia Ayay'daydı, bu da haritasının orada olduğu anlamına geliyordu. Ve Ayay Limanı bir donanma tersanesi değildi, bu yüzden onu almak çok daha kolay olacaktı.

Perry onları gönderdiğinde Knigh kollarını sıvadı ve Lizzy'nin yaralıları toplayıp tedavilerini koordine ettiği yere doğru yürüdü. Ailesine değil.

"Hey"-Vice aceleyle arkasından koştu ve dirseğini tuttu-"Annene ve kız kardeşine bakmayacak mısın? Yaralanmış olabilirler."

Sertleşti ama durmadı. "Billy bana söylerdi."

Doğru. "İyi. Ama onları aylardır görmedin, senden beri..." Ellerini belli belirsiz salladı, bu *Donanmayı bırakıp kanun kaçağı* olduğunu söylemekten daha kolaydı. "Buraya kadar onların güvenliğini sağlamak için çırpınıyordun ama şimdi onlardan sadece birkaç metre uzaktasın ve bir merhaba bile demedin."

Boynu kasıldı ama cevap vermedi ve Lizzy'nin işaret ettiği ilk kişiyi kontrol etmek için durdu; *Swallow*'dan gelen ve başında bir yara *olan* yaşlı adamlardan biriydi.

Dişlerini gıcırdatarak adamın yeteneğini kesiği iyileştirmek için kullanmasını bekledi ve hastasına başıyla selam verdi. Yaşlı denizci selam verdi, mavi gözleri parlıyordu. Gözleri Vice'a dikildiğinde genişledi ve ağzı bir karış açık kaldı. "Bekle... Lordum? Leydim?"

Ah, demek onları tanıdı.

Vice ona sert bir sırıtış fırlattı ve başını salladı. "Seni görmek güzel... Yaşlı Tom'du, değil mi?"

"Evet, madam."

Daha fazla hoşbeşten ve yaşlı denizcinin şok olmuş haykırıışlarından sonra ayrıldılar.

"Senin derdin ne?" diye tısladı Knigh yalnız kaldıkları anda.

"Benim hiçbir sorunum yok." Bu saçma bir öneriymiş gibi kaşlarını çatı. "Bu yüzden iyileştirmeyi ben yapıyorum."

"Yani, aileden bahsediyorum, Knigh. Neden yapmıyorsun-?"

"Çünkü neredeyse çıldırıyordum," diye tersledi, kolları kaskatı kesildi. Bir an sonra başını salladı, burun delikleri alevlendi. "Beni kendime getirmek zorundaydın. Onca çabadan sonra... Hâlâ kırılmış durumdayım."

Hayal kırıklığı ağzından çıkan havayla birlikte kalbini de sızlatarak gitti. "Oh, Knigh. Sen... sen kontrolünü kaybetmekten kilometrelerce uzaktaydın. Perry'nin dediği gibi, bu zaman alacak. İlerleme kaydettin ama onca acının, onca yılın bir gecede unutulmasını bekleyemezsin."

Ama o sadece beyaz tepelerle koyu gri renkte yuvarlanan açık okyanusa baktı.

Adamın omzuna dokundu ve bu işe yaramayınca "Lütfen?" diye fısıldadı.

Belki sorduğu soruya şaşırdığından, belki de ses tonunun yumuşaklığından, ama çelik gibi gözlerini ona çevirdi. Çelik doğru kelimeydi -kendine karşı sert, keskin ucu içe dönük. Bunu nasıl gözden kaçırmıştı? Sadece boynunun gerginliği değil, ağzını çevreleyen çizgiler, ağzını incelten gerginlik... Bu, kavgadan beri onu rahatsız ediyordu.

"O kapıya o kadar odaklanmıştın ki kendini açıkta bıraktın. Bu yüzden sana yanımda olmana ihtiyacım olduğunu söyledim - ikimize birden bakamayacağım kadar çok kişi vardı."

Kaşları çatıldı. "Vee, ben..." Parmak uçları omzundan dirseğine kadar kolunu sıyırdı ve kadın ürpermekten kendini alamadı. Ama adam başka bir şey söylemedi.

"Bak," diye mırıldandı, "bu senin ilk-"

Dikkati onun yanından geçerken, adam dikleşti ve boş maske yerine kaydı.

Arkasını döndüğünde Billy'nin yaklaştığını gördü, yanında da güzel elbiseler giymiş iki kadın vardı. Yaşlı kadının kestane kahverengisi saçları artık kırışmış ve teni solgunlaşmış olsa da, Vice onu tanıyınca yüzünü buruşturdu. Knigh'in annesi, Leydi Villiers. Bütün kasları gerildi ve boğazında bir şeyler fokurdadı. Avice Ferrers'la tanışmıştı. Ailesini bulmaya ve kurtarmaya odaklanmış olan Vice, Leydi Villiers'ın onu *tanıdığını* aklına bile getirmemişti.

Bu on yıl önceydi. Seni son gördüğünde çocuktun.

Dikkatini siyah giysili dul kadından ayırdı. Yanındaki Isabel, savaşın kirli izleri arasında bal sarısı saçlarıyla bir fener gibiydi. En az kardeşi kadar güzeldi; kemik yapısı Knigh'inkinin daha rafine ve kadınsı bir versiyonuydu. İri mavi gözleri Knigh'e sabitlenmişti ve o güzel yüzünde geniş bir gülümseme belirerek öne fırladı ve kollarını Knigh'e doladı.

"Knighton! Buraya nasıl geldin?"

Onun sıcak kucaklamasına rağmen hazırolda, kaskatı kesilmiş, önüne bakıyordu.

"Okyanusun ortasında bile bizi bulacağınızı bilmeliydim," diye devam etti.

Sessizlik içinde, kendini kurtarmadan önce onun omzunu sıvazladı. Annesinin koluna giren Isabel'in gülümsemesinin üzerinde küçük bir kaş çatma titreşimi belirdi.

Knigh'in davranışlarına şaşmamalı.

"Anne." Başını salladı, bir otomat gibi kaskatı kesilmişti. "İkinizin de güvende olduğunu gördüğüme sevindim. Sanırım artık yelken açmamız için son hazırlıklar tamamlandı. *Kırlangıç*'ı daha eksiksiz bir şekilde onarmanıza yardımcı olacağımız bir adaya ulaşmanızda size yardımcı olacağız."

Onun böyle saçma bir resmiyetle konuştuğunu duymak boğazını sıktı. Bunu tuhaf, yanlış bulan tek kişi o değildi: Is'in kaşları arasındaki çizgiler derinleşirken dudakları büzüldü. Annesinin yüzü her eğitimli kadın gibi biraz gergin olsa da kıpırdamadan duruyordu ama elleri birbirine kenetlenmişti.

Görüş alanlarının dışında, Vice bir elini sırtına götürdü, bir hatırlatma. *Sen çıldırmadın. Utanacak bir şeyin yok.* Ama kasları onun dokunuşu altında sık sık olduğu gibi gevşemedi.

"Şimdilik," diye devam etti Knigh, görünüşe göre onların tepkilerinden habersiz, "*Venatrix*'te yerine getirmem gereken görevlerim var." Başını eğdi, topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Kaşlarını çatan Billy, arkasından seslenecekmiş gibi ağzını açtı ama sadece kapattı ve Vice'a sorgulayan bir bakış attı.

Çok geçmeden Isabel ve Leydi Villiers da aynı şeyi yaptılar.

Doğru ya. Şimdi burada *onu* Avise Ferrers olarak tanıyan biriyle baş başa kalmıştı, korsan Vice'la değil. Boğazı düğümlendi.

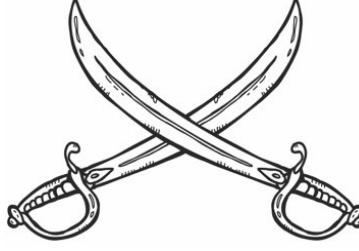
Şimdi bakarken, bir aşinalık hissine kapıldı mı?

Vice'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. *Çık dışarı. Şimdi.*

Boğazını temizledi, gülümseme gibi bir şey yaptı ve başını sallamaktan daha fazlası olan ama tam olarak bir selam olmayan bir şekilde salladı.

Sonra döndü ve kaçtı.

NOMOR(D)STRAC(T)ONS

T birkaç saat boyunca güneybatıya doğru yol aldılar, Vee yeteneğini kullanarak hasarlı *Swallow*'u çekti. Sonunda kara göründü. Knigh mürettebatını iyileştirmekle meşguldü, Onarımlara yardım ediyordu ama inanılmaz derecede beyaz kumsalıyla o inanılmaz yeşil ada zamanın tükenmekte olduğunu gösteriyordu.

Artık dikkatini dağıtacak bir şey yoktu, Anne ve Is ile yüzleşmek zorundaydı. Kırlangıç onları takip etti, *Deniz Cadısı* ve *Ateşböceği* de arkalarından yayıldı. Billy görmüş müydü? Kapıdaki bir çatlaktan bakıyor muydu? Neredeyse ne yapacağını *biliyor muydu?*

İlerleme var.

Vee de böyle demişti. O kadar emindi ki, tıpkı babamın yaptıklarının kendi sorumluluğu olmadığına ısrar ettiği zamanki gibi. Onun farkına varamaması.

Umarım bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyorsundur.

Nefes verdi, mizana örtülerinde değiştirdikleri halatın arka ucunu sardı. Ellerindeki kaba halat, düz durmasını sağlamak için çevirirken bileğinin bükülmesi, tanıdık, meditatif, sakinleştirici. Sorunlu zihni için bir merhem.

Yine de Vee'nin ona göz kulak olmasına gerek olmamalıydı.

Bu zaman alacak.

Önce Perry söylemişti ama kafasının içinde çınlayan Vee'nin sesiydi. Tekrar.

Onun sesini çağırmak endişe verici derecede kolaydı. Ya da yüzünü... ya da ellerini... ya da ananaslı ana tepedeki o anı.

Onun arkadaşı olmak yeterliymiş gibi davranmak gittikçe zorlaşıyordu. Sadece ona dokunmak, sarılmak, harika şeyler yapmak istemiyordu,

Ona kötü şeyler yapmak. Onun yanında uyumak, kulağına sırlarını fısıldamak ve onunkileri dinlemek, kendini, hayatını... her şeyi paylaşmak istiyordu.

İp onun sıkılaştıkça kavrayışında gıcırdadı. Adam teklif etmişti, kadın hayır demişti.

Ve onu suçlayamazdı.

"Dur tahmin edeyim, kendine işkence mi ediyorsun?" Kız onun arkasındaydı ama sesindeki kaş çatma ifadesini ve bunu yarım bir gülümsemeye yumuşatma şeklini *duyabiliyordu*.

Nereden biliyordu ki? Başını eğdi, yutkundu ve ipi bağladı.

Onun yanında belirdi ve bir eli yukarı uzanıp bir misinayı kavrayarak örtülere yaslandı. Vücudunu uzun ve zayıf göstererek, Barnacle'ın ambarını farelerden temizledikten sonra güneşin altında uzanışını aklına getiriyordu - yoğun bir çalışmanın ardından hak edilmiş bir esneme.

"Sana söyledim Knigh, o dövüşte iyi iş çıkardın."

Onun şey olduğunu düşünüyordu... Bir kahkaha attı. En azından onun zihnini okuma yeteneğini geliştirmemişti. Tanrılara şükürler olsun. Gerçi adamın bakışlarını vücudunda gezdirip tekrar yukarı kaldırmasına bakılırsa, muhtemelen buna ihtiyacı yoktu.

Hayır, onun çıldırmasını kastediyordu ve elbette bu her şeyin altında gizleniyordu. Yedek bir ip olarak boğazını temizledi. "Seni az önce terslediğim için özür dilerim. Beni yanlış anlama, bana göz kulak olduğun için minnettarım ama..." Başını sallayarak burnundan nefes verdi ve ellerini sarmakla meşgulken ona musallat olan bu şeyi uzaklaştırmaya çalıştı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Onunla ve benimle işimin bittiğini sanıyordum ama hayır... Hâlâ o hayaleti, o tehdidi, etrafımdaki herkes için o *tehlikeyi* taşıyorum. Çok ama çok yaklaşmıştım..."

Kaşlarının arasında bir kırılganlık, sarmalayacak ipi kalmadığında bile uzun bir süre onu izledi. "Bak, ben de bunu düşünüyordum. Kontrolü kaybetmeye çok yaklaştığını söylüyorsun ve Knigh Blackwood olduğun için" -ağzının bir tarafı seğirdi, alaycı değil, belki de sevecen- "bu bir başarısızlık ve kendine karşı sert olman için bir neden. Ama ben biraz farklı görüyorum."

Eğilip almadan önce hâlâ adamın elinde duran misina bobinine baktı. Bağlamak için temiz bir uzunluk elde edene kadar ucundan çekti. "Ailen muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en kaotik savaşta ölümcül bir tehlike altındaydı." Konuşurken ipin ucunu bobinin etrafına sardı, gözlerini ona dikti. Artık adanın etrafındaki sığ ve parlak sularla uyumlu bir şekilde aydınlanmışlardı. "Kontrolü kaybetmek için bir reçete gibi görünüyor." Başını eğdi, elleri hâlâ ipin ucunu bağlıyordu.

"Ama benim birkaç sözümle her şey yoluna girdi. Bu çok büyük bir gelişme, Knigh-çok büyük. Kendinle gurur duymalısın."

Gülümsemesi göğsüne, uzuvlarına, el ve ayak parmaklarının uçlarına kadar sıcaklık yayılmasına neden oldu. Kendisiyle gurur mu duyuyordu? Bu yeni bir fikirdi.

"I..." Sesinin tonu düştü. Ama devam etmedi. Bunun yerine, mükemmel bir conta bobiniyle bağlanmış sarmal ipi uzattı.

Tıpkı *Morrigan*'da önerdiği gibi. Ona baktı, gözlerini kırıştırdı, tekrar kırıştırdı, onun sözlerinden ve bunu bu kadar mükemmel hatırlayıp uygulamasından dolayı dengesi bozulmuştu.

Daha önce kontrolünü kaybetmesi gerekirdi ama kaybetmemişti - kadın böyle görüyordu. Ve bunun için *kendisiyle gurur duymalıydı*.

Elini onun elinin arkasına kapadı ve bırakmadan önce parmaklarını bobinin etrafına sardı. "Seninle gurur duyuyorum."

O...

Göğsü sadece sıcak değil, aynı zamanda doluydu da - o kadar doluydu ki, nefes alabilmesi bir mucizeydi. Ama nefes aldı ve yukarıda güneş parlıyordu, yüzünde ise rüzgâr esiyor, burun deliklerine deniz tuzu ve vanilya dokunuyordu.

Kontrolünü kaybetmemişti. Soğukkanlılıkla öldürmemişti. Bir canavara dönüşmemişti. Belki de haklıydı.

Adam başını kaldırdığında, kadın çoktan kalabalık güverteden kayıp gitmişti.

Sakin koyda demirleyip kumlu kıyıya doğru kürek çektiklerinde, ailesiyle yüzleşmeye hazırды.

CATCK)NGUP

He önce Is'a ulaştı ve tek kelime bile etmeden onu kucakladı. Böylesine aydınlık bir yerde bile gün ışığı gibiydi.

"İşte buradasın," dedi göğsüne doğru, dar omuzları onun kucağında gevşedi.

Annemi kollarının arasına almadan önce özür dileyen bir gülümsemeyle geri çekildi. Hâlâ çok zayıftı ama belini sıkıca, güçlü bir şekilde sarmıştı.

Uzaklaştığında Billy tokalaşmak için elini uzattı, ama bundan çok daha fazlasını hak etmişti ve Knigh bu tokalaşmayı onu ayı gibi kucaklamak için kullandı. "Onları güvende tuttuğun için teşekkür ederim," diye nefes aldı. Bu yeterli değildi ama ne olabilirdi ki?

Boğazı ağrıyarak ve gergin bir şekilde dışarı çıktığında, Perry ve Vee hâlâ yakınlarda geziniyordu, ikincisi kuma ayak basıyordu.

Tanııştırma konuşmaları yaptı, biraz garip olsa da çok kibardı, özellikle de Is'in Vee'den ona bakıp kaşlarını kaldırmasıyla. Biliyordu, biliyordu. Bunu yüzünde, hareketlerinde ve Albion'daki düşünceli hallerinde görmüştü. Mektubunu aldığı anda, detaylarını bilmeseydi de, kötü şöhretli Leydi Vice'ın kaçmasına yardım etmesinin nedeninin eninde sonunda ona olan hislerinden kaynaklandığını anlamış olmalıydı.

Billy'nin gülerek başını sallaması ve Vee'yi bir kez daha süzmesi rahatlatıcı oldu. "Siz gerçekten de Leydi Vice'sınız, değil mi?"

Homurdanarak ellerini kaldırdı, avuç içleri yukarı bakıyordu. "Bunu *Swallow*'da çözdüğünü sanıyordum?"

"Evet, ama ben..." Gözlerini kapadı, nefes verdi. "Bunu bilmek ve *görmek* ikisi çok farklı şeylerdir."

Billy'nin adamları dört palmye ağacının arasına bir branda barınak kurmayı bitirmişlerdi; barınağın altına da kulübesinden getirdikleri bir kilim, bir masa ve rahat sandalyeler yerleştirmişlerdi. Grup oraya doğru yöneldiğinde Perry izin istedi ve Vee de onu takip etmek istedi ama Perry ona kalması için el salladı. Vee dişlerini sıkmış gibi görünen bir gülümsemeyle gölgede onlara katıldı.

Anne, Is ve Billy oturuyordu ama Knigh dövüşün ve yeteneğini kullanmanın verdiği yorgunluğu üzerinden atmıştı ve şimdi kaslarında düşük bir enerji vızıltısı vardı. Knigh masanın köşesine yaslanırken, Vee toplanmış sandalyeleri dolaştı ve sığınağı destekleyen palmyelerden birine yaslanarak yerini aldı. Is, Knigh'e kaşlarını kaldırmadan önce omzunun üzerinden Vee'ye baktı.

Başını eğdi, ağzı düzleşti, sessizce ona *şimdi olmaz* dedi.

Bu *kadar çok* sorusu varken olmaz.

"Arawaké'de ne yapıyorsun?" Kaşlarını çatı ve Billy'ye baktı. "Ne oldu? Güvenli olmadığını bilmiyor musun?" Nefes verirken, donuk bir baş ağrısı oluşurken burnunun köprüsünü ovuşturdu. "Senin için uygun bir evim yok." *Venatrix* onun eviydi; Londra'da kiraladıkları konforlu konağa hiç benzemiyordu.

Is dikleşti. Annenin dudakları birbirine yapıştı ve Is'a baktı.

Cevap yok.

Kendilerini okyanusların ötesine atmışlar ve sadece en iyisini mi *ummuşlardı*? Tanrı aşkına, onları eve nasıl götürecekti? Belki de Billy dönüş yolculuğunda onları da götürürdü, böylece Arawaké'de sadece birkaç hafta kalırlardı. Bunu düşündükçe omuzları geriliyor, ofluyordu. "Aklından ne geçiyordu? Şu anda ne *olduğumu* biliyorsun. Nasıl olur da buranın senin için uygun bir yer olduğunu düşünebilirsin..." Başını sallayarak doğuyu, ait oldukları Albion'u işaret etti.

Burada bir deniz subayıydı ve şimdi kanun kaçağı bir korsandı. Burası onun Vikont, kardeş ya da oğul olması için uygun bir yer değildi. Tüm bunları Arawaké'de yapabiliyordu çünkü ailesi tüm bunlardan çok uzaktaydı. Onun yaptıklarından ve olduğundan... çıldırmaktan ve her şeyden güvendeydiler.

Ama bugün ondan sadece birkaç metre uzaktaydılar. Çıldırmamış olsa bile, öldürmüştü. Bıçağında, ellerinde ve

Venatrix'ten ayrılmadan önce bu bembeyaz kumsala gelmek için çıkardığı kıyafetler.

Tam olarak *utanmıyordu*, ama hayatının bu bölümlerini her zaman birbirinden ayıran geniş bir okyanus vardı ve şimdi buradaydılar -annesinin gri gözleri okunamıyordu, Isabel'inkiler ise ona sabitlenmişti. Belki de yargılamak için.

Bırak yargılasın. Annem de öyle. Omuzlarını dikleştirdi. Doğru olanı yapmıştı - Vee'yi kurtarmış, Mercia gibi birini en yüksek rütbelerinden birine yükselten bir Donanmaya sırtını dönmüştü. Ülkesi için öldürmüştü ve onların hayatını kurtarmak için öldürmüştü.

"Eee? Bu soruları eğlenmek için sormuyorum. Bırakın savaşta ölmeyi, yolculuk sırasında bile ölmediğiniz için şanslısınız."

"Blackwood," dedi Billy, kaşlarını çatarak öne doğru eğilerek, "bence sen-"

Is onu bir dokunuşla susturdu, solgun parmakları aniden sona eren kolundaydı. "Bitirdin mi Knigh?" Dudakları gerilerek başını ona doğru eğdi. "Sadece devam etme şekline bakınca, bunun gerçek bir sorgulamadan ziyade sinirlerini yatıştırmak için yaptığın bir monolog olduğunu düşündüm."

Gözlerindeki gök mavisi ne zaman bu kadar çelikleşmişti? Hayır, bu doğru değildi. Onunkiler gibi çelik kadar sert ve gri değillerdi - tuval gölgesinde bile onunkiler hâlâ mavi ve parlak parlıyordu.

Hayır, gözleri safir gibi sert ve parıltılıydı.

Vee, Is'in yanından geçip kollarını kavuşturdu ve adamın bakışları kendisine yöneldiğinde, bir omzunu kaldırıp ağzının kenarıyla "*haklısın*" der gibi baktı.

İyiydi. Belki de onları soru yağmuruna tutarak azarlamıştı. Dişlerini dilinin etrafında kenetledi ve ona devam etmesini işaret etti. Bu iyi olsa iyi olur...

"Bu tirat sırasında sorularınızın izini kaybettim ama sanırım genel fikir neden burada olduğumuzu bilmek istediğiniz." Hızlı bir nefes aldı ve içini çekti, bakışları onun yanından geçerek çeşitli korsan mürettebatının teknelerini karaya çıkardığı geniş sahile kaydı. Ağzı tekrar gerildi ama devam etti: "Bu yolculuğa hafife alarak çıkmadık Knigh. Çok az seçeneğimiz vardı." Sesi şimdi daha yumuşaktı. "Ekselansları Mercia Dükü bunu gördü."

Kalbi kükreyen Knigh kaskatı kesildi ve Is'in ötesinde Vee de aynısını yaptı. "O ne yaptı?" Her bir kelimeyi ısırarak, boğazının düğümlendiği yerden güçlükle çıkarabildi.

Mercia, Vee'nin duruşmasından sonra bir süre Albion'da kalmış olmalıydı. Knigh onun kız kardeşinin taç giyme töreni yüzünden dikkatinin çok dağıldığını ve George'un iyi fikrini korumak için ailesine bir şey yapmaya cesaret edemeyecek kadar istekli olduğunu düşünmüştü. Ama hayır, hiçbir şey onun ötesinde değildi.

Eğer onlara zarar verseydi.

Knigh masanın kenarını kavradı, eklemleri inliyordu.

"Sen gittikten kısa bir süre sonra, Lunden'e gittiğimizde başladı," dedi Is, annesiyle bakışarak. "Gerçi geriye dönüp baktığımda, siz gelmeden önce daha eskilere uzandığını görebiliyorum, o kadar ince ki o zaman fark etmemiştim bile." Yine ağzı gerilmişti. Elinin hâlâ Billy'nin kolunda olduğunu fark etmiş miydi? "Başta küçük şeyler, onun varlığını, gücünü, *kontrolünü* hatırlatan küçük şeyler. Bana bir balo için davetiye gönderdiğinde bunun bir nezaket olduğunu düşünmüştüm. Ama sonra bir kutu geldi, içinde bir elbise ve baloda giymem için talimatlar vardı."

Is-Vee arkasındaki bir hareketle doğruldu, çenesindeki kaslar dalgalandı. Adamın bakışlarıyla karşılaştı, gizlenemeyen bir öfkeyle için için yanıyordu. Ona, *Hükümdar*'da geçirdiği süre boyunca Mercia'nın kendisine sadece güzel elbiseler verdiğini, kaç kez pantolon ve gömlek istediğini anlatmıştı.

O da aynı *kelimeyi* kullanmıştı, kontrol.

Çenesini eğdi, dudaklarını birbirine bastırdı ve onun anladığını umdu. Yüz hatlarını gevşemeye ve yumuşamaya zorlayarak nefes verdi. "Peki sen giydin mi?"

"Tabii ki yapmadım." Is'in ağzının köşesi büküldü. "Bu aileye bir hakaretti - onun suaresi için yeterince iyi bir tane alamayacağımızı söyledi. Ve ben zaten şehrin en iyi atölyelerinden birinde böyle bir durum için mükemmel bir şey yaptırmıştım. Buna rağmen, gittiğimde geri çevrildim. Bence bu bir tesadüf değil."

Knigh dişlerini sıktı. "Hayır, tesadüf değil." Is, zeki Tilda Teyze'nin etrafında o kadar çok zaman geçirmişti ki, keskin gözlü kadın ona da bulaşmıştı. Yine de, etkilenmek için daha kötü insanlar da vardı. Kaslarındaki gerginliğe rağmen göğsünde gurur alevlendi.

"Bunun gibi başka şeyler de vardı," dedi iç çekerek. "Beni sosyetenin en üst kademelerindeki etkinliklere, en seçkin partilere ve balolara davet ediyorlardı. Ama her zaman bir uyarı olurdu, kraliyet koleksiyonundan elmas ve inci bir kolye ödünç vermek ve onu takmamı istemek gibi."

Vee bu noktaya kadar alışılmadık bir şekilde sessiz kalmıştı ama şimdi boğazında bir hırıltıyla nefes verdi. "Seni *kendi* malı olarak damgalıyor."

Kaşlarını kaldıran Is gözlerini kırıştırdı; belki de Vee'nin varlığını unutmuştu. Yavaşça, kasıtlı olarak döndü ve Vee'ye onun göremediği bir bakış attı ama bu bakış Vee'nin sert bir gülümsemeyle başını eğmesine ve palmiye ağacının gövdesine yaslanmasına neden oldu. "Aynen öyle," dedi Is, ona dönerek, "ve en aleni şekilde yapıldı."

Billy'nin çenesi sertleşti, kaşları birbirine yaklaştı; her zamanki neşeli yüzüne hiç yakışmayan bu ifade Knigh'in sırtından aşağı bir ürperti gönderdi.

"İlk başta hiçbir şey düşünmedim," dedi annem sonunda, sesi kısık, "ama sonra mektubunuzu aldık ve..." Sesi başladığı gibi aniden kesilince kaşlarını çatı ve parmaklarını kucagında birbirine düğümledi.

Billy'nin teslim ettiği mektubu. Knigh arkadaşına bakarak, "Sen de gir," dedi.

Billy onun bakışlarıyla buluştu ve kolunu Is'in elinin altından çekerken boğazı yavaş bir yutkunmayla sarsıldı. "Girin bana." Başını salladı, Is'e bir bakış attı, sonra Knigh'e sert bir gülümseme verdi.

"Kendimi zaten güvensiz hissediyordum," dedi, bir elini diğerinin üzerine öyle düzgünce katladı ki sanki Billy'nin kolunda hiç olmamış gibiydi. "Ama Kaptan Hopper mesajınızla geldiğinde içgüdülerimin, korkularımın doğru olduğunu anladım.

-belki de yetersiz." Sarışın kaşlarını birbirine yaklaştırarak başını salladı. "Eğer bizi onun hakkında uyarıyorsan ve bunu yazıya dökmeye cesaret ettiysen, kötü bir şey olduğunu biliyordum. Hatta belirttiğinden daha kötü. Kendimi hasta hissettim. Ne yapacağımı bilemedim." Başını tekrar salladığında gözleri dalgalandı ve o keskin safirde bir çatlak belirdi.

Billy, Is'e yaklaşmak için onun yanına gitti ama Is elini kaldırdı ve çenesini kaldırarak onları uzakta tuttu.

"Yani hiçbir şey yapmadım. Bir prene karşı ne *yapabilirdim* ki?" Alay etti, sesi acı ve karanlıktı, ona hiç yakışmıyordu. "Ülkeyi terk ettikten sonra bile olay tırmanmaya devam etti, ta ki bir gün dışarıda bir adam görüp önceki gün orada olduğunu fark edene kadar."

Soğuk, karla kaplı havayı ciğerlerine çeker gibi çarptı. "Evi izliyordu."

Kız, adamın bakışlarıyla karşılaşp başını salladığında hiç tereddüt etmedi. "Sanırım öyle. Bir hafta boyunca devam etti. Her zaman aynı adam değil, ama her zaman *biri*. Alışverişe gittiğimizde ya da parkta gezinirken bile." Uzandı ve avucunu annemin kenetlenmiş ellerinin üzerine koydu. "Bir gece onları gördüm.

Balodan eve dönerken dışarıda." Derin bir nefes alarak göğsünü kabarttı. "O gece Kaptan Hopper'a mektup yazdım."

Knigh kendini "Güzel," derken buldu. Bu doğrudu. Billy'ye güvenilebilirdi ve Mercia'nın yaptığı şey... Tüm o kademeli tırmanış nereye varmıştı? Ürperdi.

"Bizi alacaklarını sanmıştım," dedi Anne, sesi Knigh'in kalbini kıracak şekilde çatlayarak.

Kadının yanına gidip çömeldi ve iki eliyle onun ve Is'in ellerini kapattı. "Sen değildin. Ama Is iyi iş çıkardı." Bakışlarını kız kardeşine sabitledi, az önceki tüm kızgınlığı gitmişti. "Yaylım ateşim için özür dilerim. İyi bir nedenin olmadan bunu asla yapmayacağını bilmeliydim. Doğru kararı verdin."

Dudağı titredi ama başını salladı ve neredeyse gülümsedi. "Teşekkür ederim. Size de teşekkür ederim Kaptan Hopper, söz verdiğiniz gibi bizi kardeşime ulaştırdınız." Ona baktığında gerçekten de gülümsedi, gözlerindeki ağlamaklı ışıltıya rağmen ışıltı ışıltı.

Billy uzun bir süre boyunca ona bakmaktan başka bir şey yapmadı. Nefes almıyor olabilirdi - göğsü hareket etmiyordu. Sonra nasıl olduğunu hatırlar gibi gözlerini kırıştırdı ve nefes aldı, sonra da utangaç bir gülümsemeyle başını salladı. "Ben-ah, evet... Albion'a döndüğümde, senden ayrıldıktan sonra ve..." Omzunun üzerinden Vee'ye bir bakış fırlattı, kim ve ne olduğuna hâlâ inanamıyormuş gibi durakladı. "Ve Bayan Vi-"

Knigh, Billy'ye yaklaşarak, "Sadece Vice," diye mırıldandı. "Bayan Vice-gets'i biraz... bıçak gibi sevmiyor." Tek kaşını kaldırarak Vee'ye küçük bir gülümseme verdi. Burada toplandıklarından beri ilk kez omuzları gevşedi ve ona komplocu bir göz kırptı, ağzının kenarında bir sırıtma titreşti.

"Anlıyorum." Billy kaşlarını çatarak tekrar ikisinin arasına baktı. Başını sözsüz bir soruyla eğdi ve Knigh ifadesini tarafsızlığa çevirdi. En iyisi bu sorunun tam olarak ne olduğunu düşünmemekti.

Billy cevap alamayacağını anlamış gibi omzunu kaldırdı ve devam etti: "Dediğim gibi, seni ve Vice'ı Nassau'da bırakıp Albion'a döndüm ve Leydi Isabel'in, Leydi Villiers'la birlikte tehlikede olduklarını ve ülkeden kaçmaları gerektiğini bildiren mektubunu aldım." Anneme rahatlatıcı bir gülümsemeyle başını salladı - ona çok kolay gelen türden bir gülümseme. "Bulabildiğim en hızlı haberciyi geri gönderdim ve *Swallow'un* yükünü her zamankinden daha hızlı bir şekilde geri çevirdim. Onlar Portsmouth'a vardıklarında biz de yelken açmaya hazırдық.

"Ve iyi bir şey de." Kaşlarını indirerek yüz ifadesini kararttı. "Gemiden inmemizden birkaç dakika sonra, ince, siyah giysili adamlar rıhtım boyunca koşurdular. Siz" -yanakları kızarak ona baktı- "Leydi Isabel şehre girerken atlıların arabayı takip ettiğini gördüğünü söyledi. Eminim senin aileni takip ediyorlardır, Blackwood."

Siyahlar içindeki yabancılar. Sahip olduğu her kuruşa bahse girerdi ki bunlar Mercia'nın adamlarıydı - tam da bu tür işleri yapmak için tanınabilir kıyafetlerden uzak tuttuğu tipler. Dişlerini sıktı ve önce Billy'ye, sonra da Is'e başını sallayarak onun ve annesinin ellerini sıktı. "Keskin gözlerin için tanrılara şükürler olsun, kardeşim."

Belki hikâye bittiği için, belki de sadece güvende oldukları için, aile yeniden bir araya geldiği için, ama sonunda herkesin omuzları çöktü ve yüzlerindeki gergin çizgiler hafifledi. Vee hariç hepsi. O hâlâ palmiye ağacının gövdesine yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu.

Is her şeyden habersiz bir şekilde, *Swallow*'un pürüzsüz işleyişine ve okyanusun genişliğine hayran kalarak geçiş hikâyelerini anlatmaya başladı.

Kanvas barınaklarının ötesinde mürettebat kamp kurmuş, *Swallow*'un adamları *Venatrix*, *Sea Witch* ve *Firefly*'ın çadırlarından uzak durmuştu. Knigh onları suçlayamazdı -başka bir gün, başka bir kaptanla, müttefik olmak yerine korsanlar için av olabiliyorlardı.

Onlar çalışırken ve Knigh, Anne ve Is'e yetişirken gökyüzü akşam turuncusuna, altın rengine ve Billy'nin çok sevdiği sıcak mercan pambesine büründü. Billy izin istedi, ne de olsa hâlâ çalıştırması gereken bir ekibi vardı. Vee çoktan uzaklaşmıştı. Konuşmanın büyük bölümünde mesafesini ve sessizliğini korumuştur, öyle ki Knigh'in kemikleri sızladı. Belki aptalcaydı ama Tilda Teyze'nin evinde Is'e Vee'den bahsettiği o gün, Vee'nin görüp anlayabilmesi için tanışmalarını istemişti. İçinden bir ses belki arkadaş olabileceklerini bile düşünmüştü.

Onun yerine, Vee onu şimdiye kadar gördüğü en sessiz haliydi. Onu bu kadar rahatsız eden neydi?

Yine de bu o kadar kötü bir şey miydi? Annem ve Is, Kaptan Vikont Villiers'in aksine korsan Knigh Blackwood'u zaten çok fazla görmüşlerdi ve Vee onun dönüştüğü şeyin özeti gibiydi. Arawaké ile Albion arasındaki büyük fark oydu. Gemide bir kadın - eve dönmek imkânsız. Korsan olan ve öyle ünlenen bir kadın - Albion'un Avise Ferrers'in olmasını beklediği mükemmel hanımefendiden milyonlarca kilometre uzakta.

Kalbi göğsünde ağırlaşarak çarptı.
İşte bu kadar.

Nişanlılıklarından kaçmanın *ona* kazandırdığı şey buydu; seçebileceği farklı bir hayat olasılığı. Bunu biliyordu, evet, ama Is'in burada, beyaz kumların üzerinde porselen bir fincandan çay yudumladığını görmek... Billy'nin de dediği gibi, bunu bilmek ve *görmek* çok farklı şeylerdi.

Ve şimdi bunu görüyordu. Vee çayını yudumlayıp ellerini düzgünce katladığı bir hayattan asla kurtulamazdı. Karısı Leydi Villiers olarak bedeni yine hareket edecek, yine yemek yiyecek, partilere ve balolara katılacaktı ama içindeki o her zaman hayranlık duyduğu parlak kıvılcım ölecek, böylesine baskıcı bir toplum tarafından söndürülecekti.

O da aynı şeyi yapmaz mıydı, macera ya da deniz olmadan bir lordun hayatını yaşamaz mıydı?

Sahilin ilerisinde yaktıkları ateşlerden biri "Grub's up," diye bağırdı.

Gözlerini kırıştırdı, onu uzaklara sürükleyen düşüncelerden sıyrıldı. Is ve annesi ona baktılar, kaşlarının açıları umut doluydu. Gerçekten de kızarmış et kokusu onun da ağzını sulandırdı, bu yüzden akşam yemeğini geri getireceğine söz vererek izin istedi.

Ateşlerin yanında, karaya çıktıklarında yaptıkları gibi geniş muz yapraklarından yiyen Vee ve Aedan'a rastladı. Onlar sohbet ederken, o da Anne ve Is'e servis yapmak için yapraklara uzandı.

"Hmm, hayır"-Vee yabani hindi ve yuca'ya kaşlarını çattı ve ona uzattı-
"Bayanlar için tabaklara ihtiyacın olacak Villiers. Hemen dönerim." Ona sıırttı - yine çok rahattı- ve hızla uzaklaştı.

Kaşlarını kaldıran Aedan, onun yanından geçip palmiye ağaçlarıyla kaplı barınağa doğru baktı. "Ve o senin kız *kardeşin*." Aedan inanmayarak başını salladı, ağzında orantısız bir gülümseme vardı.

Gösterişli bir gülümseme.

Oh, hayır, hayır, hayır. Knigh boğazını temizleyerek Aedan'ın dikkatini tekrar kendisine çekti. "Evet, Aedan. O benim kız *kardeşim*. Ve sana geri çekilmeni söylüyorum."

Aedan elini savunmacı bir şekilde kaldırdı, diğer eliyle de yemeğini tutuyordu. "Hey, kararları da dahil olmak üzere kadınlara saygı duyduğunu sanıyordum. Eğer kız kardeşin *karar verirse*-"

Knigh güldü ve başını salladı. "Ah dostum, yanlış anlıyorsun. *Kardeşi* olarak değil, *arkadaşın* olarak geri çekil derim. O yüzükleri koşardı

etrafınızda." Tilda Teyze'nin gençliğiyle ilgili yeterince hikâye dinlemişti ve Is de aynı yöne doğru gidiyordu. Gerçekten istediği, gerçekten uygun olan şey açık sözlü biriyken arkadaşına bunu yaşatacak değildi.

Ağzı açık kalan Aedan, gözleri büyüyerek tekrar ona baktı. "Demek ki Knigh Blackwood ailesinin sürprizlerle dolu tek üyesi değilmiş." Omuz silkti ve bir lokma kızarmış yuca aldı.

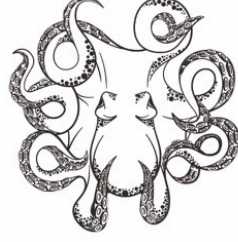
"Görünüşe göre değil." Knigh tekrar kız kardeşine baktı. Onları Albion'dan çıkarması akıllıcaydı ve Arawaké, hayatının iki tarafının böylesine acı verici bir şekilde çarpışması anlamına gelse bile, bağları olan diğer tek yerd.

"Mesaj alındı ve anlaşıldı. Kız kardeşin benden güvende - ya da *ben* ondan güvende miyim demeliyim?"

Vee bir çift tabak sallayarak görüldüğünde Knigh alay etti. Zaten Aedan'ın Is'e yaklaşmak için çok geç kalmış olma ihtimali vardı. O ortak bakışlar. Elini Billy'nin koluna koymuş, oyalanıyordu. Neredeyse *Billy* diyecekti ve o da Leydi Isabel yerine Is demişti. Aralarında bir şey mi vardı? Yoksa sadece karşılıklı hayranlık mı?

Bir dahaki sefere Is'i yalnız yakaladığında, yolculukları ve Is'in atladığı şeyler hakkında biraz araştırma yapması gerekecekti.

PLANS & CKARTS

Hammerleme, kesme, gevezelik- kampta hareketlilik uğulduyordu. En ok *Swallow* olmak üzere dört geminin onarımı, dört mürettebatın da yiyecek ve suya ihtiyaı vardı. Ateşböceği'nin mürettebatı

O sabah bir yaban domuzu avlamıştı ve o şey bütün gün kızarmıştı. Sulu et kokusu Vice'ı yavaş yavaş delirtiyordu.

Bu tablolar gibi.

Perry'nin bir tarafı serin bir esintiye ve o ağız sulandıran kokuya açık bir tür komuta merkezine dönüşen çadırının içinde, Vice masanın üzerine eğildi. Ayay'ı gösteren tabloya kaşlarını çatarak baktı. Saba ve Perry onun iki yanında, elleri kalçalarında duruyordu. Barnacle ksedeki deniz sandığında gözleri yarı kapalı otururken, yavru kediler Vice'ın kaybolmamaları için inşa ettiği muhafazada oynuyordu.

Bu sabah çadırından çıktığında güneş daha yeni yeni suyun üzerinde parıldamaya başlamıştı. İyi uyumuştu ama gözlerini açar açmaz ayağa kalktı, tetikteydi. Artık Knigh'in ailesi ve *Kırlangıç* güvendeydi... Artık Mercia'nın yerini biliyorlardı...

şimdi nihayet haritasının peşine dşebilirlerdi.

"En azından Donanma'nın kalesinde değil," dedi Saba. "Port Royal kadar iyi korunmayacaktır."

"Küçük merhametlere şkrlersun," dedi Perry biraz da alayı bir tavırla.

Vice doğruldu ve ağrıyan omuzlarını sıvazladı -haritalar, çizelgeler ve Copper Drake üzerinde çok fazla zaman geçirmişti. "Hâlâ elimizi kolumuzu sallayarak girip alamayız."

"Yapamaz mıyız?" Saba tek kaşını kaldırarak başını eğdi. "Eğer beklemiyorlarsa ve *Sovereign* tadilat için havuzlanmışsa, *Venatrix* dikkat dağıtmak için saldırabilir, *bu* arada bizim gemiye binen ekip de *elini kolunu sallayarak içeri girip* gemiyi ele geçirebilir."

Knigh'in peşine düşmesini önlemek için *Venatrix*'i sabote etmek gibi, bu onun yapacağı türden bir şeydi.

Ama içi korkuyla sıkıştı. *Hayır*. Bu sefer böyle bir seçenek yoktu. "Peki ya kuru havuzda değilse ve hala çalışır durumdaysa?" Bu korkakça bir Knigh'i bir daha Mercia'nın bu kadar yakınına götürmeyeceği gerçeğinden kaçınarak bahane uydurdu. Onu kesinlikle o gemiye götürmeyecekti. Yapacakları her plan Knigh'in yaralı ruhunu o adamdan ve kanlı geçmişlerinden uzak tutmalıydı.

Saba nefes verdi, dudaklarını büzdü ve tekrar tabloya baktı. "Haklısın."

"Haritanın Port Ayay'ın neresinde olduğunu bilmediğimiz gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Mercia haritayı her zaman masasında kilitli tutardı ama çalışmalar sırasında yer değiştirdiyse, şehrin herhangi bir yerinde kalıyor olabilir."

"*Süslü* herhangi bir yer." Saba, Vice'a yan gözle bakarken ağzını buruşturdu.

"H a k l ı s ı n ." Perry'ye sorgulayan bir bakış fırlattı. Belki de bir daha iyi bir fikir, işe yarayacak bir cevap.

Perry kaşlarını çatarak çizelgenin üzerine eğilip küçük elini Ayay'ın dış hatlarında gezdirirken ağzı buruştu. Sonunda başını salladı.

Omuzları çökmüş olan Vice kollarını kavuşturdu. "Faydası yok, daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. *Hükümdarın* konumu, Mercia'nın nerede kaldığı, koruma düzenlerinin nasıl olduğu."

"Kulağa... sıkıcı geliyor." Saba sırttı ve tablodan bir adım geri çekildi. Eğilip yavru kedileri okşadı, sonra başını hafifçe eğen Perry ile bakıştı. "Ben gidiyorum..." Elini çadırın açık tarafına doğru götürdü. "Git ve şu şeye bak."

Vice güldü ve dışarı çıkarken el salladı. Bu planlamadan kaçmak için herhangi bir bahane. Onu suçlayamazdı; bir saatten fazladır bu işle uğraşüyor, ellerindeki yetersiz bilginin üzerinden geçiyorlardı. Knigh bile bundan kaçınmıştı - bu sabah kampın karşısındaki kısa bir bakış dışında, bütün gün ondan hiçbir iz görmemişti.

"Önce keşif yapmamız, sonra da bir plan üzerinde çalışmamız gerekecek. Eğer buraya inersek" - adanın kuzey tarafına, limandan uzağa baktı- "bizi göremezler.

Venatrix'in yelkenleri kasabadan uzakta. Sadece yedi mil kadar. Yürüyerek geçeceğim."

"Sen ve *ekibin* yapacaksınız." Perry tek kaşını kaldırdı. Ama bu fikri tamamen reddetmiyordu.

"Elbette." Vice dudaklarını düzleştirdi, sanki başından beri planı buymuş gibi bilgece başını salladı. "Gerekirse kılık değiştirerek gizlice içeri gireceğiz ve arazinin yapısını öğreneceğiz. *Sonra da* son yaklaşmayı planlayacağız."

"Şey." Perry kelimeyi oflaya puflaya söyledi, bunu söylerken elleri yine kalçalarının üzerindeydi. Ağzının kenarı eğlence ya da... başka bir şey olabilecek bir şekilde kalktı. "Bugünleri göreceğimi hiç düşünmezdim ama... bu oldukça mantıklı bir plan."

"Bana sürtünüyorsun."

"Bunun eninde sonunda olacağını biliyordum." Bir süre sonra Perry'nin gözleri kısıldı ve ağzındaki tuhaf ifade kayboldu. "Ama normalde bilgi eksikliğinin seni durdurmasına izin vermezsin. Ve her ne kadar bu daha düşünceli yaklaşımdan kendime pay çıkarmak istesem de, üç yılı aşkın bir süredir seni etkilemeye çalışıyorum ve bu, onca zaman içinde mantıklı olmak için verdiğin en büyük ödün. Gerçek sebep nedir?"

Vice grafiğe kaşlarını çattı. Perry'nin delici bakışlarından çok daha güvenliydi. *Saba'nın* çok fazla şey görmesinden endişe ediyordu. Perry'nin tehlikeli biri olduğunu bilmeliydi -küçük bir paket içinde tehlike.

"Knigh," dedi yumuşak bir sesle. "Onu güvende tutmalıyım - ya da elimden geldiğince güvende. Hepimiz bir savaşta, denizde bedenlerimizi riske atıyoruz. Bu işin bir parçası ama..." Başını iki yana salladı, kaşları gergindi. "Kalbi değil, aklı. Ona savaşta seve seve liderlik ederim, o da bunun için kaydoldu - hepimiz öyle yaptık. Ama *Hükümdar'a* bindiğimizde onu kötü yönlendirdim ve bunun nedeni bilgi eksikliğim ve kendi tek fikirliliğimdi." Göğsü sıkıştı, kalbinin etrafında bir kelepçe oluştu. Onun o gemide görev yaptığına dair bir fikri vardı ama sormamıştı; kararlılığının onu yönlendirmesine izin vermişti. Ve bu da onun her tarafını ezmesine neden olmuştu. Yutkundu, boğazı düğümlendi. "Bunu ona tekrar yapamam. *Onu* tekrar riske atamam."

Çadırın içinde sessizlik vardı, yavru kediler bile sessizliğe gömülmüştü. Tek ses dışarıdan gelen seslerdi. Deniz, esinti... çekiçler ve testereler sessizliğe gömülmüştü - belki de yemek ve su için mola vermişlerdi.

Vice tekrar yutkundu ve kollarını kendine doğru daha sıkı çekti. Perry *bir şey söyleyecek* miydi? Belki de Vice'ın her ikisi için de yeterince, hatta çok fazla şey söylediğini düşünüyordu.

Sonunda uzun bir nefes sessizliğe karıştı ve Vice'ın kafası ona doğru döndü, söylenecek her kelimeyi yakalamaya hazırды. Yeşil gözleri yumuşaktı, parlıyordu, ağzı açıktı, konuşmaya hazırды.

"Vice!" Perry değil, dışarıdan gelen bir bağırış.

Çadırın açık tarafına doğru döndüler.

Kumların üzerinde bir kalabalık yaklaşıyordu; çoğunlukla *Venatrix* mürettebatı, Knigh ve Saba en öndeydi ama Billy ve adamları da onların arasındaydı ve Fitz'in siyah saçları da güneşte parlıyordu. Hangi gemiye hizmet ettiklerine bakılmaksızın, her yüz ciddi çizgiler halinde duruyordu.

"Her şey çok ciddi görünüyor."

Perry sadece kaşlarını kaldırdı.

Bir anlaşmazlık olmalı. Belki de *Venatrix*'i Munroe'nun ekibiyle paylaştıkları zamanki gibi bir kavga. Ya da belki Fitz her şeye rağmen ödeme istediğine karar vermişti ve Billy'nin yapması gerektiğini düşünüyordu.

Çadırın dışında durduklarında, Vice kaşlarını çatarak Knigh'den Saba'ya baktı ve tekrar geri döndü. Hiçbir şey söylemediler ve başlarını hafifçe sallayarak ya da kaşlarını çatarak konuyla ilgili hiçbir ipucu vermediler.

"Sorun nedir?"

TROUBL (

K

Neredeyse başını salladı ve bir iç geçirdi. Saba dudaklarını büzdü, kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu.

Kahretsin, ciddi olmalıydı. Vice çenesini kaldırdı ve ellerini kalçalarına koymuş, hazırdı.

Knigh, "Bu hiç iyi değil," dedi ve Saba ile bakıştı.

Saba'nın omuzları ağır bir nefes alıp verirken bir yükselip bir alçaldı. "Bütün gün burada saklanıp haritalara ve çizelgelere kafayı takamazsın." Gözlerini masaya dikti.

"Doğum günün olduğunda değil." Knigh'in ağzının bir tarafı kısmen eğlenerek, kısmen alay ederek kalktı.

"Benim..." Gözlerini kıstı. Bu gerçekten-?

"Doğum günün kutlu olsun," diye bağırdı Wynn ve Effie, yüzlerinde parlak gülümsemeler belirirken öne atılıp onu kucakladılar.

Öyle olmalı o zaman. Şaşkın bir kahkahayla onları geri sıktı. Mercia'nın haritasına ve Knigh'in ailesine o kadar dalmıştı ki doğum gününün yaklaştığını fark etmemişti. Ama arkadaşları hatırlamıştı ve bunun tek bir anlamı olabilirdi: parti. Ve üç korsan mürettebatıyla, devasa, *dağınık* bir parti.

Oh, bu *iyi olacaktı*.

Wynn'in omzunun üzerinden Perry'ye baktığında, kaptanı sadece şaşkınlık belirtisi olmadan sırttı. Tabii ki her şeyin içindeydi.

Bir keman belirdi, sonra bir davul. Daha fazla enstrümanın katılmasıyla müzik başladı. Yine de neredeyse bağırışlarla boğuluyorlardı

Mutlu yıllar. Kalabalığın yarısı dans etmek, alkışlamak ve gülmek için dağılırken, diğerleri onu kucaklamak ya da omzuna vurmak için içeri doluştu. *Kırlangıç*'ın ekibi ikincisine yöneldi, Billy'nin dün takındığı aynı inanmaz gülümsemeyi ona hala takınıyorlardı.

Sonra Saba ona sarıldı, sonra eline küçük ve pürüzsüz bir şey sıkıştırdı; Barnacle'ın avuç içi büyüklüğünde, sıkıca kıvrılmış bir oyması. "Demek her zaman seninle birlikte."

Saba tarafından yapıldı. Onun için. Vice'ın göğsü ilk başta konuşamayacak kadar sıkışmıştı, özellikle de gözlerinin arkasındaki yakıcı tehditle birlikte.

Kendine hakim olup teşekkür edemedi Saba göz kırptı ve "Biliyorum" dedi. Başını sallayarak palmiye şarabı hakkında bir şeyler mırıldanarak kalabalığın içinde kayboldu.

Perry öne çıktı ve boğazını temizledi. "Seni mantıklı tutmak için etrafta olmadıgımda güvende olman için," dedi ve arkasından siyah deri bir kın içinde parlayan bir kılıç çıkardı. Kabzası parıldıyordu; bir tarafı çelik, diğer tarafı deriydi ve sade, zarif bir mafsallı yayı muhafazayı oluşturmak için geriye doğru uzanıyordu.

Göğsündeki gerginliği dışarı atan Vice başını salladı ve parmaklarını kabzanın üzerinde birleştirdi. Evered'in şimdi Vane'in elinde olan kılıcı, donanma günlerinde babası için yapılmış, kabzası her zaman biraz fazla uzun ve geniş olmuştu. Ama bu? Bu... "Mükemmel," diye nefes aldı. Eli kavisli kabza ile çapraz koruma arasına rahatça oturdu. "Perry, teşekkür ederim." Bu kez Perry'yi kucaklaması için sürükleyen oydu. *"Teşekkür ederim."*

"Rica ederim, dostum." Perry onun sırtını sıvazladı. "Bana ölene kadar sarılmadığın sürece."

"Çok geç." Vice sırtarak hırladı ve Perry'yi yerden kaldırdı, boynunu ve omuzlarını sanki daha da sıkıyormuş gibi gerdi.

Sonunda onu serbest bıraktı ve Perry, Clovis ve Erec'in doğum gününü kutlamalarına izin vermek için geri çekilmeden önce göğsünü tutma gösterisi yaptı.

Fitz bile öne doğru eğildi ve başını öne eğdi. "Parti için herhangi bir bahane," diye mırıldandı ama ağzında alaycı bir sırıtma değil, bir gülümseme vardı.

"Tabii ki." Ona bir kaşını kaldırdı. "Duygusal olduğundan ya da beni özlediğinden falan değil."

"Asla." Sırttı ve birinden bir şişe rom kapıp kalabalığın arasına karışmadan önce alaycı bir tavırla *eğildi*.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ bir pisliksin." Knigh'in sesi, hemen arkasında.

Topuklarının üzerinde döndü. "Ben..." Bunu ancak bir nefes vererek tamamlayabildi; FitzRoy'un kaybolan formuna diktği gözleri bir adımdan biraz daha uzakta duruyordu. Bakışları ona döndüğünde hâlâ o yoğunluğu taşıyordu ama dudaklarını bir gülümseme kapladığında düşmanlıktan uzaklaştı.

Yutkundu, kalbi biraz fazla hızlı atıyordu. "Tahminimce bunu Saba ve sen organize ettiniz."

Bir omzunu kaldırdı. "Aedan, Wynn, Effie ve Lizzy'den biraz yardım alarak. Olağan şüpheliler. Perry de bütün gün dikkatini dağıtarak iyi iş çıkardı. Gerçi Aedan'ın hâlâ palmiye şarabı üzerinde çalıştığını düşünüyorum."

"Ve Saba bu konuda ona güvendi mi? Lordlar, bu *çok güçlü olacak.*" Giderken bu konuda mırıldanmasına şaşmamalı.

Kaşları kalktı. "Her zamankinden daha mı güçlü?" "Oh, sevgili Blackwood, hiçbir fikrin yok."

Yüzünü buruşturarak başını eğdi. "Şey, sanırım *bu* kötü şöhretli bir korsanın doğum günü partisi. Hatırlayamayacak kadar sarhoş olmadan önce bunu size versem iyi olur." En fazla iki santim uzunluğunda ve yarım santimden biraz daha geniş, kahverengi kâğıttan küçük bir paket uzattı.

"Bana hediye mi aldın?" Gözlerini kırıştıtarak ona baktı, henüz almaya hazır değildi. Kalbi göğüs kafesinin içine doğru çarparken olmazdı. Aptalca bir şeydi, sadece bir hediyeydi.

Yarım bir gülümseme verdi. "*Bugün* senin doğum günün. Adettendir."

"Ama..." *Yeterince şey yaptınız. Yeterince verdin.* Başını salladı, gözlerini kırıştırdı. "Yapmak zorunda değildin."

"Hayır. Ama istedim." Paketi kaldırdı. "Açacak mısın? Çünkü hediyeyi veren kişinin alan kişi adına hediyeyi açmasını her zaman çok garip bulmuşumdur. *Lütfen* bana bunu yaptırma." Ona yalvaran bir bakış attı, gözlerini kocaman açmıştı; hediyeyi ona açtırmak cazip gelmişti.

Kadın adama sırtıttı ve adamın kaşlarının titremesinden yüz ifadesindeki baştan çıkarıcılığı görebildiğini anladı. Bir homurtu ile küçük paketi aldı. "Ben o kadar zalim değilim. Ama baştan çıkarıldığımı ve direndiğimi unutmayın."

"*Ne kadar nazıksınız.*"

"Ne diyebilirim ki? Ben yardımseverliğin ta kendisiyim."

"Sana verdiğime pişman olmadan şu lanet hediyeyi aç." Gülerek kağıdı yırttı ve...

Gümüş, bir inçten biraz fazla olan küçük bir uçta parıldıyordu ve siyah jet, öğleden sonra güneşinde parıldıyordu.

Crossguard. Siperlik ile bıçak arasındaki kısa bir bölüm dışında neredeyse eksiksiz ve zarif bir hançer; sadece ince bir çubuk iki parçayı birbirine bağlıyor.

"Bu bir küpe," diye mırıldandı Knigh, başını elinin ve üzerinde duran küçük hançerin üzerine eğerek. "Bıçak çekilip çıkarılıyor ve arkayı oluşturuyor."

"Ah, bu da direk." Tırnağını tam olarak bir küpe teli genişliğindeki çubuğa vurdu. "Knigh, bu..." *Çok güzeldi.* Hak ettiğinden daha fazla. Onun için harcaması gerekenden daha fazla.

"Eh, seçimimde kendimi korumaya yönelik bir unsur vardı." Ona orantısız bir gülümseme verdi. "Sonunda dilimi kendi hançerimle kesmeye çalıştığında, umarım bunu kullanırsın. Böylece ben ve dilim -bir şansı olabilir."

Güldü ve küpenin mücevherleri hareketle birlikte parıldadı. "Herhangi bir söz veremem ama ileriye dönük iyi bir planlama." Başını sallayarak kahkahasının geri kalanını içine çekti. "Knigh. Teşekkür ederim. Bu... Çok güzel hediyeler veriyorsunuz. Bu, Bakır Drake..."

Kalp atışları hâlâ ağırlaşırken gözlerini kırıştırarak ona baktı. Aralarında sadece küpenin takılı olduğu eli duruyordu. Onun böylesine düşünceli hediyeler seçmesinin ne anlama geldiğini nasıl anlatacaktı?

Öp onu. Bir köşesi bunu fısıldadı. *Hadi, öp onu.*

Sanki duymuş gibi bakışları kadının ağzına kaydı. Göğsü inip kalkıyordu. Ve etraflarında bir parti olup olmadığını kim bilebilirdi, çünkü tek duyabildiği kalbi ve nefesleriydi - çok derin, çok uzun, bu an gibi.

Sadece arkadaşsınız. Sadece arkadaş. Sadece arkadaşlar.

Doğum gününde herkese bir hediye alırdı. Bu değildi.

Ama dün ana tepede o anı herhangi biriyle yaşamış olamazdı, değil mi? Parmak uçları o dokunuşun hayaletiyle karıncalandı - dudakları tenindeydi, uzattığı ananas parçasını alıyordu.

Keskin bir nefes aldı, dikkati kızın ağzından uzaklaştı. "Yapabilir miyim..." Gözlerini kırıştırarak ve başını sallayarak küpeyi işaret etti. "Aynanız olmadığına göre bunu sizin için koyayım mı?"

Boğazı çok ama çok sıkıştıktı, zar zor yutkunmayı başardı. Kelimeler imkansız olurdu. Başını salladı ve adam küpeyi aldı, parmak uçları avucunu sıyırdı. Saçlarını kulağından ve boynundan geriye doğru çekti, teninde gıdıklanan her bir tutam aniden parlak bir farkındalık noktası oldu. Sabit kalmak için mücadele ederek, ona daha iyi erişim sağlamak için başını eğdi.

Küçük hançerin bıçağını çekerek küpenin sapını çıkardı.

Başka bir adam, farklı türden bir adam, bunu elleri titreyerek yapabilirdi. Ama Knigh değil. Bay Kontrol değil. Her şeyi büyük bir titizlikle yapıyordu ve bu da bir istisna değildi, parmağını kulak memesinde gezdirip onu kaldırarak titremesine neden oldu.

Yine de göz ucuyla onu izlerken, sanki konsantrasyon onu kontrolün bu tek yönünden uzaklaştırmaya yetmiş gibi dudakları aralandı. Adamın elinin kenarı boynunun yan tarafına dayanmış, kulağının hemen altındaki hassas noktayı gıdıklıyordu. Ses çıkarmamak için dilini ısırarak zorunda kaldı ama bu *dokunuş*, yani adamın boynuna ve kulağına temas ettiği her nokta içinden geçerek kalçalarını ve karnının alt kısmını sıkılaştırdı.

Bir anlık baskının ardından küpeyi delikli lobuna itti. Arkasını hissettiğinde daha fazla dokundu ve toplumdaki ilk sezonunda bir genç kız gibi dizleri titredi.

"Hmm." Kaşlarını çattı ve daha yakına eğildi. Her nefes verişinde boynunu havalandırıyor, saçlarını geriye iterken tüyleri diken diken oluyordu.

Nefes nefese kaldı. Durdurmaya çalıştı ama saçlarının bu hareketi kafa derisinde bir *zevk* hissi izi yarattı ve bu... çok fazlaydı. Mükemmel yetenekleri ve yasak dokunuşu, gücü ve kırılabilirliği, alaycı gülümsemesi, sıcak vücudu, asaleti ve yanlışlarını düzeltme konusundaki ısrarı ile çok fazlaydı ve... ve...

"İşte," diye mırıldandı ve kadın bu kelimenin sıcak nefesini boynunda hissetti, o kadar canlı ve hayat doluydu ki, adam onu oradan öpüyor da olabilirdi. "Hepsi tamam." Adam gülümseyerek doğruldu, ama bakışları küpesinden yüzüne yöneldiğinde durdu ve dudakları tekrar ayrıldı. Bakışları kızın ağzına inerken dudaklarını yaladı.

Sadece kendini olduğu yerde dondurduğu için o anda onun üzerine atlamadı. Öyle bile olsa, kasları bunu yapma ihtiyacının gerginliğiyle titriyordu.

"Sana yakışıyor," dedi, alçak ve özel sesi aralarındaki on santimlik mesafeden gürleyerek.

Hareket edemezdi. Eğer yaparsa.

Sadece arkadaşlar için uygun olmayan bir şeyle sonuçlanırdı.

Ve Perry'nin ortaya attığı şu soru hâlâ geçerliydi: *Ne kadar geçici olursa olsun, bu mutluluk gelecekteki acı riskine değer mi?*

Verecek cevabı yoktu. Acı onun iyi bildiği bir şeydi. Evered öldüğünde, tüm başarısızlıklarına rağmen, bu onun vücuduna bir balyoz gibi inmişti.

Kalbi, hayatı. Bir dakika önce canlı, parlak ve hayat kaynağıyken, bir dakika sonra ölmüştü. Bu yeterince zayıflatıcı olmuştu.

Ve işte Knigh, Evered'in olduğundan milyon kat daha iyi bir adamdı. Bu riske değer miydi?

Acısı çok büyük olur. Yıkıcı. Sevinç... Bu da aynı derecede yıkıcı olurdu.

Bu yüzden birbirlerine baktılar, nefesleri biraz fazla derin, fazla uzun, kalp atışları çok hızlıydı.

"Ahlaksız," Aedan'ın yakın ve yüksek sesi büyüğü bozdu.

Knigh de bir adım uzaklaşırken elini gergin karnına koyarak geri çekildi.

"Doğum günü içkine ihtiyacın var!" Aedan sırtarak büyük bir kalaylı tankard ona. Ağzına kadar palmiye şarabıyla doluydu.

"Lordlar ve Bayanlar" -tankarta göz kırptı- "beni öldürmeye mi çalışıyorsunuz? Daha yemek yemedim!"

Güldü, çok yüksek sesle, gözleri parlıyordu; bunu yaparken çoktan palmiye şarabını içmiş olmalıydı. "Bugün senin doğum günün! Ye, iç ve neşelen!" Çenesini ateşlerin olduğu sahile doğru salladı. "Erec sana yemek ayarladı, bütün gün ne yaptı sanıyorsun? Domuz kızartması!"

Ağzı sulandı. Kokunun bütün gün bu kadar eziyet verici olmasına şaşmamalıydı.

-Erec inanılmaz bir domuz rostosu yaptı. "Oh, tanrılar, Knigh, denemelisin-"

Ama döndüğünde adam orada değildi.

Ofladı, eli yeni küpesinin pürüzsüz metaline giderken omuzları çöktü.

Küpe. Mükemmeldi. Gümüş, altın değil. Parlak, gösterişli mücevherler yerine ince siyah jet. Fitz'in ona verdiği şatafatlı şeylerden daha farklı olamazdı. Her zaman pahalı ve pahalı *görünen* şeyler seçerdi, sanki kız onun zenginliğinin ve başarısının bir göstergesiymiş gibi. Her zaman onu yaldızlamak, gözünde daha güzel kılmakla ilgiliydi... *kendisiyle ilgili*.

Ama bu? Bu onun, Knigh'in ve ona dilini kendi hançeriyle keseceğini söylediği onca zamanın özeliydi. Bıçak; savaşmayı, fiziksel gücü ve korunmayı temsil ediyordu ve özellikle de hançer? Geriye kalan son silah buydu - bir botun içine ya da bir kolun içine sıkıştırılmış, zaferi yenilgiden kurtarabilecek bir silah.

Vazgeçmemekle ilgiliydi.

Kalbi, *bir şeylerle* dolu olduğunu hissettiği göğsünde çarpıyordu.

Ama onu saran bu sıcaklığın kaynağı kalabalığın içinde kaybolmuştu. Ona tekrar teşekkür etmek için daha sonra onu bulması gerekecekti. Tam olarak ne hissettiğini keşfetmek için. O yüzden şimdilik sadece gülümsedi ve kadehini kaldırdı. "Eğer bunların *hepsini* içeceksem, karnımı doyurmam gerekecek."

"*Hepsi bu mu?* Bu sadece ilk içki. Hadi o zaman." Aedan dirseğini uzattı ve müzik onları yutarak kalabalığın içine doğru ilerlediler.

PROPOS)T)ONS

SO yedi, o içti, o dans etti ve saatler sonra serinlemek için kalabalığın arasından sendeleyerek çıktı.

Ve başının dönmesini durdurdu. Başının dönmesini engellemek için içkisini defalarca doldurmuştu, bu yüzden sadece biraz sarhoştı, ama buna baş döndürücü, nefes nefese dans da eklenince, evet, dünya tersine dönmüştü.

Eğri büğrü bir çizgiden düşmüş bir kütüğe doğru yürüdü ve nefes nefese kalmakla gülmek arasında bir yerde kütüğün üzerine çöktü.

Yukarıda gökyüzü artık karanlıktı, sayamayacağı kadar çok yıldızla beneklenmişti ve deniz esintisini kumsalın üzerinden sıcak yüzüne doğru üflüyordu. Gözlerini kapadı, nefes aldı, nefes verdi, hava palmiye şarabından tatlı, deniz havası ve terden tuzluydu. Duman burnunu gıdıkladı ve ağaç sırası boyunca büyüyen frangipani ile birleşti - duman normalde hastalıklı tatlı bulduğu kokuyu hafifletti.

Gözlerini açtığı anda gülümsedi - dünya sabitti ve göğsü yeniden dolu ve sıcaktı. Arkadaşları dans ediyor, gülüyor ve içiyorlardı ve Fitz haklı olsa ve bu bir parti için herhangi bir bahane olsa bile, bu sadece onun anlamadığının bir işaretiydi. Bunun onun için olup olmaması önemli değildi, önemli olan burada değer verdiği insanlarla birlikte olmasıydı.

Fincanını dudaklarına götürdüğü anda gülümsemesi dondu. Gözlerini kırıştırdı.

En büyük şenlik ateşinin yanında iki kişi siluet halinde duruyordu. Biri uzun boylu, kaslı, erkekti; nerede olsa tanıyacağı bir figür. Diğer daha ufak tefek, fit ve zayıf, dalgalı saçlarıyla görkemli bir kütleye sahipti.

Knigh ve Saba.

O kadar hoşuna giden tüm o sıcaklık? Şimdi karnını yakıyor, içkisini bir kez daha içmek için geri getirmekle tehdit ediyordu.

Karşı karşıya duruyorlardı ve başlarının açısına bakılırsa konuşuyorlardı. Saba, güneşe doğru eğilen bir bitki gibi ona doğru eğilmişti. Knigh dik duruyordu ama aralarında çok az boşluk vardı. Elindeki fincanla, belki de başını eğerek bir işaret yaptı ve Saba gülerek başını geriye attı. Knigh içkisini ağzına götürdü ve Saba içkisini yudumlamadan önce yüzünde beliren memnun gülümsemeyi hayal edebiliyordu; bu onun çok iyi bildiği bir hareketti. Onun kuru mizah cephaneliğinin bir parçasıydı.

Saba gülmeyi bıraktıktan sonra tekrar ona doğru eğildi ve elini uzattı. Elinin o karanlık silueti şenlik ateşini aştı, ta ki onunla arasında alev kalmayana kadar. Ona dokunuyordu. *Göğsüne dokunuyordu.*

Vice boğazından gelen yumuşak sese engel olamadı. Knigh üzerinde hiçbir hakkı yoktu ve evet, Saba'ya onun peşinden gitmesi için izin vermişti ama...

Acıdı.

Vurulduğu zamankinden daha kötü, göğsünü deldi ve büküldü, en soğuk kış günü gibi nefesini çaldı.

Gözleri acıyarak ayağa fırladı. Onay vermişti ama bu izlemek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. Döndü ve-

"Aedan!" Kendini adamın omzunda yakaladı, ona doğru yürümesine birkaç santim kalmıştı. "Üzgünüm, ben..."

"Sakin ol, seni tuttum." Bir elini dirseğine koyarak sırttı, dişleri parlıyordu, meşale ışığı yüzünün pürüzsüz düzlemlerini öpüyor, çenesinin güçlü çizgisini yaldırlıyordu. "Burada tek başına otururken arkadaş isteyebileceğini düşündüm." Kaşlarını çatarken gölgeler ve ışık titreyip yer değiştirdi. "Aslında, doğum gününde buna izin verilmediğinden oldukça eminim."

Böyle iyi arkadaşları hak etmek için hayatta doğru bir şeyler yapmış olmalıydı. Saba da onlardan biriydi. Onun adına mutlu olmalıydı. Bir eli kalçasında, diğer eliyle kadehini kaldırdı ve ona sırttı. "Beni kendimden kurtarmaya geldin, öyle mi?"

"Ve ayıklıktan." Tek elinde bir şişe ve bir fincan tutuyordu.

Diğer eli kızın dirseğinde kaldı. "Bu

daha fazla palmiye şarabı mı?"

"Lordlar, hayır. Bunca saatten sonra olmaz - şimdi ne kadar güçlü olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Ölüm arzum yok. Sadece rom." Şişenin mantarını çıkardı ve kaşlarını sorgularcasına kaldırarak ona uzattı.

Belki unutmasına yardımcı olurdu. Ateşli ve tatlı hurma şarabının son suyunu da içtikten sonra testisini uzattı. "Doldurma."

"Mmm-hmm." Ağzını şüpheci bir şekilde bükerek döktü, döktü ve döktü... Ama sonuna kadar doldurmaktan vazgeçti. "İşte, gördün mü, bazen bana söyleneni yapabiliyorum."

"Evet, sen her zaman çok uslu bir mürettebat arkadaşısın." Kıkırdadı ve romdan bir yudum aldı, tatlılığı palmiye şarabından farklıydı, karamelize şeker gibi daha zengindi ve vanilya, hindistan cevizi ve tarçınla baharatlandırılmıştı. Ona iyi mal getirmişti. "Perry'ye sarhoşken bile her an emirlere itaat etmeye hazır olduğunu söyleyeceğimden emin olabilirsin."

"Belki Perry'nin değil, şu anda değil." Bunu mırıldanma şekli, sesinin alçalması, kaşlarının arasında bir kırıklık oluşması onu susturdu. "Ama seninki..." Eli kızın dirseğinde kalmıştı ve şimdi kızın teninde, kıvrılmış kollarının hemen kenarında daireler çiziyordu. "Bana ne söylersen yapacağım, hemen şimdi... bu gece..."

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. O... Karartılmış gözleri, sesinde cilveli bir tını taşıyan o kadife ton... Ama bu sadece boş bir cilve değildi. Bu bir teklifti ya da en azından sarhoş kulaklarına öyle geliyordu. "Ne diyorsun, Aedan?"

"FitzRoy beni öldürmeye çalıştıktan sonra kaldığımız yerden devam edemedik" -başını eğdi ve muzip bir gülümseme yerleşti- "ama artık kaptan değil ve Perry'nin beynimi ambarın her tarafına sıçratmaya çalışacağını sanmıyorum."

Küçük bir kahkaha attı, bir kısmı onun ifadesine, bir kısmı da artık kesinlikle bir teklif olan bu duruma şaşmıştı. "Hayır, yapmadık." Bu, ona şaşkınlığını ve bu durumu atlatması için zaman kazandıracak güvenli bir cevap gibi geldi.

Sadece arkadaş olduklarını sanıyordu ama... Belki de sevişen arkadaş olmak istiyordu. Aedan *sadece bedenlerini* paylaşabileceği biriydi.

"Blackwood ile aranızda bir şeyler olduğunu biliyorum ama..." Omuz silkti. "Şey, bu bir süre önceydi ve onu Saba ile samimi bir şekilde gördüm. Sen söylemeden bunu yapmazdı" -dudaklarını yaladı- "bu yüzden hayatına devam ettiğini düşünüyorum."

Bunu söylediğinde gözleri yandı. Kıpırdamadan durdu; herhangi bir hareket Knigh ve Saba fikrinin midesine saplanan bir mızrak olduğunu ele verebilirdi.

"Yani," diye mırıldandı, "doğum günü kızının bu gece için biraz eğlence isteyebileceğini düşündüm, kendisine söyleneni tam olarak yapacak biri."
-"ve tekrar"-daha yakın-"ve tekrar." Dudakları arasında sadece iki santim vardı ve o bu az mesafeyi kapattı.

Vice gözlerini kırıştırdı ve sanki çırpınan göz kapakları onu uyandırmış gibi, ağzı onunkine değmeden geri çekildi.

Çünkü hayatına devam *etmemiştir*.

Ve Aedan'la *sadece bedenleri* olamazdı. Ne kadar yakışıklı olursa olsun, bir kez seks yaptıklarında ne kadar yetenekli olursa olsun, şimdi sıcak bir vücut ve zevk vaadiyle ne kadar yakın durursa dursun, ilgilenmiyordu.

İlgi duyduğu tek bir kişi vardı. Ve o kişi Saba'yla birlikte olsa bile, bu başka birini istediği anlamına gelmiyordu.

Aedan kaşlarını çatı, ağzı açık bir şekilde ona baktı.

Elini kaldırarak başını salladı. "Üzgünüm Aedan, ben... Hayır." "Neden?"

Özür dilerim" -yüzünü buruşturdu- "bu tam bir göt sorusu. Ben sadece Yani, biraz eğlenmek istersin diye düşünmüştüm."

Neden olmasın? Şenlik ateşinin yanında, hâlâ orada duruyorlardı. Knigh geri çekilmiş, kollarını kavuşturmuş, içkisini bedeniyle onunki arasında tutuyordu. Saba'nın omuzları yuvarlanmıştı. O çapkın dokunuştan sonra geri çekilmiş miydi?

"Ne?" Aedan alay etti. "Blackwood yüzünden mi?" Onun göz çizgisini takip etmiş olmalıydı. "Onu hâlâ istiyor musun? Yaptığı onca şeyden sonra?"

Dudağını ısırıldı. Knigh ve Saba arasındaki konuşma artık daha az hareketliydi ve gözlerini kaçırmıştı. Bir an sonra geri çekildi, birbirlerine beceriksizce el salladılar ve şenlik ateşinin ışığından uzaklaştı.

Doğum gününde Aedan'ın sıcak, sert vücuduna sahip olabilirdi, acı çekme riski olmadan, hiçbir şarta bağlı olmadan.

Ya da belki Knigh'e sahip olabilirdi. Kendini onun içinde kaybedebilir, onun tadına bakabilir, ona dokunabilir, bu gece ve o gitmeden önce geçirecekleri diğer geceler boyunca onunla sevişebilirdi. Karanlıkta ona fısıldayabilir, kollarını ona dolayabilir ve onun kollarını üzerinde hissetmenin tadını çıkarabilir, kalbinin sabit atışını dinleyebilir ve onun sarsılmaz ritmiyle uykuya dalabilirdi.

Eğer şansını deneseydi, ona sorsaydı, kendini ona sunsaydı -*sadece bedenini* değil, tüm benliğini... Daha önce küpeyle ve dün ananasla olan o an- kesinlikle evet diyecekti.

Ne kadar geçici olursa olsun, bu mutluluk gelecekteki acı riskine değer mi?

O geçici neşeye sahip olabilir ve her lanet andan en iyi şekilde yararlanabilirdi ve bu, ardından gelen her bir kıvılcım acısına ve ondan sonraki yalnızlık ağrısına değecekti.

"Onu hâlâ istiyor musun?" Bu sefer daha az soru gibi gelmişti.

"Heh," diye nefes verdi. "Evet, görünüşe göre istiyorum."

I

Bir şişe rom ve ardından Knigh'i bulması uzun sürmedi. Büyük şenlik ateşlerinden birinin yanında durmuş, dansçıları izliyordu; ateşin ışığı gözlerinde titreyiyor, gözlerini altın renginden daha

Çelik.

Yaklaştı ve şans eseri yüz ifadesi rahat görünüyordu ve onu istediği için karnındaki dehşetin seğirmesini ele vermiyordu

-Sadece bedenini değil, *kendisini de*.

Her şeyini.

Ensesindeki tüm tüyler diken diken oldu ama kumları geçerken sakın bir nefes aldı. Davullar, kemanlar ve flütler havaya ve dansçıların etrafına vurarak müziklerini yayıyor, o yaklaştıkça sesleri daha da yükseliyordu.

"Knigh." Onun yanındaki yerine kaydı ve dirseğini dürttü.

Kıvranan, tepinen dansçılara döndü ve onu gördüğüne memnun olmuş gibi gülümsedi.

Bu iyi bir başlangıçtı ve gergin omuzlarını rahatlattı. Bu Knigh'di, bu *onlar* için kolaydı. Ya da en azından konuştukları zaman öyleydiler. Zor olan diğer şeylerdi, ihanet ve zulimlik. Ama bunları aşmışlardı, değil mi?

Gözlerini kırıştırdı, yüzü kızarmıştı; ona bakıyordu ve şimdi gülümsemesi şaşkınlığa dönüşmüştü. *Neden* ona baktığını sorar gibi başını eğdi. Boğazını temizleyerek rom şişesini teklif etmek için kaldırdı.

Gülümsemesi hâlâ biraz şaşkın olan adam fincanını uzattı ve kadın doldurdu. Rom içeri süzüldü, şenlik ateşini yansıtırken sıvı alev gibi görünüyordu. Bu ona bir

Ondan uzaklaşıp kendini toparlamak için iyi bir bahaneydi. Onun adından daha fazlasını söylemesi gerekiyordu.

"İyi vakit geçiriyor musun?"

Gözlerini kısarak yaklaştı ve "Pardon?" diyebilirdi.

Müziğin sesi çok yüksekti. Davullar çok yakından gürlüyordu. Yoksa kalp atışları da buna eklenerek sesin daha yüksek çıkmasına mı neden oluyordu?

Bu, onu kendine çekmek için iyi bir bahaneydi ve tam olarak ne söyleyeceğini düşünmesi için ona zaman kazandırabilirdi.

Parmak uçlarına basarak adamın geniş omzuna yaslandı ve neredeyse kulağına bağırarak, "Daha sessiz bir yere gitmek ister misin?" diye sordu.

"İyi fikir," diye mırıldandı ve ona yolu göstermesini işaret etti.

Kıvrımlı kumsalın ilerisinde daha küçük bir şenlik ateşi buldular; sıradaki son ateşti ve ışığının kenarlarında sadece birkaç karanlık figür vardı. Çok daha iyiydi. Diğerlerinden uzakta bir yerde durdu ve kadehini salladı. "Bu Ser'in onayına uygun mu?"

"Aslında şimdi seni duyabiliyorum, yani..." Fincanını kaldırdı ve sırtıttı.

Kalbi yerinden fırladı. Gülümsemesi yirmi adımda öldürebilirdi, güzeldi ve şu anda parlaktı, alaycılıktan ya da bazen onu gölgeleyen o düşünceli karanlıktan arınmıştı. Kavgı ettiklerinden ve babasıyla 'konuştuğundan' beri gülümsemesi azalmıştı ama yine de birkaç kez yüz ifadesinin kenarında belirdiğini fark etmişti.

Yutkundu ve tüyleri diken diken olurken ciğerlerine hava almaları gerektiğini hatırlattı. Kadehi onun fincanına çarptı. "Şeref."

Gülümsemesi yumuşadı, dişleri görünmeden daha az göz kamaştırıcıydı ama yine de gövdesinde bir delik açabilirdi. "Mutlu yıllar, Vee."

Tüyleri diken diken olan bu adam, bu lakabı diline doladığında tüyleri diken diken oldu. Sadece onun kullandığı bir isim. Yudumunu yudumladı, gözlerini kalaylı kadehinin kenarından ayırmadı. O da bakışına, jestine karşılık verdi.

"Daha önce bir şey fark ettim." Cesaretini toplamak için içkisinden bir yudum daha aldı.

Çünkü o, bir düzine abartılı hikâyenin meşhur Korsan Kraliçesi Leydi Vice korkuyordu.

Bunu kabul etmek. Onu istediğini. Bedenlerden daha fazlası olduğunu. Bu...

Bu herhangi bir savaştan çok daha korkunçtu. Belki de o demir kafeste kendi idamını beklemekten bile daha korkutucuydu.

Onu izliyordu, gözleri kendini bağladığı düğümü çözmeye çalışırken olduğu gibi kırıışmıştı. Anlaşılmaz ve çözülmesi imkânsız olacak şekilde tasarladığı düğümü. Ama şimdi onun için gevşetmek zorundaydı, onun için gevşetmek *istiyordu*.

Sadece dili kalınlaşmış ve ağırlaşmıştı. Kelimeler... Bir yudum daha ateşli rom.

"Yani." Sesi güçlü likörün yaktığı bir törpüyle çıkarken boğazını temizledi. Elinden fincanı aldı ve kendi fincanıyla birlikte kuma gömdü, sonra onunla yüzleşti, aralarında dumanlı deniz havası ve birkaç kat giysiden başka bir şey yoktu.

"Sonunda bana o romu vermek istemediğini mi fark ettin?" Terk edilmiş içkilerine bir kaşını kaldırdı, ama sanki gözlerinde kaynayan korkuyu, belirsizliği ve savaşı görebiliyormuş gibi onun bakışlarıyla karşılaştığında bakışları soldu.

"Fark ettim ki" -yakınlaştı, artık aralarında sadece birkaç santim vardı, onun sıcaklığı bu boşluğu kolaylıkla dolduruyordu- "Copper Drake için sana doğru düzgün teşekkür etmedim." Bunu bir alışveriş olarak ifade etmek daha kolaydı, daha güvenliydi, daha az savunmasızdı, yine de nabızı hala atıyordu.

Başını hafifçe eğdi ve konuşacakmış gibi ağzını açtı. Eğer konuşursa, hızını kaybedecekti.

"Ben yapmadım..." Yutkundu ve adamın ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

Her zamanki gibi sıcak

-Bu onun kalp atışlarını bir nebze de olsa sakinleştirdi. Sakinleşti, dudakları hafifçe aralandı. "O zamanlar çok garip bir yerdeydik. Coğrafi olarak değil ama..."

Vahşi Av, sağda solda kelimelere takılıyordu. Bu zarif değildi. Ama biraz şansla, kendi kırık dökük üslubuyla ne demeye çalıştığını anlayabilirdi.

"Ve sana bunu ne kadar takdir ettiğimi hiç göstermedim." Parmak uçlarını adamın kollarında gezdirdi, dokunuşunun altında tüyler sanki şimşek havada parazit yaratıyormuş gibi yükseldi. "Düşündüm ki" -gömleğinin kıvrılmış kollarının oturduğu dirseklerine ulaştı ve devam etti, keten onun sıcaklığını engellemek için çok az şey yapıyordu- "bunu düzeltmemin zamanı geçmişti."

Tek yaptığı onu izlemektir. Ama tanrılar, nasıl da *izliyordu*. Geniş gözbebekleri gözlerini karartmış ve parlatmıştı. Göğsü, daha önce ona küpeyi verdiğinde ve zihni ona onu öpmesini söylediğinde olduğu gibi kabardı.

Sonunda, onu dinlemek üzereydi.

Yutkundu, sanki bir kumsalda durup ona bakmaktan ziyade koşuyormuş ya da savaşıyormuş gibi düzensiz nefes alıyordu.

Dokunuşu adamın pazularından omuzlarına doğru ilerlerken, kaslarında kaynayan gerilimin her titreyişini yakaladı. Tıpkı parlayan solucan mağarasında, öpüşmelerinden hemen önce ona baktığı an gibi. O zaman olduğu gibi şimdi de hareketsiz kalmak için savaştığını söylüyordu.

Belki de ona bu şekilde dokunmasına izin vermeyeli çok uzun zaman olmuştu, son zamanlardaki her teması *sadece arkadaş* sınırlarında kalmıştı - *gerçi* bu sınırları birkaç kez zorlamışlardı... Belki de... Ama bacakları titriyordu, dizleri neden arkadaştan fazlası olmamaları gerektiğine dair yaptığı tüm o aptalca tartışmalar kadar güçsüzdü.

Ona dokunmanın verdiği saf zevk, omuzlarını okşamak bile, onun arkadaşlığından aldığı keyif, gittiğinde yaşayacağı kaçınılmaz acının her zerresine değirdi. Bundan nasıl şüphe etmişti ki? Başparmakları köprücük kemikleri boyunca ilerlerken neredeyse bir *k a h k a h a* gibi bir nefes verdi.

Ortadaki çukura ulaştığında, hemen altında boğazını sıktı, nefesi kesildi.

O kadar tatlı bir sesteki sonsuza kadar dinleyebilirdi.

Şehvetle kararmış gözlerini tembelce kırıştıtırırken dudaklarına döndü ve içindeki sıcaklığı alevlendirdi. Adamın başı hafifçe eğildi ama kadın bu hareketin bir öpücükten önce geldiğini biliyordu.

Belki onu burada öperdi ve sonra daha sessiz bir yer bulurlardı - çadırı ya da orman işe yarardı. Nerede olduğu önemli değildi, yeter ki *o* olsun, sonunda birlikte olsunlardı.

Elleri boynunun kenarlarında gezinirken, parmak uçları saç çizgisinin kenarını gıdıkladı. O görkemli gür saçlar, o kadar evcilleştirilemezdi ki, sanki her zaman onun kontrol için yaratılmış bir adam olmadığına dair bir ipucuydu.

Bu düşünce içinde bir şeyleri kırdı. Bir baraj ya da bir ip -ne olduğunu söyleyemiyordu ama içinden bir ürperti geçti.

"Knigh," diye mırıldandı, parmak uçlarında yükselip dudaklarına ulaşmak için başını eğdiğinde sadece onun adını tatmak için.

Keskin bir nefesle kadının bileklerini yakaladı, çekti ve geri çekildi, hepsi o kadar hızlıydı ki kadın öne doğru tökezledi.

"Vee, ne...?" Gözlerini kırıştırdı ve uyanmış gibi başını salladı.

Onun rahatlatıcı sıcaklığı kalp atışlarını ne kadar rahatlattıysa, şimdi kaburgalarına çarparak kayboldu. "Ne olduğumun... ne olduğumuzun... ne olduğumuzun... belli olduğunu sanıyordum."

Adam ona bakarken kaşları birbirine çarptı. Uzak müzik, iç çeken dalgalar ve kendi çılgın nabızı, sonunda başını tekrar sallamadan önce geçen çok fazla zamanı işaret ediyordu. Katı. Vurgulu.

"Vee." Bu lakap onun dudaklarından hiç bu kadar yıkıcı çıkmamıştı. Bileklerini bırakarak başka tarafa baktı. "Özür dilerim, ben..." Başını *bir kez daha* salladı. "Eğer istediğim izlenimini verdimsem... o zaman özür dilerim. Ama sarhoşsun ve"-gözleriyle buluştu-"seninle *sadece vücut* istemiyorum." Çenesi büküldü, sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Tartışmak için ağzını açtı ama...

Ama dili yine kalın, yavaş ve aptalca konuşmaya başlamıştı. Ne söylemesi gerekiyordu? Nasıl tartışabilirdi?

Hayır demişti.

Onu reddetmişti.

Ama sarhoşsun ve seninle sadece vücut istemiyorum.

Çok basit. Çok empatik. Kafasını sallaması gibi. Gözlerini kırıştırdı, gözleri basınç ve tuzla yanıyordu.

Ama...

Evet, sarhoştur ama *o kadar da* sarhoş değildi. Hâlâ ne yaptığını biliyordu. O hala...

Dün, önceki gün ve ondan önceki gün vücudunda bir damla bile alkol olmadan onu istemişti.

Ve o yapmadı, bu *sadece bedenler* için değildi.

Tanrılar kahretsin, kahretsin *onu*. Yüzünü ovaladı. Bu cümleyi ona karşı neden kullanmıştı ki?

Belki de en iyisi budur. İçindeki o karanlık köşe bunu fısıldadı, zalimce ve sinmiş bir şekilde.

İyi ki hayır demiş. Alternatif...

Geçici bir süre için de olsa istediğini elde etmiş olma ihtimali düşünülemez kadar korkutucuydu.

İç çekerek kuma uzandı ve kendi kadehiyle onunkini kaptı. Önce birini sonra diğerini içti, romun ateşi yanan yanaklarına kıyasla bir damlacık sıcaklıktan biraz daha fazlaydı.

Ama... Hayır, o karanlık köşe yanılttı. Çoktan kararını vermişti -evet, korkutucuydu, evet, risk vardı ve evet, acı çekecekti, ama o

bedelinin buna değeceğine karar vermişti. Kararını vermişti.

Bu, Perry'nin kulübesinde başını kucasına koyarak uyuduğu gece onu teselli ettiği gibi yaşama kararıydı. Bir anlık sevinęle yaşama ve sonrasındaki acıya katlanma kararıydı.

Yaşama kararıydı.

Bunu çoktan seçmişti ve eğer o korkak yanı pişmanlık duyuyorsa, bu çok kötü bir şeydi.

Sorun şu ki, bunun sadece seks olmasını istediğini düşünerek gitmesine izin vermişti, daha fazlasını değil... aralarında ne olursa olsun.

Neden böyle düşünmesin *ki*? Ne de olsa bunu bir alışveriş olarak sunmuştu - sadece iyi seçilmiş hediyeleri için bir minnettarlık ifadesi.

"Vahşi Av beni aptal yerine koyuyor." Yumruğu yere ęarptı, kum darbeyi boğdu.

Ne istediğini, ne istediğini dile getirmek yerine onu baştan ıkarmaya alışmıştı.

hissettim.

Bu onun uzmanlık alanı değildi ama düğümler her zaman uzmanlık alanı mıydı? Bir gemiye ilk ayak bastığında Leydi Avice'in uzmanlık alanı halat ve yelkenin işleyişi miydi?

Öğrenmişti. Zor işleri yapmış, parmaklarında ve ellerinde nasırlar oluşturmuş, armanın sereni, direği ve b r a n d a y ı nasıl desteklediğini öğrenmişti.

Belki de duyguları hakkında konuşmak çok daha korkutucu, çok daha savunmasızdı - daralan kalbinin ona hatırlattığı gibi çok, çok daha tehlikeliydi. Ama belki de bu öğrenilebilecek bir şeydi.

Ne de olsa onları kilit altında tutmak, Knigh çok yaklaştığında FitzRoy'a kaçması ya da *Kırlangıç*'ta ona söylediği zalimce şeyler gibi ırkin şekillerde ortaya ıkılmalarına neden olmuştu.

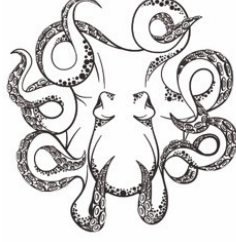
Ama duyguları hakkında konuşursa, namlusunu patlatan bir top gibi patlayıp her şeyi yok etmezlerdi.

Ayağa fırladığında, sanki ani hareket son iki içkinin etkisini göstermesine neden olmuş gibi dünya dönmeye başladı. Başını dönmeye karşı tuttu ve şenlik ateşlerini, konuşan insan gruplarını, dansçıları taradı.

Knigh'i bulması ve açıklama yapması gerekiyordu. Ama o kalabalığın ve karanlığın içinde kaybolmuştu.

Ve o - o Őimdi sarhoŐtu, dűnya ya da kafası bulanıktı ve dűnűyordu... Ama ayık olduĐunda ačíklayacaktı ve alkolű suçlayamazdı.

Őimdilik bir doĐum gűnű ve dans edeceĐi yıldızlı bir gecesi vardı... ve belki biraz da umudu.

BKnigh kanının gümbürdeyerek kampın en uzak köşesine doğru yürüdü ve arkasına bakmadı. Vee'den olabildiğince uzaklaşması gerekiyordu. Ve günaha.

Keşke *sadece bedenlerden* fazlasını isteseydi.

Venatrix'te yeniden bir araya geldikleri o ilk gece ona kendini teklif etmişti, sormadan soran geçici bir şekilde. *Beni istiyor musun? Bana sahip olacak mısın?* Onu istediğini söylemeden açıkça belirtmişti. Ama o sadece dostluk istiyordu.

ılgınlığı yüzünden olduğunu dşnmşti. Aedan'a yaptıklarını gördükten sonra kim onunla birlikte olmak isterdi ki? Yine de tartışmalarından ve aynı anda hem nazık hem de sert davranıp babası hakkındaki inançlarını arpıtmasından sonra, onu bu yüzden yargılamadığı açıktı.

Ama bu?

Bir an için çok umutlanmıştı. Daha önce, sonunda ona o küpeyi verdiğinde ve onu nasıl etkilediğini gördüğünde, kulağına takmasına izin verdiğinde. Bu umuttu. Olasılık.

Ancak, bunun sadece tamamen fiziksel, zevkten çok işkenceye benzeyen bir şey olma ihtimali olduğu ortaya ıktı.

Yine de baştan çıkarma hissi teninde karıncalanıyor, karnında seğiriyor, alkolün de etkisiyle damarlarında dolaşıyordu. Evet diyebilirdi. Kendine bunun sadece fiziksel bir şey olsa bile zevk alınacak bir şey olduğunu söyleyebilirdi.

İçini çekti ve yüzünü denizden gelen serin esintiye dönerek durdu ve gözlerini kapattı. Elini cebine götürdü ve

Başparmağının pedi, batığa daldıklarında ona verdiği deniz kulağı kabuğunun küçük kabına sıkışmıştı. Ne kadar küçük bir şey ama...

Sadece bir sonraki şenlik ateşine kadar gelebilmişti, elli metreden daha az bir mesafe kalmıştı. Geri dönebilir, teslim olabilirdi.

Bunu inkar edebilirdi. *Sadece bedenler* demişti, sadece *bedenler* olmadığını söylemesini umarak. Ama kızın bakışları...

İnleyerek ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Hayır, böylesi daha iyiydi, her ne kadar göğsünü boş ve ağırlı bıraksa da.

Birkaç dakika sonra partiye geri döndü, arkadaşlarına ve mürettebat arkadaşlarına, Billy'nin mürettebatının onu hâlâ şaşkın kaşlarla izleyen üyelerine gülümseyip başını salladı. Kraliyet Donanması'nın bir kaptanı olan Vikont Villiers nasıl olmuştu da korsan olmuştu? Bu soru yüzlerinden okunuyordu.

İleride, altın sarısı saçları ateş ışığında parlıyordu. Is başını eğdi ve gözlerini kıstı, ağzında soğuk bir gülümseme vardı. *Ateşböceği*'ndeki genç adamlardan biri biraz fazla yakın durarak onun alanına doğru eğildi.

Kaşları çatılan Knigh rotasını o yöne çevirdi. Ama onlara ulaşmadan önce Is bir şey söyledi, çenesini kaldırdı ve kaşlarını kaldırdı ve genç adamın omuzları çöktü ve geri çekildi.

Knigh, Is ile aynı hizaya geldiğinde genç adam ortalıkta görünmüyordu.

Onun sorgulayan bakışları karşısında bir omzunu kaldırarak hanımefendi gibi omuz silkti. "Şansını deniyor. Görünüşe göre kötü bir şeymiş."

"Zavallı adam." Tıpkı Aedan'a söylediği gibi, kız kardeşinin onu kollamasına ihtiyacı yoktu. Lafi açılmışken... "Artık yalnızsınız"- boğazını temizledi- "Okyanusu geçişinizle ilgili bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Mavi gözlerini kocaman açarak ona baktı. Ah, Lordlar, bu ona istediği her şeyi kazandırabilecek bir bakıştı, ancak görünüşte masum olan bu gözler ateş ışığında çok parlak bir şekilde parladı ve yanakları bir iki ton koyulaştı.

Başını eğdi. "Belli bir *tüccar kaptanla* ilgili bir şey olabilir mi?"

Kaşlarını indirerek burnundan soludu ve yakalandığını fark etti. Uzaklara baktı ve etraflarındaki mürettebatı taradı, sanki bu bir baloymuş ve kiminle görünmesi ve kimden kaçınması gerektiğini tam olarak biliyormuş gibi. "Bunu fark ettin demek?"

"Ben yaptım." Adam ses tonunu nötr tuttu ama kadın onun bakışlarını üzerinde hissetmiş olmalıydı çünkü sonunda bakışlarına karşılık verdi.

Ağzının kenarları kalktı, biraz önce olduğu gibi bilgili genç bir kadın değil de hâlâ bir kızmış gibi utangaçtı. "Çok gösterişli değil miydi, Knigh? O şekilde..." Elini kılıç oynamaya benzer bir şekilde salladı, bu hareket o kadar acemice, o kadar hanımefendiye yakışmayan bir hareketti ki gülümsemekten kendini alamadı.

"Donanma eğitimi almış. Birlikte hizmet ettiğimizi biliyorsun-"

"Elbette." Elini küçümser bir hareketle salladı, bir kez daha balodaki hanımefendiyi andırıyordu. "Ve sanırım o senin arkadaşın, değil mi?" İçini çekti, dudakları küçük bir somurtmayla son buldu. "Ağabeylik taslayıp bana yapamayacağımı mı söyleyeceksin-?"

Savunmak için ellerini kaldırdı. *Bana asla yapamayacağımı söyleme.* Vee ona bunu söylemişti ve o da kız kardeşine aynı saygıyı borçluydu. "Konuyu bu yüzden açmadım. Sadece bir şeyler olup olmadığını ve eğer oluyorsa ne olduğunu bilmek istiyorum." Kızın fiske vurduğu elini tuttu ve nazıkçe sıktı. "Sen benim kız kardeşimsin ve sana değer veriyorum ama sana sahip değilim ve öyleymiş gibi de davranmıyorum."

Ancak narin omuzları yerine oturduğunda, onları kare şeklinde tuttuğunu fark etti. Ama ona yan gözle baktı ve küçük bir sırıtma yaptı. "Çok da haklısın." Onun elini öptü ve muzipçe göz kırptı. "Sanırım arkadaşın benden hoşlanıyor." Çenesini eğdi ve şenlik ateşinin yanında dans eden dansçıları bir kez daha izledi. "Ben de ondan hoşlanıyorum. Aslında çok hoşlanıyorum. Ama"-kaşlarını çattı, dudaklarını büzdü-"Annemin ne diyeceğinden emin değilim, göreceli konumlarımızı göz önünde bulundurursak."

O vardı, ama-

"Ayrıca," diye devam etti, "Billy bana bir teklifte bulunmak isteseydi, durum şimdi karmaşık bir hal alırdı, değil mi? Senin iznine ihtiyacım var mı yoksa artık George'un mu...?" Parmaklarını açarak onu ve üç korsan gemisinin mürettebatını tek bir küçük hareketle işaret etti.

"Artık bir korsanım." Yerine bir gülümseme yerleştirdi. "Bunu söylemeye iznin var, biliyorsun." Lordlar, kız kardeşine ona korsan demesini söylüyordu - iki dünyası gerçekten çarpışmıştı.

"Şimdi sen... bir korsansın." Kıkırdadı ve ağzını kapattı. "Kulağa çok... imkânsız geliyor. Ama yine de buradayız." Çenesini kaldırarak ona ışıltılı bir bakış fırlattı. "Korsan kardeşim. Seninle hâlâ gurur duyuyorum, biliyorsun."

Göğsü hareketsiz kaldı, aniden hava alamayacak kadar doldu.

Hâlâ seninle gurur duyuyorum, biliyorsun.

Firar etmesine rağmen. Avladığı ve hor gördüğü şeye dönüşmesine rağmen.

Bu, teğmenlik sınavını bu kadar genç yaşta geçmekten, onu yüzbaşı ilan eden apoletleri kazanmaktan ve kesinlikle Vikont Villiers olmaktan çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Yüzünü ovuşturdu ve boğazını temizledi. "Bu benimle ilgili değil, yine de seni utandırmadığıma sevindim. Gerçekten." Gülümsemesi artık sert değildi. "Sorunuza gelince... Ben de emin değilim. Bu pek de sıradan bir durum değil, özellikle de şimdi buradayken ve bir prensten saklanırken." O ve Annem hiçbir yasayı çiğnememişlerdi ama yine de kraliyet ailesinin bir üyesi tarafından avlanıyorlardı. Bu artık Albion'a bağlılık borçları olmadığı anlamına mı geliyordu?

-Ulussuz olduklarını ve o ulusun kurallarına uymak zorunda olmadıklarını mı? Bir omzunu kaldırdı. "Artık Albion'da değilsiniz... Belki de kimsenin iznine ihtiyacınız yoktur."

Kadının kaşları havaya kalktı ve adam onun şaşkınlığı karşısında kıkırdamak zorunda kaldı. "Cumhuriyetçi gibi konuşuyorsun kardeşim."

"Olunabilecek daha kötü şeyler de var." Örneğin yozlaşmış bir kraliyet mensubu. O adamın düşüncesini aklından uzaklaştırdı. "Ama eğer bir başkasının iznine ihtiyacın olduğunu hissediyorsan..." Rüzgârda uçuşan bir tutam saçını okşadı. "Billy iyi bir adam. Zeki, nazik, düşünceli... belki de tanıdığım en cesur ve en bağışlayıcı adam. Unvanı ya da mesleği ne olursa olsun ona kayınbirader demekten gurur duyarım."

Nefes vererek onun dokunuşuna yaslandı ve sanki endişelerini kurşun bir ağırlık gibi taşıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Ve ben"-ona baktı ve elini tuttu, ağzının kenarında bir çekilme vardı-"bir korsan kraliçenin baldızı olmasına aldırmazdım."

Kendini yakalamadan önce ağzı açık kaldı. Kız kardeş tatlılığıyla onu silahsızlandırdığı için ona lanet olsun. Dudaklarını birbirine kenetledi ve bir nefes vererek geri çekildi. "Öyle bir şey değil."

Is ona bir kaşını kaldırdı.

"Öyleydi, evet, ama artık sadece arkadaşız."

Kaşları hâlâ havada, Vee'yle birlikte yanında durdukları şenlik ateşine doğru baktı. "Tuhaf. İkinizin daha önce konuşma şekliniz *sadece arkadaşmışsınız* gibi görünmüyordu."

İki kere lanet olsun ona. Kollarını kavuşturdu ama bu, kurnaz kız kardeşine karşı zayıf bir kalkan olacaktı. "Calan Mai'deki ormanda bir koşu yapmak istedi" - boğazını temizledi-

Güldü. "Seks mi demek istiyorsun?"

İçinden bir nefes patladı. Ona göz kırptı ve başını salladı. "Evet, demek istediğim buydu. Tanrım, gerçekten de büyümüşsün, değil mi?"

"Küçük kız kardeşlere böyle olur." Yine o muzip bakış, pırıl pırıl ve parlak. "Ama konuyu değiştirmek yok. Leydi Vice hakkında konuşuyorduk."

İç çekişini bastırma zahmetine bile girmede - ne kadar kontrollü olursa olsun onu çok iyi okuyabiliyordu. "*Bunu* istiyor, başka bir şey değil." Kız kardeşinin *seks* dediğini duymak bir şeydi, ama bunu ona geri söylemek bambaşka bir şeydi.

"Peki ya sen? Daha fazlasını istiyorum, yani."

Göğsündeki ağrıya karşı çenesini sıktı. Çok daha fazlası. Başını salladı, parmakları deniz kulağı kabuğunun kenarını sıyrıyordu.

"Elbette biliyorsun. O kabuk hala sende, değil mi?"

Bir iniltiyle nefes vererek elini cebinden çıkardı. Ne kadar kolay okunuyor, ne kadar hain eller.

"Şey, sana bakış şekli..." Boğazını temizledi, sanki onun iyiliği içinmiş gibi aşırı hassas bir jest yaptı. "Kadınlar, Calan Mai'de şenlik ateşlerini yakmadan önce ziyafet masasında ölçüp biçtikleri erkeklere böyle bakmazlar."

Birdenbire uzman olduğu için mi? İs'e düz bir bakış attı. "Biz arkadaşız, o beni böyle görüyor. Peki ya bu gece? Sarhoş ve bugün doğum günü ve sıcak bir vücut istiyor." Her kelimesi çelik gibi kesiyordu.

"Şey, o sıcak bir vücut." Omzunun üzerinden bir yere bakarken başını aynı yöne doğru eğdi.

Döndü, Aedan alışılmadık bir surat ifadesiyle yanından geçiyordu, elinde bir değil *iki* şişe rom vardı. Oh, Tanrım, ne olmuştu -?

"Ve güzel bir örnek olduğunu söylemeliyim."

"Öyle!"

Omuz silkti ve devam etti: "Ama çok fazla yanılmıyorsam, sizi aramadan beş dakika önce onun tekliflerini geri çevirdi."

"İzliyor muydun-?"

"Tanrı aşkına Knigh, genç hanımların zamanlarını ne yaparak geçirdiklerini sanıyorsun? Ben bir insan gözlemcisiyim. Ve dün teknede seni ve onu izledim - seni rahatlatmaya çalıştığı o küçük dokunuşları. Hikayemizi anlatırken ona nasıl baktığını izledim. Onu bu gece o adamla izledim, onu geri çevirdi ve onun yerine senin peşinden geldi." Kaşlarını kaldırdı, sanki o çok yavaş anlayan bir okul çocuğuymuş gibi. "Bunlar ormanda yuvarlanmak isteyen bir kadının hareketleri değildi. Ve bu gece sarhoş olabilir, ama bahse girerim ki bu sadece ona zaten yapmak istediği şeyi yapma cesareti vermek içindi."

İçini bir ürperti kapladı, ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Eğer kız kardeşi haklıysa.

Boğazı düğümlendi. Eğer Tilda Teyze'ye çekmişse, neredeyse kesinlikle haklıydı.

Bu da şansını kaybettiği anlamına geliyordu. Vee'nin gururu kendini ona tekrar sunmasına izin vermeyecekti ve onu suçlayamazdı.

Ne kadar aptalmış.

Belki de ona yaklaşırsa... Yoksa gururu yine de teklifi reddetmesine neden olur muydu?

Gözlerinin arkasında şiddetli bir ağrı başlarken başını tuttu. "Lanet olsun, bunu sarhoş olmadığım zaman düşünmeliyim. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"En azından ona ne demek istediğini sor," diye mırıldandı Is, "ne istediğini."

"Ah, doğru." Homurdandı. "Affedersin, Vee, sadece merak ediyordum-ne zaman

Geçen gece beni öpmeye çalıştın, benimle birlikte olmak istediğini mi yoksa sadece çadırında hızlı bir sevişme istediğini mi kastettin?"

Lanet olsun. Bu onun kız kardeşiydi, böyle bir dil kullanmamalıydı. *Ya da* onu böyle terslememeliydi.

Ama yüzü kızarmadı, sadece kaşlarını kaldırdı. Çenesini kaldırırken de herhangi bir incinme belirtisi göstermedi. "Sanırım öğrenmekten korkuyorsun."

Sertleşti, baş ağrısının temposu artıyordu. "Ah, gerçekten mi? Şimdi de uzman mı oldun?"

Ona gülümsedi, o kadar tatlıydı ki gözlerindeki ateş ve keskin safir parıltısı olmasa kalbini ısıtabilirdi. "Billy dün o korsanlara saldırarak ve onları kapımızdan uzak tutarak hayatını riske attı. Yine de şanslısın; hayatını riske atmana gerek yok, sadece kalbini riske atabilirsin." Başı

Eğildi ve gülümsemesi soldu, gözlerindeki keskinlik de onunla birlikte. "Ama risk almalısın, ağabey. En büyük kumar, en büyük ödöl olasılığını da beraberinde getirir."

Bir iniltiyle yere yığıldı ve gözlerini kapadı. Wild Hunt lanet olsun, haklıydı. "Gerçek bir poker oyuncusu gibi konuştun." Tek gözünü açtı ve ona bakmaya cesaret etti.

Başını eğerek, bir kase krema içmiş bir sabrecat gibi korkutucu bir şekilde sırttı. "Demek bu yüzden artık benimle kâğıt oynamayacaksın." Eğilip kaşlarını kaldırmadan önce alay etti. "Ama cidden, bahsi artırman gerek, çekilmen değil."

"Oh, tanrılar, lütfen beni daha fazla poker benzetmesinden kurtarın." Öfkelendi ve savunmak için ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam! Tamam! Ben... *bir şeyler yapacağım.*" Başını salladı ama onu kucakladı ve sarışın başının tepesini öptü. "Ne bileyim, sana tüm düşmanlarımdan uzak, güvenli bir ev bulmak gibi acil bir işim yok."

Güldü ve onun göğsünü okşadı. "Her iki şeyi de başarıyla yapacağına inancım tam."

Bu da onlardan biri demekti. Çünkü Vee onu reddettiği için affetmiş olsa bile, düşmanları tüm Arawaké'yi kapsayan uzun bir menzile sahipti.

Ayrıca, söz konusu olan sadece Is ve annesinin kısa vadeli fiziksel güvenliği değildi. Onların gelecekteki mutluluğu, kız kardeşinin potansiyel evlilik beklentileri, hepsi söz konusuydu.

Ve hepsi *onun* sorumluluğunda.

NORTKASK)NG

V

Ertesi sabah çadırından çıktığında Ice'ın başı sadece hafifçe zonkluyordu; güneş çoktan tepe noktasına doğru süzülüyordu
-Sabah geç saatlerde. Yemek ve biraz taze sudan sonra

Akıntıya yakın bir yerde, bugün yapması gereken şey düşünüldüğünde bir nimet olan o zonklama bile azaldı.

Elleri nemli bir hal aldı. Onları gömleğine sildi, sahile ve ormanın kenarlarına yayılmış kampı taradı. Düzinelerce ve düzinelerce çadır. Palmiye ağaçlarının arasına asılmış hamaklar. Dün geceki şenlik ateşlerinin yanmış, küllü kalıntıları. Tüm bunlar, ama beyaza çalan orta kahverengi saçlardan tek bir iz bile yok.

Perry'yi, gözleri kıpkırmızı olmuş bir halde, açık çadırının gölgesinde bir fincan içki içerken buldu. Güneşin vurduğu cildinde belirgin bir kül rengi vardı.

"Vay canına, Perry," dedi gölgeye doğru eğilerek, "daha fazla mı içtin-?"

"Yapma." Arkadaşı bir elini kaldırdı, gözleri kapalıydı. "Sadece. Yapma." Nefes verdi, nefes aldı, bir, iki kez, sonunda büyük bir çaba sarf etmiş gibi gözlerini açtı ve Vice'a sert bir bakış fırlattı. "Gecenin yarısında hangi cehennemdeydin? Sen gezip tozarken ben de Clovis, Erec ve *Ateşböceği*'ndeki arkadaşlarla bir içki oyununa katıldım. Ve sen orada olmadığın için benim adıma içki hazırlayacak kimse yoktu ve..." Yüzünü buruşturarak başını salladı.

Vice bir kaşını kaldırdı. "Yani diğer her konuda beni mantıklı tutmaya çalışıyorsun, ama iş içki oyunlarına gelince nedense *seni* mantıklı tutan *ben oluyorum* öyle mi?"

"Ben de en az senin kadar şok oldum. Sanırım kaptanlarını öpmüş olabilirim." Yüzünü buruşturdu. "Elbette bir cesaretle, ama... Hatırlamıyorum."

"Oh, *gerçekten mi?* Seni ondan bir dilim yemek için çağırmamıştım." Vice kıkırdadı. Bir kere Perry'nin iki katı boyundaydı ve onun yaşının yarısından fazla değildi. İlginç bir çift olabilirlerdi. "Keşke bunu görmek için orada olsaydım."

"Bu da bizi soruma geri götürüyor - *neredeydin?*"

Vice'ın nefes verişini bir inilti bastırdı. "İlginç bir geceydi. Knigh'i gördün mü?" Başparmağını drake iğnesinin üzerinde gezdirerek çadırdan dışarı baktı. Bu kısmen onu aramak içindi, ama daha çok bu sorunun ardından Perry'nin bakışından kaçınmak içindi. Kırmızı çerçeveli gözleri bile çok şey görüyor, çok şey *söylüyordu*.

"Peki neden onu arıyor olabilirsiniz, merak ediyorum?" Sözlerinde alaycı bir ifade vardı.

"Öyle mi?"

"Ona o çok sevdiğin havuzun adresini verdim. Ailesinden biraz uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Anladığım kadarıyla kız kardeşi çok soru soruyor."

"Öyle birini daha tanıyorum."

Perry kıkırdadı, sonra dişlerini emdi. "Şimdi, kimi kastetmiş olabilirsin? Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz."

Vice ona yan yan sırtırmaktan başka bir şey yapamadı. Sonra kalbi biraz daha hızlı atarak, "Yalnız mıydı?" diye sordu. Eğer Aedan ya da diğerlerinden bazıları da gitmişse beklemesi gerekecekti ama eğer sadece Knigh'se...

Sanki bu sorunun ağırlığını anlamış gibi Perry'nin neşesi yavaşça göz kırparak kayboldu. "Evet ve öyle kalmasını sağlayabilirim. Sadece o ve sen." Kızın kaşları sorgularcasına kalktı.

Dili yine kalınlaşmıştı, Vice zar zor yutkunabiliyordu. Sesi çıkmayan bu soruya kesinlikle cevap veremezdi. Ve lanet olası elleri! Onları tekrar gömleğine sildi.

"Yani," dedi Perry. "Bir karar verdin o zaman?"

Kalbi, ciğerleri, hepsi kontrolden çıkmıştı. Perry'ye bu basit cevabı veremezse, Knigh'e ihtiyacı olan her şeyi nasıl anlatacaktı?

Bu yüzden yutkundu ve yeteneğini çalıştırmaya odaklandığında yaptığı gibi nefeslerini makul bir ritme soktu. "Yaptım. Ve... buna değer."

Perry'nin alt dudağında bir titreme belirdi ve ardından ağzı küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Aferin."

"Çok heyecanlanma. O aynı şekilde düşünmeyebilir." Bir omzunu kaldırdı ve çok iyi bildiği o havuza doğru döndü.

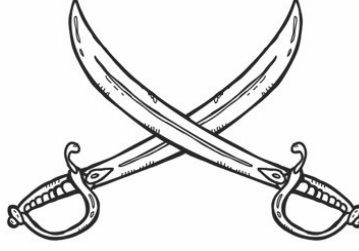
"Olmayabilir de. Ama"-Perry başını eğdi-"Sanırım cevabının ne olacağını biliyorum. Vermese bile sormaya değer, değil mi?"

Kalbinin hızlı atışına karşı derin bir nefes daha. "Öyle."

"O zaman ne halt etmeye benimle vakit geçiriyorsun?"

Vice güldü ve bu onun kalbini ve çok gergin göğsünü rahatlattı. Bir kolunu Perry'ye doladı, başının üstünü öptü ve şelaleli orman açıklığına doğru yola çıkmadan önce ona teşekkür etti.

R) S K

T

Arawaké'ye ilk geldiğinde yüzdüğü havuza doğru yürürken orman gölgeli ve nemliydi. O zamanlar Perry ile daha yeni arkadaş olmuştu,

Saba ve Lizzy, ama onu yuca toplamaya götürmüşlerdi. Sonra ona terleyip titreyene kadar nasıl kılıç sallayacağını göstermişler, sonra da yıkanıp serinledikleri havuzu göstermişlerdi.

Kendi kendine gülümsedi, şelalenin gürültüsünün duyulduğu aynı patikada yürürken bu düşünce çırpınan karnını rahatlattı. O tanıdık köşeyi döndü ve...

İşte oradaydı, suyun içindeydi, yarı dönüktü, tamamen çıplaktı. Şelale karanlık kayalardan aşağıya doğru fişkırıyordu ve yukarıda, yapraklı gölgelik parlak mavi bir gökyüzüne açılıyordu.

Ağzı kuru, yüzü sıcak, olduğu yerde durdu. Buraya gelirken ona ne söylemesi gerektiğine o kadar odaklanmıştı ki, adamın banyo yapacağını unutmuştu. Çırılçıplak.

Çok, çok çıplak.

Omuzlarının genişliği, oraya mürekkeple çizilmiş siyah çizgiler için mükemmel bir tuval oluşturunuyordu. Bu açıdan, yani üç çeyrek açıdan bakıldığında, kasları omurgasına gölge düşürüyordu. Kürek kemikleri arasından kıvrılıyor ve sırtının alt kısmına doğru kavis yapıyordu. Çok uzun zaman önce bu çizginin izini sürmüş, parmaklarını olukta gezdirmişti. Altında, kıcının kabarıklığı suyun pırıl pırıl yüzeyinin üzerinde dalgalanıyordu.

Ve o nefis sırt kasları, sabunu köpürtüp göğsünde ve kollarında ovalarken çalıştı, bir eli omzuna, sonra boynunun arkasına kayd ve ardında beyaz köpüklerden bir iz bıraktı.

Kaygan *olurlardı* - kaygan ve temiz kokulu ve...

Başı neredeyse yana doğru dönerken çenesinin kenarı göründü.

Kahretsin. Ama yolun geri kalanında dönüp ona bakmadı. Görmemiş olmalı.

Kendini duyuracak mıydı yoksa sadece görünecek miydi?

Protokolü pek sevmezdi ama şu anda işe yarayabilirdi çünkü her zamanki güveni kaçmıştı.

Korkak.

Gözlerini kırptırdı ve diline nasıl çalışması gerektiğini hatırlatmaya çalıştı.

Sinirden avuçları terlemeseydi ve midesi bulanmasaydı, bu komik olabilirdi. Neredeyse dört yıl önce, buraya ilk kez geldiğinde, Fitz'in şu anda bulunduğu yerden çok da uzak olmayan bir yerde, sudaydı ve Fitz burada duruyordu. Çıplaktı, onun tam bu köşeden geçtiğini ve adımlarının ortasında durduğunu görmüştü. Evered o zaman hâlâ hayattaydı *ama o pis korsanlara* karışmak istemediği için karaya çıkmayı reddetmişti. Henüz adını Vice olarak değiştirmemişti, sadece Avice. Bu sadece farklı bir isim değildi, o zamanlar farklı bir *insandı*.

Bir yıl önce bambaşka biriydi.

Knigh havuzda önce güçlü bir kolunu, sonra diğerini sabunla yıkadı; kasları karmaşık bir hareket senfonisi içinde dalgalanıyor, geriliyor, gevşiyordu.

Tanrılar aşkına, onu istiyordu. Evet, fiziksel olarak, uyluk kaslarının sıkı sarmalının ona hatırlattığı gibi. Onunki güzel bir vücuttu, yapabilecekleri...

Titreyen bir nefes üfledi. O yıkıcı bedenin neler yapabileceğini *çok* iyi biliyordu.

Ama her ne kadar korkutucu olsa da, *arzuladığı* şeyin fiziksel olandan çok daha fazlası olduğunu kabul edebilirdi.

Havuzun yüzeyinde farklı bir açıyla yansıyan her bir küçük dalgalanma gibi, milyonlarca farklı yönü daha vardı. Kuru mizahı. Herhangi bir değerli taş kadar nadir ve değerli olan kahkahası. Sakin sessizliği, ki muhtemelen düşünceliliği de buradan geliyordu.

Bir de hatalı olduğunu kabul etmesi ve bedeli ne olursa olsun kendini telafi etmeye adanması vardı. Vikont olsun ya da olmasın, Knigh Blackwood unvanlarla ya da soyla ilgisi olmayan bir şekilde asıldı.

Onun hayatını sayamayacağı kadar çok kez kurtarmıştı ve kendi hayatını kurtardığında ona teşekkür etmişti. Onun zalimliğini ve Avice Ferrers cinayeti yalanını affetmişti.

Ama en önemlisi, onun için gelmişti.

Fırtınaları, yasaları, demir ve çeliği, bir krakeni, kendi prensini ve amiralini ve hatta onun dikenli deniz kestanesi zırhını aşarak savaşmıştı. Ve o bunu imkânsız kılmaya çalıştığında bile ona ulaşmıştı.

-İmkânsız *olması* gerekirken bile. Sanki hiçbir şey onu ondan uzak tutamayacakmış gibi her şeyle savaştı.

Her zaman senin için geleceğim.

Belki de hiçbir şey onu ondan uzak tutamazdı.

Boğazı düğümlendi, gözlerinin arkasında bir basınç oluştu, sesini bulmaya ve ona tüm bunları anlatmaya çalıştı.

Tüm bu kelimeleri *düşünmeyi* başarmıştı, tek yapması gereken ağzını açıp onları söylemekti. Cevabı hayır olsa bile. Çünkü evet olma ihtimali risk almaya değerdı.

"Gözlerini dikip bakmanın kabalık olduğunu bilmiyor musun?" Dondu kaldı. *Kahretsin.*

Yüzünü ona dönmemişti ama tam profilden ona bakıyordu, burnunun düz çizgisi nemle parlıyordu.

Yutkundu ve dilini ağzının içinde gezdirdi. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Sadece biliyordum." Dudakları kıvrıldı ve yan gözle onu izlerken kaşları kalktı. "Yüzmeye mi yoksa manzarayı seyretmeye mi geldin?"

Gülerek bir elini kalçasına koydu ve başını eğdi. "İkisi birbirini dışlamak zorunda mı?" Bu güvenliydi. Bunu yapabiliirdi - hiçbir şey ifade etmeyen aptalca, eğlenceli bir flört. Dili *bu* kelimeleri söylemek için gayet iyi çalışıyordu.

Sonunda onunla yüzleşmek için döndü, bakışları kaçınılmaz olanı yapıp ağağı doğru inerken ağzında bir sırıtma vardı...

Boğazından aşağıya, yontulmuş göğsüne, kaslı karnının dalgalarına, göbek deliğinin çukuruna...

Kalçalarının üzerindeki kırışıklıklar, su çizgisinin hemen üzerinden görünen koyu renk saçlara işaret ediyordu.

Adamın dişlerinin parıltısı dikkatini yukarı çekti ve sırıttığını gördü. "İki kişi için bolca yer var ve su *muhteşem.*"

Yürüyüşten sonra terlemişti ve havuz sıcak bir günde nefis bir serinlik sunuyordu. Yüzerken konuşabilirlerdi. Ayrıca, o hiçbir şey giymezken onun tamamen giyinik olması doğru gelmiyordu - bir şekilde seviye atlamak değil.

Suyun kenarında daireler çizdi ve yapraklı gölgelikten, atılmış giysi yığınının yanından çıktı. Her adımında onu izledi.

Çantasını omzundan indirip onunkinin yanına atarken ensesi karıncalandı; bu basit hareket bile onun dikkatini çekmişti.

Elbette tüm zaman boyunca onu izlemeyecekti.

Kemerini çözerken ona bir bakış fırlattı. Yaklaşık on iki adım ötede duruyordu, su göbek deliğinin hemen altına vuruyordu. Ağzının kenarı biraz yukarı kalkmış olabilirdi, bunu söylemek zordu ama gözleri, bakarken yakalandığı için utanmış gibi başka tarafa kaymadı.

Parmakları gömleğinin eteklerine dolandı ve sanki kalbi hızlanmıyormuş, kalçaları gerilmiyormuş gibi ukala bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Bakmanın kabalık olduğunu söylediğini sanıyordum."

Şimdi ağzının *iki* köşesi de kesinlikle kalkmış, kurt gibi sırtarak dişlerini ortaya çıkarmıştı. "Bunu ödeşme olarak düşün."

Piç kurusu. Gerçekten de hiç utanmadan onun soyunmasını izleyecekti. Evet, onu onlarca kez çıplak görmüştü ama bu farklıydı. O zaman bu bir oyundu -en azından kendine öyle söylemişti- ve birbirlerinin kıyafetlerini çekiştirerek çıplak bedene ulaşmışlardı, özellikle de bundan zevk almak için.

Şimdi mi? *Bu mu?*

Bu tamamen başka bir şeydi. Bu seks için değil, yüzmeye hazırlanmak için soyunmaktı ve bu da bir şekilde onun izlemesine dayanmayı daha da zorlaştırıyordu. Belki de yakın bir tatmin vaadi olmamasına rağmen vücudunun tepki vermesine neden olduğu içindir.

En kötüsü de, sadece bedenini değil, duygularını, isteklerini, fiziksel olandan daha fazlasını arzuladığını da ortaya koymak üzereydi. Ve adamın onu reddetme ihtimali vardı. Tekrar.

Omuzlarını dikleştirdi.

Neşe. Acı. Buna değermişti. Buna karar vermişti ve küçük bir korku yüzünden geri adım atmayacaktı.

"Bakmıyormuş gibi yapabilirsin," diye mırıldandı gömleğini çıkarırken. Başının üzerindeki kumaş görüşünü engellese bile, adamın ağır bakışlarını üzerinde *hissedebiliyor*, onu içine çekiyor, tüketiyordu.

Tüyleri diken diken, göğsü sıkışmış, kalbi hızla çarpıyordu. Vücudu da bunu biliyordu.

Tişörtünü onun kıyafetleriyle birlikte fırlattı ve hava terle yıkanmış tenini serinletirken iç çekti.

Knigh, piç kurusu, tıpkı onunki gibi dikkatini kızın vücudunda gezdirdi. En azından o kibirli sırtışı kaybolmuş, yerini ayırık dudaklara bırakmıştı.

Kadın pantolonunun düğmelerini açarken, adamın açıklıktaki ışığa rağmen karanlık olan gri gözleri hipnotize olmuş gibi parmaklarının hareketini takip etti ve kadının karnı buna karşılık olarak gerildi. Parmakları onun üzerinde olabilirdi, onu soyuyor, ona dokunuyor, kemerinin kenarıyla oynuyor olabilirdi. Kadın yutkundu. O da aynı şeyi mi hayal ediyordu?

Çizmelerini tekmeleyerek pantolonunun önünü açtı. Adam kadının göbeğinin düzlemine ve şimdi görünen koyu renk saçlarına baktı. Boğazı düğümlendi.

Lanet olsun, onun bedeninden daha fazlasını arzuladığını ilan etmesi gerektiği düşünüldüğünde, tüm bunlar çok hızlı bir şekilde cinselliğe dönüşmüştü.

Suyun içine girip ona doğru yürümek, onu öpmek ve o anda onu almasını emretmek çok kolay olurdu.

Onu izleyişine bakılırsa, hayır demeyebilirdi.

Ama bunun bu konuyla ilgili olmaması gerekiyordu. Mürettebatla birlikte bu havuzda onlarca kez, geminin yanında bulunan yelken banyosunda ise yüzlerce kez daha yıkanmıştı. Her zaman masum, eğlenceli ve sadece bedenleri temizleme meselesiydi. Aptalca, bunun da aynı olacağını düşünmüştü.

Aralarındaki çekim ne kadar dayanılmaz olursa olsun, bu konuşmaya dayanmalıydı, bedenlere değil. Eğer o da aynı şeyi hissediyorsa, aynı şeyi istiyorsa, daha sonra birbirlerine istediklerini yapabilirlerdi ama o zamana kadar, kadın söylemesi gereken her şeyi söyleyene ve adam onunla birlikte olmak istediğine dair yüksek sesle *evet* diyene kadar ona dokunmayacaktı. Buna yemin etti.

Aynı sayfada olmaları gerekiyordu. *Evet* demesi gerekiyordu. Ve o zamana kadar ona dokunmayacaktı.

Yemin etsin ya da etmesin, kadın pantolonunu indirdiğinde adam dudağını ısırdı ve kanı kaynadı. Vahşi Av onu ele geçirecekti, bunu kolaylaştırmayacaktı.

Onu görmemek için gözlerini kapatarak bir ayağını pantolonundan çıkardı ve diğer ayağıyla pantolonunu, birbirine karışmış diğer giysileriyle birlikte tekmeleyerek uzaklaştırdı. Bu sayede birkaç sakın nefes alabildi. Çakıl taşları ve çamurlu kumdan oluşan hafif yokuştan aşağı inip suya girdiğinde, ona uzanma arzusuna karşı ellerini sıkmasına gerek kalmadı.

Su en azından yanan cildini serinletmek için bir şeyler yaptı.

Tüm bu süre boyunca onu izledi, ama kız baldırlarına, dizlerine, kalçalarına kadar suya girdiğinde, yüz ifadesine hakim oldu, *çoğunlukla* boş bir maske taktı ve ona alan açmak için geri çekildi. Su ona ulaştığında

Göğsüne, boynuna kadar içine daldı ve sıcak teri durulayınca iç çekti.

O da daha derin sulara durdu ve onu yansıtarak sadece başı, boynu ve omuzlarının üst kısmı görünene kadar battı. "Biliyor musun," dedi orantısız bir gülümsemeyle, "ben de tam seni düşünüyordum. Belki de seni ben çağırdım."

Homurdandı ve başını salladı. "Ben doğudaki o cinlerden biri değilim, biliyorsun."

Onun hakkında tam olarak *ne* düşünüyordu? Lordlar ve bayanlar, bir an için bile olsa bir zihin okuyucu olmak için neler vermezdi. Sormak güvenli gelmedi, bu yüzden kendini suya bıraktı.

Dünya maviydi ve dalgalanıyordu, ağırlıksızdı. Her nasılsa daha basitti. Nefesini yeterince uzun tutarsa burada kalabileceğine ve Knigh'le, duygularıyla, hiçbir şeyle uğraşmak zorunda kalmayacağına inanmak kolaydı.

Ama bu mümkün olsaydı ve sadece suyun yarattığı bir yanılsama olmasaydı bile, bu korkakça bir çıkış yolu olurdu. Ve o korkak değildi.

Böylece, saçlarını yüzünden süpürdü ve yüzeye çıktı.

Adamın uzattığı elinde bir kalıp sabun, bir adım ötede onu bekliyordu.

Dokunmak yok. Bu durumda söylemesi yapmasından daha kolaydı ama ciddiydi. Tenine en ufak bir temas olmadan ten rengi sabunu diğer eline kaydırmayı başardı.

Kokusu burun deliklerine değdi, derin ve odunsu, bir parça tatlılık, erkeksi ve sıcak. Demek her zaman koktuğu şey buydu ve şimdi kendini bu kokuya bulamak üzereydi. Günün geri kalanında onun kokusuyla işaretlenecekti. Harika. Eğer hayır derse...

"Bu ada," dedi, sabunu ellerinin arasında köpürtürken sesi biraz titreyerek, "Arawaké'de karaya ilk çıktığım yer." Sesinin oturması için güvenli bir konu.

Korkak.

"Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırarak açıklığı, havuzu, şelaleyi sanki yeniden görüyormuş gibi inceledi.

"Bu..." Kollarına sabun sürdü ve yutkundu; sanki bu, kalbinin boğazına kaçmış gibi hissetmesini ve özgürlüğe uçmaya çalışan bir kuş gibi çılgınca atmasını engelleyecekmiş gibi. "Bu benim..." Başını iki yana salladı. Kahretsin, buraya bu adaya ilk gelişi hakkında konuşmaya gelmemiştii. "Dün gece benimle *sadece bedenleri* istemediğini söylediğini hatırlıyor musun?"

Bir an sessizlik oldu, belki de konunun aniden değişmesine şaşırmıştı, sonra gözlerini kıstı ve çenesine dokundu. "Hmm, bu belli belirsiz tanıdık geliyor." Beynini yoklarmış gibi başını eğdi.

Öfkelendi ve ona ters ters baktı. "şimdi ben ciddi olmaya çalışırken şaka yapan sensin. *Gerçekten mi?*"

Ağız açılıp kapandı ve ifadesindeki mizah buharlaştı. "Oh, ciddi miydin? Özür dilerim." DeLacy'nin balo salonunda tanıştıklarında olduğu gibi, o büyüleyici tarzıyla yüzünü buruşturdu. Başının arkasını ovuştururken kolunun nemli derisi şişkin kaslarının üzerinde parlıyordu. "Ve dün gece için özür dilerim, sanırım yanlış anladım."

Onun konuşmasına izin vermek daha kolay olabilirdi, onu duygularını açıklamaktan kurtarabilirdi. Ama bu korkakça bir çıkış yoluıdu.

"Hayır, yanlış anlamışım." Başını iki yana salladı. "Kendimi açıkça ifade edemedim. O yüzden şimdi açık konuşayım." İçinden bir ürperti geçti ve tüyleri yeniden diken diken oldu. "*Kırlangıç*'ta söylediklerimde ciddiydim - aramızdaki sadece bedenler değil. Olamaz."

Yüzündeki buruşukluk derinleşti, gözlerinin etrafındaki deriyi kırıştırdığı için daha da çekici bir hal aldı. "Bu konuda fikrini değiştirdiğini sanıyordum, olanlardan sonra..."

"Var, birkaç şey hakkında." *Senin hakkında.* "Ama bu konuda değil." Sessiz kaldı.

Ba-DUM. Ba-DUM. Ba-DUM.

şelalenin akıntısına rağmen, o gümbür gümbür sesi sormaması bir mucizeydi. Kalbi göğsünden fırlamak üzereydi.

"Sadece bedenler değil," diye devam etti, "*senden* istediğim bu değil, seninle birlikte olmak."

Hareket etmedi. Konuşmadı. O muhteşem yüzünde en ufak bir tepki belirtisi yoktu.

Nefes verdi, sabunu göğsüne bastırdı ve onun bir adım önündeki suda bir noktaya baktı. "Haftalardır bununla mücadele ediyorum, kendime sürekli *sadece arkadaş* olmamız gerektiğini söylüyorum, çünkü duygularımla yüzleşemeyecek kadar korkaktım, onları sana ya da bir başkasına açmayı bırak.

"Ve kendime beni istemenin mümkün olmadığını söyledim, kariyerine, evine, toplumdaki yerine mal olduğum için bana kızgın olman gerekirken değil.

Dünya. Sizi siz yapan şey üniformanızken ondan vazgeçtiniz."

Şimdi bunu yüksek sesle söylediğinde, kulağa aşılmaz geliyordu. Görüş alanının kenarında, adam hareket etti.

"İstemeyebilirsin bile... Muhtemelen istemezsin, aslında..." Gevezelik ediyordu, evet ama çok uzun bir boşluk bırakırsa konuşabilirdi ve önce her şeyi anlatması gerekiyordu. "Ama ben seninle olmak istiyorum, Knigh. Sadece fiziksel olarak değil, ama..." Bir elini suyun yüzeyinde gezdirdi, dalgalar parmak uçlarında sürükleniyordu. "Bundan *daha fazlası*. Neye benzeyeceğini, ne olacağını bilmiyorum. Üzerinde çalışmam gereken şeyler olduğunu biliyorum - diğer insanların soruları ve yorumları fikri açıkçası beni korkutuyor... Kendi duygularımla başa çıkmanın yanı sıra bunlarla başa çıkmak ve sizinkileri düşünme ve koruma sorumluluğu..." Yüzünü buruşturarak başını salladı. "Ama... ne olabileceğini öğrenmek istiyorum. Ve daha iyisini yapmaya, *Morrigan*'da olduğumdan daha iyi *olmaya* çalışacağım."

Kelimeler, güverteden akan son su damlası gibi akıp gitti. Tek yapabildiği nefes almaktı. Aldı, verdi ve tekrar aldı.

Bunu yaparken, içinden sudan çok ama çok daha soğuk, korkunç bir farkındalık geçti. Onunla *sadece bedenleri* istemiyordu ve bunun daha fazlasını, bir ilişkiyi istediği anlamına geldiğini varsaymıştı. Ama tam tersini kastetmiş olabilirdi. Aynı cümle, seks istemediğini, sadece arkadaşlık istediğini söylüyor olabilirdi.

Ve işte buradaydı, bedeni, duyguları, *her şeyi* açığa çıkmıştı, bu aptalca konuşmayı yaptıktan sonra bu yorumun farkına yeni varıyordu.

Su çenesine değene kadar suyun içinde battı.

"Ama..." Yutkundu, başını salladı. "İstediğim şey bu, *istediğim* şey düşün... Ne istediğini bilmiyorum."

Sonunda, artık kelimeleri içinden attığına göre, ona bakabilirdi.

Yüzü artık o neredeyse boş maske değildi, ama ifadesinin çizgileri inceydi. Kaşlarının kalkıp birbirine yaklaştığı yerdeki hafif kırıklılık, sadece bir dokunuş. Çenesi sanki dudakları ayrılmak üzereymiş gibi gevşekti. Gözbebekleri artık onu soyunurken izlediği zamanki gibi arzuyla irileşmemişti ama bakışları onu takip ediyor, sanki bir işaret görebilecekmiş gibi yüzünde geziniyordu. Bir yalanın mı? Ya da belki de gerçeğinin tüm derinliğini. Belki de başka bir şey.

Düşünmek için zamana ihtiyacı olduğu için onu suçlayamazdı. Az önce ona karmakarışık ve dağınık bir sürü bilgi vermişti.

Neden bunları Perry'nin berrak verimliliğiyle açıklayamıyordu?

Uzun bir nefes aldı, sonra yutkundu. "Vee." Başını salladı ve bu, kadının içini ürpertti.

Hayır. *Hayır* diyordu. Onu istemiyordu.

Herhangi bir yanıt vermemek için dilini ısırды. Elbette hayır demeye hakkı vardı. Söyleyeceği her şeyi dinlemeyi ona borçluydu.

"I..." Başını tekrar salladı ve yaklaştı, bir kol mesafesinde durduğunda havuzun yüzeyinde dalgalanan dalgacıklar gönderdi. "Tek istediğim seni incitmemek."

Bu ne anlama geliyor?

Sanki konuşmak zor geliyormuş gibi yine ofladı. "Çünkü seni istiyorum."

Dayanılmaz olsa da, gülmek ya da belki ağlamak istese de kıpırdamadan durdu. Adam bir kol mesafesindeydi ama ona dokunmayacağına yemin etmişti. Eğer onu istiyorsa, belki de bu yakında ona ulaşacağı anlamına geliyordu. Zorlukla nefes alıyor, onun devam etmesini bekliyordu.

"Seni o kadar çok istiyorum ki bu beni korkutuyor." Kaşları biraz daha kırıştı ve o da anladı.

Kendisi de dehşete düşmemiş miydi? Evet, bu istekten korkmanın ne demek olduğunu çok iyi anlıyordu. Ancak çenesi suya değdiğinde başını salladığını fark etti.

Islak ellerini yüzünde gezdirdi. "Ve Vee," dedi, sesi çiğdi, "seni daha önce incittim, bu yüzden bu sadece korkuyu artırıyor. Ama dün gece, seni gönderdikten sonra, Is bana en büyük risklerin en büyük ödülleri getirdiğini söyledi, yani... belki de kendimize *sadece arkadaş* olmamız gerektiğini söylediğimiz tüm o nedenlerin bir önemi yoktur. Bence onlar sadece bahaneydi." Yüzü buruşurken kırışıklıklar daha da derinleşti. "Ama yine de dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyorum: Seni incitmek istemiyorum."

Seni incitmek istemiyorum -her kelimeyi büyük bir ciddiyetle, sanki kendi başına bir cümleymiş gibi söyledi.

Ama bu bir cevap değildi. Bir şüpheydi.

Bu soruyu onun üzerine atmıştı.

"Ben de seni incitmek istemiyorum." Kızın alnı, ona attığı bakışın yoğunluğuyla acıyordu. Mükemmel sözcükleri yoktu ama belki de bu bakış tüm bunları ne kadar kastettiğini anlatabilirdi. "Belki de bu yapmayacağımız anlamına geliyordur."

Ama bir noktada gidecekti. Acı kaçınılmazdı.

Nefes verdi ve hafifçe gülümsemeyi başardı. "Ya da belki... Perry geçenlerde bir şey söyledi ve aklıma takıldı. O daha iyi söyledi ama özü şu... Belki de biriyle birlikte olup da eninde sonunda bir şekilde incinmemek mümkün değildir ama bir ilişki, mutluluğun acıya değer olduğuna karar verdiğiniz anlamına gelir."

Kaşlarındaki çatıklık hafifledi ve düşünceli bir şekilde başını eğdi.

Tüyleri bir kez daha diken diken oldu ama söylemek zorundaydı. "Öyle olduğuna karar verdim. Bu... kaçınılmaz da olsa, seninle birlikte olmak acı çekmeye değer."

Göğsü ağrıyordu çünkü adamın yüzünde *ne* düşündüğüne dair hiçbir belirti yoktu.

Ya da belki de içi boş olduğu için ağrıyordu. Bu kelimeleri kendi içinden çıkarıp onun önüne sermişti ve şimdi ya onları kanlı bir posa haline getirene ya da onları toplayıp içine geri koyana kadar geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Arkasından şelale fişkıyordu. Omzunun üstündeki gri kayanın arasından hafif bir akıntı süzüldü ve birkaç metre ötedeki havuza karıştı.

Tek ses buydu, ondan cevap gelmedi.

"Knigh," diye nefes verdi ve ağrıyan kaşlarını ovuşturdu. "Her şeyi ortaya koydum. Ne istediğimi, senden ne istediğimi açıkladım. Geriye sadece cevap vermen kaldı. Çünkü her ne kadar seni öpmek için yanıp tutuşsam da" -yüzeyin altında, ellerini aralarındaki suda gezdirdi- "sana sarılmak, şu anda seni almak için, sen *evet* diyene kadar ve demedikçe sana dokunmamaya yemin ettim." Sesi kalınlaşmıştı; gözleri yanıyordu. Sesini çatlatan ya da gözyaşlarını dışarı iten şey *hayır* diyeceği korkusu değildi.

Tüm bunları söylüyordu. Duygularıyla bu kadar açık olmak. Kendini bu kadar çıplak bırakmak. Boğazı, içi, *kalbi*, hepsi hamdı.

Kaşları titredi ve belki de ağzının kenarı kalktı, ancak bunun mutlu bir gülümseme mi yoksa üzgün bir gülümseme mi olduğunu tahmin edemezdi. Ama ona bakışı şefkatliydi, sanki onun ne kadar acılı olduğunu görmüş gibiydi.

Bu ona boğazındaki düğümlemeye rağmen devam etme gücü verdi. "Bunun *Kırlangıç*'taki ya da ateşböceği mağarasındaki gibi olmasını istemiyorum. Fokurdayan bir şeye öylece teslim olmamızı istemiyorum. O mağarada sevişmekten başka bir şey yapmaya karar vermedik ve Yule'de aceleci, sarhoş, üzgün ve özlem içindeydik. Ama bu? *Bunun* bizim seçimimiz olmasını istiyorum. Verilmiş bir karar, boyun eğilmiş bir arzu değil." Göğsünün sıkılığına rağmen bir ciğer dolusu havayı içine çekti. "O yüzden bilmem gerek Knigh. Beni istiyor musun? Benimle birlikte *olmak* istiyor musun?"

R (N A R D

A kalp atışı geçti. Bir asır bile geçmiş olabilirdi. Ama sonra ağzında kesin bir gülümseme belirdi ve bir adımdan biraz daha fazla yaklaştı.

Nefesini tuttuğunda, açıklığın geri kalanı, şelale, suyun soğuk ya da havanın sıcak olması, hepsi, sadece onun her hareketini ve tepkisini bilene kadar kayboldu.

Rahatlamış gibi bir nefes verdi. Bu rahatlama sorduğu soru için miydi yoksa konuşmasını bitirdiği için mi?

Lütfen bir şey *söyler* mi?

Çenesi bir kez eğildi ve kadın ona baktı, gözlerini kırıştırdı, biraz daha baktı.

Bekle. Bu... bu bir baş sallama mıydı? Bu evet demekti. Bu şu anlama geliyordu... Nefesini bıraktı.

Onunla birlikte olmak istiyordu. Aralarındaki şeyin ne olduğunu keşfetmek, *birlikte* ne olabileceklerini öğrenmek için onun teklifini kabul ediyordu.

Tanrılara şükür suyun içindeydi, çünkü dizleri tutmuyordu. "Öyle mi?"

Gülümsemesi hınzır bir hal almıştı. Zalimce değil, ama daha önce yalnız olduklarında gördüğü gibi. Alaycı. Gözleri parlıyordu. Rakish.

Kanı önce soğuk, sonra sıcak, sonra tekrar soğuk aktı, sanki vücudu ne yapacağını bilemiyordu. Ne yaptı-?

"Seni istiyor *muyum*?" Tek kaşını kaldırdı. "*İşte bu* bir soru." Peki ya sesi? Sesi alçalmıştı, neredeyse bir mırıltıya dönüşmüştü.

"Sen... sen başını salladın. Cevabının bu olduğunu sanıyordum. Sen..." Başını salladı, boğazı çok sıkıydı. Başını sallamıştı ve evet demeye çok yakın görünüyordu. "Emin olduğunu bilmem gerek," diye mırıldandı, "karar verdin."

"Oh, cevabınızı alacaksınız. Ama sorunuzu tam olarak anlayıp anlamadığımı kontrol etmek istiyorum. Yanılmadığımı." Biraz daha yaklaştı ve eli sudan yükseldi, parıldayan damlacıklar düştü. "Yani seni zihinsel olarak isteyip istemediğimi mi soruyorsun?" -başparmağı şakağından aşağı inerken ciğerlerinin çalışması durdu, sonunda temas, sıcak ve özlenen, farkındalığında parlak bir ışık-"duygusal olarak" -elini indirdi ve parmak eklemlerinin arkasını köprücük kemiğinden kalbinin hemen üzerindeki bir noktaya, göğsünün şişmesinin başladığı yere kadar gezdirdi- "ve fiziksel olarak?" Eli avuç içi kalbinin üzerinde olacak şekilde döndü ve sonra aynı yoldan geri kaydı.

Ateşti. O ateşti ve onu ateşe vermişti.

Tüm yüklü bakışlara ve kıyafetsizliğe rağmen, bu açıklıkta ilk kez dokunuyorlardı ve bu onu bir geyik yavrusu gibi titretti. Zorlukla nefes alabiliyordu. Kesinlikle konuşamıyordu, sadece sorduğu şeyi onaylamak için başını sallıyordu, onun cevaplamasını istediği şey buydu.

Yüzündeki kötülük titredi, kayboldu ve yerine *Venatrix*'te yeniden bir araya geldiklerinde parlayan bir sıcaklık geldi. Göğsünün içinde, onun kadar parlak ve sıcak bir şey çiçek açmıştı. Bu baş sallama onun cevabı olmuştu. Peki neydi bu?

Bir saniye sonra, o parıltı geri döndü, kıvılcımlı ve çok hınzır. Lanetlenmiş.

Başını eğdi. "Ve ben olumlu cevap verene kadar bana dokunmayacağına yemin ettin öyle mi?"

Bir şekilde bu bir tuzaktı. Yine de yutkundu, başını salladı.

"Ama buna izin var mı?" Parmak uçlarını kızın köprücük kemiği boyunca gezdirirken kaşları kalktı ve soruyu yankıladı.

Tekrar başını salladı, görünüşe göre yapabildiği tek hareket buydu. En azından titremesi durmuştu.

Elini çekti. Soğuk, adamın artık olmadığı yere doğru ilerledi ve sanki görünmez ipler onu adamın parmaklarına bağlamış gibi neredeyse tökezleyerek ilerledi.

"Sana dokunmama izin veriyor musun?"

Verdiği tepki bunu ele vermedi mi? Çenesi suya dokundu, bir, iki kez.

Başını eğdi, birden ciddileşti. "Beni istediğin zaman durdurabilirsin. Tek kelime edersen dururum."

"Biliyorum," diye nefes aldı. O söylemeden önce de biliyordu. Şu anda her ne oluyorsa dizginler onun elindeydi ama sadece o izin verdiği için. Geri çekilebilir ya da ona hayır diyebilirdi ve bu her şeyin sonu olurdu. Her zaman güçle oynamışlar, birbirlerine güç vermişlerdi. Gelgitler gibi ileri geri, ileri geri.

Ama asla çalmadan. Asla talep etmedi. Fitz gibi değil.

Bu onların düzeninin bir parçasıydı. Ne yaptığını bilmemek onun dengesini bozmuştu ama şimdi uzun bir palamar halatıyla onu oyunlarına bağlamıştı, dalgayı sürebilirdi ve gelgitte sürüklenmeyecekti.

Uzun bir süre onu izledikten sonra, ciddiyeti ortaya çıktığı gibi aniden kayboldu. "Seninle saatlerce konuşmak istiyor muyum?" dedi yine hınzırca ve parıltılı bir sesle. Adam kızın bakışlarını tutarken ve parmaklarını kızın omzunun üst kısmında gezdirirken gözlerinde bir sıcaklık belirdi. "Dünyayı seninle paylaşmak istiyor muyum?" Baştan çıkarıcı mırıltı bu cümlede kayboldu, daha alçak ve kalın bir şeye, sanatsız bir şeye dönüştü.

Göğsündeki boşluk sadece dolmakla kalmadı, taşıdı da. Çünkü bu soruları soruyordu ama soruş şekli, konuşurken ona bakışı, her birinin cevabı *evetti*. Bu açıktı, beyaz saç çizgisi kadar barizdi. Sadece bunu yüksek sesle söylemek için acele etmek istemiyordu.

Beklemek tatlı bir işkence olsa da bunu yapabiliirdi.

"Sana burada dokunmak istiyor muyum?" Diğer eli de suyun altında ona katıldı ve kolundan yukarı doğru kaydı. "Sana dokunmak istiyor muyum?" Sadece bir parmak ucuyla, omzunun boynuna karıştığı yerde daireler çizerek ciğerlerindeki havayı çekip aldı ve içinden bir ürperti geçirdi. "Çok hoşuna gittiği için seni kıvrandıran ama aynı zamanda biraz da gıdıklayan yer mi?"

Onu tanıyordu. Söylemeden söylediği şey buydu.

Onu nasıl bu kadar iyi tanıyabilmişti? Düşmanlık ve arzu, ihanet ve zalimlik arasında bir yerde gerçekleşmiş olmalıydı. Birlikte çok zaman geçirmişlerdi. Bu süre içinde onu en ham haliyle görmüştü. Ve o kadar gözlemci, o kadar tetikteydi ki, elbette her ayrıntıyı not etmişti.

"Adını kulağına üflemek istiyor muyum?"- parmak ucunu kulağının kenarından aşağıya doğru işkence edercesine hafifçe gezdirdi ve küpesine ulaştığında gülümsedi

- "ve seni buradan öpeyim mi?" Aşağıya doğru bir çizgi çizdi ve kadının kalçalarının gerilmesine neden olan hassas bir noktayı sıyırdı.

Sanki kızın yüzündeki tepkiyi okumuş ve kendini tutmak zorunda kalmış gibi dudağını ısırdı. Uzun bir süre sonra tembel bir gülümsemeyle başını eğdi. "Seni boynunun çukurundan öpmek ister miyim?" - başparmağı oraya kayd - "tam orada, parıldayan ve teninden emmem için bana yalvaran bir su damlası var." Başparmağını ucunda ısıltılı bir damlacıkla uzaklaştırdı ve gözlerini onunkilerden ayırmadan yaladı.

Pembe dilin adamın başparmağını yaladığını görünce dudaklarından neredeyse iniltiye dönüşen bir iç çekiş döküldü. O dilin neler yapabileceğini çok iyi biliyordu. Etinin her santimi tüyleri diken diken olmuş, ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

O lanet yemini neden etmişti? Daha da kötüsü, bunu ona söylemişti. Yüksek sesle söylememiş olsa da cevabını vermişti ama... Ellerini iki yanında kenetledi. Ona dokunamazdı. *Dokunamazdı.*

"Hmm." Sanki onun tepkisini düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. "Şimdi, sana dokunmak istiyor muyum?" Parmak eklemlerinin arkası göğsünü sıyırdı ve meme ucunu sıkı bir tepe noktasına getirdi. Sonra, bu tepkiyi izlerken gülümsemesi genişledi, elini ters çevirdi ve başparmağını aynı hassas ucun üzerinde gezdirdi.

Artık sadece titremekle kalmıyor, adam meme ucunun etrafında yavaş daireler çizerken titriyordu. Bu adam... *Bu adam.* Bir zamanlar ondan biraz deneyimsizlik, hatta belki biraz masumiyet beklemişti. Onun iyi biri olduğunu biliyordu ama... açık sözlüydü. Bu kadar alaycı değil.

"Bunu ağzıma almak ve ben gözlerinin içine bakıp gülümserken biraz ısırmadan önce emmek ister miyim?" diye devam etti. Dudaklarını ısırdı ve kızın tam kalbine saplandı, parlak ve yakıcı, göğsünden bir ses çıkardı.

Ona bir sır vermek üzereymiş gibi başını eğdi. "Sanırım bunu yapmamı istiyorsun," diye fısıldadı. Su, başparmağının ucunu göğüs ucuna sertçe bastırmasına izin veriyordu ama yine de kaygan bir daire çizerek üzerinde kayıyordu.

Orada titreyen kelimeye karşı dilini ısırarak zorunda kaldı. *Lütfen.*

Bu yalvarmak olurdu. Yalvarmadı, ama tanrılar aşkına, onun için yalvarabilirdi. Ama hayır. Hayır, *lütfe*n. Özellikle de bu kelimeyi söylemesi diğerlerinin de peşi sıra dökülmesine neden olacakken. *Lütfe*n öp beni. *Isır* beni. *Al* beni. *Daha sert. Daha hızlı. Şimdi. Şimdi. Şimdi. Şimdi. Şimdi.*

"Bu göğsü avuçlamak ister miyim?" -konuşurken bunu yaptı, dikkati şimdi diğerindeydi, başparmağı daireler çizmeye devam ederken bile- "ve yoğurmak ve tam burayı çimdiklemek" - meme ucunu, onu sıkı ve zonklayıcı bırakarak- "seni ıslattığını bildiğim o şekilde?"

Yalvarsın ya da yalvarmasın, boğazına kadar suya batmamış olsaydı hemen o anda dizlerinin üzerine çökebilirdi. Eğer o sadece-

"Daha da güneye inmek istiyor muyum?" -parmakları kaburgalarının üzerinden beline doğru iniyordu- "ve her yerine dokunmak istiyor muyum?" - kalçalarına ve karnına- "adımı haykırana kadar ellerimin ulaşabildiği her santimi keşfetmek istiyor muyum?"

Nefesini tuttu, adamın yolu aşağıya, daha aşağıya devam ederken gerildi. O koyu renkli saçın kenarında durdu, çok yakındı ama yine de...

Hayal kırıklığı içinde ofladı.

Kurt gibi, hınzırca ve ahlaksızca sırttı ve o kadar yakınına eğildi ki başını çevirse şakağını öpecekti. "Ve," dedi, sözcükler kulağına ılık ılık geliyordu, "kendimi içine gömmek ve seni kollarımda tekrar tekrar parçalara ayırmak istiyor muyum?"

Ağırlığını su tutmasaydı, o soru, o söz üzerine düşebilirdi.

Göğsünün düzensiz bir şekilde inip kalkmasıyla, onun bakışlarıyla buluşacak kadar geri çekildi. Sırtışı gitmişti ve maske takmıyordu. Geriye kalan tek şey oydu, gri gözleri sulu ışıktaki parıldarken ciddiydi, ağzı şimdi nazik ve gerçek bir gülümsemeyle kıvrılıyordu, onunla oynamayı bitirmişti.

Dünyanın hiçbir yerinde ve tarihinin hiçbir saniyesinde, o anda aydınlanan yüzünden daha güzel bir görüntü olmamıştı.

Bu bir cevaptı. Açık, parlak ve harikulade.

Onunla aynı şeyi istiyordu. O da acıya katlanmaya değer bir mutluluk olduğunu düşünüyordu.

Yutkunurken boğazı daraldı. "Evet, Vee," dedi, sesi sertti, "Hepsini istiyorum. Her şeyini istiyorum."

Ve onu öptü.

Dudakları onunkilere değdikçe karıncalanıyordu, çünkü sadece dokunmak yeterli değildi; onun bir parçası olmak, onun da kendisinin bir parçası olmasını, mümkün olan her temas noktasında birleşmesini istiyordu. Dilleri çarpışıyor, birlikte kayıyor, ayrılıyor ve tekrar birleşiyordu. Elleri onun saçlarındaydı ve ayakları artık havuzun taşlı zemininde değildi, ancak herhangi bir parçasına hareket etmesini söylediğini hatırlamıyordu. Ama sonra, vücudu onun etrafında tamamen kendisine ait değildi.

Kolları, aralarında hiç boşluk kalmayana kadar ona dolandı ve deniz dışında hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

Nihayet. *Sonunda*. Birbirlerine uyum sağlamışlardı ve bu sefer bu bir karardı, karşılıklı arzuları tarafından yürütülen bir yıpratma savaşı değil.

Bu rahatlama dünyanın dengesini bozdu, baş döndürdü. Ya da belki de dünyayı düzeltti ve şu ana kadar dengesizdi.

Göğsünün sert düzlemleri göğüslerine değiyordu. Onu çevreleyen kollarının gücü. Güçlü kalçaları ikisini de dik tutuyordu. Vücudu herhangi bir liman duvarı kadar sağlam ve güven vericiydi.

Görünüşe göre bitmek bilmeyen, eziyetli sorularının etrafındaki dokunuşlar yeterli olmamıştı, çünkü Knigh'in elleri sanki kendisine onun tam şeklini hatırlatıyormuş gibi omuzlarında, sırtında, poposunda geziniyordu.

Yapabildiği tek şey ona sarılmak ve karşılık vermek, dilini onunkine değdirmek, ağzının çatısında gezdirmek, geri çekilmek ve onunkinin ağzına girmesine izin vermektir. Hiçbir şey onun tadından daha tatlı olmamıştı.

-Onun elinden yediği ananas gibi meyvemsi ve tazeydi.

Karnına doğru sertleşti, bu da sadece göbeğindeki zonklamayı daha da ısrarlı hale getirdi, arzu - *ihtiyaç* daha da sıcak yanıyordu. Etraflarında kayan havuzun tıslamaması ve buhar olup cızırdamaması bir mucizeydi.

Sonunda titreyerek onun yanaklarını kavradı ve nefesini geri alabilecek kadar uzaklaştı. Alnını onunkine bastırarak, gözleri hâlâ kapalı, nefes nefese kaldı. Adamın göğsü de onunkine çarptı. "Knigh." Yutkundu ve onun gri gözlerine baktı. "Seni çok özledim."

Geniş omuzlarında tüyleri diken diken oldu. "Buradayım," dedi, o kadar basit, o kadar çiğdi ki sesi, bedenini dolduran alçak bir gümbürtüydü.

Kadın bacaklarını adamın etrafına sarıp kendini onun sikine yaklaştırdığında, adam onun adı olabilecek bir iniltiyle onu sıktı. Bu sestten ve dokunuştan sonra tepeden tırnağa bir ürperti yayıldı.

Kaslarına tekrar hükmetmeye başladığında, adamın omuzlarına yapıştı ve kalçalarını döndürerek, sürtünmenin ısıyı aleve dönüştürdüğü uzunluğuna karşı topraklandı. Adamın sertliğinin tam girişine ve hassas sinir demetine karşı verdiği lezzetli his karşısında kısık bir çığlık atmak zorunda kaldı.

Etkilenmemiş değildi. Boynu kasıldı, kaskatı kesildi ve küfür etti. Nefes nefese kaldı, sonra durumun kontrolünü kaybettiğini fark eder gibi oldu ve kadının kalçalarını kavrayarak baskıyı hafifletti.

Ağzında yarım bir gülümseme, sanki onu azarlıyormuş gibi başını salladı. Bir eli karnından aşağı kayd, hareketi kadının üzerinde su dalgalanmasına neden oldu

Göğüsleri ve sırtındaki ışık hissi, parmaklarının aşağıya, daha aşağıya doğru yaptığı sert yolculukla yüce bir tezat oluşturarak teninde dans ediyordu.

Bacaklarının arasından ve tam ortasından geçtiklerinde nefesi kesildi. Ama içine değil. Sadece orada durdu, hafif basınç alay ediyordu, dayanılmazdı.

Burun delikleri genişledi, burnundan nefes verdi, teni çok sıcaktı, çok gergindi, sanki vücudu tüm bu hissi, tüm bu ağrıyan ihtiyacı kontrol edemiyordu.

Dişleri sırtarak parladı, kızın hayal kırıklığıyla eğleniyordu. "Peki bunu kaçırdın mı?" Biraz daha sert bastırdı, içeri girmekle tehdit ediyordu.

Verebileceği tek cevap bir inilti oldu.

İhtiyacı olan tek şey buydu - içeri dalarken sırtışı genişledi. "Yaptığını söyleyebilirim." Sesi boğuk çıkmıştı ve kelimeleri söylerken dudaklarını ısırarak zorunda kalmıştı. Yine de boğazının derinliklerinden bir ses kaçtı. "Ben de seni özledim. Seni hissetmeyi."

Diğer eliyle kıcını yoğururken, önce bir, sonra iki parmağıyla uzun ve yavaş bir hamle yaptı. Dokunuşu, ısrarcı ve karşı konulmaz bir şekilde kadının içine işliyor, içindeki ateşi neredeyse dayanılmaz bir zevke doğru körüklüyordu. Sırtını kontrol edemeyerek kamburlaştırdı ama daha fazlasını istiyordu. Onu içinde istiyordu, daha kalın, daha uzun, daha sert, onu başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar kendisine yaklaştırarak. Bunu söylemek için ağzını açtı ama...

Başparmağı da ona katıldı, incisinin etrafında dönerek bu baygın itişlere ayak uydurdu ve kelimeler onun tüketen dokunuşunda boğulurken dudaklarında öldü.

"Ve senin tadını özledim," diye mırıldandı, göğsü kabararak, "ama onu sonra alacağım." Bu söz onun içinde parladı, günahkâr ve lezzetliydi. "Şimdilik, benim için çözülmeni izlemek istiyorum."

Ve izledi, gözleri kapalıydı, tamamen perçinlenmişti, sanki şimdiye kadar gördüğü en harika manzaraydı.

Onun saygılı bakışları altında kendini Korsan Kraliçe gibi hissediyordu.

Bir kolunu kızın sırtının altına soktu ve onu daha yukarı kaldırdı. Bu manevrayla bile işkence ritminden tek bir ritim bile kaybetmedi. Başını eğdi, gözleri hâlâ onunkilerdeydi ve ağzını meme ucunun etrafında, tam da daha önce dokunduğu ve onunla alay ettiği yerde kapattı. Ancak o zaman içindeki hızını artırdı.

Yaktığı ateş ateşin ötesindeydi, duygunun *ötesindeydi, ötesinde... ötesindeydi.*

Ama onu orada tuttu, hiçliğe doğru patlamanın eşiğinde geziniyordu, hızı ve baskısı tam da ihtiyacı olan şeyden uzaktı.

Ve bunu çok iyi biliyordu.

Konuşmaya, ona anlatmaya, onu lanetlemeye çalıştı, ama bu sadece başka bir inilti olarak ortaya çıktı.

Gözleri kırıştı ve sanki *gülümsüyormuş* gibi ona doğru parladı - daha çok sırtıyordu ve emdi, sonra dilini o sıkı ucun üzerinde gezdirdi. Kadın kasıldı, her kasında kontrolünün tamamen dışında bir gerilim seğiriyordu.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldı.

Ağzıyla göğüslerini yağmalıyor, alev alev yanan bakışlarını onun üzerinde tutarak daha sert, daha derin, daha hızlı oynuyor, alevleri daha yükseğe, daha yükseğe, daha yükseğe çıkarıyordu.

Baş belasıydı. O bir piçti. Lanetlenmişti. O...

Sonra başını geriye doğru eğdi ve dişlerini kızın aşırı hassas meme ucunda gezdirip serbest bıraktı ve gülümsedi.

Tüm düşünceler yok oldu.

Sadece karanlık ve barut fıçısı patladıktan sonra geride kalanlar gibi kıvılcımlar vardı.

Sonra vücudunun titremesi, her bir kasının gerilmesi ve çığlıkları açıklığı doldurdu. Adam onu tutarken vücudu gevşedi, parmakları hâlâ hareket ediyor, şimdi daha yavaş olsa da okşamaya devam ediyordu.

Ve gözleri onun üzerinde, parlak, mutlu.

Albion'a yaptığı o korkunç yolculuktan ve korkunç okyanus geçişinden sonra Nassau'ya döndüğünde, bu onu aynı anda hem sert hem de rahatlatıcı bir şekilde etkilemişti: *ev*. Evindeydi.

Bu da aynıydı.

Göğsü dolunca onu kendine çekti ve öptü. Öpemediği onca zaman için öptü onu. Kendini kaybettiği tüm zamanlar için. Acımasız olduğu tüm zamanlar için. Ona kendisinin kırık parçalarını gösterdiği tüm zamanlar için. Onu rahatlatmak için sadece bir dokunuş sunabildiği tüm zamanlar için. Kaçırdığı pek çok fırsat, yanlış anlamalar ve yanlış kullanılan anlar için.

Bu öpücüklere, daha önce de söylediği gibi, onun her *şeyini* arzuluyormuşçasına karşılık verdi ve sonunda bir saç teli kadar uzaklaştı.

Adamın dudaklarına doğru iç çekti, içinde ve üzerinde sürdürdüğü, onu başka bir orgazmın kıyısında kaynatmaya devam eden ısrarlı dokunuş için bir inilti ile bağlanmıştı bu ses. Damarları parlak ve sıcak hissediyordu, neredeyse bir pınarın derinliklerine indiğinde olduğu gibi çatırdıyordu.

Zevkini yeniden inşa ederken vücudu titreyen kadın, adamın sakallı çenesine sokuldu ve yapamadıklarını el kol hareketleriyle anlatmaya çalıştı. Bu farklıydı. Bu bir bütündü, geçen sefer *Kırlangıç*'ta olduğu gibi parçalanmamıştı. Bu *onlardı* ve yine de yeniydi.

Çünkü *hissetmişti*. Onun için keşfedilmemiş bir şey hissetmişti.

Ağzının kenarında bir gülümseme, sanki biliyormuş gibi, sanki aynı şeyi hissediyormuş gibi burnunu onunkinin üzerinde gezdirdi.

Uzun, çok uzun bir süredir içinde bağlı olan düğüm gevşedi. Hâlâ oradaydı ama daha gevşekti. Ve bu, ona karşı titremesine neden oldu.

Ve bu titreme, sessiz, karşı konulmaz bir taleple sürmeye ve daireler çizmeye, daireler çizmeye ve sürmeye devam ettikçe daha da arttı.

Dudaklarından dökülen dualarla yatıştırılması gereken bir tanrıymış gibi, adını fısıldadığında ve boğazını öptüğünde, kesilmiş sakalının altındaki boynundaki kirli sakallar sıyrılıyordu.

Ve belki de bu ek his, ya da gevşeyen düğüm, ya da sadece bir kez doruğa ulaştıktan sonra aşırı duyarlı olmasıydı... Belki de hepsi birlikte zirvesini sonuncusunun küllerinden yükseltti. Onun için geldi, sert ve hızlı bir şekilde, onu yüce bir hiçliğe yakarken adını haykırdı.

Zar zor nefes alabiliyordu, ona sarıldı ve yeni bir farkındalığa göz kırptı. Adam onu iki kez parçalayıp tekrar bir araya getirmiş, kendi zevkini ertelemişti ve kadın onu o sınıra getirip uçuruma yuvarlamak için yanıp tutuşuyordu.

Bunu ağız ve diliyle de yapabiliirdi, bunu yaptığında kalçalarının inip kalkması hoşuna gidiyordu. Ama bu kez, çok ama çok uzun zamandır ilk kez, yüz yüze olmasını, ağzını onunkine dayayıp her tatlı, acılı ifadesini görebilmeyi istiyordu.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek onu öptü ve elini çekti. Adam onu aniden boşluğa bırakırken ürpermekten kendini alamadı. Ama bu sadece geçici olacaktı.

Onu tam dikkatine getirmek için birkaç vuruş yetti ve dokunuşları adamın ağzından onunkine doğru titreşen alçak bir inilti çıkarırken öpücüğe gülümsedi. Şimdi iki eliyle kalçalarını tutuyordu ve başparmağını ucunda gezdirerek onu okşayıp keşfettikçe, tutuşu daha da sıkılaştı.

Beklemekten nasıl olup da ölmediği onu aşırıyordu. İçinde zonkluyordu
-Ona yakın olmanın ötesinde, teninin sınırlarının ötesinde sahip olma ihtiyacı

Ona sahip olmak, onu tamamen sahiplenmek istiyordu ve *o* zevkin doruğuna çoktan ulaşmıştı.

Ve buna ihtiyacı vardı çünkü bu sadece zevkle ilgili değildi. Onunla, kendisiyle ve aralarındaki bu yeni şeyle ilgiliydi. Bunu vücutlarıyla mühürlemekle ilgiliydi. Bunu kutlamakla ilgiliydi. Dillerinin beceriksizce söylediği şeyi bedenlerinin söylemesiydi.

Kalçalarıyla kendini onun üzerine çekti, suyun ağırlığını tutmasına izin verdi, böylece yarım santim uzakta, dayanılmaz derecede yakın bekledi.

Göğsü, kendini zorlukla bir arada tutuyormuş gibi kabardı. Her nasılsa, kalçalarındaki kavrama aynı kaldı, şehvetle kararmış gözlerinin istediği gibi onu üzerine çekmedi.

Bir korsan olarak bile, Knigh Blackwood kontrollü bir adamdı.

Bu düşünce onu gülümsetti, başını salladı ve sert ucunu girişine yerleştirdi.

Kesik kesik aldığı nefesler dışında hâlâ hareket etmiyordu. Ama gözleri.

Erimiş çelik gibi kavruldular.

"Şimdi," diye emretti, boğuk bir sesle.

O sert göğsü bir kez daha inip kalktı ve çekti. Hızlı değil, ama ilk seferinde yaptığı kadar yavaş da değil -belki de beklemek onun kontrolü için bile çok fazlaydı.

Ve onunki de pek iyi durumda değildi. Bu emirle onun gücünü elinden almıştı ama adam içine doğru kayarken, vücudunun her santiminde ürpertiler dolaşüyor, nefesini kesiyordu.

Oh, Lordlar, bunun nasıl bir his olduğunu, onu nasıl doldurduğunu, ne kadar çok olduğunu unutmuştu. Daha işi bitmemişti bile.

Birkaç santim sonra, öyleydi. Orada durdular, havayı paylaştılar ve uzun uzun bakiştılar. *Bu*, özlemini duyduğu yakınlıktı ve sonrasında konuşacakları ve yarın birlikte uyanacakları zamandı. Hepsi. Her şeyiyle.

Ve onun her şeyi, normalde kükreyen bir alev olacak olan şeyi bankaya yatırmış gibi yanan gözlerindeydi. Böyle yakıcı bir potansiyel.

Bu, içinden bir ürperti daha geçirdi.

Dudaklarına tek ve tatlı bir öpücük kondurdu ve bir sonraki emrini vermeden önce gülümsedi: "Kendini tutma."

O cevap veremeden, kollarını boynunun arkasına doladı ve bunu ve kalçalarını kaldıraç olarak kullanarak onu boylu boyunca sürdü.

Gri gözlerinin derinliklerinde şaşkınlık parıldarken dudakları aralandı. Sonra parmakları kadının kalçalarına doğru seğırdi ve onu kendine doğru çekerek şunları ekledi

onun belirlediği ritme göre derinlik.

Derin, iç içe geçen bir öpücükle onun ağzını çaldı. Islak bedenleri birbirlerine doğru kayarken, kadın onu dayanabildiği kadar yavaş bir şekilde okşuyor, her bir darbeyi uzun ve kasıtlı bir şekilde yapıyordu, ta ki adam onun dokunuşu altında titreyene kadar.

Dudaklarına karşı fısıldadı. "Kendini tutma dedim."

Belki de beklediği ya da ihtiyaç duyduğu izin buydu, çünkü cümlesini bitirdiği anda, o derin öpücüğü ona geri çevirdi ve *kabardı*. Su sırtına çarptı ve hareket ettiklerini fark etmesi bir saniye sürdü. Havuzun içinde ilerliyor, bir eliyle başını tutuyor, saçlarını çekiyor, ağzını tamamen yağmalamak için ihtiyaç duyduğu pozisyonu bulana kadar ona açı veriyordu.

Bu saldırı karşısında nefes alamıyor, *düşünemiyor*, sadece kendini tekrar tekrar ona vurmaya devam edebiliyordu.

Şelalenin bir yan kolu üzerlerine püskürdü, bir saniyeliğine serin ve kaygan, onu kendine getirdi. Sonra sert taş sırtındaydı ve adam onu taşla doğru itti, her vuruş uzun ve sertti, tam merkezinde basınç oluşturunuyordu.

Bu. Bu. Bu.

Tamamen bir olmuşlardı. Kendisi mi ağlıyordu yoksa o mu ağlıyordu bilmiyordu, umurunda da değildi. Önemli olan tek şey buydu, oydu, onlardı.

Odaklanma yüzünün düzlemlerini katılaştırdı. Su damlacıkları teninde, saçlarında, şakağından, yanağından aşağı akan ve kırılmış sakalında kaybolan bir derede parlıyordu. Hiç bu kadar vahşi, bu kadar güzel, bu kadar canlı görünmemişti.

Kız kendisiyle şelalenin dik kayalık yüzü arasında sıkışmışken, adam kızın kalçasını ve başının arkasını bırakıp bileklerini yakaladı. Bir saniye sonra, bileklerini başının üzerinde, bir elinin parmaklarına dolamış, aşınmış pürüzsüz taşla sürüyordu.

En tatlı sürtünme, en derin erişim için kalçalarını eğmenin ötesine geçemiyordu ama bunu yaptı ve onun üzerinde bu güce sahip olmasına izin verdi.

İtme ve çekme, gelgit ve akış. Onun gelgitine teslim oldu. Şimdilik.

Bir elini serbest bıraktı, göğsünü avuçladı, meme ucunu daire içine aldı, öpüp sürerken yüzünü kavradı, öptü ve sürdü ve vücudunun her lifi zonklayan, kıvranan, paramparça olmaktan bir kıl genişliğinde ham zevkten başka bir şey olmadı.

Dışarı çekti, içeri daldı, tekrar, tekrar, tekrar, hareket daha acil, daha talepkârdı. Bileğindeki kavrama sıkı ve boynu

Bir çapa kablosu kadar sıkı bağlanmıştı. Vücudunun her yerinde daha da fazla gerilim yükseldi. Çok yakındı. Çok yakındı.

Adamın durmak bilmeyen temposu açık ağzından çığlıklar dökülmesine, başının dönmesine neden olurken bile açgözlü gözlerle adamdaki gelişmeyi izledi.

Onu görmek istiyordu, görmesi gerekiyordu, zevkin onu sıktığı anı. Kaşları birbirine kenetlenmişti, her nefesi öfkeli bir hayvan gibi onu yırtıyordu ve gözleri erimiş çelikten bir orman yangınına dönüşmüştü, tamamen çılgınca, tamamen tüketen ve tamamen ona sabitlenmişti.

Bu vahşilik onu tıpkı yukarıdaki nehrin şelalelere doğru akması gibi uçurumun kenarına savurdu ve parlak bir neşenin parıldayan parçalarına ayrıldı.

Orgazmın sonu hâlâ içini parçalıyorken bile gözlerini açmaya zorlayan tek şey saf kararlılıktı. Tam odaklanmayı başardığında, adamın gözleri yuvarlandı ve sonra sıkıca kapandı. Sert bir çığlık atarak ürperdi ve tamamlanmış bir şekilde nabızı atarak onun derinliklerinde işini bitirdi. Maske yok, kendini tutmak yok, sadece ayrılmış dudakları ve kaşlarının arasındaki gerginlik sonunda gevşeyen bir rahatlama ve şaşkınlığa dönüştü.

Yüce.

Ve çok yakın. Artık onu kol mesafesinde tutmak yok. Artık cazibesine direnmek yok. Artık onu itmek yok. Yakından da yakındı, onun bir parçasıydı.

Adam onun bileklerini serbest bırakıp göğüslerini birbirine çarparken hâlâ içinden titremeler geçiyordu. Bacakları gevşemişti, ellerinin nereye düştüğünü zar zor fark etti ama yüzünü adamın boynuyla omzu arasındaki kıvrıma gömdü ve onu içine çekti -tatlı ve odunsu, tarçınla baharatlanmış ve çok sıcak, çok *erkek*.

Onun omzunu, boğazını, dibindeki çukuru öptü ve "Knigh" diye mırıldandı. Sanki bu, birbirlerinin içinde kaybolurken geçici olarak terk ettikleri gerçek dünyaya bir bağmış gibi.

Ellerini kadının omuzlarında dolaştırarak dudaklarını kulağının altındaki noktaya götürdü ve orayı karıncalandırdı.

Geri çekildiğinde, yakıcı arzusunu bastırmak için kullandığı tüm kısıtlamalar yok olmuştu. Gri gözleri berrak ve parlaktı. Kızarmış yüzü rahattı, maskesizdi, ağzında tembel bir gülümseme vardı.

Ona kendini tutmamasını söylemişti ve Tanrılar aşkına, tutmamıştı. Diğer tüm zamanlarda, onun sadece bir parçası olmuşlardı-Knigh zapt edilmişti. ve

Gölmeye yakın bir sesle onun yanağını okşadı. Gerçekten de tam istediğı gibi her şeyini vermişti.

Ne sorumluluk ama. Ürperdi. Buna hazır olmak, buna layık olmak için çalışması gerekiyordu.

"Elin." Kaşlarını çattı ve kızın parmaklarını yakaladı. Sırtında kırmızı bir sıyrık vardı. Başının üzerindeki, bileklerini tuttuğı taşa baktı. "Üzgünüm, ben..."

"Sorun değil." Omuz silkti. "Halı yanığından biraz daha fazla."

"Seksin tehlikeleri. Bu kadar tehlikeli bir spor olduğunu kim bilebilirdi?" Bir kaşını kaldırdı. "Belki de artık yapmamalıyız. Ben yapamam-"

"Bunun şakasını bile yapma," diye hırladı. "Seni daha yeni geri aldım."

Kıkırdadı ve onun parmak eklemlerini öptü. "Öptün. Ama bu ilginç yaralanma hakkında soru sormak istediğinden emin değilim. İzin verin." O altın parıltı aralarındaki havayı ısıtırken avucuyla sıyrığı kapattı.

Güneş ışığı. Teninde saf, parlak güneş ışığı, çimlerin üzerinde uzanmak kadar zevkli, gevşek bacaklı, kapalı göz kapaklarında gün ışığı. Bir başka titreme onu adamın etrafında gerdi ve bir an için başını döndürerek soluk soluğa kalmasına neden oldu. Adamın boğazından kısık bir ses yükseldi, kadının gerginliğinden mi yoksa aynı zevki hissettiğinden mi, bilemiyordu.

Ancak onun yeteneğinde bundan daha fazlası vardı ve dişlerini sıkarak acıya hazır bir şekilde kendini geri çekti...

Ama hiç gelmedi.

Adam elini çektiğinde kırmızı iz kaybolmuştu ve kadın kaşlarını çatarak pürüzsüz deriden adama baktı. "Acımadı." Tam tersine, o zevk...

Islak omuzları yükselip alçalırken parlıyordu. "Hayır, bu kadar küçük bir yara için genellikle iyileşmez." Yaptığı işi kontrol ediyormuş gibi başparmağını bronz teninde gezdirdi. En ufak bir yara izi bile yoktu; ne solgunluk ne de kızarıklık. Hiçbir şey yoktu.

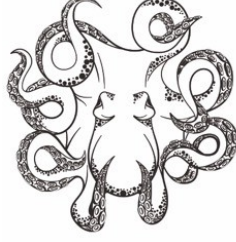
"Hiç seks sırasında birini iyileştirdiniz mi?"

Kaşları havaya kalktı. "Tabii ki hayır. Eğer birini iyileştiriyorsam, bu genellikle oldukça ciddi bir durumdur."

"Ama her zaman değil." İyileşmiş parmak eklemlerini esnetti ve parmaklarını adamın boynunun arkasına, gür saçlarının arasına kaydırđı. Yeteneğinin hafif bir dozu sonrasında böyle bir etki yarattıysa, *sırasında* ne yapabilirdi?

Gözlerini kısarak, sanki kendisi de aynı şeyi merak ediyormuş gibi ona düşünceli bir bakış attı. Ondan uzaklaşmadan önce bir öpücük daha verdi, uzun sürmeyeceği gerçeğiyle boşluğu hafıfledi. Knigh'i ve onları tanıdığım kadarıyla, açıklıktan ayrılmadan önce bunu tekrar yapacaklardı.

Bir eliyle onu kendine doğru tutarak kayadan uzaklaştı ve daha sığ sulara doğru yürüdü.

W

Su arkalarında dalgalanırken, Knigh onun kollarındaki güven verici ağırlığına hayret etti. O buradaydı. Kız onun kızıydı. Ve onu öyle bir dürüstlikle, öyle bir çiğlikle istemişti ki

hala onu sarsıyordu.

Yani kendini tamamen ona vermişti.

Ona kendini tutmamasını söylediğinde, bu onu öylesine etkisiz hale getirmişti ki, o anda içine boşalmamak için tüm iradesini kullanması gerekmişti. Ama kendine hâkim olmuş ve ikinci emrinde onun için serbest kalmıştı.

Gece yuvarlanıp ranzayı boş bulmak için uzandığı onca zaman. Vane onu aldığı anda ve Mercia ona sarıldığında yaşadığı tüm o çaresizlik ve korku. Her vahşi istek, her ağrıyan ihtiyaç, ona sarılmayı, onu öpmeyi, onu almayı arzuladığı her an...

Her şeyi serbest bırakmıştı. Ve karşı konulmaz, kör edici bir yoğunlukla kabarak onu sona erdirdiği anda, bu yüzden ölebileceğini düşünmüştü.

Hayatında hiçbir şey bu kadar güçlü olmamıştı.

Bu onu sersemletmişti ve şimdi bile görüş alanının kenarındaki dünya yavaşça dönüyordu.

Suda ilerlerken boğazını, boynunu, omuzlarını ve göğsünü öptü, etinde, ruhunda küçük çatırtı izleri bıraktı. Ona ait olduğunu söyleyen bir damga.

Memnuniyetle öyleydi.

Havuzdan çıktıklarında su üzerlerinden tabakalar halinde akıyordu, kızın bacakları hâlâ adamın ortasına dolanmıştı, ta ki adam onu kumlu çamurun üzerine bırakıp yanına yığılana kadar.

Eğimli kumsalda uzanıyordu, uzun bacaklı, kıvrak kasları ve kışkırtıcı kıvrımlarıyla. Her santimi nemle parlıyordu, sanki gecenin içinde ışıldayan bir peri yaratığıydı. Elini bronz teninde gezdirmekten, o ışıltılı su damlacıklarını toplamaktan, onları karnına, göğüs kafesine, küçük bir havuz oluşturdıkları boğazının çukuruna kadar planlamaktan kendini alamadı. Kız onun ilerleyişini izliyordu ve adam onun için hareketsiz durduğunu nefeslerinin ne kadar sık olduğundan anlayabiliyordu.

Kasları bir kez olsun gevşeyince parmağını o küçük su birikintisine daldırdı ve gülümsedi.

Ona yan gözle baktı ve sırttı. "Şimdiden yoruldun mu?"

"Hayır." Parmağındaki suyu kızın yüzüne çarptı ve kızın irkilmesine neden oldu. "Sadece dünya hala dönüyor."

"Bir de bana sor." Gözlerini kapatmadan önce yanağındaki suyu sildi.

Demek ki bu durumdan etkilenen tek kişi o değildi. Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle sırt üstü dönerek onu yanına aldı ve alınına bir öpücük kondurdu.

"Dünyaya kendini düzeltmesi için biraz zaman verelim." Gerçi vücudunun tamamını ona yaslamış, kolunu beline dolamış, başını göğsüne yaslamış ve şimdi de parmaklarıyla göbeğinde boş desenler çizerken zaten oldukça doğru hissettiriyordu. Dünyadan bahsetmişken... "Diğerleri ne düşünecek merak ediyorum."

Kadının yüzü ona doğru döndüğünde yüzünde bir buruşukluk vardı. "Bu konuda... Onlara hemen söylemesek sorun olur mu?"

"Vee." Kaşlarını alaycı bir tavırla kaldırdı. "Benden utanıyor musun?"

Alay etti, bu hareket göğüslerini adamın göğüs kafesinin yan tarafına bastırdı. "Saçmalama." Sanki bir hak iddia ediyormuş gibi kalçasını onunkinin üzerine attı. "Ben sadece..." Kaşlarının arasında oluşan kırıksıklık, daha önce duygularını döktüğü zaman olduğu gibi çiğ ve savunmasızdı. "Bu... çok fazla. Şu anda bile kalbim..." Bir elini onunkinin üzerine koydu ve çok hızlı bir vuruş yaptı. "Buna alışmam gerekiyor ve başkalarının tepkileriyle de uğraşmak zorunda kalmazsam daha kolay olacak. Ben uğraşmak istiyorum-"

"Her seferinde bir şeyle."

Vücudu sanki tutuyormuş gibi bir nefesle gevşedi. "Aynen öyle."

Çok mantıklıydı. Burası keşfedilmemiş bir bölgeydi. Ne olduklarını ve ne olabileceklerini keşfetmeleri gerekiyordu.

Doğru hissettiriyordu, evet, ama bu her saniye saf bir keyif olduğu anlamına gelmiyordu. Onu en iyi ve en kötü haliyle tanıyordu ve yine de buradaydı. Göğsünde heyecan verici ve parlak bir his vardı. Ama belki biraz da korkutucuydu.

Daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmemişti. Hoşlandığı ve aşık olduğu kişiler olmuştu ama hiçbiri bu yoğunlukta değildi. Vee'ye hiç aşık olmadığını söylediğinde yalan söylememişti.

Kalp atışları tekledi.

Bunun onun için kolay olacağını düşünecek kadar aptal değildi. Yıllarını Evered'in ölümünden sonra ördüğü duvarların ardında yaşayarak geçirmiş, *Morrigan*'da kendi deyimiyle *yumuşak duyguları* hissetmediği gibi muhteşem bir yalan söylemişti.

Ayrıca, FitzRoy'la ilişkisinin sadece fiziksel olduğunu iddia etmiş olabilirdi ama bu ilişki birkaç yıl sürmüştü ve Evered öldüğünde FitzRoy yanındaydı. Kendi yöntemiyle, onun geçmişi geride bırakmasına yardımcı olmuştu. Adamın düşüncesi Knigh'in parmaklarının onu boğazlamak için kaşınmasına neden olsa bile bunu kabul edebilirdi. İlişkinin bir anlamı olmalıydı. Onun *ihanetinin* de bir anlamı olmalıydı.

Kadın hâlâ onu izliyordu, yüzündeki o kırıksıklıkla... Adam ona güven verici bir gülümseme verdi ve sırtına doladığı koluyla onu sıktı.

Elbette mürettebatın geri kalanının baskısı olmadan uyum sağlamak için zamana ihtiyacı vardı. Belki de en çok arkadaşlarının. Wynn ve Effie öğrendikleri anda düğünlerini planlamaya başlayacaklardı. Perry'nin bakışları ve soruları iyi niyetliydi ama Vee'yi hazır olduğundan daha fazla zorlama riski vardı. Lizzy bir dahaki sefere birlikte çalıştıklarında onu sorguya çekecekti. Muhtemelen bitkilerin ve lapaların envanterini çıkarmak için yardıma ihtiyacı olduğu gibi bir bahane uyduracaktı ama onu yalnız yakaladığı anda bu tam bir sorgulamaya dönüşecekti.

Saba'ya gelince, bu onun tahmin edemeyeceği bir tepkiydi. Birkaç gün önce olsa hiç şüphesi olmazdı. Vee için mutlu olacağını ve onunla alay edeceğini söylerdi. Ama dün gece garip davranmıştı. İçinde büyüdüğü katı aristokrat toplumla karşılaştırıldığında korsanların ne kadar fiziksel olma eğiliminde olduğunu ve tümüyle erkeklerden oluşan deniz yaşamının aksine cinsiyetlerin kolaylıkla karıştığını düşününce, arkadaşlık ve flört arasındaki çizginin nerede olduğunu tam olarak bilmekte zorlanıyordu. Ama göğsüne dokunma ve başını ona doğru eğme şekli. Bu çizgiyi aşmış olabilirdi.

Sonra Aedan vardı.

Ama burada değillerdi. Vee buradaydı. Hâlâ göğsünde duran parmaklarını tuttu ve dudaklarına götürdü. "Bu çok mantıklı. İstedğin kadar zaman ayırabilirsin." Önemli olan ona sahip olmak, *buna* sahip olmaktı. Onu tekrar kendine yaklaştırdı ve Vee göğsünde, kaburgalarında, karnında o tembel spiralleri izlemeye devam ederken dudaklarını Vee'nin alnında gezdirdi.

Omuzlarında hâlâ bir ağırlık varmış gibi bir sertlik vardı. Belki de tüm bunlar çok ciddiye, çok ağırdı.

"Yani." Yüzünü korumasız bir sırtışın kaplamasına izin verdi. "Gizlilik kesinlikle benden utandığın için *değil mi?*"

Sarsıldı ve ona baktı ama yüz ifadesini görünce gözlerini kıstı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Bir omzunu silkti ve sırtışını bir gülümsemeye dönüştürdü. "Elbette öyleyim -"Bundan nasıl utanırsın?" Kaşlarını kaldırarak kumun üzerine yayılmış, yarısı onun altında olan vücudunu gösterdi.

Ona bakmanın kabalık olduğunu söylemeden çok önce, onun kendisini izlediğini hissetmişti. Hâlâ bir korsan avcısı, bir düşman olduğu zamanlarda bile, gördüklerinden hoşlandığını asla saklamamıştı, özellikle de bugün. Döndüğünde ve bakışları üzerinde gezindiğinde, bunun her saniyesini sevmiş, bunun sadece bir bakış değil, etini keşfeden, okşayan elleri ve ağzı olduğunu hayal etmişti.

Kadın homurdandı ve adam güçlkle bastırdığı kahkahasıyla sarsıldı.

Başını sallarken gözbebeklerinin etrafındaki beyazlar görünüyordu. "Vay canına." Bacağını daha da uzattı ve ellerini göğsünde birleştirerek adamın üzerine oturdu. Sinir bozucu bir şekilde, ağırlığını dizlerinin üzerinde tuttu ve kendini şimdi canlanmak için seğiren horozunun üzerinde tuttu. "Daha da mı küstahlaştın?"

"Eğer yaptıysam, bu senin hatan." Ellerin dizlerine, kalçalarına giden yolu bulması için beyninden talimat almasına gerek yoktu. Bir parmağı, kalçasından başlayıp kalçasının yan tarafına kadar dövmesinin çizgileri boyunca ilerledi.

"Bunu nasıl anladın?"

"Kendime daha fazla inanmamı sağlamak için bu kadar çok çalışan sendin, bunun hiçbir yan etkisi olmadan geleceğini düşünmedin, değil mi?" Onun yardımını ve kendisine olan inancını ne kadar takdir ettiğini göstermek için sırtması hafifledi. Ama bu çok ciddiye ve o da

Ortamı yumuşattı, bu yüzden birkaç saniye sonra sırtışının tüm gücüyle geri dönmesine izin verdi. "Şey, bu ve haftalardır bana bakış şeklin."

İfadesi hesaplamayla daralırken dudaklarını büzdü. "Gerçekten mi? Bir bakış *bunu* nasıl ortaya çıkarır?"

Kalçalarını aşağı çekmeden önce ukala bir tavırla çenesini kaldırdı.

Gözlerindeki parıltı bunu beklemediğini gösteriyordu ve hiç direnmedi, böylece onun üzerine indi, kaygan merkezi onun uzunluğunun üzerinde duruyordu. "Korsan Kraliçe'nin seni yutmak ister gibi bakması her erkeği kibrin doruğuna çıkarmaya yeter." Her şeyi hafif ve alaycı bir şekilde söylemeye çalıştı ama kadının kalçalarının gerilmesini ve üzerine bu kadar kolay düşmesini engellemesini bekliyordu ve kadının o sıcak çizgisi sesine sert bir kenar getirdi.

"Seni yutmak, ha?" Bir kaşını kaldırdı ve kurt gibi sırıttı. "Şimdi sen söyleyince..."

Geriye doğru kaydı, öpücüklerini ve dilinin uzun dalgalarını vücuduna serpiştirdi, sadece meme ucunu emmek ve dilini üzerinde gezdirmek için durdu, ona zevk çatırtıları gönderdi. Sonunda onu ağzına aldığı anda bir avuç kumu kavradı. Dudaklarının sikişinin etrafındaki görüntüsü neredeyse onu yok etmek için yeterliydi, ama dişlerini sıktı ve sevgili hayatı için tutundu.

Bir süre sonra, onu çekip sırtına bastırdığında, nihayet kendi tadını almıştı - hatırladığından bile daha tatlı

-ve bacaklarının arasına diz çöküp onu kumda kendine çektikten ve öncekinden çok daha nazikçe aldıktan sonra... Tüm bunlardan sonra, suda yüzdüler ve oynadılar, çamurlu kumdan ve seksten arındılar, ama dokunmaya karşı koyamadılar. Yanağına ya da omzuna bir öpücük. Omuzlarına tırmanıyor ve onu havuzda taşımalarını istiyordu. Tekrar onun kollarına girene kadar elini çekiştirmek. Sırt üstü yüzerlerken parmak uçlarının birbirine değmesi, gökyüzüne bakıp konuşmaları ve sonra sessizliğe gömülmeleri.

Ve daha da geç bir saatte, çantalarında getirdikleri erzakları yemelerine rağmen mideleri guruldarken, kendilerini toplayıp giyindiler ve ormanda meyve toplayarak ilerlediler. Çok konuştular, çok güldüler, onun söyleyebileceğinden çok daha fazla öpüştüler ve bir şekilde bir kez daha seviştiler, bu sefer bir tarçın ağacına karşı, birbirlerinde ve ezilmiş kabuğunun baharatlı kokusunda kendilerini kaybettiler.

Sonunda, kampa yaklaştıklarında ormandan iş ve sesler geliyordu; adamın kolu kadının omuzlarında, kadının ki de adamın kindeydi

Bel. İç çekmekten ve Vee'yi biraz daha yaklaştırmaktan kendini alamadı çünkü bu sesler tek bir anlama geliyordu. Mutluluk dolu öğleden sonraları sona ermişti. Güneş bile aynı fikirdeydi, gökyüzünde alçalmış, akşama doğru batıyordu.

Ağaçların kenarına vardıklarında, arkadaştan öte bir şey değilmiş gibi davranmaları gerekecekti. Ana tepeden onun olduğunu haykırma arzusunu bastırmak zorundaydı. Yine de onu bir öpücük için daha kendine çekebilirdi ve zaten bu gece daha iyi olduğu için onun çadırına gizlice gireceğini söylemişti.

İleride bir şey hışırdadı.

Vee sanki kendi şimşeklerinden biriyle çarpılmış gibi adamın elinden kurtuldu.

Omuzları çöktü, sanki bu onun eksikliğini giderecekmiş gibi kollarını kavuşturdu.

İleride, Saba köşeyi döndü, kolları yakacak odunla doluydu. Adımlarının ortasında durdu, kaşları şaşkınlıkla parladıktan sonra gülümsemesi yerine yerleşti. Ama ikisini de izlerken ifadesi sertleşti.

"Saba," dedi Vee fazla parlak bir gülümsemeyle, "meşguldün, ha? Yardım edeyim." Çalılıkların arasına dalıp dal ve budak toplamaya başladı.

Saba başını eğerek ona sorgulayıcı bir bakış fırlattı.

"Annemin ve kız kardeşimin yanına dönsem iyi olacak." Başını öne eğdi. "İkinizle de sonra görüşürüz."

"Evet." Vee o geçerken başını kaldırdı ve gereğinden uzun bir süre göz teması kurdu.

"Sonra görüşürüz, Knigh," dedi Saba, kalın, koyu kirpiklerinin altından onu izlerken ağzının kıvrımında kedimsi bir şey vardı.

Tekrar başını salladı ve yüzündeki buruşukluğu bastırarak sahil kampına doğru yürüdü. "Siz ikiniz bütün gün neredeydiniz?" Saba'nın sesi onun peşinden sürüklendi. "Oh, sanırım o yüzmeye gitti ve ben de, bilirsin, etrafta dolaşıyordum,

yiyecek aramak falan," diye yanıtladı Vee. "Sadece yolda birbirimize rastladık..."

Gerisini duyamayacak kadar uzaktaydı ama Saba'nın ses tonunda bir şeylerin ucunu yakalamıştı. Ayrılırken ona bakma şekli, dün gece ona dokunma şekli. Bu flört olmalıydı. İlk kez de değildi.

Bir de Hewanorra'da Vee'ye attığı o garip meydan okuma vardı, içinde meydan okuyan bir şey vardı.

Düz sırtı bir parça çöktü. İçinden bir ses bunun Saba'nın onunla son flört edişini olmadığını söylüyordu. Şimdiye kadar onu kibarca başından savmayı başarmıştı ama ilgilenmediğini anlamadıysa ve Vee'yle birlikte olduğunu açıklayarak onu başından savamazsa...

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve yüzünü buruşturdu. Eğer onu geri çevirmenin hem ilgisizliğine şüphe bırakmayacak hem de arkadaşlıklarına zarar vermeyecek kadar nazik bir yolunu bulamazsa işler garipleşecekti.

İleride Billy, annesi ve Is ile birlikte bir tür salon olarak kullandıkları branda barınağın altında oturuyordu. İçini çekti ve omuzlarını dikleştirdi. Şimdi kız kardeşiyle yüzleşmek zorundaydı ve sırlarının, çok iyi anlıyor gibi görüldüğü o dilde yüzünün her yerine yazılmamış olmasını umuyordu.

En azından sadece bir süreliğine gizli kalacaktı. Sadece Vee bu fikre alışana kadar.

Kalbi bir an durdu. O ve Vee. Aslında birlikteydiler. Ve gerçek bir şeyde, *sadece bedenlerden* ibaret olmayan bir şeyde, hatta belki de ciddi bir şeyde.

Derme atma salona yaklaşırken yüzüne yayılan gülümsemeyi bastırmaya bile çalışmadı. Kız kardeşi kaçınılmaz olarak sorduğunda bir bahane bulması gerekecekti ama buna değecekti - hayatta böyle gülümsemek için çok az neden vardı ve bunu en iyi şekilde değerlendirecekti.

Henüz ana tepeden öttürememiş olsa bile.

L A D V) S A B (L V) L L) (R S

O Sonraki dört gün boyunca *Swallow*'daki onarımlar şekillenirken Vice, Barnacle ve yavru kedilere bakmak da dahil olmak üzere görevleri arasında Knigh ile gizlice kaçmak için her fırsatı değerlendirdi hem de Copper Drake üzerinde çalışıyorlardı. Bir sabah, kıyıdan çok uzakta olmayan bir mercan resifinin bulunduğu küçük, تنها bir plaja doğru yürüyüşe çıktılar. Başka bir gün, havuzlarına geri döndüler.

İlişkileri bir sır olmasına rağmen Perry biliyordu. Bir bakışta durumu anlıyor gibi görüldüğünde ondan bir şey saklamak neredeyse imkansızdı. İlk kez, Vice bir kucak dolusu odunla Saba'nın yanında ormandan çıktığında, ona bir bakış atmış ve kaşlarını soru sorar gibi kaldırmıştı. Vice başını sallamış ve Perry de gülümsemişti.

Belki de *Morrigan*'ı çok çabuk dürtmekten ders almıştı, çünkü başka bir şey sormadı ve Vice ile Knigh'i sinsilikleriyle baş başa bıraktı.

Swallow tekrar yelken açmaya hazır olduğunda ve kamptan ayrıldıklarında, Vice sahilde onunla omuz omuza durdu, eklemlerinin arkası sanki bir kazaymış gibi sürtünüyordu. Tekneler son teçhizatı ve korsanları kendi gemilerine taşıırken Billy, Knigh'in ailesinin şimdilik evinde güvende olacağını açıkladı ve Leydi Villiers'a kazanan bir gülümseme fırlattı.

Knigh'nin annesi, bakışları Vice'a geçmeden önce başını salladı. Bu onun dişlerini kenetledi.

Leydi Villiers, Avise Ferrers hakkında hiçbir şey söylememiş, Vice'a bir düzineden fazla bir şey söylememişti ama *bakmaya* devam etti. Tanıdığı küçük kıza olan benzerliği görmüş müydü? Değişen gözleri

Renk genellikle sabit olduğu için çoğu insanı şaşırtmaya meyilliydi ama yine de aynı sivri çeneye ve koyu renk saçlara sahipti ve gözleri farklı bir renkte olsa da yine aynı şekilde sahipti. Knigh onu tanımamıştı ama belki annesi baktıkça tanıyabilirdi.

Billy devam etti ve Leydi Villiers'a kızıyla kendisine iyi bakılacağına dair söz verdi.

"Teşekkür ederim." Knigh onun omzunu sıktı. "Kendimi sana daha da borçlu hissediyorum."

"Zerre kadar değil. Sadece yardım edebildiğim için mutluyum." Billy'nin açık gülümsemesi ve yuvarlak gözleri karşısında Vice buna inandı.

"Hazırız Kaptan," diye arkasından seslendi Lyr. Knigh'in onu gece denizinden çekip çıkarmasının üzerinden sadece aylar geçmişti ama Vice bu kısa sürede boyunun uzadığından emindi. Ona ve Knigh'e utangaç bakışlar fırlattı ve kabataslak bir selam verdi, alışkanlıktan mı yoksa Knigh teknik olarak hâlâ bir vikont olduğu için mi, bilemiyordu.

"Güzel. Doğru." Billy'nin kaşları birbirine çatıldı. "Leydi Isabel nerede?"

Knigh'in arama yapmasına bile gerek kalmadı, başıyla sahilin hafif eğimini işaret etti. "Görünüşe bakılırsa baş belalarından ipuçları alıyorum."

Ah, evet, zarif mavi bir şapkanın altında, ormanın kenarında güneşten korunmuş bir sarı saç parıltısı. Wynn ve Effie ile derin bir sohbete dalmış olan Is başını salladı.

Vice onun sırtının küçük kısmına dokundu. "Ben onu getiririm." En azından bu onu annesinin bakışlarından kurtaracaktı.

Wynn onu gördü ve Effie'yle birlikte Isabel'i kucaklayarak uğurlamadan önce el salladı. Görünüşe göre Knigh korsanlarla arkadaş olmayı umursamayan tek Villiers kardeşi değildi.

Vice onlara ulaşmadan önce Isabel kız kardeşleri bırakıp yaklaştı. O mavi gözler üzerine çevrildiğinde, ensesinde bir karıncalanma hissetti.

"Leydi Isabel," dedi sert bir gülümsemeyle, "sizi kaçırdığım için üzgünüm ama-"

"Gitmeye hazırız. Evet, anladım." Isabel karşılığında gülümsedi, görünüşe göre rahattı ama başı hiç de kolay olmayan bir şekilde eğildi. "Seni ilk kez yalnız yakaladığıma inanabiliyor musun?"

"Öyle mi?" Vice, sanki şimdiye kadar fark etmemiş gibi sözlerinin arasından bir kahkaha dalgasını zorla geçirdi. Sanki bu kampı paylaştıkları süre boyunca genç bayan ve annesinden kaçmamış gibi.

Knigh, Billy ve Leydi Villiers'in beklediği tekneye doğru gitmek için döndü ama Isabel'in ayakları kumda sabit kaldı.

"Demek ağabeyimin aklından çıkaramadığı kadın sensin."

Vice durdu, yutkundu, sonra sanki kardeşini *tanımıyormuş* gibi Isabel'e kaşlarını kaldırdı. Oh, Tanrım. Knigh ne *demmişti*?

Isabel'in gök mavisi gözleri onu inceliyordu, hiçbir şeyi kaçırmıyor gibi görünen keskin ve Vice yanlış bir hareket yaparsa derinden kesebilecek kadar keskin. "Geçen yılın sonunda ziyarete geldiğinde bana senden bahsetmişti. Ona verdiğin o küçük kabuktan ellerini çekememişti. Duruşmanı ve cezayı düşünmek onu tüketmişti. Sanki kardeşim değil de bir hayalet bizi ziyaret etmiş gibiydi."

Şimdi Vice'ın kaşları gerçek bir şaşkınlıkla kalktı. Knigh, düşman olsalar bile ailesine ondan bahsetmiş miydi? Ama... hayır, başını iki yana salladı. Bu, onun Avice Ferrers olduğunu öğrenmeden önceydi; bunu onlara söylemiş olamazdı. Nefes alışı verişti rahatladı.

"Beklediği gibi biri olmadığınızı söyledi. Ne demek istediğini anlıyorum." O çok keskin gözler kısıldı. "O kadar da kötü şöhretli değil..." Kaşlarının arasında bir kırışıklık belirdi. "Hmm. Başka bir hayatta benim gibi olabilirdin, sanırım."

Benim gibi. Vice'ın ensesindeki tüm tüyler diken diken oldu. Sorun yoktu. Isabel balık tutuyordu; kesin bir şey bilmiyordu. Aksanını anlamak o kadar da büyük bir mesele değildi, herkes ona *Leydi* Vice diye seslenirken. Geçmişinde bir aristokrat olup olmadığını merak etmek o kadar da büyük bir sıçrama sayılmazdı.

Boğazını temizledi ve konuşmanın dizginlerini eline aldı: "Annen bekliyor." Bunu söylerken Knigh'in en kontrollü halini yansıtmaya çalışmıştı ama çok hafif kalmıştı. Omuzlarını geriye iterek tekneye doğru yürümeye başladı, Isabel'in onu takip edip etmeyeceğini düşünüyordu. O takip etti. Daha iyi.

"Öyle, ama ben daha çok kardeşimle ilgileniyorum. Ona karşı niyetiniz nedir?"

Vice'tan bir kahkaha patladı. "Benim niyetim mi? Sanki ben çapkın bir kontum, o masum bir sosyete kızı ve *sen* de ağabeyiymişsin gibi mi?"

Isabel usulca kıkırdadı ve gözleri eğlenceyle parladı ama derinliklerinde hâlâ daha sert bir şey parlıyordu.

Dudaklarında hâlâ devam eden kahkahaya rağmen Vice ürperdi. Isabel de en az Perry kadar kötüydü, her şeyi *görüyordu*.

Ah, Isabel daha da kötü olabilirdi, gerçi Vice bunun mümkün olduğunu hiç düşünmemişti - en azından Perry düşündüğü şeyleri *söylüyor*, garip soruları hemen soruyordu. Isabel sanki tüm bu bilgileri depoluyormuş gibi sessizce hesapladı, sonra daha fazlasını araştırdı. Bununla ne yapmayı planlıyordu ki?

"Kardeşimin senin hakkında söylediği bir şey beni şaşırttı," dedi, sanki daha önceki sorusuna bir cevap almasına gerek yokmuş gibi. Sanki bunu çözmüş gibi. Vice'ın Knigh'e karşı niyetlerinden tam olarak emin olmadığı düşünülürse, bu etkileyici olurdu. "Ziyarete geldiğinde Leydi Avice Ferrers'in öldüğünden ve Leydi Vice'ın onun katili olduğundan emin görünüyordu."

Her nasılsa Vice'ın bacakları hâlâ hareket ediyor, onu Knigh, Billy ve Leydi Villiers'a yaklaştırtıyor ve Isabel bu soruları sadece özel olarak sormak istiyor gibi görüldüğünden, bu sorulardan kurtulmasını sağlıyordu.

Ama Isabel bu isimleri aynı cümle içinde söylemişti. Çok yakın. Çok yakın. Ne olduğunu söyleyemese de omuzlarını silkmeyi başardı.

"Yine de bana yazdığında," diye devam etti Isabel, "her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu ve onu senin öldürmediğini iddia etti." Vice bakmaya cesaret edemedi, ama görüş alanının çevresinde o berrak mavi gözlerin onu kestiğini bilecek kadar görebiliyordu. "Anlamadığım şey, birinin bir insanı öldürdüğünün nasıl 'yanlış anlaşıldığı'. Onu ya öldürdün ya da öldürmedin." İnce parmakları Vice'ın ön koluna kapandı. "Yoksa onun üzerinde fae tılsımını mı kullandın?"

Kavrayış güçlü değildi -Isabel bu konuda gerçek bir hanımefendiydi- ama bu, son sorusuyla birleşince Vice'ın durup dönmesine neden oldu. Isabel ona baktı, narin kaşları birbirine kenetlenmiş, ince çenesi gerilmişti.

Vice bunu görünce nefes verdi. "Onun için endişeleniyorsun." Bu keskinlik, kardeşini korumak, onun güvende olduğundan ve kötü şöhretli Korsan Kraliçe tarafından manipüle edilmediğinden emin olmak içindi. Gülmemek için kendini zor tutarak nefes verdi. Isabel Knigh'in fae dokunuşlu olduğunu ve bu yüzden fae cazibesine karşı bağışıklığı olduğunu bilmiyordu.

"Beni suçlayabilir misin?"

"Hiç de değil. Ama sizi temin ederim ki Leydi Avice Ferrers'ı ben öldürmedim. Kardeşiniz üzerinde de hiçbir zaman fae büyüsü kullanmadım ve kullanmayacağım." Başını eğerek bu ifadeyi kesin bir şekilde noktaladı.

Isabel nefes verirken omuzları çöktü. "Güzel." Bununla birlikte, sakın adımlarına devam etti.

Tanrılara şükürler olsun ki Knigh'den ve onu götürecek tekneden sadece on adım uzaktaydılar. Vice bir iç çekti, ensesi çöktü.

"Yine de," dedi Isabel, ona yan gözle bakarak, "Leydi Avise ölmediyse, bunca yıldır neredeydi acaba?"

Vice'ın yüzü karıncalandı, ama sonra grubun içindeydiler, Knigh Isabel'i kucakladı ve onu tekneye kaldırmadan önce başının üstünü öptü. Annesinin yanına oturdu ve eteklerini düzeltirken Vice'a gülümsedi, parıldayan keskin kenarları uzakta duruyordu. "Güvenceleriniz için teşekkür ederim hanımefendi." Kadın bir kez başını salladı, sonra gülümsemesi daraldı. "Sohbet edebildiğimize sevindim. Çok aydınlatıcı oldu."

Yüzüne hastalıklı bir gülümseme yerleşen Vice başını tekrar eğdi. Aydınlatıcı mı? Bu da ne demek oluyordu? Lanet olsun, bu sözde masum kız bir şeyler görmüş, bir şeyler *biliyordu*. Neyse ki Billy'nin evine doğru yelken açmak üzereydi ve orada bir bakış ve cevapsız sorulardan başka bir şey bulamayacaktı.

Billy küpeştenin üzerinden atladı, sırtışı her zamanki gibi parlaktı, gemisine ve engin denize geri döndüğü için mutluydu. "Hanımefendi." Göz kırparak Vice'a yarım bir selam verdi ve Isabel'in yanına oturdu.

Tahmin edilebilir. Vice önce ona, sonra Isabel'e kaşlarını kaldırdı ve Isabel'in rahatsız bir şekilde kaydığını görmek bir zaferdi. En azından yolları ayrılmadan önce durumu tersine çevirmeyi başarmıştı.

Billy'nin adamları bir telaşla teknenin etrafını sardılar, Vice ve Knigh kış taraftaydı ve onu bir sonraki dalgaya doğru ittiler. Isabel kaşlarını çattı ve eteklerini karıştırmaya devam etti.

Dalga tekneyi kaldırıp kürekleri dalgalara gömülürken Vice veda ederken, "Evlilik hayatınızda bol şans Bayan Hopper," diye seslendi.

Onlar uzaklaşmadan önce Billy'nin ağzı açık kaldı ama Vice sadece güldü ve el salladı.

Isabel ve Billy arasında açık bir çekim vardı ve bu da Isabel ve Leydi Villiers'in Mercia'dan ve diğer meraklı gözlerden korunmak için karısı ve kayınvalidesi gibi davranarak onun evinde yaşayacak olmalarını daha da eğlenceli hale getiriyordu. Billy ve Isabel ile o ve Knigh arasında, *Kırlangıç* hızla sahte evlilikler gemisi haline geliyordu.

Venatrix'in teknesine doğru yola çıktıklarında Knigh, Billy ve ailesinin geri çekilen formlarına baktı. Onun dirseğine dokundu. "Senin gerçekte kim olduğunu bildiklerini bir düşünsene."

Seğirerek uzaklaştı, bunun dehşeti onu yeniden sarsıyordu. "Asla bilemezler."

Bir kahkaha attı, başını sallayıp kızın kolunu sıyırırken kaşları çatıldı. "Sadece şaka yapıyordum."

"Şakalar komik olmak içindir." Kalbi çok hızlı atıyordu, omuzları kaskatı kesilmişti, tekrar geri çekildi. "Ve herkesin önünde bana dokunmayı kes. Bu da bir sır, hatırladın mı?"

"Tabii ki hatırlıyorum." Adamın omuzlarının çöküşü kadının sinirini bozdu. "Gördüğüm herkese söylemek, her direktan haykırmak, hatta belki yüzüme boyamak istiyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Kimseye söylemedim. Çünkü zamana ihtiyacın olduğuna saygı duyuyorum."

Omuzları çöktü, gerginliği azaldı. "Özür dilerim. Kız kardeşin..."

Kaşları kalktı ve anladığını belirten yumuşak bir ses çıkardı. "Garip sorular soruyordu, değil mi?"

"Nereden biliyorsun?"

"Bunu o yapıyor." Tekneye ulaştıklarında yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Yavru kediler suya fazla merak salmasınlar diye bir sepetin içindeydi. Barnacle pruvada oturuyordu, görünüşe göre soluklandığı için minnettardı. "Umarım seni çok fazla zorlamamıştır."

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey yok." Isabel Villiers'tan daha zorlu insanlarla mücadele etmişti. "O sadece seni güvende tutmaya çalışıyor."

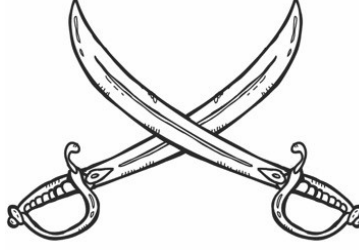
"*Ben onu korumak için varım.*"

"Her zaman iki yönlüdür." Teknenin karşı tarafına geçmeden önce onun elini tuttu ve sıktı, bu hareket vücutları tarafından görünmez kılınmıştı.

Parlak bir gülümsemeyle göz kırparak Erec'in yanında, küpeştede yerini aldı ve tekneyi daha derin sulara ittiler.

Sörf yapmaya, denize, *Venatrix*'in güvertesinde sürekli yuvarlanmaya geri döndü. Ama değişmiş olarak dönüyordu. O güverteye bir şeyin parçası olarak ayak basacaktı. Tıpkı mürettebatın bir parçası olduğu gibi, artık kendinden daha büyük bir şeyin parçasıydı. Bir ortaklığın. Knigh ve o. O ve Knigh.

Kalçalarına vuran deniz gibi, bu da hoş karşılanmıştı. Doğru bir şeydi.

They, *Swallow*'a Billy'nin evine kadar eşlik ettikten sonra ayrılarak onu daha yoğun denizlerde bıraktı. Ateşböceği ve *Deniz Cadısı* kuzeye doğru yol alırken, *Venatrix* Mercia'nın haritasına sahip çıkmak için.

Adaya yaklaştıkça Vee daha az gülüyor, omuzları daha da sıkılaşıyordu. Knigh kaşlarını çatmış, Copper Drake üzerinde yaptıkları çalışmalar sırasında onu izliyordu. Mercia'nın haritasının gerçek olma ihtimali arttıkça onun daha cesur ve heyecanlı olmasını bekliyordu ama hayır.

Perry'ninkinden ayrı olan kulübesinde, ailesinden ayrıldıktan sonraki günleri kitabın son üçte birlik bölümü üzerinde çalışarak geçirmişlerdi. Kuşkusuz, burası onların mahremiyet alanı olduğu için seanslar genellikle birbirleri *üzerinde çalışmaya* dönüşüyordu. Yine de her zaman birinin içeri girme riski vardı.

Ama henüz böyle bir şey olmamıştı ve ister tehlike unsuru ister sırlarının ortaya çıkacağı gerçeği olsun, riskle ilgili bir şey her seferinde onu heyecanlandırıyordu. Knigh'le aynı kamarayı paylaşmasına rağmen Aedan şimdiye kadar bunun farkına varmamıştı. Çoğu gece nöbette olduğu için, Knigh'in kendi kamarasında uyumadığı gerçeğini gizleyen bir şans eseri olmuştu. Ama bu sonsuza dek sürmeyecekti.

"Gözlerini dikip bakmanın kabalık olduğunu bilmiyor musun?" Vee'nin bakışları sayfadan ona kaydı, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Adab-ı muaşeret derslerinde hiç doğru düzgün dinlemedim." Avuçlarını kaldırdı ve bir omzunu kaldırdı, ancak sırtışında özür dileyen bir şey yoktu.

"Ben de genç Knighton'ın yıldız bir öğrenci olduğunu düşünüyordum." Sırtışı yayıldı, derin deniz mavisi gözlerinde parladı, ama bir gerginlik kenarı

boynunu kapladı.

"Ne oldu?"

Kapı açıldı ve Effie'nin yüzü belirdi, sıcak kahverengi yanakları kıpkırmızı olmuştu. Sanki gemiyi boydan boya koşmuş gibi oflayıp pufladı. "Gösteri zamanı." Sırtarak parmaklarını havada oynattı ve koridora doğru süzüldü.

Ayay.

Vee ayağa kalkmadan önce derin bir nefes aldı. "Burada kal. Lütfen."

Bir iç çekişi bastırdı. Bu eskiden beri süregelen bir konuşmaydı. Onu Mercia'dan uzak tutmak istiyordu. Başını iki yana salladı. "Bensiz onunla yüzleşmene izin vermeyeceğim."

"Her şey plana uygun giderse, kimse onunla yüzleşmeyecek. Gizlenmenin amacı da bu zaten."

Şimdiye kadar pek bir plan yapılmamıştı. Her şey keşiflerine bağlıydı.

Adanın kuzey tarafına, direklerinin güney kıyısındaki limandan görünmeyeceği bir yere ineceklerdi. Her zamanki gemiye çıkma ekibi daha sonra karayı boydan boya geçecek ve bir noktada durarak arazinin durumunu, *Hükümdar*'ın havuzda olup olmadığını, muhafızların hareketlerini, Mercia'dan herhangi bir iz olup olmadığını ve nerede kaldığını gözlemleyecekti. Haritasını almak için bir plan oluşturmadan önce ihtiyaç duydukları tüm bilgiler bunlardı.

Knigh başını eğdi. "Ve sen de bensiz gizlice kaçamayacaksın."

Kadın tartışmak için ağzını açtı ama adam elini uzattı ve ayağa kalktı. "Eğer işler tersine dönseydi seni geride bırakmama izin verir miydin?"

Yüzü kızgın bir ifadeyle karardı. İhtiyacı olan tek cevap buydu.

"Aynen öyle. Şimdi nefesini boşa harcama ve gidelim."

Kayalıklarla çevrili küçük koya yanaşıp demir attılar. Uçurumlar sağlı sollu doğrudan suya dalıyordu ama ileride gri uçurumla deniz mavisi deniz arasına sıkışmış bir kumsal şeridi vardı ve Aedan bunun sadece gelgit sırasında görülebildiğini anlattı. Yukarıda, sarp taşların arasına gizlenmiş, kayaya oyulmuş basamaklar vardı. Mükemmel bir kaçakçı koyu.

Perry onların çantalarını ve silahlarını omuzlarına almalarını izlerken dudakları büzülmüş, kaşları düğümlenmişti. Onlar geminin teknesine yüklenirken, sırayla her birine sarıldı: Aedan, Saba, Wynn, Effie, Lizzy ve Knigh.

"Unutma," dedi Vee'yi son kez sıkarken, "artık sana da bulaştım. Bu *mantıklı* demek." Vee'nin omzunun üzerinden ona şöyle der gibi baktı

Onu mantıklı tut.

Gelgitlere durmalarını da söyleyebilirdi. Ama denerdi. Acı bir gülümsemeyle omuzlarını silktilti.

"Söz vermiyorum," dedi Vee ve küpeştenin üzerinden atlamadan önce Perry'nin alnından öptü. "İş mantıklı ya da başarılı olmaya gelirse olmaz."

Tekne metaforalardan inerken Knigh'in gördüğü son şey Perry'nin omuzlarının çöktüğü oldu.

Vee'nin yeteneği sayesinde kürek çekerek o küçük sahile ulaştılar ve tekneyi yükselen gelgitten korunabilecekleri bir mağaraya çektiler. Eğer herhangi bir nedenle Vee sihrini kullanamazsa, bu akşamki bir sonraki gelgite kadar ayrılamayacaklardı. Eğer bunu kaçıırırlarsa, gece boyunca burada mahsur kalacaklardı ve muhtemelen Mercia'nın güçleri adayı tarayacaktı.

Yontulmuş basamakları çıkmaya başlayan Knigh ürperdi.

Merdivenlerin tepesine vardıklarında Knigh'in bacakları bile yanıyordu. Geriye dönüp baktıklarında *Venatrix* koyda demir atmış, yelkenlerini indirmiş, korsan bayrağını gizlemiş, sanki basit bir ticaret gemisinden başka bir şey değilmiş gibi duruyordu. Ama Ayay Limanı adanın karşı tarafında uzanırken, bir ticaret gemisinin bu تنها koyda ne işi olabilirdi ki? Şansları yaver giderse kimse onları görmeyecek ve bu garip soruyu sormayacaktı.

Güneye doğru yola çıkmadan önce mataralarından su içmek için durakladılar. Yürüyüş kolaydı, ormanın içinde belli belirsiz bir patikayı takip ediyorlardı, kayalıkları aştıklarına göre zemin çok şükür düzdü.

Nemli yeşil gölgede belki de birkaç saat geçirdikten sonra, gün ortasına doğru yükseldikçe ve yer eğilerek yokuş aşağı indikçe, gölgelikten güneşe bakışları daha da parlaklaştı ve sertleşti. Yirmi dakika sonra ağaçlar seyrelirken önlerinde ışık parlıyordu.

Ormanın kenarına doğru sürünerek ilerlediler, başları eğik, kulakları gergindi. Partilerinin ötesinde sadece olağan orman sesleri vardı -yapraklardaki esinti, kuş sesleri, cıvıltılar, böceklerin cıvıltısı ve vızıltısı.

Yakınlarda kimse yok.

Aşağıda, çalılıklarla kaplı yamaçla deniz arasında, geniş caddeleri hareketli rıhtımlara doğru uzanan bir kasaba uzanıyordu. Her zamanki kuleler ve teras binaları sokaklarda sıralanmış, ahşap ve alçı cepheleri turkuaz, sarı ve pembenin parlak tonlarına boyanmıştı.

Knigh dürbününü çekerken dudaklarını büzdü. Bu büyütme olmadan bile, kırmızı parıltıların hepsi çok netti.

Her yer denizcilerle doluydu. Alarında değillerdi, sadece tavernadan tavernaya dolaşıyorlardı.

Sokakların ötesindeki rıhtımlarda Albion bayrağı taşıyan çok sayıda gemi yanaşıyordu. En az bir düzine, belki de yirmi kadar.

"Saçmalık," diye mırıldandı

Vee. "Ben de aynı fikirdeyim."

Direklerden oluşan ormanı tararken, bir tanesi diğerlerinin üzerinde duruyordu: *Sovereign'inki*. Yelkenleri kapalı olsa bile, onu tanıyacak kadar iyi biliyordu. Suyun en derin olduğu en uzun iskelenin ucunda sallanıyordu. Rıhtım o kadar yoğun ki, sivil gemiler onun etrafında kalabalık bir şekilde oturuyordu. Marangozlar güvertede çalışıyor, kalasları kesiyor ve güvertenin altına taşıyorlardı.

"*Sovereign* kuru havuzda değil." Diğerlerine onu işaret etti. "Görünüşe göre onu daha ağır silahlara karşı güçlendiriyorlar. Ya da daha fazlasını."

Sağında, Aedan homurdandı. "Çünkü zaten yeterince ateş gücüne sahip değildi."

"Görünüşe göre hayır. Ve bunu burada yapmaları Mercia'nın kendi cebinden ödediği anlamına geliyor. Kendi amaçları için." Donanma tarafından görevlendirilmemiş. Yine donanma kaynaklarını kendi amaçları için kullanıyordu.

Vee onun yanında boğazından alçak bir ses çıkardı, neredeyse bir hırıltı. "Asıl soru şu: Mercia gemide mi kalıyor yoksa hanlardan birinde mi saklanıyor?"

Güvertede o kızıl saçlardan ya da onun-

Kapılardan biri çıkarken tavus kuşu mavisi ipeğin parlaklığı -Donanma üniforması değil- güneşi yakaladı. Orta kahverengi saçları ve asil bir havası olan biri. Knigh'in göğsü gerildi.

"George," diye nefes aldı.

Kardeşi göğüs cebine uzandı ve eline baktı

-belki de cep saatini kontrol ediyordu- sonra subaylardan biriyle konuşmak için durakladı. Subay, hizmetkârlardan biri olan çok daha kısa boylu bir delikanlıyı çağırdı, o da aceleyle gelip birkaç dakika durduktan sonra iskeleyi geçti, iskele boyunca ilerledi ve deniz kıyısındaki binaların arkasında kayboldu. Bu sırada George güverteye çıktı ve başka bir hizmetkârın getirdiği sandalyeye oturdu. Arkasına yaslandı, bacaklarını bileklerinden kavuşturdu, kollarını kavuşturdu. Bu duruşu ve saatini kontrol ediş şekliyle bekleyen biri havası vardı.

"Mercia hâlâ gemide." Knigh dürbünü yüzünden zorla çekti. George'a bakmak onun aklını başına getirip Dük'ten uzaklaşmasını sağlamayacaktı. "Bahse girerim az önce içeride onunla konuşuyordu. Ve şimdi de bekliyor... Hmm... belki de öğle yemeğine çıkmak için."

Gözlerini aşağıdaki kasabaya diken Saba, ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Peki planımız nedir?"

Vee iç çekerek dürbününü bir kenara koydu. "Eğer karaya yerleştiyse Hükümdarım, haritanın nerede olduğunu biliyorum."

Nedenini anlamadan önce Knigh'in kaşları birbirine düğümlendi. *Haritanın nerede olduğunu biliyorum.*

Biz değil, ben.

"Ve," diye devam etti, "sivil gemilerin onun etrafında, omuz omuza, pratik bir şekilde kalabalıklaşmasını seviyorum. Güneş tepedeyken ve sıcakken tırmanacağım, özellikle de bulutları temizlediğimde kimse dışarıda olmak istemeyecektir. Ve etrafta kendilerinden bu kadar çok kişi varken herhangi bir sorun beklemeyeceklerdir. Ayrıca, o denizciler neredeyse tatildeler, marangozların işlerini yapmasını bekliyorlar."

Karnındaki batma hissini görmezden gelen Knigh kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Peki sen bunu yaparken biz ne yapıyor olacağız?"

"Buradan nöbet tutuyorum." Onun yanından atlayarak grubun geri kalanını inceledi. "Mataralarımızı doldurduğumuz şu açıklık" -çenesini geldikleri yöne doğru salladı- "işim bittiğinde buluşma noktamız orası olacak. Oradaki kayaların arkasına saklanabilirsiniz."

"Cidden oraya yalnız gitmiyorsun."

"Nöbet tutmak mı?" Saba aynı anda sıçradı. Yüz ifadesi karardı. "Peki sorun çıkarsa buradan ne yapmamız gerekiyor?"

Vee burnundan nefes verdi. "Birincisi, tek başıma daha gizli olabilirim. İkincisi, eğer bir şey olursa gidip yardım getirebilir, dikkatlerini dağıtmak için ateş yakabilir ya da beni uyarmak için havaya ateş edebilirsin." Omuz silkti ve ellerini havaya kaldırdı. "Eminim bir şeyler düşünebilirsin. Ama yedimiz birden şehre inip *Sovereign*'a gizlice binmek? Böyle bir şey olmayacak."

Her ne kadar Knigh'in dişlerini gıcırdatsa da, haklı olduğu bir nokta vardı. Belki hep birlikte gizlice giremezlerdi ama... "Ben de seninle geliyorum."

"Değilsin." Onun sesini daha önce hiç bu kadar düz duymamıştı. Çenesinde bir kas kısıldı. "O gemiye binmeyeceksin."

Yine bu. "Binmek zorunda değilim. Sen binerken dikkatini dağıtabilirim."
."

"Hayır. Yapamazsın. Seni Mercia'ya ya da Mercia'ya yakın bir yere götürmeyi reddediyorum.

Egemen."

Son sefer yüzünden. Ilık havaya rağmen bedenini bir ürperti kapladı ve Aedan'ın yanı başındaki varlığı ani bir ağırlık yarattı. Sıcak bir utanç duygusu bu ürpertiye kovaladı.

Onun çıldırması. Başarısızlığı. Yüzüne fırlatıldı.

"Huh." Sesi çıkaran Effie ya da Wynn'di. "Sinek kuşu muydu o?"

"Sinek kuşu mu?" diye yanıtladı diğeri. "Gerçekten mi?"

"Sinek kuşlarını çok severim," diye mırıldandı Saba. Onlar uzaklaşırken bir itiş kakış oldu, konuşma çok parlaktı.

Yutkundu, boğazı hâlâ yanıyor olsa da konuşabilecek kadar rahatlamıştı. "Çünkü tekrar çıldıracağımı düşünüyorsun. Bana güvenmiyorsun."

Omuzları çöktü, nefes verdi. "Hayır. Tanrılar, hayır, hiç de öyle değil." Bir adım daha yaklaştı. "Seni fiziksel ve zihinsel olarak güvende tutmak istiyorum. Hissediyorum..." Başını salladı ve başka tarafa baktı. "Seni asla o duruma sokmamalıydım. O gün kötü bir liderdim ve bunu bir daha yapmayacağım. Bu benim hatamdı, senin değil." Boğazı düğümlendi.

Onun başarısızlığı mı? Kontrolünü kaybeden oydu. Aedan'ın kolunu neredeyse kesmiyordu. "Vee, ben..." Diğerleri geri çekilmişti ama hâlâ görüş alanındaydılar, bu yüzden onun dirseğini kavradı, hafifçe ama kendisine bakmasını sağlayacak kadar. "Bana güvenmeni istiyorum. Bana güvenmeni." Tıpkı onun kendine güvendiği gibi. "Beni şımartmanı ya da uzaklaştırmanı değil." Göğsü devam edemeyecek kadar sıkıydı. Kadın sadece kaşlarını çatı, nefesleri aralarında ki boşluğa hücum etti.

Sonunda gözlerini kırptırdı, gözleri normalden daha uzun süre kapalı kaldı ve sessizlikten sıyrılırcasına başını salladı. "Gitmem gerekiyor." Dürbünü onun eline tutuşturdu, hafifçe gülümserken parmaklarının onunkilerin üzerinde gezinmesine izin verdi. "Bana göz kulak ol," dedi sesini yükselterek ve diğerlerine bakarak. "Sinyal verin, dikkatlerini dağıtın, yardım çağırın, buradan her şeyi yapın. Ama peşimden gelmeyin."

Başını sallayıp elini sıkarak döndü ve ormandan uzaklaştı.

Her kası onu takip etmesi için bağırıyordu. Ya da onu durdurması için. Burada kalmak dışında her şeyi.

Ama o kararını vermişti. Ve eğer bir tehdit varsa ve Mercia'yı hatırlatan çok fazla şey varsa çılgına dönebilirdi. Yine de bir şekilde bu konuda kendini suçlu hissedecek olan oydu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, geçen sefer için kendini çok hırpalamıştı.

Dürbünü kavrayan diğer elini, sanki bu düşünceleri, onunla arasında gidip gelen karmaşık duyguları yok edebilirmiş gibi yüzünde gezdirdi.

"Onun gitmesine izin verdiğine inanamıyorum," diye tısladı Saba, diğerleri hizaya gelirken.

"İzin vermek mi?" Knigh homurdandı. "Onu bundan daha iyi tanıyorsun.

Kimse *izin vermez*

Vee her şeyi yaparım."

Kalbi ağırlaşarak, çalılar ve uzun otlar onu yutana kadar onun yamaçtan aşağı inişini izledi.

T K (M A P

S hayatını riske *atmazdı*. Bu söz konusu bile olamazdı. Başını öne eğen Vice, şehrin kenarındaki sokakları arşınladı. Şapkasını aşağıya doğru çekerek rıhtımın etrafında döndü.

Yukarıdan da fark ettikleri gibi, yanından geçtiği denizciler büyük ölçüde aylaktı; sohbet ediyor, şakalaşıyor ve içki içiyorlardı. Daha öğlen olmasına rağmen, yarım düzine kadar denizci ilerideki meyhaneden dökülmüştü. Bir adım bile atmadan etraflarından dolaştı. Gemilerinin yenilenmesini beklerken yapacak hiçbir şeyi olmayan izinli askerler.

Biraz şansla bu, *Hükümdar*'ı koruyan daha az insan olacağı ve diğerlerinin müdahale etmesine gerek kalmayacağı anlamına geliyordu. Tepede kalırlarsa güvende olurlardı. *O da* güvende olacaktı.

Yüzündeki o ifade, alnındaki incinmişlik titreşimleri, dudaklarını sıkması - onu kesmişti ve işte yine kafasının içindeydi.

Bundan bahsetmemişti ama ona güvenmesi için neredeyse yalvardığında, sesinde bunu duyabiliyordu. *Sana yardım etmeme izin ver, Redland'de yaptığın gibi kaçma.*

Bu kaçmak değildi. O zaman yardım istemeyi aklından bile geçirmemişti. Bu hiç de aynı şey değildi.

Yanında bir ekip getirmiş ve onları gözcü olarak görevlendirmişti. Onlardan gelip kasabanın içinde nöbet tutmalarını istemeyi bile *düşünmüştü*. Ama sonra Knigh'in George'u gördüğünde yüzünde beliren ifade, hayır, bu kararını kesinleştirmişti. Uzak durmak zorundaydı.

Onun için endişelenirken Mercia'nın haritasını almaya odaklanamazdı.

Ve onun ölümüne göz yumamazdı.

Evered'inki gibi değil.

İskelelere ulaştığında denizden gelen tatlı havaya karşı midesi bulandı.

Ayay, küçük limanlardan biriydi ve askeri varlığının olmaması sayesinde gizlenmek ve yağma yapmak için idealdi. *Genellikle*.

Dudaklarını büzererek deniz kıyısı boyunca yürüdü, gemilere ve ilan panolarına baktı, tüm dünyaya yeni bir iş arayan tüccar bir denizci gibi görünüyordu. Birkaç denizci müstehcen yorumlar yaptı ama o sadece onları kızartacak cevaplar verdi. Bir tüccar levazım subayı ona bir iş teklif etti, o da düşünenecekmiş gibi yaptı.

Burası bir donanma limanı olmamasına rağmen *Hükümdar'ın* varlığı kimseyi rahatsız etmemiş gibiydi. Mercia, Donanma'nın meraklı gözlerinden uzakta, iyi bir yer seçmişti. Görünüşe göre o da dikkat çekmiyordu.

Kraliyet Sinsiliği, gerçekten.

Hükümdar'ın iskelesine ulaştığında döndü ve sanki orada olmaya en az küçük gemilerde çalışan bir avuç denizci kadar hakkı varmış gibi iskeleye doğru yürüdü. Öğle sıcağında çoğu denizci ve işçi öğle yemeği ya da kestirmek için ortadan kaybolmuş, hava serinlediğinde geri dönmeye hazırdı. Geride kalanlar sessizdi, sık sık durup alınlarındaki teri siliyor, uyuşuk hareketler sergiliyorlardı.

Sovereign'ın muhafızları bile azalmış, geriye sadece savaş gemisinin iskelesinin iki yanında konuşlanmış bir çift denizci kalmıştı. George artık güvertede oturmuyordu - ya beklemekten sıkılmıştı ya da Mercia ortaya çıkmıştı ve öğle yemeğine gitmişlerdi.

Yüzünü gölgeleyen şapkası sayesinde nöbetçiler onun *Sovereign'ın* yanındaki ticaret gemisini incelediğini ve güvertede mürettebat olup olmadığını araştırdığını göremedi. Orada kimse yoktu. Mükemmel.

Omuzları geride, sanki öğle sıcağını biraz kestirerek geçirmek için rıhtımına dönüyormuş gibi yavaş adımlarla iskeleye yöneldi. Gemiye binip güverteden uzak tarafa geçerken kimse ona doğru bakmadı bile.

Bir dakika sonra şapkası çantasındaydı ve teknenin iskele küpeştesinden sarkarak kık tarafa tırmandı.

Kık tarafına ulaştığında kollarında en ufak bir ağrı ya da titreme yoktu. Bu, geçen yıl *Venatrix'e* tırmanıp Knigh'in kamarasına girdiği zamandan *çok* daha kolaydı. Ona *Swallow'da* gösterdiği egzersizler ve o zamandan beri eklediği ekstra egzersizler olmalıydı.

ekibe geri döndü. Halatı sarmalamış ve kızın parmaklarını sertleştiren ve ağrıtan çeşitli squat, lunge, press-up ve hatta kapı çerçevesi üzerinde barfiks çekerken ekstra ağırlık eklemek için kullanmasını sağlamıştı. Özellikle bu egzersizlerin sonuncusunu yaparken ona küfretmişti ama onun cezalandırıcı rejimi işe yaramıştı.

Köşeyi hızlıca kontrol ettim; *Hükümdar'ın* parmaklığında yüz yoktu, görünürde kimse yoktu. Buraya kadar her şey yolunda.

Sovereign'in gövdesinin ana gövdesi birkaç metre uzağında yükseliyordu - tek eliyle kavrayıp karşıya geçse bile, ayak parmakları için güvenli bir yer bulup sıçrasa bile ulaşamayacağı kadar uzaktaydı. Ancak barçanın kıcıyla *Sovereign'in* iskele tarafındaki galerisi arasında sadece üç fitlik bir mesafe vardı. Daha büyük savaş gemilerine özgü bir özellik olan çeyrek galeri, en üst güvertelerde gövdenin pürüzsüz hatlarından çıkıntı yapar ve subayların kamaralarının her iki tarafına genellikle depo ve tuvaletler için kullanılan alanı ekler. Bugün iki kat daha avantajlıydı, savaş gemisini daha da yakınlaştırıyor ve ona kolay erişim sağlayacak bir dizi parlak kanat penceresi sağlıyordu.

Bir elini tekneye sabitleyerek sallandı, uzandı ve en yakındaki pencere pervazını kavradı. Bu manevra onu nefessiz bıraktı ve her biri birkaç saniye boyunca tüm ağırlığını taşıdığından kollarını zorladı ama artık teknik olarak *Hükümdar'ın* güvertesindeydi.

Mercia'nın haritasına bir adım daha yaklaştık.

Hiddetli bir sırtışıla pencereyi kaydırarak açtı ve rıhtımdan ya da yukarıdaki güverteden görebilecek herkesten uzakta, içeri süzüldü. Hiç ses çıkarmadan indi ve Mercia'nın tuvaletinin bulunduğu dar odada durakladı. Prensler bile işlemek zorundaydı ve bu, onlar yelken açarken onunkinin denize düşmesine izin veriyordu. Kapıya doğru ilerleyip kulağını dayamadan önce pencereyi kapattı.

Dışarıda ve aşağıda deniz. Martılar da. Ayak sesi yok. Artık çalışma sesi bile duyulmuyordu; güneş çok sıcaktı ve onun yeteneği sayesinde gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu.

Otuza kadar saydı.

Hala bir şey yoktu.

Çok fazla bekleyemezdi -Mercia ve George sadece öğle yemeği yemek ya da bir toplantıya katılmak için ayrılmış olabilirlerdi. Ne zaman döneceklerini kim bilebilirdi?

Her ihtimale karşı elinde tabancası, sürünerek dışarı çıktı.

Sadece Mercia'nın süslü ama zevkli mobilyaları. Nefes verdi. Tanrılar bugün onun tarafındaydı.

Harita masasının yanından geçerek, kapıya bakan kık pencerelerin ortasına yerleştirilmiş masaya doğru ilerledi. Arkasında, dışarıda parlayan güneşe karşı silüetini koruyan yastıklı bir sandalye duruyordu. Bir köşede, buraya son gelişinde oturduğu koltuk ve onun tavsiyelerde bulunduğu kitaplarla dolu raflar duruyordu.

Parmaklarını birbirine sürttü. Adamın bahsettiği ve misafirperverliğinden ayrılmadan önce okumaya fırsat bulamadığı büyü kitapları vardı.

Bir peni için...

Çok fazla alırsa, raftaki boşlukları hemen fark ederdi, ama daha yakından bakana kadar sadece birkaç tanesi göze çarpmazdı. İki tanesini kaptı ve masaya dönmeden önce çantasına attı.

Aedan gibi kilitleri açamıyordu ama stiletto'sunun bıçağını hızlıca sapladı, salladı ve Mercia'nın haritayı sakladığı çekmeceyi açtı.

Pek hoş değildi - anahtar deliğinin bir kenarında koyu bir yara izi vardı - ama etkiliydi. Ayrıca Mercia değerli haritasının kaybolduğunu çok geçmeden fark edecekti. Tutsak olduğu süre boyunca çoğu akşam yemekten sonra haritaya bakmış, açıp incelemiş, sonra tekrar katlayıp çekmeceye geri koymuştu. Nerede sakladığını görmesine izin verdiğine göre, onun kendi malı olarak kalacağından son derece emin olmalıydı.

Ona yeteneğini nasıl daha iyi kullanacağını, kuyu kaynağını nasıl ele geçireceğini öğretmişti - kendine evcil bir deniz cadısı bulunduğunu düşünüyordu. Onun zihninde, filosuna eklenen bir başka gemi ya da koleksiyonundaki bir başka işlemeli ipek takımdan başka bir şey değildi.

Onu daha çok kandır.

Kendi kendine gülümsedi ve çekmeceyi açtı.

İçinde tilkilenmiş ve sararmış, kenarları biraz yırtık pırtık, katlanmış bir parşömen yaprağı beklemektedir. Genel olarak, yaşı göz önüne alındığında oldukça iyi durumdaydı.

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, rahatlayarak nefes verdi. Artık yerini bildiğine göre haritanın yerini değiştirmiş olma ihtimali vardı. Ama hayır, Mercia o kadar kibir doluydu ki, buraya geri dönmeye cesaret edebileceği, *herhangi birinin* Kraliyet Donanması'nın amiral gemisine girme cüretini gösterebileceği aklının ucundan bile geçmezdi.

Belki başka kimse bu kadar cesur olamazdı. Ama Korsan Kraliçe gibi bir lakap korkaklara verilmezdi.

Ve şimdi harita onundu.

Titreyen elleriyle haritayı açarak iyi bildiği adaların ana hatlarını ortaya çıkardı. Ama haritanın çizilme şekli... hatalıydı. Adalar tam olarak doğru yerlerde değildi - Hewanorra'nın kuzeyindeki adaları mükemmel düz bir çizgi halinde yerleştirmişti, ama gerçekte Arawakéan Denizi'nin doğu ucunu çevreleyen bir yay oluşturunuyorlardı. Mesafeler de ölçeğe uygun değildi - örneğin Redland, gerçekte daha küçük olmasına rağmen komşusu Hewanorra'dan çok daha büyük çizilmişti.

Yine de, bu kadar bariz hatalara rağmen, Hewanorra'nın şekli mükemmel bir şekilde haritalanmıştı, koyları ve kıvrımlı kıyı şeridi tam olarak olmaları gereken yerdeydi. Belki de bu haritaya bir göz attıktan sonra başka bir haritaya bilgi aktarmayı zorlaştırmak, hatta imkânsız hale getirmek içindi.

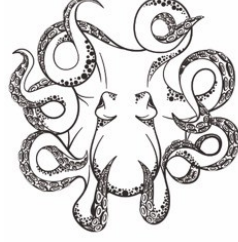
Sonra batıya doğru... Bütün adalar kayıptı, anakara da öyle, sanki birileri bazı kısımları silmişti.

"Bu da ne...?"

Başka bir bulmaca. Lanet Drake.

Başını iki yana salladı. Tabii ki olacaktı-

Ayak sesleri. Sesler. Koridorda, giderek yükseliyor. Yaklaşıyor.

H Nabzım iki kat hızlı atıyordu.
Seçenekler.

Harita masası onunla iskele çeyreği arasında duruyordu.
galeri ıkışı. Koşarsa gürültü çıkaracaktı ve yine de içeri giren her kimse ondan önce ıkamayabilirdi.

Masanın ayak boşluğuna sığabilir ve onlar gidene kadar saklanabilirdi. Ama masanın bu tarafına gelirlerse, hasarlı kilidi ve muhtemelen onu fark edeceklerdi.

Koltuğun arkası da benzer şekilde kötü bir saklanma yeri olurdu.

Sancak tarafındaki galeride bulunan depo odasının kapısı, meşe panelli bölmedeki dikdörtgen bir oluktan başka bir şey değildi. Ama yakındı.

"Sana söyledim George," dedi tanıdık bir ses yemek kabinine açılan çift kapının diğer tarafından, "uzun sürmeyecek."

Kahretsin. O Mercia'ydı. Sadece temizlik yapıp gitmeye gelen bir hizmetçi değil.

Dört adım atarak neredeyse gizlenmiş olan kapıya ulaştı ve kapıyı itip içeri girdiğinde ayak sesleri kesildi. Kapıyı tıklatarak kapattı, tam o sırada çift kapı açıldı.

Dudağını ısırarak alnını sert meşe ağacına dayadı ve gümbür gümbür atan kalbine rağmen nefeslerini yavaş ve sessiz almaya zorladı.

"Her zaman uzun sürmeyeceğini söylersin." Adımları odaya girerken George oflayıp pufladı. "Ve ne zaman benim adım kullanırsan, işte o zaman yalan söylediğini anlıyorum."

Arkasında, girdiği pencerelerin aynısı olan kanatlı pencereler vardı ama açılıp kapanırken gıcırdıyorlardı. Hiç şüphe yok ki bunlar da

aynı ve Mercia dışarı tırmanmayı başaramadan önce duyacaktı.

"Sevgilim-"

"Aman Tanrım, *sevgilim* daha da kötü. O zaman saatlerce sürecek, değil mi?"

Yüzü buruştu. *Saatler mi?* Saçmalık. Lütfen, Lordlar ve Bayanlar, bunun abartı olduğunu söyleyin.

Adımlar durdu, şimdi halı tarafından boğuluyordu. Kağıtlar hışırdadı.

Parmakları meşe ağacına sürtünerek çömeldi ve gözünü anahtar deliğine dayadı. Mercia'nın lacivert üniformasının omuzlarına kadar görebiliyordu. Masanın üzerinde durmuş, haritaları ve çizelgeleri karıştırıyordu. George ona sırtını dönmüştü, orta kahverengi saçları ve tavuskuşu mavisi ipek ceketini parlıyordu, bir eli kalçasındaydı.

"Bu istihbarat her şeyi değiştirebilir," diye mırıldandı Mercia, yığından bir harita çekip masanın üzerinde düzeltirken. Mercia, George'un eğilip kalemini hazırlarken konsantre olmuş yüzüne bir an baktı, sonra George sert hareketlerle araya girdi.

George'un omuzları yükselip alçalırken yine ofladı. "Eminim öğle yemeği sonrasına kadar bekleyebilirdi."

Yani Knigh haklıydı.

"Hmm." Mercia doğruldu, kollarını kavuşturdu. Kalemi evirip çevirdi. "Bu kadar *mi?*" George masanın üzerine eğildi. "Bu büyük *zekâ* ve lanet haritanıza eklediği tek şey bu mu? Sakın söyleme, şimdi bir saat boyunca durup ona bakacaksın." Ellerini havaya kaldırarak geri çekildi. "Bazen seni başka bir insanı anlamanın mümkün olduğunu hiç düşünmediğim kadar iyi anlıyorum. Ve sonra..."

Başını salladı ve çift kapıya doğru yürüdü. Kapıları açarken bir şeyler mırıldandı. Vice'ın yakalayabildiği tek kelime *takıntıydı*. Ardından kapıyı çarparak gitti.

Kalem hareket etmeyi bıraktı. "George," diye iç geçirdi Mercia.

Peşinden gidin. Peşinden git. O zaman kaçışını gerçekleştirebilirdi. Mercia'nın katlanmış kollarına bakmaktan gözleri ağrıyordu.

Ama o yine içini çekti ve kalemi masaya vurdu.

Sessiz bir nefes vererek alnını meşe kapıya dayadı. Hiçbir yere gitmiyordu. Ve eğer aldığı istihbarat Drake'in haritasıyla ya da masasındaki başka bir şeyle ilgiliyse...

Yüzünü buruşturarak tekrar dışarı baktı. Adam harita masasının üzerinde durdu ve birkaç dakika boyunca orada kalarak onu çömelme pozisyonundan

Ağrıyan bacaklarını rahatlatmak için oturuyordu.

Ayak sesleri. Gidiyor muydu? Sarsılarak doğruldu ve anahtar deliğine döndü. Ama hayır, Mercia volta atıyordu, kolları hâlâ kavuşturulmuştu, parmakları pazusuna dokunuyordu.

Bir iniltiyi bastırđı. Burada oturarak kaybedecek zamanı yoktu, hele de *Venatrix* o koyda beklerken. Donanma gemileri devriyeye çıkıp onu kolayca fark edebilirdi.

Umarım Knigh ve diğerleri akıllı davranıp o dönmese bile tekneye dönerlerdi. Sahile ulaşmak ve kaçmak için gelgitten faydalanabilirlerdi ve Mercia burada çok uzun süre kalırsa adadan ayrılmanın yolunu kendi bulabilirdi.

Volta attığı rotasından saptı ve koltuğa çökerek yüzünü ortaya çıkardı. Kaşları derin bir çatıklıkla düğümlendi, parmaklarını dikleştirdi ve doğrudan ona baktı.

Ensesindeki tüm tüyler diken diken olmuştu. Sadece sandalyenin açısı ona doğru işaret ediyordu ve oradan anahtar deliğinden onu göremezdi. Onu fark ettiğini gösteren herhangi bir tepki bile vermedi. Yine de, sanki ona bakıyormuş gibi *tedirgin* edici bir his vardı. Tam *içinden*.

Burnundan nefes vererek yanındaki küçük masaya uzandı ve oradaki sürahiden bir bardak bal rengi viski doldurdu.

Yakında hiçbir yere gitmeyecekti.

Kahretsin.

TK (R (V (A L

An yaş, Mercia'nın bardağının ara sıra masaya vurması ve dışarıdaki denizin sürekli iç çekişiyle geçti. Sonunda viskisini bitirmişti ama ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmamıştı.

Git.

Vice pencerenin karşısındaki kapıya doğru oturdu. Deneyebilir ve sessizce açılmasını umabilirdi. Eğer ses çıkarırsa suya atlamak ve yeteneğini kullanarak kendini olabildiğince çabuk uzaklaştırmak zorunda kalacaktı. Ama Mercia alarmı yükseltecekti. Adamları ne kadar çabuk tüfeklerini hazırlar ve-

Dışarıdan bağırışlar. Yukarıdaki güvertede koşuşturan ayak sesleri.

Doğrulup oturdu.

Çatlak.

Bir silah sesi.

Ciğerleri dondu. Kalbi durdu.

Kime ateş **ediyorlardı**? Eminim diğerleri onun peşinden gelmemiştir. Lütfen, tanrılar, yapmadıklarını söyleyin.

Knigh onun kalma emrine isyan eder gibi bakmıştı. Gözlerini kapadı, iki büklüm oldu ve nefeslerini yavaş, eşit ve sessiz almaya zorladı. Dışarıdan gelen seslerdeki hikâyeyi çözmeye çalışırken kulakları gerildi.

Daha fazla bağırış. Daha fazla hızlı ayak sesi. Bu güvertede bir set hızla yaklaşıyor.

Çift kapı çarparak açıldı ve kadın anahtar deliğine doğru koştu. Mercia ayağa kalkmıştı, George ise kapının girişinde nefes nefese duruyordu.

"Ben Knigh." İki elini de saçlarında gezdirdi. "O burada."

Dünya alçalırken sessiz kalmak için parmak eklemlerini ağzına sokmak zorunda kaldı. Hayır. Hayır. Hayır. Yapamazdı... Yapamazdı...

Yapmıştı, değil mi?

Onun için gelecekti. Tıpkı her zaman yaptığı gibi. Bu sefer hariç...

Buz onu kavradı, tüyleri diken diken oldu.

"Onu canlı getirmek için emir almışlar." Mercia kolunu çekiştirerek George'un yanına gitti.

"Evet, eminim öyledir ama yine de biri ona ateş etti." George'un sesi titriyordu ve Mercia onu teselli etmek istercesine uzandığında geri çekildi. "Merhamet, lütfen-"

"Elbette." George'un omzunu kavradı, parmak eklemleri gerginlikten soldu. "O senin kardeşin. Gel." Kabinden koşarak çıktı, George da peşinden. Bir an sonra, koridorda böğürerek verilen emirler yankılandı: "*Canlı* dedim!"

Oh, Knigh, ne yaptın sen?

George ve Mercia'nın ardından kapanan kapılara baktı.

Knigh kendini ifşa etmişti. Kasıtlı olarak. Öyle olmalıydı. Dürbünden izlemiş, Mercia'nın gemiye döndüğünü görmüş ve bunun onun için ne anlama geldiğini fark etmişti. Ve tepeden aşağı inmiş, kasabaya doğru yürümüş ve kendini yem olarak kullanmıştı. Dikkat dağıtmak için. Olarak.

Ona ateş etmişlerdi.

Vurmuşlar mıydı?

Acı. Donuk ama yine de fiziksel bir acı. Başa çıkması, onu bir gelgit dalgası gibi içine çeken zihinsel ıstıraptan daha kolaydı.

Bu acı düşünceleri, dehşeti ve şoku yarıp geçti. Gözlerini kırptırdı, gözleri yanıyordu. Parmak eklemlerini ısıırıyordu ve parmaklarını çektiğinde diş izleri bronzlaşmış tenini çiziyordu.

Derin bir nefes. Bir tane daha. Bir tane daha.

Eğer bu kadar aptalca bir şey yaptıysa, bunu onun kaçmasına izin vermek için yapmıştır.

Ve eğer burada kalırsa, bu aptalca şeyi bir hiç uğruna yapmış olacaktı.

Vahşi Av, onu ele geçirdiğinde lanet boynunu kıracaktı.

Titreyen bacaklarının üzerinde doğruldu. Kulübenin boş olduğunu teyit etmek için anahtar deliğinden hızlıca bir göz attıktan sonra dışarı çıktı, zengin halının üzerinden geçti ve tuvalete girdi.

Parlak güneş ışığı, öğleden sonra. Pencereyi açtığında bir esinti ve bir gıcırta.

Şu silah sesi.
Hayır, hayır. Bunu düşünemezdi. Acı çekip çekmediklerini merak edemezdi.
Keskin, bu sefer avuçlarında, ellerini yumruk yapıp
Çivilerin batmasına izin ver.
Harita ondaydı. Buraya bunun için gelmişlerdi. O lanet şeyle kaçamazsa tüm bunlar anlamsız olacaktı.
Knigh'ın fedakarlığı... Hayır.
Fedakarlık değil.
O değildi. Olamazdı. Iskalamışlardı. Onun *riskini*. Hepsi bu kadar.
Bacakları sarsılarak ve kaskatı kesilerek pencereden çıktı ve geldiği yoldan geri tırmandı.
Ne yaptın sen?
Kaçacaktı. Bunu bilmeliydi. Kendini riske atmasına değmezdi.
Gözlerini kırıştırıp kendini ticaret gemisinin iskele tarafının yarısında bulduğunda nefes nefese kalmıştı. Sonra güvertede idi, iskeleye doğru yürüyordu, bodur bir adam arkasından bakıyor, nereden geldiğini soruyordu. Omzundaki çantadan şapkasını çıkarıp taktı ve iskeleye doğru ilerledi.
Rıhtımlara doğru, yarım düzine denizci sola doğru koşarak uzaklaştı, kırmızı uniformaları denizcilerin sıkıcı kıyafetlerine karşı bir çizgi gibi duruyordu.
Koşuyorlardı. Bu onun olmadığı anlamına geliyordu... Hayır, kimse yere yığılmamıştı. Kan da yok. Bu da bir şeydir.
Sadece yürümeye devam et. Nefes almaya devam et.
Gözlerini gölgede tutmak için başını eğdi ve işlek bir caddede gözden kaybolana kadar kırmızı üniformalıların peşinden baktı. O tarafa gitmişti. Peşinden gidebilirdi, yapabilirdi...
Ama onu bir şekilde bulursa, sadece denizcileri onun bulunduğu yere götürme riskini almış olacaktı.
Adımları sabit ve sakindi, sadece iskeleden dönen başka bir denizciydi, ama nabızı kulaklarında, boğazında gürlüyordu, herhangi bir fırtınadan daha yüksek ve daha kaotikti, kontrolünün dışında olsa bile.
Bir dikkat dağıtıcı. Kendini onun için bir dikkat dağıtıcıya dönüştürmüştü. Belki o da aynısını onun için yapabilirdi.
Barut. Ondan bir fiç ve bir alev. Tek ihtiyacı olan buydu.
Ama... hayır, insanlar barut fiçlerini öylece başıboş bırakmazlardı.

Tanrılar aşkına, boşa kürek çekiyordu. Barut aptalca bir fikirdi. Ve eğer dikkatini kendi üzerinde çok fazla yoğunlaştırırsa, bu sadece Knigh'in işi.

Rıhtım boyunca ilerlerken titriyor, denizcilerin döndüğü caddeyle arasına mesafe koyuyordu.

Ellerini kenetleyerek yeteneğinden umutsuzca bir iplik fırlattı. Dalgalar yükseldi, yanaşmış gemileri salladı, onları iskelelere ve birbirlerine sert vuruşlarla çarptı. Rüzgâr esiyor, gevşek brandaları ve halatları çekiştiriyor, fenerleri direklerle çarpıyordu.

Denizciler küfürler edip haykırdılar, ardından uçma tehlikesi bulunan halatları ve yelkenleri emniyete almak için koşuşturdular.

Daha da ileri gidebilir, bir fırtına çıkarabilirdi ama bu açık gökyüzünde durup pınarı kullanması gerekecekti. Nereden geldiği belli olmayan bir fırtına Mercia'yı varlığından haberdar ederdi.

Başka bir gün olsa yapardı.

Ama planı tamamlamak ve haritayı alıp kaçmak zorundaydı, aksi takdirde Knigh'in aldığı *aptalca* risk boşa gidecekti.

Yüzü donmuş, zihni bulanık bir halde kasabadan geçip tepeye ve nemli ormana doğru ilerledi.

Knigh onun için gelmişti. Kendini tehlikeye atmıştı. Hâlâ tehlikedeydi. Ve çekip gitti.

Ne yaptın sen?

Saba'ya haritayı verip *Venatrix*'e gitmesini söylerse, onun için geri dönebilirdi. Ama tüm kasabayı aramak dışında... Ve yine, Donanma'yı ona götürme gibi mide bulandırıcı bir risk.

Hayır, aramaya gidemezdi. Beklemek zorundaydı.

Yapraklar ve ağaç gövdeleri geçip giderken, etrafta yeşil gölgeler, ayakların altında yumuşak toprak varken zaman bir dakika ya da sonsuza kadar geçmiş olabilirdi. Sonunda dar hayvan yolu, buluşmak için ayarladıkları açıklığa açıldı, büyük kayalar gürül gürül akan derenin kenarını işaretliyordu.

Başka bir gün Knigh'in gitmesine izin verdikleri için diğerlerine bağırabilirdi ama kayaların arkasından kafalarını uzattıklarında sadece başını salladı. Yüzleri zaten gergindi ve ne olduğunu kesik kesik cümlelerle anlattığında Saba'nın rengi soldu, Wynn ve Effie'nin ağızları açık kaldı, Lizzy'nin kaşları birbirine çatıldı ve Aedan'ın çenesi dalgalandı. O da çenesini

Omuzlarını silkti ve sanki kasabaya girip Knigh'i kendisi çıkaracakmış gibi geldiği yöne baktı.

Vice bu dürtü karşısında acımasızca gülümsemeyi başardı. Ama Knigh'in peşine düşecek biri varsa, o da oydu.

Bu yüzden haritayı teslim etti ve kendisi geri dönmemiş olsa bile, gelgit geldiğinde alçalmaya devam etmeleri için kesin talimatlarla onları tekneye geri gönderdi. Eğer çoktan gitmişlerse, geri dönmenin bir yolunu bulacaktı. Bir şekilde.

"Ne yapacaksın?" Saba haritayı çantasına tıktırdı, dudakları büzüldü.

"Bekle."

Aedan'ın kaşları kalktı, çenesindeki o kas yeniden tüylendi. "Peki ya gelmezse?"

Boğazındaki sıkıntıyı bastırmak için yutkundu. "Gelecektir." Ses tonu daha fazla soruyu davet etmiyordu.

Ayrılmadan önce kendi tüfeğini ve Knigh'in Aedan'a bıraktığı tüfeğini geri aldı. Ayrıca Aedan'ın tüfeğini, barut matarasını, fişegini ve dört tabancasını daha ödünç aldı. Her ihtimale karşı.

Boğazı kuruyana kadar onların patika boyunca gözden kaybolup su altındaki sahile doğru ilerleyişini izledi. Gözden kaybolduklarında derenin kenarına çömeldi ve yüzüne su sıçrattı, soğuk su nefesini kesmişti. Bu, silah sesinden beri onu saran yarı uyuşuk sersemliği kırdı.

Eylem. Hazırlık.

Başını salladı ve doğru yeri bulana kadar kayaların arasında dolaştı - kasabaya giden patikadan gizlenmişti, kayaların arasında üç kaçış yolu ve diz yüksekliğinde geniş, düz bir taş vardı.

Ödünç aldığı çakmaklı tüfekleri doldurma işine alıştığında kasları gevşedi. Barut. Beze sarılmış saçma. İndir. Ramrod namlunun altındaki yerine geri yerleştirildi. Daha fazla barut, ince öğütülmüş olarak, çakmaktaşı kıvılcıma karşı kıvılcımlandığında parlamaya hazır olan flaş tavaasına.

Eğer Knigh peşinde düşmanlarla gelirse, tek yapması gereken silahı kurup tetiği çekmekti.

Ve eğer bir şekilde onu konuştururlarsa ya da buraya kadar izlerini takip ederlerse, buna da hazır olacaktı.

Elini hareket ettirirken kekeledi ve namlunun altındaki yuvayı ıskaladı. Eğer onu konuştururlarsa... Bunu yapmalarının tek bir yolu vardı.

Hayır. Mercia ona zarar vermez, George oradayken olmaz. Nefes al. Nefes ver.

Rampayı yuvasına kaydırды ve bir sonraki silaha geçti.

Üç tüfek. Altı tabanca. Hepsi bir kol mesafesindeki yassı kayanın üzerine dizilmişti, en yakında da onun fae işçiliğiyle yapılmış tüfeği vardı. Dallardaki esinti ve ara sıra duyulan kuş sesleri ve hışırtıları dışında patıkada hâlâ bir hareket yoktu.

Güneş artık tepede parlamıyor, öğleden sonraya doğru batıyordu.

Ellerini sıktı ve açtı, gözleri yanana kadar o ize baktı. *Hadi, Knigh.*

Nefes al. Nefes verin.

Omuzlarını aşağıya ve geriye doğru iterek, fae-worked tüfeği için önceden yüklenmiş her fişeği kontrol etti. Metal kovanlar parmak uçlarına soğuk geliyordu ama tanıdık ve sağlamdı.

Knigh gibi tanıdık. Onun gibi sağlam.

Gözlerini sıkıca kapadı ve bu düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. İşe geri döndü.

Her silah dolu, her fişek iki kez kontrol edilmiş, kılıç ve hançerler belinde, başka bir bıçak da çizmesindeydi.

Ve hala ondan bir iz yok.

Bulutlar masmavi gökyüzünde süzülürken ve doğuda gölgeler toplanırken patika boyunca bir hışırtı duyuldu. Bütün öğleden sonra duyduğu küçük yaratıklardan daha yüksek, daha büyük bir şey. Bir şey değil, *biriydi*. Biri olmalıydı.

Kalbi küt küt atan Vice tüfeğini doğrulttu.

DONNTK(N(LL

Knigh'in bacakları sokaklarda ve ara sokaklarda koşarken yanıyor, ter gözlerini yakıyordu. Kalbi pompalıyordu, bacakları ve kolları da. Bir köşe, sonra diğeri ve avluda, başının üstündeki iplerde çamaşırlar kuruyordu. Bir ucunda çömelmiş duran kuyuya yöneldi ve hiç vakit kaybetmeden elini taş kenarına koyup içine atladı.

Dönüp kuyunun iç kısmından geçen dudağı yakaladığında ciğerlerindeki hava hızla boşaldı. Kol kasları gergindi, kuyunun iç tarafında asılı kaldı, geçen herkesin görüş alanından çıktı. Tam da planladığı gibi.

Kaba taşların arasında tutunacak bir yer bulmak kolaydı, nefes alış verişlerini yavaşlatırken kollarındaki ağırlığın bir kısmını alıyordu. Sessiz kalabilirse, doğruca avluya koşacaklardı ve o da ortaya çıkıp kaçabilecekti.

Donanma günlerinde Ayay Limanı'nda vakit geçirmişti; Donanma limanı kendi haline bıraktığı için korsanlar hakkında istihbarat almak için iyi bir yerdi.

Mercia'nın buradaki varlığı, *Hükümdar*'ın onarımının kayıt dışı olduğunu teyit ediyordu. Donanma gemilerini ve mürettebatını kendi amaçları için kullanıyordu. Bakır Drake olmadan Drake'in hazinesini bulma umudu yoktu, peki bu amaçlar *neydi*?

İçini çekti ve alnını serin, nemli kayaya bastırdı. Ayak sesleri taş döşeli avluyu tokatlayarak geçti ve hızla ilerledi.

Kendi kendine sırtarak yirmiye kadar saydı. Kafasını kaldırıp avlunun, yukarıda uçuşan çarşafklar dışında boş olduğunu doğruladığında ve saklandığı yerden çıktığında adımları silikleşmişti.

Vee onun gizlilik konusundaki yeteneksizliğine dikkat çekmişti ama bu başka şekillerde sinsi olamayacağı anlamına gelmiyordu. Özellikle de Ayay Limanı'nı bildiği gibi arazinin yapısını da biliyorsa.

Avludan çıkmadan önce yeleğini çantasına soktu ve şapkasını çıkardı. Biraz buruşmuştu ama sokaklara çıkıp pazar meydanına doğru ilerlerken fae işaretini gizleyecekti.

Öğleden sonra olduğu için tezgâhlar toparlanıyordu. Daha önce gördüğü at arabası hâlâ meydanın kenarında duruyordu, şimdi gevşek bir branda örtünün altında kereste ve ürün çuvallarıyla yüklüydü. Sahibi, bakır rengi saçları ve teni olan orta yaşlı bir adam, kendisine çok benzeyen bir adamla sohbet ediyor ve gülüyordu, kardeş olmalıydılar. Derin bir sohbe dalmışlardı, bu yüzden Knigh'in branda örtünün altından kayması ve çuvalların arasına, reçineli odun kokusuyla çevrili bir yere sığınması hiç çaba gerektirmedi. Arabayı çeken geniş omuzlu sabrecat havayı koklamadı bile.

Şimdi bekleyelim.

Pazar tezgâhlarının kapanmasıyla birlikte arabanın sallanmaya başlaması ve yola çıkması uzun sürmedi. Bir eli tabancasında, branda ile ahşap arasındaki boşluktan, meydanın bir denizcinin kırmızı ceketine en ufak bir bakış atmadan uzaklaşmasını izledi.

Araba kasaba sınırlarını geçtikten sonra nefes verdi ve silahı tutuşunu gevşetti. Artık güvendeydi.

Peki ya Vee?

N (A P O N R V & A R M O U R

W

güvende miydi? Kaçmış mıydı? Sorular dönüp duruyor, ormanda sürünürken ona sürekli eşlik ediyordu.

Arabaya doğru dönerken arabadan atlamıştı.

çiftlikler adanın diğer ucunu işgal ediyordu. Ağaçlara doğru aceleyle ilerlerken çalılıklar onu gizlemişti ama saklanma konusunda endişelenmesine gerek yoktu; yol boyunca gözden kaybolan at arabası dışında etrafta kimsecikler yoktu. Mercia bir gemiyle kaçma ihtimalinin daha yüksek olduğuna karar vermiş olmalıydı; belki de *Venatrix*'in kılık değiştirmiş bir şekilde oraya yanaştığını ve tıpkı bir zamanlar Port Royal'de Vee'yi ararken yaptığı gibi şimdi de limandaki tüm gemileri aradığını düşünüyordu.

Güvende miydi? Kaçmış mıydı?

Dişlerini sıkarak yoluna devam etti.

Tabancasını çekmiş halde oraya ulaştığında açıklık sessiz ve boştu.

Kulaklarını herhangi bir ses için zorlayarak, kaslarını hazırlayarak kayalara yaklaştı.

Düşük bir inilti, sonra hareket.

Knigh nefesini tuttu, tabancasını kaldırdı.

Dudaklar ayrılmış, kaşlar birbirine yaklaşmış, Vee kayalıkların arasından çıkmıştı ve onu görmek adamın sarkmasına neden olmuştu.

Güvende. Canlı. Kan ya da yaralanma izi yok.

Tüfeği elinde gevşekçe sallanırken açıklığa doğru koştu ve kendini onun kollarına attı.

Güvende. Hayatta. Kız hayattaydı. Adam da.

Onu sıktı, yağmur ve vanilya kokusunu içine çekti, boynu ile omzu arasındaki, dünyanın geri kalanının varlığının sona erdiği o kıvrıma sokuldu.

Ona sarılırken göğsünü onun göğsüne bastırdı. Sonra onu çelik gibi kavrayarak sarsarak kucaktan çıktı. "Neler oluyor, Knigh?" Kaşlarının arasındaki kırışıklıklar daha da derinleşti. "Nasıl kaçtın? Ne yaptın sen? Onlar...?" Bir adım geri çekildi, elleri adamın kolunda, göğsünde geziniyor, gözleri adamın geri kalanında geziniyordu.

Onu birçok kez yaptığı gibi muayene etti, yara olup olmadığını kontrol etti.

"Hayır." Tabancasını kılıfına soktu ve kadının omuzlarını kavrayarak bakışlarıyla buluşmasını sağladı. "Ateş ettiler ama ıskaladılar." Adam avluyu, kuyuyu, arabayı anlattı ve kadın dinledi, kasları kaskatı kesilmişti, gözleri sessiz bir fırtınanın içinde çalkalanıyordu.

"Sana burada kalmanı söylemiştim," dedi adam sözünü bitirdiğinde. "Sana söylemiştim."

"Ve eğer bunu yapsaydım, hala *Hükümdar*'da olurdun ve şimdiye kadar seni bulmuş olurlardı."

Kaşları en ufak bir şekilde bile çatılmamıştı. Burun delikleri alevlenerek döndü ve kayalara doğru ilerledi.

"Haklı olduğumu biliyorsun," dedi takip ederek. Sıraya dizilmiş, ateş etmeye hazır silah cephaneliğini görünce olduğu yerde durdu. "Misafir mi bekliyorsun?"

Hiçbir şey söylemedi, tabancaları toplamaya başlarken ona bakmadı bile. Elleri titriyordu. Öfkeyle mi yoksa korkuyla mı?

İçini çekti ve fazladan iki tabancayı almadan önce kendi tüfeğini ve Aedan'inkine benzeyen bir silahı omuzladı.

"Onu ölümüne ben götürdüm," dedi sonunda, tüfeğini vücuduna asarken hâlâ ona bakmıyordu. "Evered. Ve Evans'ı da. Ama... ben... ben sana liderlik edemem. Sizi güvende tutamam." Yüzünü ovaladı. "Redland'de sizden yardım istemedim ve sayıca az kaldınız. Hewanorra'da, o mağarada tehlike olduğunu bile fark etmedim ve düşündüm ki..." İçini bir ürperti kapladı. "Zemin düştüğünde, düşündüm ki..." Gözlerini bir an için kapatarak başını salladı. "Ve bugün, seni güvende tutacağını düşünerek bir tepenin başında bıraktım ama yine de canını kurtarmak için kaçmak zorunda kaldın. Ne yaparsam yapayım, sonunda tehlikeye giriyorsun."

Onu yiyip bitiren şey buydu. Liderlik. Risk. Korku. Başarısızlığın, seni takip edenleri hayal kırıklığına uğratmanın korkunç hayaleti. Bunun için eğitilmiş, Donanma'nın güvenli çerçevesi, kuralları ve prosedürleri içinde bu şeytanlarla yüzleşmişti. Onda bunların hiçbirisi yoktu.

Liderliğin herkesi güvende tutmak olduğuna mı inanıyordu? Hiçbir şeyi riske atmamak mı?

Bir parmak ucuyla çenesini kaldırdı. "Bu hayat tehlikeli. Yaptığımız işin doğası böyle. Bu senin suçun değil."

Bunun doğru olmasını istemiyormuş gibi kaşlarını çatı. Onu suçlayamazdı.

Saçlarını onun yüzünden geriye doğru iterken şefkatini nazik bir gülümsemeyle gösterdi. "Bana liderlik edemeyeceğini, *Hükümdar*'a bindiğimiz gün kötü bir lider olduğunu söylüyorsun." Bunun için özür dilemişti. O da onu affetmişti. Ama yine de bu onu rahatsız ediyordu. "Sana liderlik hakkında, kaptanlık hakkında bazı şeyler söyleyeyim. Bir kaptan her şeyi kendi başına yapmaz. Ve bir kaptan adamlarını hafife alarak tehlikeye atmaz, ama bazen onlardan ölüm olasılığıyla yüzleşmelerini istemek zorundadır."

Kaşları çatıldı.

"Bir liderin sorumluluğu risk ve ödülü dengelemektir," diye devam etti, bu sözler ona çocukken emrinde yelken açtığı kaptanlardan gelmişti, "görev ve tehlike, ve bunlarla nasıl, ne zaman ve kimin yüzleşmesi gerektiğine karar vermek. Sen bundan çekiniyorsun, sadece kendini riske atıyorsun." Elini onun omzuna koydu ve sıktı. Kızın kaşları bir nebze olsun çatıldı. "Vee, sende çok şey görüyorum. Şu anda ne kadar inanılmazsın, mürettebatın tarafından seviliyorsun, cesursun, zekisin, kararlısın. Ve ne kadar büyük *olabilirsin* - ne kadar büyük bir potansiyel. Ama"-kaşlarını kaldırdı ve hafifçe salladı-"eğer bu dengeyi bulamazsan asla içinde olduğunu bildiğim kaptan olamayacaksın."

O gergin kaşlar gevşedi, soldu. Bir cevap arar gibi sağa sola bakarken göğsü inip kalktı. Başını iki yana salladı. "Gelgiti yakalamak istiyorsak gitsek iyi olacak."

Omuzları çöktü, nefes verdi. Görünüşe göre konuşma bitmişti. "Keşke gelgiti değiştirebilecek bir deniz cadımız olsaydı. Oh, bekle, var." Ona bir kaşını kaldırdı.

Ama gülmedi, sadece çantasının kayışını sıkarken gözlerini kıstı. "Sular çekildiğinde orada olmazsak bizi almadan gitmelerini söyledim. Burada sıkışıp kalmalarını istemedim, eğer..." Omuz silkti ve kayaların arasından yürüdü. *Eğer* onu beklediği ya da kurtardığı için dönmediyse. Başını sallayarak onu takip etti.

Ormanda iyi zaman geçirdiler, bunun nedeni kısmen Vee'nin sert ve sessiz bir şekilde cezalandırıcı bir hızla yürümesiydi.

Haşlanıyordu. Ya kendini riske attığı için ya da liderlik hakkında söyledikleri doğru olduğu için ona hâlâ kızgındı. Birkaç saat olmuştu, uzun bir süre.

düşünmesi, belki de sakinleşmesi için yeterliydi. Ama içindekileri içine atıp *konusmazsa* sakinleşemeyecekti.

Ayrıca, artık uçurumun tepesinden çok uzakta değillerdi ve bu diğerlerine katılmadan önceki son şanslarıydı. Boğazını temizledi. "Bana kızgın olmayı yakın zamanda bırakacak mısın yoksa bu gece kendi ranzamda mı kalayım?"

İleride, omuzları dikleşti. "Kızgın değilim," diye tersledi.

"Evet ve sen de *kızgın görünmemek* için harika bir iş çıkarıyorsun." Adımlarını uzattı, onun topuklarına basmadan olabildiğince yaklaştı. Patika o kadar dardı ki yan yana yürüyemiyorlardı. "Bak, artık düşman olmadığımızı biliyorum ve biz... *bu* her neyse, ama yine de bazen bana kızmana izin var, sen hala-"

"Kızgın olmadığımı söyledim." Topukları üzerinde döndü ve kaşları birbirine yaklaşmış olsa da gözlerinde ateşli bir öfke yoktu. "Kafam karışık, tamam mı? Ne yapacağımı bilmiyorum... Liderler hakkında söyledikleriniz çok mantıklıydı. Ama yine de..." Başını iki yana salladı. "Seni riske atamam, Knigh. Seni tehlikeye atamam."

Yüzündeki ıstırap onu derinden yaraladı. Yine de Kızıl Diyar'daki sözleri kadar derinden değil. "Ve y i n e de," diye mırıldandı, "sana ne olduğunun önemli olmadığını düşünüyorsun." Kadın gözlerini kırıştırdı ve geriye doğru sallandı. "Kızıl Ülke'de de b ö y l e demiştin ve ben de sana o zaman söyledim, benim için önemli. Ama her zaman seni riske atmamı istiyorsun. Bana da aynı saygıyı göstermelisin." Nefes verdi, ifadesi gevşedi, söndü. Çenesi eğildi ve kaşlarını ovuşturdu. "İstiyorum. Ama..." Tekrar başını salladı. "Bununla yüzleşmem.

Ya bir şey..." Kollarını kavuşturdu, parmakları pazularını ısıırıyordu.

Geri çekil. Duvar örmek.

Yaklaştı, ellerini kollarından omuzlarına doğru götürdü. Kasları sağladı. "Vee, bana güvenmene ihtiyacım var. Hem yapılması gerekeni yapman hem de benimle konuşman için. Bunu yapabilirsin, biliyorsun. Havuzda yaptığın gibi. Bana ne hissettiğini, o fırtınalı gözlerinin ardında neler olduğunu anlat. Onları hiç bu kadar karanlık görmemiştin." Başparmağını elmacık kemiğinin üzerinde gezdirerek karanlık bakışlarının altını çizdi. "Kendini tuttuğunu görebiliyorum. Bu sessizliğin sebebi beni kendinden uzaklaştırman mı?"

Başını sallarken elleri iki yanına düştü. "Ben... evet. Bu benim ilk içgüdüm -İçindeki her şey çok fazla olduğunda... itmek için." Başını eğdi, omuzları çöktü. "Deniyorum, ama... hatırlatma yardımcı oluyor. Teşekkür ederim."

Duvarın yıkıldığını görmek, doğru kelimeleri bulmaya çalıştığı kırık dökük cümleleri duymak kalbini ısıttı. Dudaklarını onun alınına değdirdi. "Ben bunun için buradayım. Ve bunun senin için doğal olmadığını biliyorum ama çok iyi gidiyorsun. Seninle gurur duyuyorum."

Gözlerini kocaman açarak geri çekildi. Bunu ona daha önce söyleyen olmuş muydu? Ona bakışına bakılırsa, hayır olduğunu tahmin ediyordu. Bir adım daha yaklaştı, kolları onu sararken elleri gömleğini yumrukladı. Kendini cesaretlendirircesine başını salladı. "Ben... Senin yanında kendimi güvende hissediyorum Knigh."

Elinde olmadan gülümsedi, kalbindeki sıcaklık göğsüne, kollarına ve sırtının küçük kısmında tembel spiraller çizen parmak uçlarına yayıldı.

"Ve yine de," diye devam etti, "sanki tehlikedeymişim gibi." Boğazındaki nabız atmaya başladı. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Sen yakınımda değilken, seni düşünüyorum. Ve sen yanımdayken, gözlerim seni arıyor. İsteyerek yapmıyorum ama kontrolüm altında değil - lanet olası şeyler *sürekli* seni içmek istiyorlar." Alay etti ve dudaklarına değerek karıncalanmalarına neden oldu ama kendini tuttu. Onu öpmek için ne kadar can atsa da, konuşmasına izin vermek zorundaydı. "Gülüşün. Eskiden renksiz olduğunu düşündüğüm ama bir şekilde yakınlarındaki her tonu yansıtan gözlerin. O gülünç beyaz saçların." Şapkayı başından itip parmaklarını saç derisini gıdıklayan çizgilerin arasında gezdirirken sırıttı.

Ama ona dokunuşunun verdiği lezzetli histen daha önemlisi, söylediği şey yüzünden yüzünde beliren o sırıtmaydı. Rahatlamaya başlamıştı. Duygularından bahsediyor, kelimelerin ortaya çıkmasına izin veriyor, mizah ifade ettiği duyguları engellemek yerine destekliyor, onları güvenli hale getiriyordu.

Elini onun eline bastırarak sessizce devam etmesini istedi. Boğazı o kadar sıkıştı ki, denese bile bu isteği dile getiremezdi.

"Bu şekilde," dedi, sesi sanki çabalar onu yormuş gibi kısıktı, "diğer insanları dışarıda bırakıyorsun, ama bırak da göreyim." Bakışları adamın yüzünde gezindi, sıcak bir günde hafif bir esinti kadar nazik ve zevkliydi. Adamın nefesini çaldı. "İfadeleriniz. Duyguların yüzüne öyle ince bir şekilde yansıyor ki, bunu fark ettiğim için kendimi özel hissediyorum."

Göğsü hâlâ ormanda yürüyormuş gibi kabarıyordu. Gözleri genişlerken gözlerinde açık bir korku parladı.

"Sana karşı hissettiklerim," diye mırıldandı, fısıltıdan öteye gitmiyordu, "kendimi güvende hissetmiyorum."

Kalbi dolu bir şekilde gülümseyerek onu kendine yaklaştırdı ve dudakları dudaklarına sadece bir santim yaklaşıp kadar eğildi. "Sakın bana büyük Leydi Vice'in korktuğunu söyleme." O santimi kapattı ve onu öptü, sonra kulağına "Korkak" diye mırıldandı.

Belki de bu kelimenin sıcak dokunuşuyla ürperdi, ama sonra bir hışımla geri çekildi ve ters ters baktı. "Senden nefret ediyorum."

Ama onun kendisini tekrar kollarına çekmesine izin verdi ve kendi kollarını onun beline doladı.

"Sevdiğini biliyorum." Sırıttı, başını eğdi. "Bana ne kadar çok olduğunu göster."

Gözleri kısıldı, dudak büktü ama parmak uçlarında dudaklarına doğru ilerledi ve vücudunun uzunluğunu ona doğru bastırdı. Kalçaları ve göğüsleri ve karnı ve kalçaları ve... Elleri sırtında geziniyor, onun her santimetresinin tadını çıkarıyordu.

Kaşlarını çatması onu uyarmış olmalıydı ama kız dudağını ısırduğunda yine de sıçradı. İçine bir sıcaklık yayıldı, karnındaki gerginlik azaldı ve kızın ağzına doğru bir inilti yükseldi. Kızın ağzı onunkine doğru kıvrıldı ve adam bunun bir gülümseme olduğunu anladı.

Sonra bir adım ötesindeydi, sırtıyordu, kızarmış ağzı ve kesik kesik nefesleri bir saniye önce onu öptüğünün tek kanıtıydı. "Tik tak, Knigh," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Gitmemiz gerek."

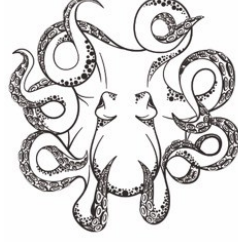
Tik-tak. Evet, dikkatleri dağılmıştı, değil mi? Başının arkasını ovuşturarak gözlerini kırıştırdı.

Yüzünü buruşturarak döndü ve patikada ilerlemeye devam etti. "Bu gece kulübeme gel ve sana senden ne kadar nefret ettiğimi göstereyim."

Şapkasını düşüğü yerden aldı ve sesindeki baştan çıkarıcı vaat karşısında dudağını ısırarak onun peşinden yürüdü.

Bu gece yeterince erken gelemezdi.

BLOODVSUPPL)(S

"Bloody supplies," diye ofladı Vice, gözlerini parlak güneşten korumak için şapkasını indirdi. Ocamaniro'nun sokaklarında gezinirken koluna yaslandı. almasına rağmen Zencefil, söğüt kabuğu ve balı Lizzy'nin göğsünden çıkarıp çay yaptığında bulanık bir baş ağrısı hâlâ zonkluyordu.

Knigh onun eldivenli elini sıktı. "Hmm, evet, çünkü baş ağrın malzemelerin suçu. Dün gece yatağa gelmemiş olmanla hiçbir ilgisi yok."

Homurdandı ve onu dürttü. En azından zencefil işe yaramıştı ve artık uykusuzluktan midesi bulanmıyordu. Perry'nin istediği malzemeleri topladıktan sonra, baş ağrısına iyi gelmesi için yürüyüşe çıkmalarını önermişti. Daha iyi değildi.

"Seni yatağa atamıyorsam yeteneğimi kaybediyor olmalıyım," diye mırıldandı, "daha da yaklaşarak."

"Hmm, masanın üzerinde iki kez durmak yetmedi diye mi?"

Bir kaşını kaldırdı. "Yeterli diye bir şey var mı?"

"Eminim beni daha sonra baştan çıkarabilirsin."

"Oh, evet, sadece *sonraya* kadar bekle." Gülümsemesi hınzırlaştı ve kadının karnını sadece onun yapabileceği gibi döndürdü. "Planladığım şeyler..."

"Bir planın var, ha?"

"Benim her zaman bir planım vardır." Adamın gözlerindeki o ukala ışıltıyla buna inanmıştı.

Şehrin kenarındaki daha sakin bir caddede ilerlerken ona planı hakkında sorular sordu, ama o kışkırtıcı ipuçları dışında hiçbir şey söylemedi ve sohbet onun yerine haritaya ve bulduklarına döndü

Drake ve hazinesi hakkında. Knigh onun bütün gece başka bir adamla kalmasından şikâyet etti ve Knigh de kıskançlık numarası yaptığı için onu tersledi.

Dün, gelgit ince bir sahil şeridini ortaya çıkardığında diğerlerine ve tekneye ulaşmışlardı. *Venatrix*'e sorunsuzca geçmişler ve hemen yelken açmışlardı. Knigh ve haritayla birlikte doğruca Perry'nin kamarasına gitmiş ve doğru hizalandıklarından emin olmak için anahtar sembolünü kullanarak o çizgiyi boş kağıttan aktarmıştı.

Mağaradan gelen hat güneye doğru bir rota çiziyordu ama haritanın garip çizilme şekliyle, haritada düz bir çizgi olan ve tüm o adaları geçen şey, gerçekte kavisli bir rota olacaktı.

Haritada, haritalarının hiçbirinde görünmeyen adalar bile vardı.

Knigh de aynı fikirdeydi; rotayı takip etmek zorlaşacaktı ve bu da haritadaki bilgilerin kolayca bir çizelgeye kopyalanamayacağı anlamına geliyordu. Mesele de bu olmalıydı.

Bu yüzden Vice bütün gece Bakır Drake'le birlikte uyumamış, daha fazla çeviri yapmış ve mor yolla ilgili bir dizi talimat gibi görünen şeyi bulana kadar şimdiye kadar tercüme ettiklerini araştırmıştı. Bunlar, harita ve üzerinde çizilen rota ile birlikte onları bir sonraki yere götürecekti. Talimatlar nereye götürdüklerini *söylemiyor*, sadece yönergeleri takip ederlerse *altın ve mücevherlerden daha büyük bir hazineye* götürecek bir şey bulacaklarını ima ediyorlardı.

Ama Perry, Perry gibi mantıklı ve temkinli davranarak, kendilerini neyin beklediğini bilmedikleri için önce erzak almak üzere burada durmalarında ısrar etmişti.

Yani, evet, *kanlı malzemeler*.

Bir köşeyi döndüklerinde, sohbet son zamanlarda olduğu gibi geçmişe döndü.

"Evered'in net bir görüntüsünü alamıyorum." Önüne bakarken Knigh'in kaşları hafifçe çatıldı. "Perry ondan biraz bahsetti ama diğer herkes onu gerçekten tanımadığını söylüyor." Ona yan gözle baktı, gözleri nazikti. "Nasıl biri olduğunu sormama izin var mı?"

Boynunun arkası hafifçe karıncalandı. Gelmek isteyen tüm kelimelere karşı dişlerini sıktı - inkâr, Knigh'i uzaklaştıracak keskin alaylar, ona kendi lanet işine bakmasını söylemek. Bunlar içgüdüsel. Ve bu sefer yanılmışlardı.

Nefes alıp verdi, kelimelerin söylenmemesine izin verdi.

Dilinin ucunda solup gittikten sonra başını salladı. "Kaçamak cevaplar vermiyorlardı, sadece hiçbirini onu tanıma fırsatı bulamadı. *Morrigan*'da bulunduğu süre boyunca kamaramızdan ayrılmayı reddetti." Ağzı burkuldu, karnındaki rahatsızlığı yankıladı. Gerçeği, onun nasıl biri olduğunu, ne kadar yanıldığını itiraf ediyordu. Bu sadece ölünün arkasından kötü konuşmak değildi, kendi aptallığını, çocukça hatasını kabul etmekte.

Ama Knigh kaşlarını hafifçe kaldırdı ve başını salladı; yargılamıyordu, sadece merak ve şaşkınlık içindeydi.

Bunu yapabiliirdi. En azından bir kısmını açıklayabilirdi. Omuzlarını yuvarlayarak Knigh'in kolunu sıktı -sıcak ve sağlam, canlı bir çapa. "Tanıştığımızda çekici ve sevimliydi." Hayatı boyunca içine kapanmış bir kızın dikkatini çekmeye yetecek kadar. "Ve beni okuduklarım ya da hikâye yazmayı sevdiğim ve hayatımda bunu yapmak istediğim için yargılamadı."

"Hikâye mi
yazıyorsun?" "Eskiden
yazardım. O
zamanlar."

Başını eğdi ve sanki onu yeniden görüyormuş gibi gülümsedi. "Bunu bana hiç söylemedin. Aileni ziyaret ettiğimizde de bana kesinlikle göstermedin - Drake rozetin gibi değil."

Güldü, adamın esprileri kaslarındaki gerginliği gevşetmişti. "Genç hanımlar vahşi maceralar hakkında yazmazlar, değil mi? O yüzden karısı olarak bunu yapabileceğimi söylediğinde..." Nefes verdi ve başını salladı. "*Cevap* gibi görünüyordu - o dünyada nasıl yaşayabileceğime dair yaşadığım imkansız sorunun cevabı gibi görünüyordu." Kadınların eş, anne, kocalarının malı olduğu, başkalarıyla ilişkileriyle tanımlandığı, asla yaptıklarıyla, asla kendi başarılarıyla değil.

Knigh'in yüzünde bir kaş çatma titreşimi belirdi. "Sadece *görünüyordu*?"

Elbette Uyanık Knigh onun bu ifadesini fark edecektir. "Biz kaçtıkça işler değişti. *O* değişti." Kalabalık bir kavşaktan geçiyorlardı ve o da bu bahaneyle durup kendini topladı. "Ölümler hakkında kötü konuşmamalısın ama... Paramı ele geçirdi, kontrol etti ama kötü kullandı. Geçiş için hepsini Fitz'e verdi, Arawaké'ye vardığımızda paraya ihtiyacımız olacağını düşünmedi, pazarlık bile etmedi."

Knigh onları cadde boyunca koşuşturan insanlardan uzaklaştırarak konuşmalarını meraklı kulaklardan uzak tuttu. "Ve FitzRoy'un anlaşması büyük ölçüde -hmm, dur *tahmin* edeyim- kendisine karşı önyargılıydı?"

"Heh, bu Fitz. Ve bizi gemiden atmakla tehdit ettiğinde, Evered yine de harekete geçmedi, çalışmadı, bunun ona yakışmadığını düşündü." Elbette öyle düşünüyordu, Albion toplumunda bir aristokrat olarak yaşadığı dünya ona tam da bunu öğretmişti. "Sadece ölü bir ağırlık olmadığımızı kanıtlamak için kefenlere tırmanmak zorundaydım. Fitz başarılı olmamı beklemiyordu."

"Keşke yüzünü görmek için orada olsaydım." Knigh'in eli onunkinin arkasına kapandı, başparmağı eldivenlerinin ince kumaşını okşadı. "Ve senin kefenleri fethettiğini görmek için."

Sıcaklığı - sadece eli ve koluyla değil, sözleri ve bakışlarıyla da - Her şey içine sızmış, zırhını uzakta tutmuştu. Bir köşeyi döndüklerinde, bir vitrindeki yansımasını yakaladı ve bir korsan gemisi için fazla güzel bir elbise giyen, gözleri fazla umutsuz olan Avice'in yerine Vice'ın kendisi olduğunu görünce gözlerini kırptırdı.

Gözlerini tekrar kırptığında, ikisi birden, Avice, Vice'ın üzerine bindirilmiş, ona bakıyordu. Tanrım, çok gençti, değil mi? Yanakları hâlâ hafifçe yuvarlak, yüz ifadesi açık, gözleri parlak, geniş ve dünyayı görmeye hazırdı. Çok, çok gençti.

"Evlendiğimi ve yetişkin bir kadın olduğumu sanırken, bir kızıdan daha fazlası değildim. Ama bizi kurtarması gereken bendim, çünkü o hiçbir şey yapmayacaktı."

Ağzı bir tarafa doğru eğilerek homurdandı. "Kadınların seksten zevk alması gerektiğini bile düşünmezdi. Ben de onunla yapmadım, bir kez bile." Evered'in yargısının ağırlığı, çok sıkı kavrayışının anısı alaycı gülümsemesini sürükledi. Bu kez nefesini verdiğinde, çok yanıltmış olan o kız için ağır bir iç çekişti bu. "Kendimi ona o kadar çok emanet ettim ki... ve bunların herhangi birini kendim çözme *çalıştığım*da bile çok sinirlendi."

Ve onun ölümü onu bundan kurtarmıştı. Bunu düşünmek bile yanılttı ama işte oradaydı. Kel, karanlık ve korkunç derecede gerçek.

Gözlerinin arkasındaki baskıya karşı dişlerini sıktı. "Onu bildiği dünyadan uzaklaştırmamalıydım. Ben olmasaydım değişmeyeceğinden, bunu yapmayacağından eminim-"

"Hayır." Knigh'in çenesi başını sallarken tüylendi. "Hayır. Onun yaptıkları senin sorumluluğun *değil*. O bunları yaptı." Daha da yaklaştı, kızın uzaklara bakmasını engelledi, gözleri vitrinlerden yansıyan güneş ışığında neredeyse altın rengindeydi. "Bana ne demiştin? 'Bütün bunları o yaptı, sen değil. Bunlar nasıl senin suçun olabilir?'"

Ağız açık kaldı. Kendi sözlerini ona karşı kullanıyordu; babasının başarısızlıkları hakkında ona telkin ettiği sözleri. Ve eğer bunları kabul etmesi gerektiği konusunda bu kadar kararlıysa, bu *kendisinin* de aynısını yapması gerektiği anlamına gelmiyor muydu?

Boğazındaki tıkanıklığı aşmak için yutkundu. "Ben... Ben bunu daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Tabii ki hayır." Gülümsemesi haklı olmanın verdiği bir zafer değil, küçük ve hüzünlüydü. "İçine döndün ve kendi içinde bir açıklama aradın. Sanırım belki de hepimiz bunu yapıyoruz."

Başka bir şey söylemeden küçük bir meydanı kestiler.

Eğer Knigh babasının yaptıklarından sorumlu değilse, bu Evered'in yaptıklarından da sorumlu olmadığı anlamına mı geliyordu? Parçaları nasıl değiştirirse değiştirsin, biri doğru diğeri yanlış olamazdı.

Ya ikisi de doğrudu ya da ikisi de yanlıştı. Ve babasının yaptığı şey yüzünden Knigh'i suçlamasının hiçbir yolu yoktu.

Ama Evered'i denizin ötesine götürmüştü. O-

"Yani," diye mırıldandı Knigh, ses tonunda bir tereddüt vardı, "o... şey, sana kötü davrandı, ama sen yine de onun anısını korudun, yas tuttun, yasını tuttun." Gözleri bu gerçekleri bağdaştırmaya çalışıyormuş gibi kısıldı.

Öğleye yaklaşan güneşe rağmen sırtından aşağı bir ürperti indi. Yas. Hüzün. Keder. Sahip olduğunu reddettiği o *yumuşak duygular*. Ve Knigh burada ondan bu duygular hakkında konuşmasını bekliyordu.

Hayır. Beklemiyorum. *Soruyorum*. Şelaledeki alaycı dokunuşu gibi, bunu da istediği zaman durdurabilirdi. Bu onun seçimiydi.

Geri çekil. Ya da yaslan.

Kendini çelikleştirerek daha yakına çekildi ve onun sıcaklığının bu soğuğu kovalamasına izin verdi.

"Her şeyin yasını tuttum." Bu itiraf onu duraklamaya ve nefesini tutmaya zorladı. "Sadece öldüğü için değil, her şey yolunda gitmediği için de. Sanırım görüldüğü gibi biri olmadığı için, onu sevecek kadar aptal olduğum için, tamamen yanlış olan bir şey için hayatımı mahvettiğim için yas tuttum." Eski suçluluk duygusu içini kemirdi. "Albion'da kalsaydık belki de böyle olmazdı."

Başını eğerek onu öpebileceği kadar yaklaştı. "Senin sorumluluğun değil, unuttun mu?"

Homurdandı. "Belki."

"Şimdilik *belki* alacağım." Dudaklarını onun şakağına değdirdi. Bu yürüyüşün bir başka faydası da ilişkilerini saklamak zorunda olmamalarıydı. Tüm bunlar hakkında konuşmak bir zorluktu, mürettebatın sorularıyla başa çıkmak ise bambaşkaydı. "*Yumuşak duygulara* karşı bağışıklığı olan Leydi Vice o zaman mı ortaya çıktı?"

"Bugün *bütün* sözlerimi bana karşı mı kullanacaksın?" "Sadece yeniden duyman gerektiğini düşündüklerimi."

"*Urgh*. Haklı olduğun zaman çekilmez oluyorsun."

Kaşları havaya kalktı, şüpheşiz haklı olduğunu kabul ettiği için, ama çabucak hakim oldu ve bunun yerine sırttı. "Bir şey değil."

Gözlerini devirerek omuz silktili. "Nasıl biri olduğuna rağmen, ölümü..." Bu onu yıkmıştı. Şok, dehşet, keder. Tüm dünyası o güvertede onun bedeniyle birlikte yıkılmıştı. "Üzgün, umutsuz, çaresiz *ve zayıf* hissediyordu. Ama öfke? Bu güçlü hissettirdi. Üzerine inşa edebileceğim bir şey gibi."

Düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Hayatta kalmana sevindim. Yeni bir şey inşa ettin. Yine de Avice Ferrers'tan aldığınız *mevcut malzemeleri* de takdir ediyorum." Yüzünü buruşturdu. "Bu metaforu biraz fazla zorlamış olabilirim."

Yine bu mizah duygusu onu rahatlattı ve kıkırdayarak adamın yanağına bir öpücük kondurdu. "Sadece bir dokunuş."

Dudaklarını büzerek ona yan gözle baktı. "Benimle dalga geçmen gerekiyordu." Sağa döndüler. "Eminim Perry bu uzun metaforumu takdir edecektir."

Elbette, az ileride Perry duruyordu, duvardaki bir şeye bakıyordu, bir eliyle üç köşeli şapkasını başında tutuyordu.

"*Ha*, eminim yapmaz." Ona doğru yöneldiler. "Hey, Perry, bizim için bir tartışmayı çözebilir misin?"

Perry nefes nefese topuklarının üzerinde döndü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Onlara göz kırptı, bronz tenine rağmen yüzü birkaç ton solmuştu.

Tek sürpriz bu değildi. "Sorun nedir?" "Vee," dedi

Knigh, alçak sesle, "posterler."

Perry incelemekte olduğu duvar parçasına döndü ve Vice onun görüş alanını takip ettiğinde ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Aranıyor posterleri. Arkasında da kendi yüzünün çizimi vardı. Bu yeni bir şey değildi ama Knigh'inki hemen yanı başındaydı. *Bu* onu iliklerine kadar ürpertti.

Ve altında kalın, siyah yazılarla ödöl... *Yirmi bin gine. Her biri için.*

Bu çok büyük bir paraydı. Herhangi birini, hatta diğer korsanları, hatta müttefiklerini bile baştan çıkarmaya yetecek kadar... Kayracou ve Ocamaniro gibi müttefiklerinin olduğu dost limanlarda güvende olacaklarını düşünerek kalıyorlardı, ama bu?

Bu, önceki ödölünü cep harçlığı gibi gösterdi. Ve bu posterler Mercia'nın haritasını çalmalarından *öncesine* ait olmalıydı. Şimdi daha da yüksek olmalı.

Knigh'in kolunu tuttu, parmakları ağrıyordu. Geçen yıl, yakalanması için bu kadar yüksek bir ödöl verilse çok sevinirdi. Bu bir başarı ve şöhret ya da rezillik işaretiydi. Bu ona korsan dünyasında övünme hakkı veriyordu.

Ama Knigh'in isminin karşısında böyle bir meblağ görmek?

Karnında kurşun bir ağırlık vardı. Ağır. Soğuk. Uyuşuk. Ona karşı bu kadar çok para yığılmışken onu nasıl güvende tutabilirdi?

"*Venatrix*'in ele geçirilmesinden bahsediyor," dedi, sanki hayatına ve özgürlüğüne yönelik bir tehdit değilmiş gibi, "yani yakın tarihli. Ayrıca Vali deLacy'nin de adı geçiyor - başınıza konan meblağa bizzat katkıda bulunmuş."

"Ne kadar hoş biri." Kelimeler hiçbir tonlama ya da düşünce olmadan çıkmıştı. O kalın, siyah harfler gözlerinin içine işledi. *Knigh Blackwood'un, eski adıyla Knighton Villiers'in yakalanması için yirmi bin gine.*

Gözlerini kırıştıtarak sisten sıyrıldı. "Knigh." Adamın kolunu çekiştirerek dikkatini posterden uzaklaştırdı. "Gemiye geri dönmen gerek. Çabucak. Gözden uzak dur. O kadar para teklif edilmişken burada güvende değilsin."

Sanki sözleri onu şoktan uyandırmış gibi Perry onlara döndü. Daha da solgunlaşmıştı, neredeyse sarı saçlarındaki çizgiler kadar grileşmişti. "Sadece o değil." Gözleri Vice'a dikildi, yeşil irislerinin etrafındaki beyazlar görünüyordu. "İkiniz de."

L) V (L) K (T K) S

T

Dünya deniz, gökyüzü ve gemiden ibaretti, bir dalgayı aşıp diğerine geçerken sallanıyorlardı. Rüzgâr saçlarını çekiştiriyor ve direksiyonu kavıyordu. Yanındaki Vee sıcak ve parlaktı, gözleri tetikteydi.

ve önlerindeki rota, Copper Drake çevirisi ve Mercia'nın haritası arasında gidip geliyordu.

Bu şekilde yaşayabilirdi. Sonsuza kadar. Drake'in hazinesini hiç bulamasalar bile.

"Kelebekle birlikte güneye uçun," dedi Vee esintiyle, çeviriyi işaret ederek, kanat çırpın sayfaları açık tutarak. "Elbette Karukera -haritalarda kelebeğe benziyor, sence de öyle değil mi?"

Adanın yoğun yeşil bitki örtüsü dalgaların ötesinde uzanıyordu ve kendini başını sallarken, sırtırken buldu. "Sanırım haklısın." Pusulayı kontrol etti ve rotalarını güney-güneydoğudan güneye doğru ayarladı. "Peki ya sonra?"

"Kırıntıları temizleyin." Sanki cümleyi tekrar okuyunca ne demek istediği anlaşılacakmış gibi yüzü asıldı.

"Guaticabon'a ulaşmadan önce Karukera'yı geçen küçük adacıklar."

"Ah, *kırıntılar*. Anlıyorum." Başını sallayarak haritanın kenarlarını tuttu ve ona baktı.

Bakır Drake'in saçma sapan pasajları vardı. *Kelebekle güneye uç. Kırıntıları temizleyin*. Bir dizi talimat gibi okunmuyordu ama *mordan* bahsedildiğini gördüklerinde daha yakından bakmışlar ve bunun *mor yolla* ilgili olduğunu fark etmişlerdi. Ve şimdi burada, görünürdeki saçmalığı takip ediyorlardı. Hazineye mi? Yoksa tuzaklara mı? Ya da başka bir ipucuna mı?

Vee, ilerleme olduğu sürece hangisi olduğunu umursamıyor gibiydi. Ateşli bir kararlılıkla çalıştı, gözleri hep ileriye sabitlendi, asla geçmişe bakmadı.

Geçmiş hakkında açılmaya başlaması dışında. Biraz, ki bu onun standartlarına göre *çok fazlaydı*.

Evered'i düşündüğünde yumruklarını sıkmak zorunda kalıyordu. Her ne kadar merhum kocasının yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmeye çalışsa ve ölülerin arkasından kötü konuşmak istemese de, gerçeği yeterince açığa vurmuştu. Evered ona layık değildi ve layık olmaya *çalışmak* için bile hiçbir şey yapmamıştı.

Atladığı şeyler olduğundan emindi ama satır aralarını okumuştı. Sinirlendiğini söyledikten sonra çenesinin sıkılması *saldırganlık* anlamına geliyordu, belki de fiziksel ya da duygusal olarak ya da her ikisi birden, bilemiyordu. Ama bu kadarı yeterliydi. Geminin dümenini kavrarken parmak eklemlerinin solmasına yetecek kadar.

Herkesin onu hayal kırıklığına uğratacağından bu kadar emin olmasına şaşmamalı. *Giderler, ölürlər ya da seni hayal kırıklığına uğratırlar*. Redland'de de böyle demişti. Bu sözler kalbinin üzerinde küçük çatlaklar halinde yazılıydı. Onun haklı olduğunu kanıtlamak istemiyordu. Asla.

Babası onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Evered, tabii ki. Ve hatta ablası bile - daha önce Kat'in evlenmek için nasıl gittiğinden bahsetmişti. Genç Avice'i babalarının tüm dikkatiyle baş başa bıraktığı ve hiçbir tampon olmadığı gerçeği olmasaydı, bu o kadar da kötü olmayabilirdi.

Ve yine de...

Kendini gülümserken buldu. Çünkü kız onun yanında durmuş, haritaya odaklanmıştı.

Tutkulu ve zeki. Komik ve sevecen. Bir bıçak kadar keskin. Bir dalga kadar vahşi. Ve yüzyıllar boyunca kayayı oyan deniz kadar kararlı.

Evet, kusurları vardı ve evet, geçmişte onda yaralar bırakmıştı ama ayağa kalkmış ve sadece hayatta kalmamıştı. Bir hayat kurdu ve *başarılı oldu*.

Hayatta kalacak kadar güçlü. Uyum sağlayacak kadar güçlü. Zor olsa bile - dün Evered hakkında söyledikleri birkaç ay önce düşünülemezdi bile.

Kalbi bir yaz günü kadar sıcak ve parlaktı.

Ona baktı, dikkat kesilmişti. "Neye bakıyorsun?"

Yerine yerleşmekte olan gülümsemeyi bastırmaya zahmet etmedi. Bırak görsün.

Her şeyi görmesine izin ver. "Sadece sen."

Kaşlarında bir şaşkınlık titreşimi, ayrılmış dudakları. Tanrılar, onu şaşırtmayı seviyordu. Bir saniyeliğine, o kadar kolay takındığı tüm o rolleri silip atıyor - sert cephesi, mesafeli mizahı, dikenli dili - geriye sadece o kalıyordu.

Ellerini direksiyonun üzerinde tutmak, dudakları buluşana kadar çenesini yukarı kaldırmak yerine sıkıkmak için her şeyini harcadı. Kadın da bunu hissetmiş gibi daha da yaklaştı.

Ancak Clovis'in derin bası bir gecekondunun açılış dizelerinde yükseldi ve saniyeler içinde düzinelerce ses daha çalışırken onlara katıldı.

Doğru. Güvertede tüm mürettebatın önündeydiler ve *bu* bir sırdı. Aedan her nasılsa Knigh'nin boş ranzası için uydurduğu yalanları ve bahaneleri yutmuştu ama birbirlerine böyle bakmaya devam ederlerse yutmayacaktı. Kendini toparlayarak dikkatini tekrar rotaya yöneltti. "Sırada neresi var, Korsan Kraliçe?"

Şifreli talimatları izleyerek bir gün ve bir gece boyunca irili ufaklı adaları geçerek güneye *doğru* ilerlediler ve Bakır Drake'in deyimiyle *dev kadının kucağına* vardılar. Vee tek kaşını kaldırarak kitaptan Hewanorra'nın ikiz dağlarına baktı. "*Dev kadının kucağı*' mı? Gerçekten mi?"

Saba gözlerini kısarak onlara baktı. "Hmm, hayır, göremiyorum."

Lizzy yüzünü buruşturdu ve başını eğdi. "Kimsenin memeleri gerçekten simetrik değildir, bilirsin. Ama... sivriler, hakkını vereyim."

Yine de kitapta bahsedilen şey bu olmalıydı ve kısa bir süre önce ziyaret ettikleri ada iskeleye yanaşırken Knigh *Venatrix*'i güneybatıya yönlendirdi. Listede kalan tek talimat, *kaplumbağaya* ulaşana kadar rotayı korumaktı.

O günün ve ertesi günün geri kalanında denizden başka bir şey yoktu. Vee'nin kaşları daha da çatıldı, kıpırdanmaları daha da arttı. Daha güneyde, görüş alanının dışında, anakara vardı ama burada-

Gözleri ileriye sabitlenmiş olsa da parmakları adamın gömleğine dolanmıştı. "Kara."

Elbette, dalgalı denizin üzerinde, tam karşıda daha derin bir karanlık. Ona doğru gerindi ve bir an sonra gemi hızlandı, Vee hediyesine doğru eğildi, bunun *kaplumbağaları* olup olmadığını görmek için onun kadar sabırsızlanıyordu.

Dakikalar geçtikçe kara parçası daha da büyüdü, netleşti. Dalgaların arasından geniş bir orman yükseliyordu, ötesinde daha büyük bir ada vardı. Bir uçta kuzeybatıya bakan bir kayalık vardı, kayalıkları sıcak, tereyağı sarısıydı. Şekil yine de... O

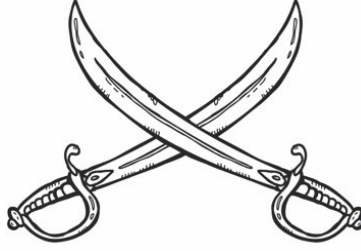
Görmek için gözlerini kısmak gerekmiyordu; o geniş eğim denizden çıkan büyük bir deniz kabuğu olabilirdi, kayalık ise bir baştı.

Tüm ada güneşin tadını çıkaran bir kaplumbağa gibi görünüyordu.

"Görüyor musun?" Vee'nin sesi, adamın omzunu tutarken nefes nefese çıkmıştı.

Bir elini direksiyondan çekti ve onun parmaklarını sıktı. Heyecan adeta onu ateşledi. "Seviyorum."

FLV)NGSOUTK

H Kaplumbağanın sırtının yamacının bir hayli yukarısında, çalılık bitki örtüsünün arasından katmanlı bir tapınak yükseliyordu; taşları koyu, acımasız bir griydi. Knigh'de bir tanıma sarsıntısı yarattı. Yeterince emin

Vee'yle birlikte Copper Drake'i kontrol ettiklerinde, yarı yolda bir taslak buldular. Gidecekleri yer orası olmalıydı ama orada ne bulacaklardı?

Sırtlarında erzakları, omuzlarında ipleriyle Knigh, Vee ve grubun geri kalanı tapınağa doğru yokuşu tırmanmaya başladılar. Gördüğü diğer tapınaklardan çok daha küçüktü ve Vee buranın şifre anahtarını bulduğu yer kadar büyük olmadığını doğruladı.

Toprak kum ve kayaydı, yapraklar Hewanorra'nın yağmur ormanlarının zengin, koyu renkli büyümesinden ziyade sarımsı bir bahar yeşiliydi.

Arkasındaki büyük ada, anakaradaki çiftlikler gibi teraslar halinde oyulmuştu. Bir zamanlar ev olabilecek taşlar aşırı büyümüş terasları dolduruyordu. *Venatrix* yakınlarda demirlemiş tek gemiydi ve berrak gökyüzünü hiçbir duman damlası bozmuyordu; şu anki yerleşime dair hiçbir işaret yoktu.

Dikenli ağaçlar ve çalılar, sırtlarına ve başlarına vuran güneşi durdurmak için çok az şey yaptı. Ağustos böcekleri ve diğer böcekler vızıldayıp uğulduyor, uçurum ve sahile vuran denizin sesine tezat oluşturan garip, kurak bir şarkı söylüyorlardı. Kuru hava dillerini kaplıyordu ve uzun bir yürüyüş olmamasına rağmen durup mataralarından bir yudum almak zorunda kalıyorlardı.

Tapınağa yaklaştıkça Saba'nın dudakları daha da büzüldü, kaşları daha da çatıldı. Wynn ve Effie onun iki yanına gelip sırtını okşadılar ve kısa bir onay işareti verdiler. Vee tapınağı tarif ettiğinde

Saba, diğerk tapınakta Drake'in tahrip ettiğı kutsal mekânları duyduğunda omuzları çökerek onu can kulağıyla dinlemişti.

Vee girişte durakladı, üç kata bakarken alındaki teri sildi. Kapı açık duruyordu, cılız ağaclar şiddetli güneşe karşı çok az soluklanma imkânı sunduğundan gölgesi daha da davetkârdı. Sessiz bir soruyla Saba'ya baktı.

"Sorun değil," dedi Saba. "Hazinesini saklamak için burayı kullanan sen değilsin. Gel." Bir elini Vee'nin sırtına koydu ve yan yana içeri girdiler.

Onu takip ettiğinde, Knigh aniden bastıran karanlığa gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı. Serin havadan uzun bir nefes aldı ve gözlerini ovuşturdu. Gölgeler tapınağın iç kısmının büyük bölümünü kaplayan tek bir odaya dönüşmüştü. Kare şeklindeki oda belki de kırk metre enine ve yirmi metre boyuna uzanıyordu ve önünde bir çift büyük taş kapı vardı.

Aedan bir lamba yakarak her yüzeyin boyanmış, oyulmuş ya da her ikisinin de yapılmış olduğunu gösterdi. Knigh her şeyi görebilmek için boynunu büktü. Yukarıda ve her tarafta, bazıları diz çökmüş, çoğu başörtülü, geniş yüzlü figürler siyah, kırmızı ve sarı aşı boyasıyla geriye bakıyordu. Baş döndürücü, karmaşık ve güzel çizgiler, adımlarını bilmediğı bir dans gibi spiral çiziyordu.

Vee ve Saba odayı keşfetti, ilkinin omuzları sıkı ve kare şeklindeydi. Wynn ve Effie kapılara yakın duruyor, sık sık dışarı bakıyorlardı.

"Herhangi bir tuzaktan iz yok," dedi Vee sonunda, kelimeler boş alanda yankılanıyordu. *Tuzaklar, tuzaklar... tuzaklar.*

"Bu hariç." Kaşlarını kaldıran Saba başıyla çift kapıyı işaret etti.

Knigh yaklaştı, Saba'dan daha fazla adım atmamaya dikkat ediyordu çünkü tuzaklı alanın nerede başladığına veya nasıl tetiklenebileceğine dair herhangi bir ipucu tespit edemiyordu. "Sahte kapılar mı?"

"Oh, hayır, kapılar gerçek." Elleri kalçalarının üzerine düştü. Vee boynunu bükerek yaklaşık on beş metre yüksekliğindeki büyük kapılara aşağıdan yukarıya doğru baktı. Knigh de aynısını yaptı, herhangi bir mekanizma, tuzak teli, makara veya çark izine karşı tetikteydi. Sadece kapıları ve duvarları kaplayan resimler, oymalar vardı.

"Ama," diye devam etti Saba, "eğer doğru karşı önlemleri almadan onları açarsanız..." Yüzünü buruşturdu, koyu renk gözleri yukarıdaki lentoyu taradı. Bir elini kaldırdı, sonra diğerine vurdu ve oda alkışı güçlendirirken Aedan'ın sıçramasına neden oldu. Artçı sarsıntı hâlâ yankılanıyordu, "Benim

Annem bana göstermişti. Mezarlara ait olmayanlar tarafından saygısızlık edilmesini engellemenin bir yolu." Ağzı ironiyle buruştu.

"Bunun için çok geç," diye mırıldandı Vee ve arkadaşına özür dileyen bir gülümseme fırlattı.

Başını sallayan Saba içini çekti. "Bu adalar, bu tapınaklar benim ve komşularımın tarihi ama... ama Drake de öyle. Arawaké'li olduğum kadar Albion'luyum da. Sadece..." Burnundan nefes verdi, kaşlarının çatıklığı ve ağzının gergin çizgileri arasında bir şeyler savaşıyordu. "Neden kendi yerini yapamadı? Neden kendisine ait olmayan yerler üzerinde hak iddia etmek ve yazı yazmak zorundaydı?"

Knigh gözlerini kırptırdı, bu onun izin verdiği tek şaşkınlık belirtisiydi. Saba ve Vee, Saba'nın babasının, annesinin kısa bir ilişki yaşadığı Albionlu bir denizci olduğundan bahsetmişlerdi. Arawakéan Birliği'nin gayrimeşruluk ve evlilik konusunda Albion'dan farklı bir yaklaşımı vardı. Ama Saba'nın pişmiş toprak rengi teni ve koyu, siyah saçlarıyla, kanının yarısının Albionlu olduğunu unutmak kolaydı ve bunun onun için ne anlama gelebileceğini düşünmek için hiç durmamıştı.

Vee onun omzunu sıktı. "Çünkü onun gibi adamlar her şeyin kendilerine ait olduğunu düşünürler."

Tekrar gözlerini kırptırdı. Vee, Drake hakkında olumsuz bir şey mi söylüyordu? Bu bir ilkti. *Morrigan*'la ilgili eski kulübesindeki kitaplardan, ona ve hazinesine olan takıntısından ve genellikle onun hakkında konuşma şeklinden, Drake'i her zaman bir kahraman olarak görüyor gibiydi.

Ve bu yorumun altında... bahsettiği sadece Drake değildi. FitzRoy mu? Babası mı? Kocasısı da mı?

Saba, Vee'nin hâlâ omzunda olan elini okşadı, sonra başını kapılara doğru eğdi. "Şansımıza, bu mekanizma oldukça basit görünüyor. Sadece küçük bir tapınak olması mantıklı. Daha büyük merkezler daha karmaşık sistemlere sahip olma eğilimindedir."

Tüm kontrolüne rağmen Knigh'in ağzı bir an için açık kaldı. "Tuzağı görebiliyor musun?"

Saba, dikkati kapıların üzerindeki lentoya dönmeden önce ona sırtıttı, "Muhtemelen bu duvarlarda senin sadece girdaplı şekiller olduğunu düşündüğün pek çok şeyi görebiliyorum."

Knigh gözlerini kısarak duvarlara ve kapılara baktı. Bir sürü daire, spiral, nokta ve dalgalı çizgi vardı. Yani bunların hepsi Saba için bir anlam ifade ediyordu - anlamayı umamayacağı bir şey.

"Ama, evet," diye devam etti Saba, "tuzağı görebiliyorum. Ve bunu nasıl aşacağımızı." Bunun için tanrılara şükürler olsun, çünkü tuzağın hiçbir bölümü

Bakır Drake şimdiye kadar bu kapılarla ilgili olanları tercüme etmişti.

Vee, Saba'nın sırtını sıvazlarken gözleri heyecanla parlıyordu. "Aşacağımı bilmeliydim. Peki"-kaşlarını kaldırdı-"nasıl açacağım?"

"*Sen bilmiyorsun.*" Saba homurdandı. "En azından tek başına değil."

Vice, yukarıda beliren çift kapıya bakarken bir iniltiyi zorlukla bastırdı. "Tek başıma değil. Tabii ki." Dünya son zamanlarda kendi başına bir şey yapmasına izin vermiyordu. Başını eğdi Saba'da.

Boynunu büktü, arkadaşının koyu renk gözleri duvarda yüksek bir noktaya sabitlendi. "Tam olarak aynı anda çalışan iki kişi gerektiriyor."

Knigh, Saba'nın başının üzerinden ona bir bakış attı. *Sen ve ben.* Öyle yazıyordu. Bir takım.

Eşit oranda sıcaklık ve burkucu bir korku onun içinde yol aldı. Ya onu hayal kırıklığına uğrattırsa? Ya onun yüzünden incinirse? Ya tuzağı tetikledilerse ve-

"Şuradaki taşı görüyor musun" -Saba işaret etti- "üzerinde üç nokta olan?"

Vice, Saba'ya yaklaştı ve uzattığı kolunu lento hizasında, kapılardan yaklaşık bir metre solda takip etti. "Ah, evet. Yılanın başının altında mı?"

"İşte bu. Ortadaki nokta aslında oymaların arasına gizlenmiş metal bir halka, görüyor musunuz, tepeye monte edilmiş? Şu kısım sadece ışığı yakalıyor."

Parıltı ve gölge-evet, haklıydı. Duvara gömülü metal bir halka halkanın tepesini sabitliyordu, neredeyse bir kapı tokmağı gibiydi ama daha kalın, daha sağlamdı.

"Halkayı ve diğer taraftaki eşini çek." Saba tekrar işaret etti ve kapıların sağında üç noktalı başka bir taşın aynısını gördüğünden emin oldu. "Ve mekanizmayı durdurarak kapıyı açmamızı sağlıyor."

kapı. Diğer tarafta, kapanı sıfırlamak için bir krank olması gerekir, ancak kapılar kapanana kadar hazır olmaz."

"Peki tuzak tam olarak *nedir*?" Bunu çözebilecekmiş gibi lento boyunca bakarken Knigh'in kaşları çatıldı.

"Kayalar. Düşüyor. *Sıçrama*. Bütün lento yıkılacak ve yukarıdaki taşlar - şu dikişleri görüyor musunuz? Duvarın geri kalanından ayrılır."

Dikişler oymaların arasına gizlenmiş. Vahşi Av, kaya parçaları çok büyüktü. Bundan kurtulmanın imkânı yoktu. Karnında soğuk bir düğüm sıkılaşıırken Vice'ın ağzı kurudu.

Knigh, "Gerçekten de sıçradı," diye mırıldandı, bronzlaşmış yüzü bir ton solmuştu.

Gözlerini kısan Saba, olasılıkları tartıyormuş gibi başını bir o yana bir bu yana eğdi. "Muhtemelen yukarıda da bir kum yığını var, bu odaya akmaya ve kirlenenlerle birlikte başka herkesi gömmeye hazır." Yardımcısı'ndan Knigh'e parlak bir gülümseme gönderdi. "Burada olduğum için şanslıyım, değil mi?"

Biraz zoraki bir kahkaha atan Vice, kolunu onun omzuna attı ve sıktı. "Her zaman." Bu da onları garip bir soruya götürdü. "Bunu açmamızın sorun olmayacağından emin misin? Tuzaktan bahsetmiyorum. Demek istediğim... Drake'in yaptığı şeyi daha da kötüleştiriyor muyuz?"

Ağır bir iç çekişle Saba kolunu Vice'ın beline doladı ve geri sıktı. Omuzları sallandı. "Çoktan yapıldı, iki yüz yıl önce yapıldı ve kanıtlar hala duruyor."

Vice ona dair bulabildiği her izi ortadan kaldıracığına söz verdi, ardından anakaraya bir mesaj göndereceklerdi ve onlar da tapınağı yeniden kutsalmaları için rahibeler gönderebileceklerdi.

Aedan, Lizzy, Wynn ve Effie'ye her ihtimale karşı dışarıda beklemelerini söylediler. Vice bir tarafa, Knigh diğer tarafa tırmanacak ve Saba onları yerden koordine edecekti. Bu aynı zamanda odanın içini ilk onun göreceği anlamına geliyordu ki bu da doğruyd.

Kulağa yeterince kolay geliyordu.

Mümkün olduğunca hafif olması için silahlarını yere yığan Vice, dik duvarın önünde durdu. Sakin ol. *Tamam*.

Knigh ile bakıştılar ve Knigh'in kaşlarının parlaması onun da aynı şeyi düşündüğünü gösteriyordu.

Oymalar çoğunlukla düzensiz ve sığdı; el ve ayak tutamakları için pek de uygun değillerdi. Çocukluğunu ağaçlara tırmanarak ve bu yüzden başını derde sokarak geçirmişti ve neredeyse dört yıl boyunca kefenlere, direklere ve gövdelere tırmanmıştı. Bunu yapabiliirdi.

Geniş bir palmiye yaprağı olan ilk tutamağa uzandığında taş parmak uçlarının altında serin ve pürüzlüydü. Ayak parmağı, gövdenin yatay bantlarına sıkışmış bir nokta buldu. Bu iyi bir başlangıçtı.

"Palmiye ağaçlarını dene," diye seslendi Knigh'e. "Gövdede şaşırtıcı derecede iyi bir ayak tutuşu var." Sonra yukarı uzandı, bacak kasları onu bir sonraki tutuşa itti -kanatlarını açmış parlak kırmızı bir kuş. Ve bir sonrakine; içinden şimşekler çıkan, dönen, stilize bir buluta. Belki de bu bir işaretti. Kasları ısınırken sırttı ve ayak parmaklarını bir sonraki girintiyeye ve bir sonrakine bastırdı.

Halkaya ulaştığında, kürek kemikleri arasında ter birikmiş, elleri ve kolları ağrıyordu. Dik bir yüzeye tırmanmak ağaçlardan, direklerden ya da halatlardan farklıydı; bu tamamen parmak gücüyle ve duvardan geriye düşmemek için gövdesini sıkı ve düz tutmakla ilgiliydi. Karnı ve sırtı kaskatı kesilmişti, tıpkı sınav çekmek için vücudunu düz tuttuğu ya da Knigh'in onu dakikalarca tutmaya zorladığı o korkunç kalaslar gibi.

Sadist bir piçti. Tıpkı bunu tasarlayan kişi gibi.

Nefes nefese, metal halkanın yanındaki bir figürün sırttan ağzına yapıştı. Adam biraz daha alçaktı, belki de daha kilolu olduğu için, ama kasları gömleğe karşı geren tek bir hamleyle aynı sırttan ağza uzandı ve hizaya çekti. Gözlerinde zaferle ona gülümserken dişleri parlıyordu.

Kahretsin, bu *heyecan mıydı?*

Yakın zamana kadar Drake'in hazinesinin çılgın bir hikâyeden, aptal korsanları baştan çıkaracak bir efsaneden başka bir şey olmadığını düşünen adam, bu kapılardan geçme ve hazineye bir adım daha yaklaşma ihtimalinden heyecan duyuyordu.

Kalbi yerinden fırladı. Ne olabilirdi ki? *Altın ve mücevherden daha büyük bir hazine.* Hep bir sandık ya da zenginliklerle dolu bir oda hayal etmişti ama belki de tamamen başka bir şeydi.

Saba'yı evine götürmek için satabilecekleri bir şey. Knigh ve ailesine dünyada yeni bir yer sağlayabilecek bir şey; güvenli bir yer. Gözlerinden ter damlamıyordu ama yine de acıyordu.

Belki de annesine geri dönmesini sağlayacak bir şey bile olabilirdi. Onunla yüzleşemezdi ama bunu anonim olarak yapabilir, başka birini gönderebilir ya da-

"Hazır mısın?" Saba aşağıdan seslendi.

"Evet," diye seslendi Knigh.

"Ve ben." Vice cebinden boş bir kese çıkardı. "Yüzükleri tut," dedi Saba.

Derisini koruyan deri keseye rağmen demir çok sıcaktı, sanki soğuk bir gecede ateşe çok yaklaşmış gibiydi. Hastalık karnını çekiştirdi, boğazını sıktı. Bunun sadece taş olduğunu nasıl düşünebilmişti? Ama oyma tasarım o kadar baş döndürücü, o kadar yoğundu ki, böyle bir ayrıntıyı gözden kaçırmak kolaydı. Sağ kolu titreyerek onu dik tuttu ama henüz yüzüğe ağırlık vermeye cesaret edemedi.

"Gerginliği al."

Halkayı duvara dik aç yapacak şekilde uzattı, omuz ve pazu kaslarını duvara doğru sıktı. Duvardaki tutuş sıkı olmalıydı, çünkü üzerindeki baskıya rağmen çeyrek santim bile kaymadı.

"Üç deyince yavaş ve sabit bir şekilde çekmeye başlamanızı istiyorum. Ne kadar uzakta olduğunuzu santim santim birbirinize bildirin. Anlaşıldı mı?"

"Kolum çok ağrıyor," diye homurdandı Vice, "devam et." Sıcaktan ve inip kalkan midesinden bahsetmiyorum bile.

Knigh'in kahkahası yarı homurtuydu.

"Anladım." "Bir. İki."

Nefes al.

"Üç."

Omuzları ve kolları boyunca her kası gerildi. Homurdanan bir iniltiyle halkayı yerinde tutan pim hareket etti.

"Yarım santim burada," diye seslendi Knigh'e.

"Evet... Şimdi bir inç."

Dikkatini kendi iğnesine vermişti, onu göremiyordu ama yine de başını salladı. "İkiye yaklaşıyoruz."

Gıcırdayan ses yükseldi ve bir şey kayanın içinden geçerek hâlâ sırttan ağzı tutan parmak uçlarına doğru gürledi.

Ensesindeki bütün tüyler diken diken oldu. Sağ kolu sallandı ve titredi.

"Neredeyse üçte," diye seslendi Knigh ve şöyle bir

baktı. Gözleri emindi, çenesi sabitti.

Başıyla onayladı, yutkundu ve çekmeye devam etti. Adam ondan emindi. Bunu yapabilirlerdi. Birlikte. "Üç

buçuk," diye seslendi.

"Bu şeyin ne kadar uzun olduğu hakkında bir fikrin var mı, Saba? Dört."

"Hiçbir fikrim yok." Saba gözden kaybolmuştu ama sesinden omuz silkdiği anlaşılıyordu. "Teşekkürler." Vice'ın gülecek nefesi yoktu. "Beş."

Taşın arkasında bir şey tıkırdadı.

"Ve bir buçuk." Knigh'in sesindeki gerginlik, klik sesini onun da duyduğunu belli eden bir gerginlikti.

"Neredeyse-"

Sonra yüzük ve altı inçlik pim duvarda değil elindeydi ve onu çekiştiriyordu. Sol elinin parmakları demirin grotesk yanlışlığı karşısında, sağ elinin parmakları ise sırttan ağzın pençeli tutuşu karşısında çılgın atarak şok geçirdi.

Tik-tak-tak, bozuk saat gibi. Bir vızıltı el ve ayak parmaklarının arasından geçerek kayanın arkasında, yukarı, sağa ve sola hareket ediyordu.

Tıkla. Klik. Thunk.

Lentonun üstünden gelen yumuşak bir kum tıslaması içini taşı çevirdi.

Evans düşmeden hemen önce kumun tıslamasına ve kayanın takırdamasına çok benziyordu. Kötü gecelerde rüyalara girerdi, şimdi ise gerçekte.

Ama tıkırtı yoktu. Ve daha fazla hareket yoktu.

Sadece sessizlik.

Kolları ve baldırları titriyordu ama duvar hareketsizdi. Yukarıdaki kaya da öyle. "Sanırım başardık," diye nefes nefese kaldı Knigh.

"Bulduk," diye seslendi Saba. "Yüzükleri bırakabilirsin, biliyorsun."

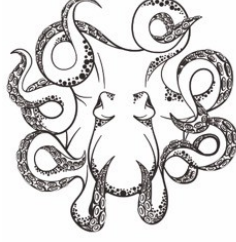
Memnuniyetle. Bu şey Vice'a ağır ve yanlış geliyordu. Yere düştüğünde, rahatlama hissi teninde hissedilir bir dalgaya dönüştü.

Kasları titreyerek, elleri titreyerek aşağı indi. Son birkaç adımda zıpladı ve yere indi, baldırları sağlam bir zeminde olduğu için inlerken sendeledi.

Saba kapıları açmak için ilerlemeye başladığında, Vice zayıf bir tutuşla da olsa onu kolundan yakaladı. "Güvenli olduğuna emin misin?" İlk gitmek, bunu ilk görmek Saba'nın hakkıydı ama aynı zamanda, eğer tuzak tetiklenirse...

"Eminim." Saba onun elini okşadı ve omuzları dik, yüzünde parlak bir gülümsemeyle kapıya doğru yürüdü. Vice topuklarının üzerinde hayalet gibi yürüyordu, kasları ağrıyordu ama hâlâ tetikteydi. Elleri, arkadaşını uzaklaştırma ve kendini kapılara atma dürtüsüne karşı sıkıştı.

Lütfen, tanrılar, eğer sizi memnun edecek bir şey yaptıysam, şimdi bana gülümsemenin tam zamanı. Saba'yı güvende tut, ben de seni bir daha rahatsız etmeyeyim.

V

Buz nefesini tuttu. Ensesindeki tüyler dümdüz kalmıştı. Bazen korkudan kabarıyorlardı, evet, ama tehlikeyi anlamasa bile fae içgüdüleri onu her zaman uyarıyordu

o zaman.

Saba itti ve kapılar açıldı. Yukarıda hareket yoktu. Taş kapıların yumuşak sürtünmesinden başka bir ses yoktu.

Vice neredeyse sendeleyerek onun peşinden gitti. Knigh elinde fenerle onu takip etti ve diğerlerine seslendi: "Artık geri dönebilirsiniz. Burası güvenli."

Ötedeki oda çok daha küçüktü, belki de ana odanın üçte biri büyüklüğündeydi ve daha alçak bir tavanı vardı, her yer daha fazla oyma ve boyalı desenle kaplıydı. İleride, duvarın içinde bir oyuk vardı.

Ve onun içinde de bir sandık.

Kalbi çarpan Vice gözlerini kırıştırdı. Bir sandık. Koyu, kırmızımsı ahşap, kapağında ve kenarlarında çelik bantlar vardı. Bir sonraki ipucu bunun içinde olmalıydı. Drake'in hazinesine bir adım daha yaklaşmıştı. Yeteneğiyle yarattığı şimşek kadar parlak ve heyecan verici bir kıvılcım çaktı içinde.

Ama iç çekti. Perry şimdi ona mantıklı olmasını söyleyecekti. Kontrol etmesini. Emin olmasını. Ve bunu arkadaşlarına ve bu noktaya gelmek için harcadığı tüm çaba ve fedakarlıklara borçluydu - Evans'ın hayatı da dahil.

Bu yüzden ağrıyan omuzlarını geriye attı ve onlara geri çekilmelerini söyledi. Saba'yla birlikte zemini ve duvarları sahte paneller, tuzak telleri ya da başka zeki, kötü tuzaklar için kontrol ettiler. Ama odada hiçbir şey yoktu, sandığın üzerinde ya da oyuğunda da.

"Sanırım güvendeyiz." Saba umutlu bir gülümseme verdi.

Lizzy kollarını kavuşturarak, "Meşhur son sözler," diye mırıldandı. Ama Aedan sandığın üzerindeki kilidi incelerken sırttı ve geri çekilmedi.

"Oldukça basit görünüyor." Omuz silkti. "Tehlikeli bir şey de yok - zehirli dikenler ya da onun gibi bir şey yok."

Hepsi kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Knigh başını eğdi. "Eee?"

Onun kararı. Ve onun sorumluluğu.

Aedan'a başıyla işaret etti. "Yapın. Ama herhangi biri zeminde ya da kayalarda en ufak bir kayma hisseder ya da göğüs garip bir şey yapmaya başlarsa, buradan sonuna kadar koşun ve arkanıza bakmayın. Yardım etmek için geride kalmayın, bir şey almak için duraklamayın. Koşun ve kendinizi kurtarın, tamam mı?"

Knigh'in ağzı yassılaştı ve sanki onunla oyuk arasına girmek istiyormuş gibi ağırlığını kaydırdı. Diğerleri başlarını sallayınca o sadece başka tarafa baktı. Duracak ve ona yardım edecekti. Ve sorun da buydu. Sorumlu olamayacağı şey buydu.

Aedan çömelip kilit üzerinde çalışmaya başladığında, Vice Knigh ile sandığın arasına girdi. Her ihtimale karşı. Eğer bir şey olursa, onu kapılara doğru itip uzaklaştırmak için bir an bulabilirdi.

Ama bir dakika sonra Aedan geri çekildi ve ellerinin tozunu aldı. "Hepsi açılmaya hazır."

Herkes ona döndü. Saba *önden* buyurun der gibi sandığı işaret etti. Vice başını salladı. "Ama bu-"

"Bizi buraya sen getirdin." Saba bir adım daha geri çekildi. "Şifre anahtarını buldun, Mercia'nın gemisine gizlice girdin ve haftalarca onunla yaşamaya katlandın. Bunu açıp bir sonraki ipucumuzun ne olduğunu görme hakkını kazandın."

Saba'nın omuzları ve yüzü böyleyken tartışmanın bir faydası yoktu, bu yüzden başını eğdi. "Teşekkür ederim."

Tahta parmaklarının altında pürüzsüzdü. Oda sessizliğe gömüldü; dışarıdaki dalgalar ve böcekler buradan duyulmuyordu bile. Damarlarında sıçrayan heyecana karşı sakinleştirici bir nefes aldı ve kapağı kaldırdı.

Daha tam olarak açılmadan, altın rengi ışık kollarına yansdı, yeşil, mavi ve kırmızı renklere büründü.

Sonra açıldı ve... Altın.

Çok fazla altın.

Ve mücevherler; yakutlar, zümrütler, safirler ve sığ denizler kadar parlak nefis turkuaz kabaşonlar.

Göz kamaştırıcı ışığa gözlerini
kırpıştırdı. "Kahretsin," diye soludu
Lizzy.

"Bu... bu bir hazine," diye fısıldadı Wynn.

"Hazine," diye ekledi Effie.

Hayır, o... *Altından daha büyük hazine...* Bu altından daha büyük değildi,
sadece altındı. Bir sürü, evet, ama...

Aedan  tt , sesi duvarlarda yankılandı, kısa süre sonra Saba ve Lizzy de ona
katıldı. Kız kardeşler kahkahalara ve ciyaklamalara boğuldular ve birbirlerine
sarılmış olabilirlerdi ama Vice gözlerini kadife kaplı göğüsten alamadı.

Hazineyle doluydu ama... Bu Drake'in hazinesi değildi. Bu son nokta
olamazdı. Olmalı-

"Başardın." Knigh'in eli kızın omzuna kapandı ve hafifçe salladı. "Başardın."
Bir kahkaha attı ve paralardan birini alıp ışığa tuttu. "Vee, bu..." Burnunun birkaç
santim ötesinde salladı ve tekrar güldü.

Gülümsedi, ama sadece o güldüğünde gülmemek imkansız olduğu için.
Sandığın içindekiler için değildi. Tabii... Ya paraların altında gizli bir şey varsa?

Eliyle soğuk metali kazarak sağa sola ilerledi, olabildiğince derine indi,
parmak uçları sandığın dibini bulmadan önce sikkeler ve mücevherler dirseğine
kadar ulaştı. Ama başka bir şey bulamadı.

Hayır, hayır, hayır. Bu-

"Vee?" Diğerleri kutlamalarına devam ederken Vee hâlâ onun omzunu
tutarak yanına sokuldu; gülüyor, odanın içinde koşturuyor ve birbirlerine
sarılıyorlardı. "Neyin var?"

"Ben... Bu olamaz..." Dokunuşunun sıcaklığı boğazını tıkayan sessizliği
aşmasına yardımcı oldu ama çalkalanan düşüncelerini cümlelere dönüştürmek
imkânsızdı.

Bu büyük bir paraydı, evet, hepsini zengin etmeye yeterdi ama... Hazine bu
olamazdı. Bu son olamazdı.

Saba, kendisi ve diğerleri ortadan kaybolmadan önce, bunu gerçekleştirmeye
yardımcı olacak dallar bulmak için dışarı çıkmakla ilgili bir şeyler söyledi.

"Vee," dedi Knigh, "bu bir zafer. şuna bak, bak." Tam arkasından yaklaştı,
göğsünü sırtına dayadı. "Ne yaptığına bir bak." Sözleri Vee'nin kulağını gıdıkladı
ve sözlerini gölgeleyen şok ve kafa karışıklığını yok etti.

"Mürettebatını zengin ettin. Her birini. Yüzlerce kişinin yapamadığını, *Fitz-bloody-Roy'un* yapamadığını sen yaptın."

Parıldayan, ışıldayan altın. Titreyen, yanıp sönen mücevherler. Hepsi o kadar büyük bir sandığın içindeydi ki, onu buradan taşımakta zorlanacaklardı.

"Drake'in hazinesini bulmuşsun." Bulmuş muydu?

Bu *olabilir miydi?* Çok büyük bir meblağdı - miktarını tahmin bile edemiyordu ama *yeterliydi*.

Portsmouth'tan ayrıldıkları gün, Fitz'i uzun zamandır peşinde olduğu şeyde yenmek için yola çıkmıştı. Sadece birkaç ay içinde bunu başarmış mıydı?

Bu kadar altın zafer gibi hissettirmeliydi, ama...

Başını sallayıp, kafasında dönüp duran düşüncelerden sıyrılarak sandığa sırtını döndü ve gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Bakır Drake'in geri kalanının amacı neydi? Henüz şifresini çözmeyi bitirmedik."

"Yanlış yönlendirme mi? Bildiğimiz kadarıyla, geri kalanı onun en sevdiği tarifler olabilir." Burnundan nefes verdi ve ona karanlık bir bakış fırlattı.

"Vee, bak" -alay etti- "Bu hazineye ben bile inanmıyordum ama işte burada." Yüzündeki saçları geriye doğru iterken ifadesi yumuşadı. "Belki de kovalamacaya kendini o kadar kaptırmışsındır ki, bunu gerçekten başardığına inanmak zor gelir. Ben teğmenlik sınavımı geçtiğimde, aylar sonra bile rüyalarım giriyordu. Sınav günü uyandığımda her zaman bir felaketle karşılaşıyordum, örneğin uyuyakalmak ya da sınav salonuna giden yolu bulamamak gibi. Her uyandığımda, sınavı geçmenin bir rüya değil de gerçek olduğunu kabul edebilmek için gidip 'tam sayı' yazan mektubu tekrar okumam gerekiyordu."

Knigh'in denizdeki ya da donanmadaki hayatının herhangi bir bölümünden şüphe ettiğine inanmak zor görünüyordu ama işte o ciddi gözlerle karşısındaydı. Zaman zaman sergilediği ukala küstahlığa rağmen, kararlarının doğru olmadığına inanarak bu kırılmalı hep içinde tutmuştu.

Gömleğinin önünü çekiştirdi. O rüyaları görmüş olması inandırıcıydı ama...

"Bunu sindirmek biraz zaman alabilir," diye devam etti. "Ve bunu ana direğin tepesinden haykırmanız ya da onların seviyesindeki bir coşkuyu sergilemeniz gerektiğini söylemiyorum" -kapılara doğru başını salladı- "ama belki de tadını çıkarmaya çalışın?"

"Hayatta altından başka hazineler de var."

Kafasını eğdi, şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"Bunu bana ilk ipucunu bulduktan sonra söylemiştin. Sana söylüyorum, bu Drake'in hazinesi değil. *Altın ve mücevherden daha büyük* bir şey. Sen ve Bakır Drake bu konuda hemfikirsiniz."

Dudakları bir tarafa bükülerek çenesini ovuşturdu. Konuşacakmış gibi ağzını açtı ama diğerleri iki düz dal taşıyarak yeniden ortaya çıktı ve konuşma sandığı taşıyabilmeleri için bir altlık yapmaya döndü.

Sessizlik içinde, Vice odada Drake'e ya da gizli kapılara dair başka bir kanıt olup olmadığını kontrol etti; hiçbirini yoktu. Kaçırdığı bir şey olmalıydı. Kitapta, haritada ya da...

Ama sandığın kaldırılmasına yardım etti, bir kolu omzuna aldı, Knigh de diğerini tutarken, Aedan, Saba ve Lizzy de arkayı tuttu.

Bu şeyi tekneye taşımaya yardım edecek ve *Venatrix*'e geri dönecekti. Mürettebata ulaştıklarında ve bulduklarını açıkladıklarında gülümseyebilirdi bile.

Bu Drake'in hazinesi değildi ve dünyadaki hiçbir şey onu ikna edemezdi. Onu.

K O N U

T

Gece komşu adada çadırlar kurup ateşler yaktilar. Perry yarın ayrılacaklarına, hazinelerini güvence altına alacaklarına söz vermişti ama bu gece mürettebat

kutluyorum. Vice'in çadırında, Copper Drake ve etrafındaki çevirilerle birlikte yerde otururken bile yoğun duman her nefesi kirletiyordu.

Bir ipucu olmalıydı, altın ve mücevherlerin onları gerçek hazineye götürecek bir yolu olmalıydı. Knigh'le birlikte tercüme ettikleri bölümleri okumuştı ama somut bir şey yoktu, sadece küçük ipuçları vardı. *Altın ve mücevherlerden daha büyük bir hazine.* Kitabın son bölümünde bir şeyler olmalıydı.

Knigh diğerleriyle birlikte kutlamaya hazırlanıyordu. Belki onlar için gitarını çalardı. Her nasılsa hazinenin bu olduğuna gerçekten inanmış ve kadın öyle olmadığına yemin ettiğinde ona inanmamıştı.

Kaşlarını çatarak şifre anahtarının ve Bakır Drake'in üzerine eğildi ve harf harf çalıştı. Önce Latium defterinin şifresini çözdü, sonra kelimeleri Albionic'e çevirdi ve o deftere kopyaladı.

Knigh ile birlikte çalıştıklarında genellikle çok daha hızlı ilerliyordu ama...

"Vice?"

Lizzy çadırın kapısında belirince gözlerini kırıştırarak işinden kalktı.

"Blackwood burada olacağını söyledi." Lizzy'nin kumral kaşları birbirine yaklaştı.

Çadırın etrafına saçılmış kâğıtları ve defterleri tararken. "Burada sadece bir gece kalacağımızı biliyorsun, değil mi?"

Vice gözlerini ovuşturdu. "Bu yüzden mobilya yok." Hem duvara tırmanmaktan hem de kambur durmaktan sırtı ve omuzları ağrıyordu ama bu işin yapılması gerekiyordu. Bunun hazine olmadığına *dair* kanıtı ihtiyacı vardı.

nereye gideceğine dair bir fikri yoktu. Şimdiye kadar iki paragrafın şifresini çözmeyi başarmıştı. Tanrılar aşkına, ne kadar sürmüştü bu?

Yukarı baktığında Lizzy hâlâ oradaydı.

"Doğru." Başını sallayan Lizzy omuz silkti. "Bak, ecza dolabımı karıştırdın mı? Erec geçen gün seni elinde bir fincan tatlı bir şeyle görmüş."

"Bir fincan..." Vice gözlerini kırıştırtarak Lizzy'den iki paragrafa baktı ve tekrar geri döndü. "Ah, evet. Az önce küçük bir demleme yaptım." Bir iniltiyle omuzlarını sıvazladı. "Başım ağrıyordu ve uykusuzluktan biraz midem bulanıyordu."

Lizzy'nin ağzı düzleşti. "Ne aldın?"

Ne önemi vardı ki? Yine de belki de en iyisi sırtını düzeltmek için bir fırsattan en iyi şekilde yararlanmaktı. Boynunu kırdı, önce sola sonra sağa. "Bana daha önce ne verdiysen onu. Hastalık için zencefil. Baş ağrısı için söğüt kabuğu. Ve acıyı bastırmak için bal."

"Bal. Sadece içkini tatlandırmak için." Lizzy homurdandı ama kaşları birbirine kenetlenmişti, tek eğlence belirtisi buydu. "Ve kavanozun sonuncusu olduğunu fark ettin mi?"

Lizzy ona kızmıştı çünkü kendi çayını kendisi yapmış ve baş ağrısı gibi önemsiz bir şey için gelip onu rahatsız etmemişti. Yüzü asıldı, Vice başını eğdi. "Biraz kalmıştı."

"Çıplak bir sıyrık, işime yarayacak bir şey değil." Lizzy ellerini kalçalarına dayayarak içeri girdi. "Clovis'in kolundaki kesiği tedavi etmek ve enfeksiyon kapmasını önlemek için yeterli değil."

Vice yüzünü buruşturdu - bu sabah demir attıklarında biraz solgun görünüyordu. Enfeksiyon tehlikeli olabilirdi, küçük bir yarada bile ölümcül olabilirdi. Ama Clovis ölmeyecekti, hele de gemide fae dokunuşlu bir şifacı varken. "Öyleyse Knigh'ten onu iyileştirmesini iste."

"Evet, çoktan yaptım ve bitti." Yine de bu durumdan pek memnun görünmüyordu; lamba ışığında parlayan ela gözleriyle tam tersini söylüyordu. "Ama bal bende olsaydı, kendi kendine hallolurdu ve Blackwood'un devreye girmesine gerek kalmazdı."

İç geçiren Vice arkasına yaslandı. Bunun için zamanı yoktu - bu lanet kitabın daha çözmesi gereken sayfaları vardı. "Eğer Knigh Clovis'i iyileştirdiyse, sorunun ne olduğunu anlamıyorum."

"Ya yapamasaydı? Ya şifacımız olmasaydı? Ne kadar nadir bulundukları hakkında bir fikrin var mı?" Lizzy acı bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi.

"Deniz cadılarından daha nadirdir. Ona sahip olduğumuz için şanslıyız, evet, ama her an sahip olduğu her enerji kırıntısına ihtiyacımız olabileceken, delikanlının büyüsunü ihtiyacı olmayan yaralar için harcamasına izin vermeyeceğim."

Vice cevap vermemek için dilini ısırđı. Ne kadar dikkatli olurlarsa olsunlar, denizde kazalar olurdu. Bir gemi savaş dışında bile tehlikelerle doluydu.

Belki de Lizzy söylediklerinin kafasında yer ettiğini gördü, çünkü kaşları çatıldı. "Ve bunu gerektirmeyen durumlar için onun yeteneğine güvenmemize izin vermeyeceğim. Bana gelseydin sana bütün bunları anlatırdım. İçini tatlandırmak için sana tarçın verirdim, bu da zencefille birlikte midene iyi gelirdi. Ve eğer sana bal vermiş olsaydım, daha fazlasını almam gerektiğini bilirdim." Başını sertçe salladı. "Ama bana gelmedin, değil mi?" O yumuşama kaybolmuştu -Lizzy artık tamamen keskin açılar ve parıldayan kenarlardaydı. "Sen sadece kendine yardım ettin, çünkü Vice en iyisini bilir ve her şeyi kendisi için yapmalıdır."

Vice'in parmakları kalemin etrafında sıkılaştı. "Hayatını kolaylaştırmaya çalışıyordum. I-"

"Ben geminin doktoruyum, o ilaç sandığı ve mürettebatın sağlığı *benim* sorumluluğumda, ama sen geldin ve her şeyin içine ettin." Yine o acı gülümsemeyle başını salladı. "Yaptıklarına verdiğin değer için üzerime de işeyebilirdin." Her hareketi sertti, döndü ve arkasından kumları tekmeleyerek dışarı çıktı.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı Vice ve yüzünü ovuşturdu. Bu keskinlik sadece öfke değil, *acıydı*. "Özür dilerim," diye seslendi açık çadır kapağından Lizzy'nin sert sırtına doğru.

Hiçbir tepki vermedi.

Knigh diğer tarafa geldiğinde kaşlarını çatı ve onunla konuştu, belki de sorunun ne olduğunu sordu, ama o sadece bir elini kaldırdı, başını salladı ve görüş alanından çıkmaya devam etti.

Üzerime işemiş de olabilirsin. Sözcükler karnına saplanmıştı, kırık bir cam kadar keskindi. Lizzy açık sözlü biriydi ama neredeyse dört yıldır birlikte çalıştıkları ve *arkadaş* oldukları Vice'a hiç laf atmamıştı. Saba ve Perry'nin yanı sıra Lizzy de *Morrigan*'a katıldığında onunla konuşan ilk ekip üyelerinden biriydi. Ve o cam her ne kadar içini tırmalamış olsa da, Lizzy o sözleri sadece kızgın ve incinmiş olduğu için söylemişti - çünkü Vice onu incitmişti.

Tıpkı Perry'nin *Respair*'de söylediği gibiydi. Liderlik. Mürettebatın bireysel yeteneklerine değer vermek.

"Saçmalık." Tüm çabalarına rağmen büyümemişti. Kaptanlık oylamasını kaybettiği zamankinden daha iyi değildi.

Knigh tek kaşını kaldırarak çadırın kapısına geldi. Onu görmek bile kadını yatıştırmaya yetmemişti. Başını eğerek yerdeki karmakarışık sayfa ve kitapları inceledi. "Bu da neydi şimdi?"

"Kaptanlık için hâlâ kötü bir seçim olduğumun kanıtı." Kelimeleri dışarı itti, gerçekleri dilinde acıydı.

"Oof," diye homurdandı. "Biraz uzaklaşmaya ihtiyacın var gibi görünüyor" - elini çadırın zemininde gezdirdi- "*bundan*. Hazineyi ve Lizzy'yle olanları düşünmeyi bırak da gel ve *rahatla*."

Kaşlarını çatarak ona ve kâğıtlara baktı. Her ne kadar yavaş ilerlese de, devam ederse bu gece en azından bir sayfayı daha çözebilirdi.

"Saba hurma şarabı yaptı," dedi, sesinde ikna edici bir tını vardı. "Bunun üzerinde yarın birlikte çalışabiliriz ama şu anda *kutlamamız gereken bir hazine var*."

Başını geriye doğru salladı. "Ben de öyle-"

"Biliyorum. *Covadonga*'dan sonra berserking konusunda acı çekerken, bu sözlerle beni kutlamaya ikna ettin."

"O zamanlar beni bu kadar yakından dinlediğini bilmiyordum." Ağzının kenarından yarım bir gülümseme geçti.

"Seni her zaman çok yakından dinledim," dedi, alçak ve özel bir sesle. Bir elini uzattı. "Başıma ne belalar açarsa açsın. Şimdi sen beni dinlemeye ne dersin?"

Güldü ve bu onun omuzlarındaki düğümleri çözdü. Belki de haklıydı. Çok yavaş ilerliyordu, bu gece pek bir şey başaramayacaktı ve yarın birlikte çalışabilirlerdi. "Peki." Kendisini yukarı çekmesine izin verdi ve çadırın içinde saklanırlarken adamın dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu.

Kaşlarının arasında küçük bir çatık oluştu ama gözlerinde sıcaklık vardı. "Bu ne içindi?"

"Bir nedene ihtiyacım var mı?"

Bir kolunu kızın beline dolayarak onu kendine çekti. "Sanırım değil." Başını eğip ayak parmaklarına ve parmak uçlarına kadar yankılanan daha uzun, daha derin bir öpücük vermeden önce sözleri dudaklarını gıdıkladı. "Sonra," diye söz verdi kulağına karşı ve çadırın kapağına doğru geri çekildi.

Ama takip ettikçe, ipuçları ensesinde bir ip haline geldi ve sanki ona 'sonra' diye söz vermişler gibi kendini omzunun üzerinden uzun uzun bakarken buldu.

Kumların üzerinde müzik henüz başlamamıştı ama üç ateş yanıyordu ve dişler çarpık, sarhoş gülümsemelerle parlıyordu. Erec harıl harıl çalışıyor, közleri tırmıklıyor ve üzerlerinde balık ve yabani hindi kızartıyordu. Kadehler tokuşturuluyor, kutlama sesleri yükseliyor, dostlar kucaklaşıyor ve sanki artık ellerinde ne olduğunu hatırlamışlar gibi ani kahkahalar atılıyordu. Lizzy'den hiç iz yoktu.

Knigh eline bir içki sıkıştırırken Wynn ve Effie yaklaştı ve sanki *bunu sen yaptın* der gibi çevrelerine işaret etti.

Kaşlarını çatarak içkisini yudumladı ve ekibinin -arkadaşlarının- kutlamalarını izledi.

"Altın" dediler, tekrar ve tekrar. Bu kelime her yerdeydi, her çift dudakta, her dilin etrafında kıvrılıyordu.

Ama sadece altındı. Ve Drake *altın ve mücevherden daha büyük bir hazine olduğunu* söylemişti.

Aedan Knigh'i oynaması için çağırdığında Vice'ın omuzları yeniden düğümlenmiş ve elleri kaşınmaya başlamıştı. Bu yanıştı. Kutlama yapıyorlardı ve hatalıydılar. Hazineyi bulamamışlardı. Hâlâ dışarıda bir yerdeydi.

Knigh gitarını akort ederken Saba ona doğru ilerledi ve her adımda Vice'ın sırtından aşağı süzüldü. Bu tam anlamıyla bir gezintiydi, tıpkı avını süzen bir sabrecat gibi. Knigh'e yakın durdu -çok yakın- ve kalçasını indirerek bir şeyler söylerken ona gülümsedi. Dişleri ateş ışığında parlıyordu ve aynı ateş ışığı tenini ve saçlarını altın rengine boyuyor, yüzünün hatlarını okşayarak onu daha da güzelleştiriyordu.

Knigh başını eğdi, cevap verdi ve hafifçe gülümsedi. Gerçekten de onun flörtünden habersiz miydi?

Saba gülerek saçlarını savurdu ve elini onun omzuna koydu. Kaşları soru sorarcasına kalktı.

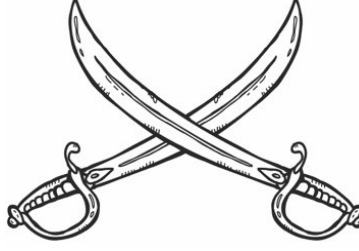
Parmakları ağrıyan Vice, fincanın içindeki canı sıkarak çıkardı. Lizzy'yi incitmişti. Ne kadar boktan bir kaptan olacağını kanıtlamıştı. Drake'in hazinesi *olmayan* bu lanet sandığı bulmuştu. Ve şimdi Saba sırtını kamburlaştırmış, bir metre ötedeki Knigh'le flört ediyordu.

Saba'nın çoktan konuşulduğunu görmesi için yanına gidip ona bir öpücük kondurmak ne kadar cazip gelse de, bu çok fazla soruyu, çok fazla

yorumlar.

Ayrıca Saba'ya bundan daha fazlasını borçluydu. Kahretsin, neden ona onay vermişti ki ?

Kaşlarını çatarak bir içki daha aldı.

K

Nigh akort burgularına kaşlarını çattı, gitar zorlandığı için değil - Vee'nin iyi seçtiği enstrümanları bilmese de - ama...

İç çekti. *Vee*. Sorun buydu.

Bütün gün o çadıra kapanmıştı ve onu dışarı çıkmaya ikna etmek bir zafer gibi gelmişti. Ama o orada öylece durmuş içiyordu, etrafı sohbet ve kahkahalarla çevriliydi. Adam ondan en ufak bir konuşma kırıntısı bile koparamamıştı.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca çok fazla açılmıştı ama şimdi Albion kıyılarından daha da uzaklaşmış, tamamen hazineye dalmıştı.

Takıntılı, hatta. Bu yüzden mi sandığı kabul edemiyordu? Çünkü o zaman arayış sona mı erecekti?

Yüzünü buruşturdu. Copper Drake'te birlikte çalıştıkları onca gün boyunca onun arkadaşlığından hoşlanmış, *ondan* zevk almıştı ama bunun onu ne kadar tükettiğini fark etmemişti. Gözden kaçırdığı işaretler olmalıydı, kendini onlara fazla kaptırmıştı, öfkesini ve kendini suçlamasını ne kadar yatıştırdığına minnettardı.

Belki müzik yardımcı olabilirdi. Kendini müziğe kaptırıp gece boyunca dans etmeyi seviyordu ve o da müziğin ritmik coşkusunu görmeye bayılıyordu.

"Yani bize serenat mı yapacaksın?"

Knigh gözlerini gitardan kaldırdığında Saba'nın dizinin birkaç santim ötesinde durduğunu ve yüzünde bir gülümseme olduğunu gördü.

Başını eğdi ve gitarı kalçasına dayadı. "Umarım birini dansa kaldırabilirim."

Gülüp yaklaşmadan önce kaşları şaşkınlıkla titreşti. "Blackwood," diye mırıldandı, onun omzuna dokunarak, "eğer benden

dans etmek için sadece sorman yeterliydi."

Yüzündeki gülümseme dondu. Lanet olsun. Kastettiği bu değildi.
Hem de *hiç*.

Ve sadece dokunuş bile hâlâ alışmaya çalıştığı o dostça korsan aşinalığı olabilirdi, ama bu kelimelerle ve sesinin alçak, özel tonuyla?

Bu flörttü.

Bunu bilmeliydi. Buna daha önce bir son vermeliydi - Hewanorra'nın çamur banyosunda, Vee'nin doğum günü partisinde, günler ve günler boyunca sırtını sıvazlayarak ve yanında çalışmak için bahaneler uydurarak.

Ama kendini masum olduğuna ikna etmişti. Masum olmasını istedi.
Çünkü Saba ile olan arkadaşlığına zarar vermek istemiyordu ve...

Çünkü Vee ilişkilerini gizli tutmak istiyordu.

Bu yüzden dilini ısırды. Saba'yı nazıkçe ama iyice hayal kırıklığına uğratmak için başka ne söyleyebilirdi?

Başını beklentiyle eğerek ona baktı.

Onun yanından geçen Vee tek başına durmuş, içkisini boşaltıp dolduruyordu. Neler olduğunu görmüş olmalıydı. Ne zaman müdahale etmek istese çok yardımcı olurdu.

Ama hayır, bir fincan daha rom içti, bakışları çadırlara doğru kayarken kaşları hâlâ birbirine kenetliydi. Bakır Drake'e ve yatağının üzerine serpiştirilmiş notlara doğru.

Kalbi sıkıştı. "Bu işin peşini bırakmıyor."

Saba bir adım geri çekildi ve onun görüş alanını takip etti. "Vice?"

Gözlerini kırptırdı ve başını salladı; bunu yüksek sesle söylemeyi düşünmemişti. Ama Saba onu tanıyordu, belki de anlayabilirdi. "Hazineye o kadar takmış ki, onu bulduğumuzu kabullenemiyor." Yoksa ona çok mu az kredi veriyordu? Bakır Drake'in hâlâ deşifre etmedikleri, kullanmadıkları geri kalanı vardı.

Saba dudaklarını büzdü ve ondan Vee'ye, sonra tekrar ona baktı. "Ve onun için endişeleniyorsun."

"Sen değil misin?"

"Hmm." Nefes verirken omuzları çöktü. "Olabilir. Ama ona birkaç gün verin ve o-"

"Blackwood." Vee, Saba'nın dirseğinde belirdi. "Sizi hayranlarınızdan ayırdığım için üzgünüm." Saba'ya sıkı bir gülümseme fırlattı.

Ayağa fırladı, ona bir çıkış yolu verdiği için sırtıtmaktan kendini alamadı. Saba'ya onun kaçırıldığını söylemek üzereydi.

"Elbette." Kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken ona cesaret verici bir baş selamı verdi. "Sen devam et."

İçkisini kaldırdı, hareketi biraz dengesizdi - bunlardan kaç tane içmişti? "Eminim Saba da performansınız için benim kadar heyecanlıdır ama sizi bir dakikalığına ödünç almam gerekiyor."

Tekrar başını salladı, kaşları onu ikna etmek için kalktı. Ama kadın başka bir şey söylemedi. Kalbi omuzlarıyla birlikte çöktü. İşte bu kadar.

Saba başını eğdi ve Aedan'la sohbet etmeye gitmeden önce onları kovdu.

Çadırına doğru ilerlemeye başladıklarında Vee'nin kaşları çatıldı. "Saba seni istiyor," diye mırıldandı.

"Ben de öyle fark ettim." Ona uzanmalarını engellemek için ellerini iki yanında kenetledi. Mürettebatın önünde olmaz. Lanet mürettebatın önünde asla. "Onu neyin uzak tutacağını biliyor musun?"

Vee bir kaşını kaldırdı. "Ona frengi olduğunu mu söyleyeceksin?" "Vay canına. Karanlık bir dönüş oldu. Ona *bizden* bahset demek istemiştin."

Adımları duraksadı ve ona gergin çizgiler ve karanlıkta parlayan gözlerle bakmadan önce yakınlarda kimsenin olmadığından emin oldu. "Ama o zaman bu bir sır olmazdı."

"Ben de bunu demeye çalışıyordum."

Kadın olduğu yerde durdu ve dönüp ona baktı. "Sessiz kalmayı kabul etmiştin," diye tısladı ve omzunun üzerinden bir bakış daha attı. "Şimdi bana fikrini değiştirdiğini söyleme."

"Vee." Elleri onun omuzlarını tutup yanında olduğunu hatırlatmaktan başka bir şey istememesine rağmen, kollarını sert bir şekilde yanında tutmaya zorladı. Bir dokunuşla rahatlatmakta o kadar iyiydi ki -şu anda, karşılığında aynısını yapmak yardımcı olabilirdi.

Ama ekibin önünde değil.

Uzun bir nefes aldı ve üfledi. Tekrar. "Seninle birlikte olmaktan ne kadar gurur duyduğumu anladığımı sanmıyorum. Ne kadar *mutlu olduğumu*." Boğazı doluydu, sanki her kelimedede kalbinin parçaları dışarı çıkıyordu. Belki de bu tehlikeliydi, kendini tekrar ortaya koymak, özellikle de kadın bu kadar tedirginken ve yine de bu kadar uzun süre kapalı kaldıktan sonra konuşmanın sarhoş edici bir yanı vardı. "*Venatrix*'teki her direğin tepesinden haykırmak istiyorum ve sonra bir düzine gemi daha bulup haykırmak istiyorum"

Her birinin direğinden de. Dünyanın seninle birlikte olduğumu, benim seni seçtiğimi ve senin de bir şekilde beni seçtiğini bilmesini istiyorum. Biz bir ortaklığımız, bir takımımız, bir..." Başını salladı. "Güzel bir şey olduğumuzu."

Kıpırdamadan ona bakıyordu, tek hareket göğsünün inip kalkmasıydı.

"Ama," diye devam etti o sessizlikte, "bunu içimde tuttum çünkü zamana ihtiyacın olduğunu anlıyorum. Buna saygı duyuyorum. Ancak şimdi bunu sonsuza dek gizli tutmak istediğini düşünmeye başladım."

Yutkunurken boğazı daraldı. "Sonsuza kadar değil." Ağzından, çenesinden bir gerilim titreşimi geçti. "Gittiğinde kime istersen söyleyebilirsin."

Sen gittiğinde. Gözlerini kırıştırdı. "Affedersiniz, pardon? Ne dedin? Gitmek mi? Neredeyim ben?"

-"?"

"Drake'in hazinesine sahip olduğumuzda, annen ve kız kardeşinle birlikte bir evin ve hayatın olacak."

Konuşmadaki sıçrama karşısında sadece ağzını açıp kapatabiliyordu.

Bir omzunu kaldırırken ifadesi yumuşadı, görünüşte sıradan olan bu hareket gülümsemesinin sıkı kenarlarıyla çelişiyordu. "Anlıyorum. Ama ben hayatımı bu işe adadım" -kıyıya vuran denize, siyah yüzeyinde parıldayan ay ışığına ve ötesinde demir atmış *Venatrix*'e baktı- "Karaya yerleşmek istemiyorum." Nefes verdi ve adamın göğsünün ortasındaki bir bölgeye baktı. "Bunun bencilce olduğunu biliyorum," dedi fısıltıyı zorlukla aşarak, "ama en azından ilişki gizli olursa, gittiğinde daha az acı çekebilirsin."

"Ben...?" Gözlerini sıkarak başını salladı ve iki elini saçlarında gezdirdi, sanki bu her şeyi daha anlamlı hale getirebilirmiş gibi. Faydası yoktu, özellikle de birkaç fincan rom içtikten sonra toparlanmak için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. "Buraya gel." Mürettebatın geri kalanına lanet olsun. Elini tuttu ve onu çadırına, şenlik ateşlerinin yanındaki gürültülü kutlamalardan uzağa çekti.

Kollarını kavuşturmuş, kapı aralığında kaçacakmış gibi duruyordu.

"Otur." Kız itaat edip bacak bacak üstüne atarak yatağının bir ucuna oturduğunda ağzı açık kaldı. Adam onun yanına çöktü ve dirseğini dizine dayayarak burnunun kenarını sıktı. "Yani Drake'in hazinesini aldığımızda, annem ve Is ile birlikte pahalı bir evde yaşamak için çekip gideceğimi mi düşünüyorsun? Öyle mi?"

"Sana söyledim, anlıyorum. Bu hayatta kalmak zorunda değilsin, bunu sen seçmedin. Saba gibi sen de sonsuza kadar burada kalmayacaksın." A

Bunu ciddiye almadığını söylemek istercesine gülüyordu ama gözleri tuvalin içinden sızan loş ışıktaki parlıyordu.

"Şey, anlamıyorum." Onun elini tuttu ve kendi eliyle kapatıp nasırlı elini onunkine bastırdı. Teni serindi - bu gece deniz meltemi sertti ve soğuktan korunmak için henüz dans etmemişti. "O hayatı istediğimi ne zaman söyledim?"

Burun delikleri alevlendi ama sessiz kaldı.

"Asla. Çünkü istemiyorum. Ve ne zaman gitmek istediğimi söyledim ki?"

Dudakları birbirine yapışmış, göğsü sanki savaşın ortasındaymış gibi derin nefeslerle inip kalkıyordu. Kendini tutuyordu. İçine atamadığı bir şey vardı. söylemek istediği bir şey. *İhtiyacı* olan bir şey.

"Seni darağacından kurtarmam yetmedi mi? Donanmadan kaçmam? *Sovereign*'da sana ulaşmak için savaşmamız?" Sesi titriyordu ama buna izin verdi ve vücudunda dolaşan duyguların gücünü göstermesine izin verdi. Tam olarak hangi duygular olduğunu sadece Tanrılar biliyordu.

İstiyorum. İhtiyaç. Çaresizlik. Ham ve dağınık ve onları toplayıp saklaması için ona yalvarıyor.

Ama pişmanlık yok. Bir gram bile.

Alt dudağı dalgalandı ama bir an sonra sıkılaştı. Hâlâ kendini tutuyor.

Lütfen. Neredeyse söyleyecekti ama onun yerine sorularına devam etti, göğsünü yırtıp açtığı için duramıyordu: "Sana her zaman senin için geleceğimi söyledim ve bunu kanıtlamadım mı? Neden hâlâ bir yere gittiğime inanıyorsun? Neden bana güvenmene izin vermiyorsun? Neden gideceğimi düşünüyorsun?"

"Çünkü herkes öyle yapıyor."

Herkes gidiyor. Görünüşe göre o da dahil herkes. Bu onun göğsüne bir mızrak gibi saplandı. Onu tutukladığından beri çok çalışmıştı ama kadın onu hâlâ öyle görüyordu. Öfkeyle kolunu çekiştirdi. "Bu da ne demek oluyor?"

"Eninde sonunda sizi terk ederler ya da hayal kırıklığına uğratırlar."

Ve mızrak büküldü. Kasıtlı olarak değil, *Kırlangıç*'ta ya da *Respair*'de söylediği, onu uzaklaştırmak için tasarlanmış zalimce şeyler gibi değil. Hayır, bu basit bir gerçektir.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ama-"

"Mesele o değil." Dudaklarını birbirine bastırarak elini çekti ama adam onu bırakmadı. Adamın onun elinden kurtulmasına izin vermeyeceğini anladığında gözleri parladı.

Tıpkı *herkesin gittiği* gibi genellemelere geri dönerek bu konuşmadan kaçmasına izin vermeyeceği gibi.

Göğsünün o derin iniş çıkışları durmuştu, sanki kale duvarlarını zorlayan kelimelere tutunmanın tek yolu tam bir hareketsizlikmiş gibi.

"O zaman *neden*, Vee? Baban kontrolcü bir göt olduğu için mi?" Kadın seğirdi, tekrar uzaklaşmaya çalıştı ama adam sadece elini daha sıkı sıkı. "Evered öldü ve seni yalnız bıraktı diye mi?"

Şimdi titriyordu.

"Neden bazı insanlara güvenilebileceğini kabullenemiyorsun?" *Bana güvenilebileceğini mi yoksa bunu denerken öleceğimi mi?* "Herkesin gitmeyeceğini, herkesin sana izin vermeyeceğini-?"

"Çünkü onu hayal kırıklığına uğrattım!" İçinden öyle ani bir ses çıktı ki, adamın elini çekmesine yetecek kadar gevşedi. Elini kucağına gömdü ve adamın bakışlarıyla karşılaşmayı reddetti.

Sadece ona bakabildi, yutkundu ve gözlerini kırıştırdı. "Ben... Kim?" "Ben-hayır." Başını salladı, saçları yüzünün etrafına koyu bir Perde. "Demek istediğim, onu hayal kırıklığına uğrattım. Evered'i hayal kırıklığına uğrattım. Daha iyi bir eş olmalıydım."

Yalandı. Bu-

Sonra kadın ayağa kalktı ve adam da onun kaçışını durdurmak için ayağa fırladı. "Vee, lütfen. Buna inanmadığını biliyorum." Ve o söylemişti. Bu bir hata gibi hissetmedim.

Ama duvarlarının arkasına çekilmişti ve ona bakmıyordu. Belki de o-

"Blackwood," diye seslendi Aedan dışarıdan. "Hangi c e h e n n e m d e s i n ?
Yapmamız gereken tatlı mı tatlı bir müzik
var." "Lanet olsun, Aedan."

Zamanlama.

Vee ona sert bir gülümseme verdi. "Yorgunum ve daha da önemlisi berbat bir arkadaşlığım var, o yüzden yatmaya gidiyorum. Ama gitar çalmak insanı aydınlatıyor." Daha da yaklaştı, gülümsemesi yumuşayarak ciddi bir hal aldı. "Git ve çal, eğlen, ellerini bir süreliğine oyal."

Gözlerinin altında gölgeler toplanmıştı. Doğruydı, günlerdir iyi uyuyamamıştı. Dudaklarını büzdü, dilinin ucuna bir cevap getiremedi. Gerçekten kimi hayal kırıklığına uğrattığını düşündüğünü sormak istediğinde değil.

Adam zorlamıştı ve kadın patlamıştı, ama eğer kadın bu konuda konuşmaya hazır değilse, belki de adamın daha fazla zorlaması haksızlıktı. Belki de iki kat haksızlıktı.

Alkol de işin içindeydi. Yine de şimdi bir çatlak vardı ve ona zaman tanımak çatlağı daha da genişletebilirdi.

İçini çekti ve kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten istediğin bu mu?"

"Seni çalarken dinlemeyi seviyorum ve uykuya dalarken çadırımdan dinleyebiliyorum." Kampa doğru uzaklaşmadan önce onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"İyi uykular, Korsan Kraliçe," diye seslendi çadırdan çıkarken, ama o çoktan ortadan kaybolmuştu.

Vice çadırına gitti ve uyumadı. Bunun yerine, ipuçlarını inceledi ve harfler sayfada dönene kadar Bakır Drake'in daha fazla şifresini çözdü.

Knigh'e içini dökmeye çok yaklaştığı gerçeğini düşünmekten kaçınmak için her şeyi yapardı. Annem dışında kimse o sözü bilmiyordu. Sözü yerine getirmediğini kimse bilmiyordu. Başarısız olduğunu.

Geçistirmeye çalışmıştı ama Knigh aptal değildi, duymuştu. *Onu hayal kırıklığına uğrattım.*

Midesi burkuldu, gözlerini ovuşturdu ve omuzlarını patlayana kadar geriye itti.

Onun ne yaptığını -daha doğrusu ne yapmadığını- bilmesine bir cümle kalmıştı.

Bir iniltiyle boynunu sağa sola kırdı. Hazine. İpuçları. Buna odaklanıyordu, aptalca patlamasına değil. Annesinin ve o tutulmayan sözün saklandıkları yere geri dönmesi gerekiyordu, derinlere, çok derinlere, her şeyin altına.

Sarhoşluğu ve yorgunluğu geçmişti ve şimdi sadece etrafında kâğıttan bir peri halkası gibi dağınık bir daire oluşturan notlara bakmaktan görüşü bulanıklaşmıştı. Şifreli ipuçları ya da Drake'in seyahatlerinin ayrıntıları olabilecek pek çok belirsiz metin vardı. Hiçbiri bu adalarla ya da sandıkla ilgili gibi görünmüyordu.

Tapınağı taramasına ve Drake'e dair başka bir işaret bulamamasına rağmen, yarın ilk ışıktaki bu büyük adayı keşfedecekti.

Geriye sandık ve sözde hazinenin kendisi kaldı.

Hepsi sikke ve mücevherdi, ama içinde bir ipucu olabilirdi. Belki de yakutların sayısı kitaptaki bir sayfayı gösteriyordu. Sikkelere daha yakından bakıldığında tasarımlarında garip bir şey ortaya çıkabilirdi.

Gözleri iri iri açılarak doğruldu. Bunu neden daha önce düşünememişti? Bu çok açıktı! Elbette hazine olmayan şey bir ipucu olabilirdi. Hatta belki de açgözlü hazine avcılarının izini kaybettirmek için tasarlanmış bir ipucu. Eğer sadece altınla ilgileniyorlarsa, bu gerçek hazineyi güvende tutabilirdi.

Her ne haltsa.

Metindeki o kışkırtıcı ipuçları... *Altın ve mücevherlerden daha büyük bir hazine* ve bu gece çeviriyi gözden geçirirken, her seferinde bir avuç sayfaya baktığı haftalar boyunca gözünden kaçan bir şeyi fark etti. Kitap boyunca bir kelime tekrar tekrar geçiyordu.

Sığınak.

Özellikle bir cümle göze çarpıyordu: *Deniz cadıları burada sığınak bulacak.* Bunu gerçek anlamda mı söylüyordu, yoksa bu başka bir şifreli talimat mıydı?

Her iki durumda da, *sığınak* bir yeri işaret ediyordu, bir şeyi değil. Drake'in hazinesi bir yer olabilir mi? Bir saray? Ünlü kayıp Eskendereya Kütüphanesi gibi bilgi dolu bir kütüphane mi?

Kanı zonklayarak ağrıyan uzuvlarını uyandırdı, yorgun gözlerini açtı.

Ayağa fırladı ve kitapları ve notları kapıldığı gibi bir çantaya tıktırdı. Bir elinde fener, kampta aceleyle ilerlerken, sarhoş bir tayfanın uzaktan gelen şarkısı rüzgârda ona ulaşıyordu.

Şenlik ateşleri sönmüş, sadece korlar kalmıştı. Kalan alevlerin silüetindeki şekillere bakılırsa çoğu insan uykuya dalmıştı ama gökyüzü hâlâ mürekkep gibi karanlıktı, sadece benekli yıldızlarla kesintiye uğruyordu ve henüz doğudan gelen ışık tarafından işgal edilmemişti. Adamların sıraları arasında ilerlerken birkaç çadırdan horultular, diğerlerinden ise homurtu ve inilti yükseliyordu. Bu geceki içki ve kutlamalar hangi sıra dışı eşleşmeleri bir araya getirmişti? Normalde Wynn ve Effie ile bahis oynayacağı bir şeydi ama...

Bu gece olmaz.

Çantasının kayışını sıktı ve Perry'nin komuta merkezi olarak kullandığı büyük çadıra girdi. Yan taraflar aşağıya indirilmiş, gece için kapatılmıştı ve Vice fenerini brandadan uzak tutmaya dikkat ederek içeri süzüldü.

Yavru kedilerin muhafazasının yanında bir sandık parıldıyordu.

"Pekala, sen," diye mırıldandı, sert bir bakışla onu sabitleyerek, "bu gece sırlarından vazgeçeceksin. Anladın mı?"

Çantasını yanına bıraktı ve kapağı açtı. Altın, lamba ışığında alaycı bir tavırla ona göz kırptı.

Homurdanarak başını salladı. "Evet, evet, altın güzel bir şey ama benim bulmam gereken *gerçek* bir hazine var."

Yavru kedilerin kulübesinin içindeki halının üzerine çöktü, bir avuç dolusu bozuk para çıkardı ve işe koyuldu.

GÖZLERİ KANIYORDU. Öyle olmalıydı. Bu kadar acıyor olmalarının başka bir yolu yoktu. Ama onları ovuşturduğunda hiç kan gelmedi.

Oflayıp pufladı ve son safiri de bir kenara topladı. Jetsam mücevhere deneysel olarak vurdu, yansıttığı ışık parıltısıyla göz bebekleri büyüdü.

"Onu rahat bırak, sen." Vice, Jetsam'ı yakaladı ve gümüş tekir yavru kediye artıklardan diktığı bir fare oyuncağının yanına koydu. Yavru kedinin kıcını kıpırdatması ve zıplaması bunun safirden *çok* daha iyi bir oyuncak olduğunu gösteriyordu.

Vice alnına masaj yaptı. Paraları ve her bir farklı mücevher türünü saymıştı ama sayıların hiçbir düzeni ona Bakır Yılan'da yardımcı olabilecek bir sayfayı, paragrafı, satırı ya da kelimeyi işaret etmiyordu.

Kaçırdığı bir şey olmalıydı. Hayati bir bilgi, önemsiz gibi görünen ama aslında çok önemli olan küçük bir ipucu.

Üst üste dizilmiş paraları, ıslıl ıslıl parlayan yakutları, zümrütleri ve safirleri taradı. Tuvalin içinden sızan ışık, lambayı söndürebileceği kadar parlak değildi ama gün doğumunun habercisiydi.

Ve bir cevaba daha yakın değildi.

Yarı homurdanarak, yarı iç çekerek halının üzerine yığıldı. Belki de verilecek bir cevap yoktu. Bu o muydu? Bu altın ve mücevher yığınları Ser Francis Drake'in tuzaklar, bulmacalar, şifreli bir kitap ve Arawaké'yi boydan boya geçen özenli bir yolculukla korunan büyük, son hazinesi miydi?

Gerçekten başarmışlar mıydı? FitzRoy'un uzun zamandır peşinde olduğu şeyi başarmış mıydı?

Eğer öyleyse, sırada ne var?

Yutkundu ve sorular ve olasılıklar yüzünden daralan boğazını ovuşturdu. Daha önce Knigh'e söylediklerinde ciddiymiş: bu işte ömür boyu kalacaktı. Eğer başarabilirse kaptan olarak, başaramazsa Perry'nin ikinci kaptanı olarak ömrünün sonuna kadar denize açılacaktı. Her iki durumda da, deniz eviydi.

Ve Lizzy'nin daha önce onunla yaptığı konuşmadan sonra, kaptanlık hâlâ ulaşamayacağı bir şeydi. Sandığa yardım etmek yerine ilacı istemeliydi. Lizzy'nin stokları takip etmesi gerekiyordu. Kapağın içindeki çizelge bir kayıt olmalıydı. Harfler ve sayılarla, Vice anlamamıştı, ama bu bir...

"Kahretsin!" Birden ayağa fırladı. Kapağın içinde. Sandığın içinde.

Sandığın içindekiler bir ipucu olmayabilir ama *sandık* olabilir.

Dizlerinin üzerine çöktü ve üzerine eğildi. Dışını zaten izler için incelemişti ama ya *içi*?

Mavi kadife astar, birkaç yüzyıllık olduğu düşünüldüğünde oldukça iyi durumdaydı. İçindekilerin ağırlığından ezilen yanlardaki ve alttaki havlar dışında, feneri yaklaştırdığında bile fark edilebilir hiçbir iz yoktu.

"Kadifenin altında o zaman." Hançerinin hızlı bir hareketiyle kadifenin bir köşesini tabandan kesti. Çekiştirdiğinde geri kalanı yol verdi ve *riiiiip*'e gülümsedi.

Orada bir şey yok.

Dört tarafı da parçalayınca daha fazla yırtık

oluştı. Orada da bir şey yok.

Geriye sadece kapak kalmıştı.

Koyu mavi kadifeyle kaplı ipeksi tüyleri lamba ışığında parlıyordu. Son

şans. Hiçbir şey olmayabilir.

Yine de, bir sandığın içine bir şey yazacaksa, erişim için açılı olabilen ve sandık doluyken bile görülebilen kapağa yazardı.

Lütfen, tanrılar, Drake'in de aynı şeyi düşündüğünü söyleyin.

Kılıcı, köşeyi keserken fenerden ve yeni doğan günden gelen altın ışığı parlattı.

Bir riiiiip daha ve kadifenin son parçası da gitmişti. Kollarında tüyleri diken diken oldu ve sırtından aşağı indi. Tahtaya bir şey oyulmuştu.

Hançeri bıraktı ve fenerini aldı. Kenarda şekli ve boyutu tanıdık bir dikdörtgen belirdi.

"Harita."

Bir kahkaha attı, parmağını girintili dikdörtgenin etrafında gezdirirken yüzü karıncalandı. Yani harita buraya sığabilirdi ve sonra...

Gözlerini kısarak yaklaştı ve lambanın açısını değiştirerek oyulmuş çizgileri belirginleştirmesini sağladı. Daha fazla şekil, kabarık, tam olarak net değil, ama...

Bekle, o bir anahtar mıydı?

Parmak ucuyla şeklin üzerinde gezindi. Evet, bir anahtarın minik, kabarık şekli. Nabızı hızlanarak kâğıtlarını karıştırdı ve haritayı çıkardı. Kalemı yan yatırırsa, bir zamanlar ailesinin malikânesindeki eski mezar taşlarına yaptığı gibi ovalayabilirdi. Ama-

Perry'nin sesini taklit ederek, "Mantıklı," diye mırıldandı. Üzerine notlar karaladığı bir kâğıt parçasını aldı, kapağın bir bölümünün üzerine tuttu ve ovuşturdu.

Silik çizgiler şekillere dönüştü... Bir ejderha. Bir denizkızı. Bir istiridye. Palmiye ağaçları. Bulutlar. Dalgalar. Garip, imkansız deniz canavarları. Kara.

"Bu bir ipucu." Altın ve mücevherler, Drake'in hazinesinin *altından daha büyük* olduğunu anlamayan ya da buna inanmayan hazine avcılarını atlatmak için bir hile, kırmızı bir ringa balığıydı.

Yarı kıkırdadı, yarı kahkaha attı. Başardı. Haklıydı. Bu macerada daha çok şey vardı.

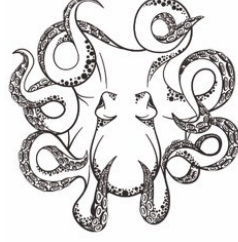
Elleri titreyerek haritayı oyulmuş dikdörtgenin içine yerleştirdi ve kalemini üzerinde gezdirdi. Daha önce bulduğu şekiller adalar arasında, denizin her yerinde yerlerine oturdu ve orijinalinde bırakılan boşluklarda adaların ve karaların ana hatları belirdi.

Haritanın tamamı buydu.

Işığa tuttuğunda tüyleri ürperdi. Semboller... Bakır Drake'teki ipuçlarıyla bağlantılı olmalıydılar.

Herkes bunu görene kadar bekle.

OBS(S S)ON

B Herkes uyandığında güneş, soluk sarı bir gün doğumu izi dışında çoğunlukla mavi olan gökyüzünde tamamen yükselmişti. Uyanıklık bunun için çok güçlü bir kelime olabilirdi - çoğu

yarıdan fazla uykulu görünüyordu, ayrıca demlenen kahvenin acı, meyvemsi kokusu havayı kaplamıştı, bu da daha fazla yardıma ihtiyaç olduğunu gösteriyordu.

Ancak Vice'ın bir an bile uyumamış olmasına rağmen uyanık hissetmek için herhangi bir yardıma ihtiyacı yoktu. Sersemlemiş mürettebat arkadaşları toplanırken o da volta attı. Knigh görüldüğünde, saçları hoş bir şekilde dağınık, kafası soru sorarcasına eğik, onu sıkıca kucakladı ve hatta kulağına ciyaklamış bile olabilirdi. Sadece birazcık.

"Göreceksin." Sırıttı ve diğerleri görebilse bile onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"Herkes bu kadar." Perry ellerini kaldırarak homurdanmaları susturdu.

Nabızı yüksek sesle ve parlak bir şekilde atan Vice çenesini kaldırdı ve haritaya gizli bir ekleme keşfettiğini, bunun Drake'in gerçek hazinesine işaret edebilecek garip semboller içerdiğini açıkladı. Parlaklık karşısında yüzler asıldı, kaşlar çatıldı. Ağızlar açık kaldı. Mırıltılar yükseldi. Yanındaki Knigh uyku sersemliğinden soğuk suya atlamış gibi dik ve tetikte durmaya başladı. Açıklaması boyunca gözlerini ondan ayırmadı.

Perry ağzını kapattı, kaşları saçaklarının arkasında kayboldu. Wynn ve Effie birbirlerine sarıldılar. Lizzy kaşlarını çattı ama ağzının bir köşesi seğirdi. Başını eğen Saba dudağını ısırdı.

"Gördüğünüz gibi," dedi Vice haritayı kaldırıp onlara yeni çizgileri ve eklenen sembolleri göstererek, "*daha fazla* hazine var." Hazinenin tam olarak ne şekilde olduğunu bilmiyordu ama eğer altın ve mücevherler

son hazine gerçekten inanılmaz bir şey olmalıydı. Belki bir yer, ama bir yer nasıl hazine olabilirdi ki? Hiçbir fikri yoktu ama bunu öğrenmek başlı başına bir macera olacaktı.

Toplanan mürettebatı taradı -arkadaşlarını, ailesini. Hepsi sessizdi.

Belki de hazinenin bir yer olduğuna dair teorisini onlara söylemek için çok erkendi, bu bekleyebilirdi.

"Hazinemiz *var*." Kalabalığın en önünde, Perry'nin arkadaşı Luned çenesini kaldırdı, ağzı düzdü. Vice bir anda *Respair*'in güvertesine geri dönmüş ve kaptanlık için yapılan oylamayı kaybetmişti.

"Evet," diye seslendi daha gerideki bir başkası, "istediğimizi aldık."

Luned başını sallayarak, "Emekli olmaya yetecek kadar," diye ekledi.

Baş sallamalar, Vice'ın sırtından aşağı inen bir ürperti gibi kalabalığın içinde dalgalanıyordu. Knigh ya da Perry'ye bakma dürtüsüne direndi. Bunu tek başına yapacaktı. Onları ikna edecekti.

"Ama bu..." Haritayı salladı. "Bu Drake'in hazinesini bulmak için bir şans, daha büyük bir şey bulmak için. Büyük bir şey. Bir şey..." Güldü. "*Drake'in hazinesini* bulmak için, herkesin kaybolduğunu ya da sadece efsanelere konu olduğunu düşündüğü *hazineyi*. Bunu bulursan, bir efsane *olacaksın*."

Mırıldandılar ve mırıldanıyorlardı. Tek bir kelime gürültünün üzerine yükseldi.

Takıntılı.

Daha fazla kafa sallama, daha fazla bakış alışverişi.

Onun takıntılı olduğunu düşündüler. Doğru değil, *takıntılı*.

İnançsız bir kahkaha atarak nefesini verdi. "Anlamıyor musunuz? Bu" - sandığın bulunduğu çadırı işaret etti- "açgözlüleri kandırmak ve böylece *gerçek* hazineye giden yola devam etmemelerini sağlamak için tasarlanmış kırmızı bir ringa balığı."

Lizzy'nin ağzı bir tarafa doğru kıvrıldı. "Öyle mi? Yoksa bu" -Vice'ın elindeki haritayı işaret etti- "daha fazla hazine vaadiyle fazla açgözlü olanları esir almak için tasarlanmış kırmızı bir ringa balığı mı?" Dünkü sert sözlerine rağmen, kaşlarını kaldırırken ifadesi yumuşadı.

"Evet," dedi Luned, "biz açgözlü değiliz. Hikayelerdeki o aptallar gibi değiliz."

Açgözlülüğün sadece talihsizliğe yol açtığı hikayeler.

Daha fazla mırıldanma. "Evet, madalyonun içinde her zaman bir lanet vardır."

"... kapana kısıldılar çünkü sadece bir mücevher daha almak için geri döndüler." Ona inanmadılar. Ona *inanmadılar*.

İçine çökmüştü, bir çapa kadar soğuk ve ağırdı, onu aşağı çekiyordu. Kanıtı vardı -haritaya yapılan eklemeler- ama yine de yeterli değildi.

Siyah beyaz bu net çizgiler bile yeterli değildi.

Tıpkı Luned'in "*Sana güvenilirmez*" dediği kaptanlık oylamasında olduğu gibi.

Onu *Hükümdar*'dan kurtarmak için savaşa gireceklerdi ama onu takip etmeyeceklerdi.

Sırtının alt kısmındaki sıcaklık her şeyi kesti, bir cankurtaran halatı. Gözlerini kırpıştırıp haritadan başını kaldırdığında Knigh yakındaydı ve eli onun üzerindeydi. Çenesi hafifçe başını sallayarak eğilmişti ve gri gözleri kararlıydı. Kararlı.

"Sizi dinliyorum," diye seslendi, "birdenbire Drake'in hazinesi konusunda uzman kesildiniz." Alay etti, ağzındaki her şey küçümsemeyle dolup taşıyordu. "Vee o kitabın her sayfasını didik didik etti. O haritanın her santimini biliyor." Vee'nin elini tuttu ve haritayla birlikte havada savurdu. "Dünyada Drake'in hazinesini bilen biri varsa, o da odur. Ve eğer bana bu gösterişli metal ve taşlarla dolu sandığın o *olmadığını* söylerse, ona inanırım."

Eli artık orada olmasa da, sıcaklık sırtında kaldı ve teninde, damarlarında, kaslarında, yağında ve etinde, kalbine doğru çiçek açtı.

"Sadece özür dilerim," dedi, sadece ona seslenerek, "bunu fark etmem biraz zaman aldı."

Boğazı konuşmak için çok kalındı ama mürettebat arasında yeni tartışmalar çıkarken başını sallamayı başardı. Bazıları Knigh'e dönerek onun sadece pantolonuna girmeye çalıştığını söyledi. Buna neredeyse gülecekti ve bu içindeki sıkıntıyı hafifletti.

Eğer Knigh ona inanıyorsa, umut vardı. Diğerlerinin yola gelmesi biraz zaman alabilirdi; belki de Nassau'daki sahte hazineyi ele geçirdikten ve kasabada sarhoş olduktan sonra, onu gerçeğine kadar takip edecek kadar meraklanırlardı.

Yapmazlarsa da canları cehenneme. Altından payına düşeni bir tekne almak için kullanacak ve gerekirse Knigh'le birlikte haritayı tek başlarına takip edeceklerdi. Knigh'in ona attığı o bakış, kararlı ve sabitti, onu takip edecekti.

"Haydi," dedi başını çadırlara doğru sallayarak, "şu lanet kitabı okumaya başlasak iyi olur, böylece tüm bu sembollerin ne anlama geldiğini çözebiliriz."

Güldü ve omzunu onun omzuna çarptı. "Teşekkür ederim."

Bakışlarını onunkilere dikti ve birbirlerine dokunmasalar da o kadar yakınına eğildi ki sıcaklığı ona ulaştı. Başını bir kez eğdi. "Ne zaman istersen."

GLON & SPARK

A Nassau'ya giderken Knigh sabahları Vice'ı kamarasından alıp spora götürüyor, sonra da Copper Drake'in çevirisini bitirmek için kamarasına yerleşiyordu. Haritanın bir kopyasını çıkardı-
"Ne olur ne olmaz," dedi ve ranzasının üstüne ilıstirdi.

Bazı günler, arkasına yaslanıp haritaya bakıyor, her bir sembolün ve kara parçasının çizgilerini takip ediyor, o da ona Copper Drake'in çevirisinden okuyor ve yavru kediler masanın üzerinde, ranzada, yerde, *her yerde* koşturup duruyordu. Eğer hazine bir yer ise, o haritanın üzerinde bir yerdeydi.

Diğer günler, kitabın üzerine eğilir ve boynu yanana ve gözlerini kırmak acı verene kadar okur, okur ve okurdu. Kambur duruşu onu yavru kedilerin oynayabileceği başka bir yüzey haline getiriyor, küçük iğne keskinliğindeki pençelerinden düzinelerce çizik bırakıyordu.

Çoğu gece Knigh uyuduktan çok sonra ranzasına giriyordu ama Knigh uyanıp onu kendine çekiyor ve gece yarısından sonraki karanlık sessizlikte sevişmeye başlıyorlardı. Kendini onun içinde kaybetmek, zihninin ejderhalar, istiridye kabukları ve lanet olası hazine haritalarından arındığı tek zamandı.

Bazen uyumaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgun oluyorlardı, ki bunu da dizlerinin arkasına ve dirseklerinin kıvrımlarına sıkıştırdıkları yavru kediler ve ayaklarının yanındaki minderine kıvrılmış Barnacle ile birbirlerine dolanarak yapıyorlardı.

Nassau'ya rekor bir sürede ulaştılar, gemiyi her gün ilerleten yeteneği sayesinde. Çevirilerini bitirmiş olmalarına rağmen, haritayı kitaba bağlayacak ve bir sonraki adımda nereye gideceklerini gösterecek zor ipucunu hâlâ bulamamışlardı ve mürettebat gerçek hazineyi aramak için hâlâ bir istek göstermiyordu.

Yine de kutlama yapmak istiyorlardı ve Perry, Vice ile Knigh'nin ödül avcılarından korunabileceği tek kasabanın Nassau olduğunu düşünmüştü.

"Bizimle gelmeyeceğine emin misin?" Kapıda durdu, kaşlarının kalkık çizgilerinde umut vardı.

Vice'ı çekiştirdi. Nasıl olmasın ki? Ama...

Yine berbat bir *arkadaş* olacaktı. Tıpkı adadaki o gece gibi. Sohbet edememişti ve içki içmek onu daha da mutsuz etmişti. Sonra neredeyse Knigh'e annem hakkında içini dökecekti. *Onu hayal kırıklığına uğrattım.* O zamandan beri bu konuyu açmamıştı ama neredeyse ona söyleyecekti ve içinde bir acı bırakarak yüzeye çıkmıştı.

Saklayacak bir şey, utanılacak bir şey. Ve bu hazine, bu genişletilmiş harita.

Özür dileyen bir gülümsemeyle başını salladı. "Sen git. İyi eğlenceler. Keyfine bak."

Omuzları çöktü, nefes verdi - tam olarak bir iç çekiş değildi. Ama bu umut yüzünü terk etmedi. "Belki daha sonra kontrol ederim. Bakalım fikrini değiştirecek misin?"

Olmayacağı garantiydi. Yine de gülümsedi ve Mercia'dan çaldığı kitaplardan birine yerleşmeden önce onu el sallayarak uğurladı. Belki buradaki bir şey harita ve semboller hakkında bir fikir verebilirdi.

Saatler sonra, dışarısı tamamen karanlıkken ve yavru kediler bile uykuya dalmışken kapıda bir rap sesi duyuldu. *Knigh'in rap'i.* Düzinelerce kez duyduğu aynı ritim.

"Ne zamandan beri kapıyı çalıyorsun?" diye seslendi, ayaklarını masadan kaldırarak.

Kapı hızla açıldı, bölme duvarına çarparak geri döndü ve Knigh içeri girdi. Kaşları gergin, dudakları birbirine kenetlenmiş bir halde kapıyı arkasından çarptı. "Şu adam." Göğsü kabarmış, omuzları sanki her nefesini zapt etmek için tüm vücudunu kullanması gerekiyormuş gibi inip kalkıyor, kamarayı bir baştan bir başa arşınıyordu.

Gözlerini kırpıştırarak kitabını kapattı ve doğrulup oturdu. Mercia her ne kadar Knigh'in eski yaralarının yanı sıra pek çok yeni yarasını da açmış olsa da, Knigh'i böylesine saf bir öfkeyle doldurabilecek tek bir kişi vardı. "Dur tahmin edeyim. FitzRoy mu?"

Genişleyen burun deliklerinden nefes verirken ellerini iki yanında kenetledi. "Her seferinde. Her seferinde." Yumrukları titreyerek döndü ve kamerasında bir tur daha attı. "'Vice nasıl? Hâlâ seni tedavi ediyor mu? Dürtme, dürtme, dürtme. Yaptığı şey bu." Sözleri hırıltılı homurtulara dönüştü.

Fitz onu gerçekten etkiledi. Ve çok kolay.

Bunun iki olası nedeni var. Bir, onu tutuklamak için onunla komplo kurmaktan kalan suçluluk. İki, geçmişleri.

Aslında, hayır, Fitz kendi başına herkesi çileden çıkarabilecek kapasitedeydi. İsteddiği zaman çekici olabiliyordu, ki bu yıllar geçtikçe daha da seyrekleşti, ama istediği zaman bu çekiciliği insanlara *karşı* kullanabiliyordu - kendini nihai sınır bozucuya dönüştürüyordu.

Ve Knigh'le birlikte Fitz'in canını acıtacak yerden vurmak için bolca cephanesi vardı.

"... tüm gevezelerin..." Mırıldan, mırıldan, mırıldan. "... kibirli lanet olası..." Mırıldan, mırıldan, mırıldan.

Fitz'in burnuna vurmak çok cazip gelmiş olmalı. Tekrar. Ama bunun yerine Knigh ona gelmişti. Kendini riske atmaktansa durumdan uzaklaşmıştı.

Göğsünde bir ışık yandı. Çıldıırma konusundaki korkularına rağmen daha iyiye gidiyordu. Belki istediği kadar hızlı değil ama doğru yönde ilerliyordu.

Belki de elleri ve... diğer kısımları için dikkat dağıtıcı bir şey sağlayabilirdi.

Sırırtmasını zorlukla engelleyerek boğazını temizledi ve yaklaştı. Adam arkaya doğru yürümek için döndüğünde, avucunu göğsüne dayayarak onu durdurdu.

Gözleri onunkilere kilitlenmişti, dizlerinin üzerine çöktü ve kemerini çözdü. Ona tatlı bir tahribat yapmak üzere olduğunu bilmek nabzını hızlandırdı.

Göğsü ve omuzları hâlâ inip kalkarken ona göz kırptı, kaşları birbirine daha da sıkıca kenetlendi. "Ne yapıyorsun?"

"Dikkatini dağıtıyorum," dedi gömleğinin düğmelerini çözerek. Adam onun ne demek istediğini çok iyi anladı ve boğazındaki düğümün bir yükselip bir alçaldığından emin oldu. Kadın düğmelerle uğraşırken, adamın siki pantolonunun kumaşına doğru seğirdi.

Vücudunda cevap veren bir seğirme kıpırdandı. Şimdiden buna açlık duyuyordu.

Belki onun kadar aç olmasa da. Onun için.

Yüzüne yeni bir gerginlik yayıldı, kaşları hâlâ birleşikti ama daha az öfkeliydi. Yine de hala aynı yoğunlukta idi.

Dizlerinin üzerinden ona bakarken, Fitz'le olduğu gibi kendini daha aşağı ya da alçalmış hissetmiyordu. O... Kelimeler yoktu. Tam olarak kavrayabildiği kelimeler değildi. Sadece bir his vardı - bedeni her zaman iletişim kurmada beceriksiz kelimelerden çok daha iyi olmuştu.

Göğsü dolu ve sıcaktı ve bu parmak uçlarına ve ayak parmaklarına kadar ulaşıyordu, sanki kalbi sadece kan değil, aynı zamanda onun için hissettiği gururu da pompalıyordu. Öfkesine hakim olmaya çalışıyordu ve bu onu geçen yıl tanıştığı o sert adam yapan bir şekilde değildi. Tamamen başka bir şeye dönüşüyordu. Nefesini kesen bir şey.

Neredeyse bir kahkaha gibi bir nefes vererek gömleğini kaldırdı ve kaslı göbeğine, göbek deliğinden aşağıya doğru inen kıl çizgisine bir öpücük kondururken, diğer eliyle de kıyafetlerinin arasından sikini yoğurdu.

Göğsü hareketsiz kaldı. Gerginlik içinde, havada zonkluyordu.

Adam onun dokunuşuyla sertleşirken, sakladığı sırtışını serbest bıraktı ve pantolonunun açılmasına izin verdiğinde, adam serbest kaldı, kalın ve uzun ve onun ilgisine hazırды.

Tanrılar aşkına, her bir parçası çok güzeldi. Ve...

Orada durdu ve ona baktı. Adamın gözleri kararmıştı ve kıpırdamadan durmuş onu izliyordu.

Dikkat dağıtmanın işe yaradığını söyleyebiliriz.

Göz temasını koruyarak ucunu öptü, teni pürüzsüz ve yumuşaktı. Adamın vücudu gerildi ama hiç ses çıkarmadı, sadece orada öylece durdu.

Ona iyi bir gösteri sunacaktı.

Ağzının kenarında bir gülümsemenin oynamasına izin verdi, dişlerinin görünmesine izin verdi, sadece birazcık. Ağzını açıp onu içine alırken gözünü bile kırpmadı.

Dudakları bir solukta aralandı ve kaşları birbirine yaklaştı. Çok güzeldi.

Ve hepsi onun.

Sert kalçalarını kavrayarak, bir elini tabana uzatmadan önce onu olabildiğince uzağa götürdü. Yumrukları iki yanında sıkılı kalmıştı ama dilini oynattığında dişlerinin arasından çıkan tıslama, öfkenin aklından çok ama çok uzakta olduğunu gösteriyordu.

Güzel. Güzel. Güzel. Onu ve FitzRoy'la ilgili tüm düşünceleri uzaklaştıracaktı. Bu onlar içindi, başka kimse için değil.

Yavaş ve derin, kasıtlı bir ritim oluşturdu ve tamamen hareketsiz kalması, kendini daha derine itmemesi veya zorlamaması, mutlak kontrolü elinde tutmasına izin vermesi onun kontrolünün bir kanıtıydı.

Çekildiğinde titriyordu. Adam onu ayağa kaldırdığında kadın hâlâ adamın yokluğuna göz kırptıyordu.

"Yeter," diye homurdandı ve tişörtünü çekip çıkardı.

Adamın gözlerindeki karanlık bakış, hareketlerindeki sertlik, içindeki her şeyi eritmişti. Onu yatağa itecek ve her ikisi de titreyerek, nefes nefese bir sevinç içinde uçurumun kenarına gelene kadar ona sertçe binecekti.

Ve bekleyemedi.

Ama ellerini adamın kaslı göğsünde yumuşattığında, adam başını salladı ve onu etrafında döndürdü. "O hınzır ağzın başını belaya sokacak."

Bela. Bu kelime, hırlama şekli, bir şekilde durumun kontrolünü ele geçirme şekli, içindeki sıcaklığı erimenin ötesine taşıdı.

Boyun eğmez bir tutuşla onu tuvalet masasına doğru itti ve dudaklarından bir nefes almaya zorlayarak üzerine eğdi. Yıldırım hızıyla, bir elini sırtında tuttu ve pantolonunu aşağı çekti.

Teni yanıyordu ve yansımasının yanakları pembeleşmişti. Onun kendisini hiçbir zaman ele geçirmesine izin vermemiştir. Bu her zaman nefret ettiği bir pozisyondu - çok güçsüz, çok itaatkâr.

Ama... ama bu güçsüzlük değildi, bu... Tanrılar kahretsin, bu onun için acı çekmesine neden oldu.

Göz göze gelmeden önce aynada kızın çıplak bedenini inceledi. "Görüyorum ki sen de en az benim kadar zevk almışsın."

Sadece ona bakabiliyordu, nefes nefese kalmıştı ve göğüslerini tuvalet masasına bastırıyordu. Ona ne olmuştu böyle?

"Botlar."

Yarı gülerek kaşlarını kaldırdı. "Bana emir mi veriyorsun?"

Yüzünde eğlence yoktu, sadece gözlerinde meydan okuyan bir parıltı vardı. "Tartışıyor musunuz?"

Gürleyen nabızı her zerresinde atmasına rağmen başını çevirip bakmadı. Bunu durdurabilirdi.

Eğer isterse.

Ona yatağa girmesini emredebilir ve tam da istediği gibi ona binebilirdi. Bir kelime ve kontrolü geri alacaktı.

Ama o zaman bunun nereye varacağını asla bilemeyecekti. Ve içindeki sıkı sızı Knigh'in ne planladığını bilmek istiyordu.

Yine de kontrolü bu kadar kolay devretmek doğru olmaz.

Bu yüzden gözlerini aynadan adama dikti, bulunduğu konuma rağmen buyurgan bir ifade takındı ve ayağını kaldırdı. "Gitmelerini istiyorsan, kendin çıkarabilirsin."

Adamın dudaklarında öyle hızlı bir sırtıma belirdi ki, kadın bunu hayal etmiş olabilirdi ama adam eğildi ve önce bir botu, sonra da diğerini çekti. "Seni buna pişman edeceğim."

Bunu söyleme şekli, tamamen uygunsuz bir söz, kızın onu ısırmasına neden oldu.
dudak.

Kendi botlarını ve pantolonunu iterek çıkardı ve gömleğini sıyırdı, sıcak Çalışırken ve onu sabit tutarken arka tarafına sertçe vurdu. Beklenti, tuvalet masasının kenarlarını kavramasına neden oldu. Ona dokunmadı ama boyun eğmeyen kaslarının görüntüsünü, vücudunun her bir parçasının ortaya çıkışını, dizleri o kadar titreyene kadar içti ki, bu yüzeyin üzerine eğilmeseydi düşecekti.

Sonra ona doğru kayd, incisini öyle tatlı, ıslak bir basınçla dürttü ki, kızın nefesi kesildi ve parmak eklemleri beyazladı.

Ama piç içeri girmede.

Kalın ve sert, ileri geri kaymaya devam etti, alay etti, acımasızdı, içindeki o sarmal ağrıyı dayanılmaz bir şeye, onu inleyen talepkar ve muhtaç bir şeye dönüştürdü. Ama onu yakalamaya çalışmak için sırtını kamburlaştırdığında, adam aynada sadece sırtı, gözleri parlıyordu. Çok kötüydü.

Eğildi ve dudaklarını boynunda, omzunda, kulak memesinde gezdirerek aşırı hassas teninde ürpertiler yarattı. "Bir şey mi istiyorsun?" dedi, sesi kulağında bir sıcaklıktan ve sırtında bir gümbürtüden biraz daha fazlasıydı.

Tam bir piç. Onu yalvartacaktı, değil mi? Ya da yalvartmaya çalışacaktı. Kadın teslim olmayacaktı -tamamen değil. Aynada adamın gözleriyle karşılaştı ve başını salladı, ona doğru sürtündü, çekirdeğinde lezzetli bir basınç oluştu, varlığının içinde zonkladı.

Hançer küpesini ısırdı ve hafifçe çekiştirdi, bunun şoku kızın ona doğru eğilmesine neden oldu. Bu ona arzuladığı şeyi verdiğinden değil. Sırtışından bunu anlıyordu. "Bunu söylemene ihtiyacım olacak."

Tanrım, hangi yeni oyunu oynuyordu?

Ve onu tamamen ve eksiksiz bir şekilde aldığı sürece, umurunda mıydı?

Yutkundu ve yakıcı bir nefes çekti. "Seni istiyorum."

Yavaşça gülümsedi ve kalçalarını tutarak onu yerinde sabitledi, böylece o uzun vuruşları sürdürürken ona daha fazla karşı koyamadı. Kız sinirli bir homurtu çıkardı ama adam onu bırakmadı.

Onun yerine kaşlarını kaldırdı. "Ne yapmak için?"

"Senden ne yapmanı istediğimi biliyorsun."

Dişleri parladı, sonra boynuyla omzu arasındaki hassas noktayı ısırıp ve kadının nefesini keserek dizlerini sıvılaştırdı. Doğruldu, yukarıda yükseliyordu, karanlık bakışları aynadan onunkileri tutuyordu. "Söylediğini duymak istiyorum."

Kahretsin. Direnmesi bitmişti. Oynamayı bıraktı. Şu anda onu istiyordu ve adam bunu bilse ne olurdu? Ya onu ne kadar istediğini, ona ne kadar *ihtiyacı* olduğunu gördüyse?

"Al beni," diye nefes nefese kaldı. "Beni almanı istiyorum."

Kadının sözleriyle adamın siki seğirdi, kadının içinden zevk akmaya başladı ve adamın yüzündeki eğlence kayboldu, yerini daha ateşli, daha vahşi bir şey aldı; avlanmaya çıkmış bir yırtıcı gibi onu tüketme niyetiyle izleyen bir şey.

Yalvarsa ne olur? Bunun tadına bakmak için her şeyi yapardı.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Elleri kadının sırtında gezindi, biri omzuna, diğeri saçlarına gitti ve bir avuç saçını yakaladı. Onun üzerine eğildi, sıcak ve ağır bir şekilde sırtını okşadı, asla başka tarafa bakmadı.

"Ben kimim ki Kraliçemi inkar edeyim?"

Ne oyunuydu bu? Güç kimdeydi? Çünkü o öyle hissetmiyordu ama yine de ona kraliçe diyordu ve her hareketi onu kızdırmak, memnun etmek, zarif bir şekilde delirtmek için tasarlanmıştı.

Saçlarındaki elini kullanarak başını çevirdi ve aynı anda vücudunu ele geçirip tek bir hareketle içine girerek yağmacı bir öpücükle ağzını aldı. Dili onunkini okşarken, onu tamamen doldurdu ve neredeyse sadece bu yüzden çözüldü, ağzına inledi.

Nefeslerini zar zor tutabiliyor, artık sallanan bir kule haline gelen, karanlığa doğru yuvarlanmaya ve onu da beraberinde götürmeye hazır olan zevki zar zor zapt edebiliyordu.

Kendi isteğiyle giderdi.

Yavaş ve sert bir şekilde onu okşadı, bir eli hâlâ saçlarındaydı, diğeri onunkini örtüyor ve tuvalet masasına sabitliyordu. Ve hâlâ onu daha derine, daha derine, daha derine götürmesine izin verecekmiş gibi öpüyordu.

Masaya yaslandığı için hareket edemiyordu ama o zaman da adamın yaptığı tek bir şeyi bile durduramazdı.

Sonunda o yok edici öpücüğünü bıraktı ve ayağa kalkarak yavaşça içine doğru ilerlemeye devam etti.

Ayna her darbeye sarsıldı. Tuvalet masası tıkırdadı. Oda döndü.

Vücudu uçuşunun kenarında titriyordu, aldığı zevk dayanılmazdı. Uzuvarları artık katı değildi, belki artık kendi uzuvarları bile değildi.

"Buraya gel," diye mırıldandı, sesi daha önce ona emrettiğinden daha yumuşaktı. Onu dikleştirdi, sert göğsüne yasladı.

Hâlâ onun içinde, şimdi daha sıkı, farklı bir açıyla sürdü, uyluklarının arasında spazmlar oluşturan bir noktaya çarptı. Kadın adamın üzerine doğru eğildi, onu tamamen içine aldı ve gözyaşları oluşana kadar o muhteşem açıyı geliştirdi.

Çok fazlaydı. Çok fazlaydı. Hepsini zapt edemiyordu. Onu tüketecekti. Onu tüketecekti.

Ve hoş geldin dedi.

Elleri karnında, kaburgalarında gezindi, göğüslerini avuçladı ve ondan daha fazla zevk aldı. Bir başparmağı sivri meme ucunu çevrelerken, diğer eli yukarı doğru devam etti, kolunu gerilene kadar onunla birlikte çekti, parmakları kalın saçlarından geçirdi.

Ve hâlâ o itici ritim, tam da ihtiyacı olan şeye acı verici bir şekilde yakındı.

Elini orada bırakarak, aşağı doğru bir yörüngede teninin üzerinde süzüldü ve sonunda kadının tepesindeki o sinir demetinde durdu nasıl oynayacağını çok iyi biliyordu.

"Kendine bir bak," diye mırıldandı aynada onu tüketirken.

Başını adamın omzuna yaslamıştı, gözleri yarı kapalıydı. Yanakları kızarmış, dudakları onu ağzına almaktan ve sonra o öpücükten dolayı kızarmış ve şişmişti. Göğüsleri, adamın hız ve vahşetle artan hamleleriyle birlikte zıplıyordu.

"Çok lezzetlisin." Omzunu öptü, dili sıcak etini yaladı. "Yıkıcı." Sonra boynunun yan tarafını. "Kraliçem, Kaptanım, benim..." Ne kadar etkilendiğinin ilk işareti olarak nefesi kesildi. Bu sadece onu sıkılaştırdı, içinde inşa ettiğİ her şeyin üzerine sallanan bir sınır taşı koydu.

Çok ateşliydi. Bu çok fazlaydı. *Adam* çok fazlaydı. Ayna devrilme tehlikesiyle karşı karşıyaydı ve kadın onun şehvetle kararmış bakışlarının yansımasında kendini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Ağzını kulağına götürdü, nefesleri aşırı hassas teninde dalgalanıyordu. "Vee," dedi, alçak sesle, sert ve ateşli, gözleri aynada onunkilere kilitlenmişti, "benim için gelmeni istiyorum."

Belki sesindeki emirden ya da o anda daha derine inişinden ya da parmağının incisinin üzerindeki sabit, emin vuruşundan kaynaklanıyordu, ama vücudu kavislendi ve inşa ettiği zevk kulesi yuvarlandı ve onunla birlikte baş aşağı gitti.

Düşerken, sadece mutluluk ve aynada onu mahvedişini izlerken gülümseyen o vardı, onun çığlıklarını bastırırken, sanki dünya parçalanmış gibi titrerken ve titrerken.

Çığlıkları sona erdiğinde ve sadece avucuna karşı nefes nefese kaldığında, adam tutuşunu gevşetti. Yine de yıkıcı ritmi ona vurmaya devam ediyor, her vuruşta yeni bir zevk veriyordu.

"Knigh," diye inledi onun teninde. Tanrılar neden onun adını söylediğini biliyordu.

-Ona ne yaptığını tam olarak anlatmaya yetmiyordu. Boyun eğmiş, ona hükmetmesine izin vermiş ve bundan hoşlanmıştı, hâlâ da hoşlanıyordu.

Onun kızıydı. Tamamen.

Ama bu korku ensesindeki tüyleri diken diken etmedi, sadece içindeki dalgaları kabarttı.

Bir iniltiyle adamın parmağını ağzına götürdü ve tıpkı daha önce adamın sikine yaptığı gibi dilini parmağın uzunluğunda gezdirdi.

Kalçalarını sertçe kızın içine sokarak tısladı. "Kahretsin." Ritmi bir parça yavaşladı ve sanki kontrolü neredeyse ona bıraktığını hissetmiş gibi, onu tuvalet masasının üzerine doğru bastırdı, kadın masanın üzerine eğildi, ellerini yüzeye dayadı ve tekrar, tekrar, tekrar tüm uzunluğunu aldı.

Göz kapakları çırpınarak adamın parmağını daha sert emdi, mutluluk ona doğru yükselen bir dalgayla gürlerken bu hareket inlemelerini zar zor kontrol altında tuttu.

"Tekrar gelmek ister misiniz Kraliçem?" Sesi düzensiz ve soluk soluğa çıkıyordu, her itişte sarsılıyordu.

Sadece başını sallayabildi.

"Ben senin gönüllü hizmetkârınım." Parmağını kızın ağzından çekti ve daha sert, daha hızlı vururken kalçalarını kavradı ve dalgayı kızın üzerine gönderdi, boğdu, yok etti, görkemli.

Tek bildiği zevkti ve onun adı Knigh Blackwood'du. Hem o hem de kendisi onun olmuştu ve bunun bitmesini asla istemiyordu. Onun parmaklarından başka hiçbir şey

etine gömölüyor, kalçaları onunkilerin arkasına dayanıyor ve aleti onun içinde, onu başka hiç kimsenin dolduramayacağı kadar dolduruyordu.

Mahvoldu. Tamamen. Dalga uzaklaşırken ve adam ondan uzaklaşırken aklındaki tek kelimeler bunlardı.

Belki de mahvolmak o kadar da kötü bir şey değildi.

"Knigh," diye fısıldadı, ağzı ve dili hareket edebilen tek parçalarıydı, "yapamam-"

"Yapmak zorunda değilsin." Onu kollarının arasına aldı, güçlü ama nazikti ve yavaşça, derinlemesine öptü. "Seninle işim henüz bitmedi"- sırtı

-"Ama sanırım biraz zamana ihtiyacın var."

Güldü ve ona doğru eğildi. Daha fazlasını. Evet, ondan her zaman daha fazlasını alacaktı.

Lambayı söndürdü ve onu ranzaya taşıdı. Onu yatağa yatırdığında nefesini tutmuştu ve onu kendine çekebildi. Parmakları sırtının yalın hatlarında gezinirken, onu bir an daha ayrı kalmaya dayanamayana kadar öptü. "Bana geri dön," diye fısıldadı onun dudaklarına.

"Her zaman." Sesi göğsünde gümbürdedi, kalbinin teklemesine neden oldu ve her ikisinin de inlemesine neden olan kasıtlı, lezzetli bir yavaşlıkla ona doğru kaydı.

Ama yavaş kalmadı, birkaç dakika içinde sertleşti ve havasız kaldı, kalçaları onunkilerle birlikte yuvarlandı, itişler onu yatağa doğru itti. Daha fazla, daha fazla, daha fazla. Adam ne verirse alacaktı; vücudu ne isterse, kadın da onu verecekti. Sonsuz bir döngü içinde devam edip gidiyordu.

Her hamlesi onu başka bir uçuruma doğru itiyordu ve kaslarındaki gerginlik yaklaştığını gösteriyordu.

Belki de ikisinin birlikte o uçurumun kenarından geçmelerine yardımcı olabilirdi.

Nefes nefese dudaklarını onunkilerden ayırdı ve bir tırnağıyla köprücük kemiğindeki sıyrıktan biraz daha fazla olan ince bir acı çizgisini kaşdı. "İyileştir beni." Şelalede, parlak bir zevkle aydınlanmıştı, belki de bu...

Kollarını ona dolayan adam sıyrığa gözlerini kırptırdı, ağzında belirsiz bir gülümseme belirdi. Alay ederek başını salladı. "Sana hayır diyemeyeceğimi biliyorsun." Sürüş ritminin bir ritmini bile kaçırmadan, ağzını onun omzuna doğru eğdi.

Büyüsünün altın ışıltısı önce ranzayı, sonra da kızın bedenini aydınlattı. -Sadece çizik değil, her yerde.

Kadının sırtı kontrolden çıktı ve adam tenine doğru haykırırken kolları kadının etrafını sardı.

Kenardan aşağı sertçe düştü, onu almasına izin verdi, ama karanlığa değil, aydınlığa düştü.

Sıcaklık her yerdeydi. Her yerde.

Bu onun hediyesiydi. Onun gücüydü. Ve o da buradaydı, onun içinde, onun etrafında, düşüyor, düşüyor, düşüyordu, menekşe mavisi enerji etlerinin üzerinde, damarlarında çatırdıyor ve altın ışıltısından geçiyor, karıncalanıyor, kıvılcımlanıyordu ve yukarı ya da aşağı yoktu, kadın yoktu, erkek yoktu, sadece his ve patlama ve onların karışmış büyüğü sonsuzluğa doğru devam ediyordu.

Sonra onun ranzasındaydılar, nefes nefese, birbirlerine göz kırpmıyorlardı. Adamın büyüğü bedenlerinde parlıyordu ve kadınının küçük statik kıvılcımları etlerinde dolaşıyordu.

Parlayan bir parmak ucunu koluna götürdü, küçük bir şimşek teni ile onunki arasında dans ediyordu. Acıtmadı, hatta yakmadı bile, sadece hapşırık tehdidi gibi hoş bir şekilde gıdıkladı. İkisi de ürperdi.

Dudaklarında şaşkın bir gülümsemeyle, birbirine karışmış sihirlerini kızın omzunda bir spiral şeklinde izledi. "Az önce ne oldu?"

"Ben... Hiçbir fikrim yok." Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştı. "Ama bu... bu..." Başını iki yana salladı.

Adam yan yatıp onu kendine doğru çekerken, o da hediyesine doğru döndü. Kaynağın etrafında, menekşe mavisi şimşek fırtınası çalkalanıyordu, ama kenarlarda altın bir ışık vardı. "Sen buradasın," diye mırıldandı, "armağanımın içinde. Şimdi parlıyor."

Kaşları kalktı ve gözleri birkaç saniyeliğine daldı. Gözlerini kırpmadığında, onu öpmeden önce ağzında tatlı bir gülümseme belirdi. "Sen de benimkinin içindesin, kenarlarından çatırdıyorsun."

İkisi de nefes verdi ve ranzaya uzandı. Adam kızın teninde tembel daireler çizdi, kendi parıltısı ve kızın şimşegi her geçen dakika daha da sönükleşiyordu.

Bacakları o kadar ağırdı ki, ranzada, güvertede ve gövdede, denizin dibine doğru batmaya devam etse şaşmazdı. Her ne olduysa, çok yoğun, inanılmaz ve harikuladeydi.

Ve hepsinin.

Sırıttı ve onun göğsünü öptü. "Dikkatini dağıtmayı başardım mı?"

Yumuşak kahkahası kadının içinde gürledi. "Enerjimi yönlendirmek için FitzRoy'un burnuna yumruk atmaktan çok daha iyi bir yol."

"Böyle düşünmene sevindim."

Tekrar güldü ve kızın başının üstünü öptü. "Bu şekilde bırakmayı seviyorum."

Bırakan tek kişi o değildi. Ona boyun eğmişti. Sadece yeterince. Gücü pek çok kez paylaşmışlar, değiş tokuş etmişlerdi ama hiç bu kadar tamamen bırakmamıştı. Yine de adam bunu kötüye kullanmamıştı. Bir kez bile kendini sahip olunan biri gibi hissetmemişti; aksine, ona her santiminde kraliçe olduğunu hissettirmişti. Kendisine de onun istekli hizmetkârı demişti ve gerçekten de onun zevki için her şeyi yapmıştı, hatta kendi doruğuna ulaşmasını bile engellemişti... o kadar ki saymayı unutmuştu.

Ona sokuldu ve göz kapaklarının kapanmasına izin verdi. "Ben de istiyorum."

Kolları doluydu ve kalbi de öyle. Cömert ve düşünceliydi. Lezzetli bir şekilde yoğun. Onu diken üstünde tutacak kadar zeki... Diğer korsan avcılarının başarısız olduğu yerde sonunda onu yakalamayı başaran kişinin o olmasına şaşmamalı.

Karanlığın içinde gülümsedi. Bunu düşünmek artık acı vermiyordu. Evet, korkunçtu ve sonrası da öyle ama buraya kadar gelmişti.

Ve burası gerçekten de çok sevdiği bir yerdi.

F A) L (D D) S T R A C T) O N

K

Nigh yüzünde geniş bir gülümseme ve kış penceresinden süzülen ılık güneşle uyandı. Bu... Yüzünü yastığa sürttü. Dün gece, onun

Dikkatini dağıtmıştı, öfkesinin karanlık ve kaynayan bir şeyden sıcak, parlak ve neşeli bir şeye dönüşmesine izin vermişti...

Ve omzundaki o küçük çizici iyileştirdiğinde...

O sarsıcı zevkin, sıcak parıltının, titreyen kıvılcımların anısı tenini titretti. Hiç bu kadar sert boşalmamıştı, sadece vücudunun her yerinden değil, tüm *varlığından* fışkırmıştı. Ve onu hiç bu kadar uzun süre dorukta kaybolmuş görmemiş, etrafında bu kadar sıkı hissetmemişti.

Her şey vardı.

O çözüldü. Tamamen. Tamamen. Umutsuzca... *Umutla*. İsteyerek. Mutlulukla.

Olayları onun dikkatini dağıtmak için başlatmış olsa da, bu onun için de çok ihtiyaç duyulan bir dikkat dağıtma olmuştu. Ve tatlı Lordlar, onun tüm dikkatinin üzerinde olması iyi hissettirmişti.

"Eh, *bu* da bir şeydir," diye mırıldandı. Yumuşak bir kahkaha atarak Vee'yi yanına almak için uzandı ama... Anchor ve Cable'ın küçük bir duman ve gölge topu gibi birbirlerine kıvrılmış olmaları dışında ranza boş ve soğuktu.

Gözlerini kırıştırdı, doğrulup oturdu. Barnacle karşısındaki tuvalet masasına oturmuş, dün gece orada neler olduğunu tam olarak biliyormuş gibi yeşil gözlerini ona dikmişti. Kış tarafta Vee çoktan çalışmaya başlamıştı, defterlerinden birinin üzerine eğilirken kaşları birbirine çarpıyordu.

Omuzları çöktü. Dikkatini dağıtmak için çok fazla. Hâlâ hazineye takıntılıydı. Eğer mürettebat onun ipucunu takip etmezse, hazinenin peşinden gidemeyecekti. Peki bunun onun üzerinde nasıl bir etkisi olabilirdi? Battaniyeyi sıkarken boğazı düğümlendi. Takıntının bir insana neler yapabileceğini görmüştü, özellikle de iktidarsız bir takıntının.

Korsan avcılığına ilk başladığında, Bonny Steed'i yakalamaya kararlı bir kaptanın yanında çalışmıştı. Onca yıllık çalışmasına rağmen, bir ya da iki kez yaklaşmış ama onu asla yakalayamamıştı. Knigh gemiye geldiğinde, kamarasının duvarlarını Bonny Steed'in, gemisinin ve önceki planların nasıl yanlış gittiğinin planları ve eskizleriyle kaplamıştı. Neredeyse hiç uyumuyor, onun yerine her gece saatlerce defterine yazıyordu.

Ölümünden sonra ne yazdığını keşfettiler: Bonny Steed ile her karşılaşmasının bir özeti. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Kelimeler her seferinde neredeyse aynıydı, ama el yazısı örümcekli bir karalamaya dönüşmüş, her yeniden anlatışta daha da okunaksız hale gelmişti.

Dalgınca Çapa'yı okşayarak boğazındaki sıkışıklığı yuttu. Bunun Vee'ye olmasına izin veremezdi. Bir yolu olmalıydı-

"Yardımcı kaptanım," diye mırıldandı, kaşları çatılmıştı. Gözlerini kırıştırdı, başını kaldırdı ve sanki onu uyanık bulduğuna şaşırması gibi kaşlarını kaldırdı. "Drake'in kaptanlığı paylaşması hakkında bir şey duydun mu hiç?"

"Size de günaydın."

Elini umursamaz bir şekilde salladı ve kitaba geri döndü. "Sen yaptın mı?"

"Vee," diye iç geçirdi. "Eğer Drake hakkında bilmediğin bir gerçek varsa herkes yapar."

"Hmm." Başını kaldırmadan bir kâğıt kalem aldı ve öfkeyle bir şeyler karaladı.

Uzun bir süre onu izledi, başını kaldırıp masadan uzaklaşmasını istedi. *Yukarı bakmasını.* Ama o bakmadı. Çalışmaya devam etti, sayfaları karıştırdı, notlar aldı. Gözlerinin altındaki koyu gölgeler adamın midesini düğümlledi.

Dışarı çıktığında, Aedan'la paylaştığı kamara da dahil olmak üzere, güvertenin altındaki diğer kamaraların yanından geçti ve sadece temiz havanın, güneş ışığının tadına bakmak için güverteye çıktı. Gözlerini kapatıp kapıya yaslandı ve ellerini saçlarında gezdirdi. Sonunda işleri yoluna koymuşlardı, bir şeyler olmaya başlamışlardı ama yine de bundan kurtulamıyordu. Onu bu saplantı yüzünden kaybetmek üzereydi. İki yüz yıl önce ölmüş bir adama.

"İşte şimdi omuzlarında dünyanın yükünü taşıyan biri var," dedi Perry, yakında. Gözlerini kırptırdığında, Saba'nın kaşlarını kaldırmış onu izlediğini gördü. "Omuzların geniş olması, hepsini tek başına taşıman gerektiği anlamına gelmez."

Perry için tanrılara şükürler olsun.

İç çekerek öne doğru ilerledi ve kendisine katılmalarını işaret etti. Güverte sessizdi; mürettebatın çoğu kıyıdaydı ya da dün geceki kutlamaların etkisiyle uyuyorlardı. Birkaçı muhtemelen *hâlâ* kutlama yapıyordu.

"Ahlak Masası," dedi Saba, onun yanına geçerek, "öyle değil mi?"

Küpeştede durdu ve arkasına yaslandı. Vee'nin duymaması için kıktan güvenli bir mesafedeydiler. Perry'yle *Respair*'de Vee hakkında konuştuklarında işlerin ne kadar kötü gittiğini düşününce, bu ondan bahsetmeyi pek de kolaylaştırmıyordu.

Perry onu izliyordu, gülümsemesi yumuşaktı ama gözleri parlıyordu, sanki yan kamarada neler olup bittiğini çok iyi biliyormuş gibiydi. Bunun olacağını görmüş ve bu yüzden mi marangozdan Vee'ye kendi alanını vermek için odayı yeniden düzenlemesini istemişti?

O bakış. Bilmek *zorundaydı*. Ama hakkını yemeyelim, sormamıştı, zorlamamıştı. Göğsü minnettarlıkla ısındı. Hazır olduklarında kendisine gelmelerine izin veriyordu.

"Tabii ki Vee," dedi sonunda. "Bu işin peşini bırakamaz. Yani, haklı olduğuna eminim - harita, kitap, hepsi keşfedilecek daha fazla şey olduğuna işaret ediyor. Ama..." Burnundan nefes verdi, Vee'nin dönüşebileceği şeyin ağırlığı dayanılamayacak, söylenemeyecek kadar fazlaydı.

Kaşları derin bir vadi oluşturan Saba başını eğdi. "Endişelerim vardı ama şimdiye kadar kendine gelir diye düşünmüştüm."

Acı bir kahkaha attı. Dün gece başka birine en yakın hissettiği geceydi, hayatının en yoğun deneyimiydi ve kızın verdiği tepkiye bakılırsa, onun da aynı şeyi hissettiğinden emindi. Şu anda bile büyüüne dönmüştü ve menekşe mavisi enerji kıvılcımları kendi altın ışıltısını süslüyordu, sanki kız onun üzerinde bir iz bırakmıştı. Ruhunda.

Yine de bu onu *kendine getirmeye* yetmedi.

Perry ve Saba başlarını soru sorar gibi eğerek onu izlediler.

"Hiçbir şey onun dikkatini uzun süre dağıtamaz."

Perry'nin sırtışındaki titreşim bunu doğruladı. O biliyordu.

"Endişelenmemeye çalış" -kolunu okşadı- "Bir konuşayım ve onu hemen o kamaradan çıkaralım." Gülümseyerek kık tarafa doğru ilerledi ve gözden kayboldu.

İçeride.

Saba omuz silkti. "Belki." Ama dönüp işe koyulurken ikna olmuş görünmüyordu.

Knigh halatları ve düğümleri kontrol etmekle ve genel olarak ortalığı toparlamakla meşguldü ama yapacak çok az şeyi vardı. Eski hali bunu asla kabul etmezdi ama *Venatrix* bir donanma gemisi olduğu zamanlardaki kadar düzgündü. Kıştan ne zaman bir hareket gelse dönüp bakıyor, Saba'nın ya da başka bir mürettebatın çalıştığını ya da bir martının yiyecek artıkları aramak için indiğini görüyordu.

Sonunda Perry ortaya çıktı. Ağzının düz yapısı her şeyi anlatıyordu ama yine de onunla ve Saba'yla bir araya geldi ve başını salladı.

Knigh parmaklığı kavradı. Perry bile başarısız olmuştu. Vee söz konusu olduğunda her zaman en güvenli bahis oydu ama yine de... Midesi ayaklarından güverteye, limanın zeminine doğru battı.

"Peki," diye homurdandı Saba. "Ona biraz zaman ver, sonra yanına giderim." Gözlerini kısarak kış tarafına baktı. "Ona ulaşacak bir şey biliyorum. Hoşuna gitmeyecek ama kesinlikle işe yarayacak."

DRake kaptanlığını paylaşmıştı. Burada öyle yazıyor. *Benim ortak kaptanım*. Vice parmaklarını Copper Drake'teki şifreli kelimelerin üzerinde gezdirdi. Aynı ifadeyi son zamanlarda birkaç kez kullanmıştı.

başka bir açıklaması yoktu. Büyük kahraman Sör Francis Drake tek başına değil, başka biriyle birlikte yol almıştı. Güvendiği biriyle. En az onun kadar büyük biri olmalıydı. Tarihten silinmiş biri.

Ve o, bir korsan, bir tarihçi değil, bunu keşfetmişti. Bir kahkaha attı, masanın üzerinden bir not defteri çekti ve başını salladı.

Eğer onun gibi bir kahraman kaptanlığını paylaşabilirse, o zaman-

Kapı çalındı ve Saba başını içeri uzattı. Vice gözlerini ovuşturdu ve rahatladı. Onu bir kez daha azarlamaya gelen Lizzy değildi. Nassau'ya giderken ondan özür dilemeye çalışmıştı ama Lizzy sanki kasıtlı olarak kaçamak cevaplar veriyormuş gibi yanında hep bir başkası vardı.

"Beni gördüğüne sevindin demek?" Saba kaşlarını kaldırdı, içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Vice alay etti ve sayfayı çevirdi. "Üzgünüm, başka bir şey düşünüyordum."

"O kitap hakkında mı?" Saba'nın sesi düzdü.

Saba'nın neden böyle düşündüğünü anlayabilse de, bu kez öyle değildi. Hâlâ sayfaların üzerine eğilmiş, omuz silkti. "Bugün popülerim." Cümledeki bir sonraki kelimeyi kopyaladı; yardımcı kaptandan bahseden tüm paragrafları bir araya getirip tek seferde okuyacak ve Knigh'e gösterecekti. "Perry daha erken geldi."

Bu sabah, *bir şey* sormak için gelmişti. Vice bu yardımcı kaptanla ilgili bölümleri yeniden okumakla meşguldü. Bu ifadeyi çevirilerinde ilk gördüklerinde, hazineyle ilgili bir şey için şifreli bir konuşma olduğunu düşünmüşlerdi, ancak tüm örnekleri birlikte okuduklarında, gerçek bir kişiye atıfta bulunuyor gibi görünüyordu. Dikkatini kitaptan ayırdığında Perry ortadan kaybolmuştu.

"Bana bakabilir misin?" Saba ofladı.

"Ben sadece-"

"Vice. Avice. Lütfen."

İsmi duyunca ürperdi. Eğer Saba bu ismi kullanıyorsa, durum ciddi olmalıydı. Kalemı tekrar hokkaya yerleştirdi ve omuzlarını dikleştirdi. "Sana bakıyorum."

Saba başını salladı ve karşısındaki koltuğa oturdu. "Bütün bunlar" -koyu renk gözleri kitaplar, notlar, kalem, mürekkep, kurşun kalem ve haritalarla dolu masanın üzerinde gezindi- "tam bir karmaşa."

Haklısın. Knigh'i günlerdir çıldırtıyordu ama-

"Dışarı çıkıp bizimle kutlama yapmaya cesaret edemiyor olman da içeride" - Saba kendi şakağına dokundu- "senin de berbat durumda olduğunu gösteriyor."

Vice kılandı. "*Ne?*" Duyguları üzerinde çalışıyordu, onları ifade etmeye çalışıyordu, tehlikeli hissettirenleri bile. Elbette mükemmel değildi ama deniyordu, *büyümüştü*.

"Hazine sandığının hepimizin hayatını değiştirmeye yeteceğini anlıyorsunuz, değil mi?"

Yine bu. Omuz silkti. "Hazine değil."

"Belki hazine değil ama yine de *bir* hazine. Hâlâ hayalini kurduğum eve kavuşabileceğim anlamına geliyor. Clovis'in ailesinin borçlarını sonsuza dek ödeyebileceği anlamına geliyor. Effie ve Wynn'in Albion'a geri dönüp o şerefsiz kuzenlerini işlerinden sonsuza dek uzaklaştırabilecekleri anlamına geliyor." Bir omzunu kaldırdı ve Cable'la boğuştu, pençeleri içeri girerken yüzünü buruşturdu. "Eğer isterlerse. Mesele de bu zaten, artık böyle bir seçenekleri var. Bu onlara bir seçenek sundu."

Saba gidiyordu. Evet, çünkü bu hatırlatmaya ihtiyacı vardı. Wynn ve Effie'nin de olabilirdi. Acının bu yeni bükülmesine karşı dişlerini sıktı ve Cable'ın küçük pençelerinin vuruşunu ve tekmelemesini izleyerek kendini rahatlatmaya çalıştı.

Herkes gider. Bazen bunun doğru olmadığını hissetse bile bunu hatırlamak zorundaydı. Bazen, dün geceki gibi.

Başını eğen Saba derin bir iç çekti. "Drake'in hazinesinin peşine düşerek insanların hayatlarını değiştirdin, bunu anlıyor musun?"

Daha gerçeğini bile keşfedememişken bunun bir önemi var mıydı?

"Anladığım kadarıyla bulunacak daha çok şey olduğuna inanıyorsun," diye devam etti Saba. "Blackwood'u kesinlikle ikna ettiniz ve o da aptal değil. Ama" - elini kaldırdı, avuç içi Cable'ın pençelerinden gelen kırmızı bir çizgi dışında solgundu- "yolculuk bitmiş *olabilir*. Başka bir şey olmayabilir. Ve başardıklarınızla huzur ve tatmin bulabilmeniz gerekiyor."

Vice'ın dudakları büzüldü, omuzları gibi gerildi. "Kulağa yerleşmek gibi geliyor."

"Lanet olsun, Vice." Gözlerini kapatarak burnunun kenarını sıktı. "Bunu kolaylaştırmayacaksın, değil mi? Tamam. Bunu yaptığım için üzgünüm ama başka hiçbir şey sana ulaşamıyor." Gözleri parlayarak açılırken eli bir gümbürtüyle masaya indi. Yavru kediler dağıldı, Cable ve Jetsam Vice'ın kucağına sıçradı. "Başka kim her zaman memnuniyetsizdi biliyor musun?" Saba çenesini kaldırdı. "FitzRoy."

Vice'ın tüm vücudunu sarsan bir soluk, yavru kedilerin tutunarak iğne batmalarını sağladı. Saba kendisinin de FitzRoy gibi olduğunu düşündü. Kanında sıcak bir öfke yükselmedi, sadece soğuk bir dehşet vardı. Bunun doğru olup olmamasından çok -ki *değildi*- Saba'nın bu fikri aklından geçirebilmesi önemliydi. "*O mu?* Gerçekten mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Saba'nın dudakları birbirine yapıştı ve bakışlarını sabit tuttu.

"*Gerçekten* böyle mi düşünüyorsun? Daha stoklarımızı tam olarak doldurmadan, herkes kıyı iznini kullanmadan bizi limandan çıkaran adam mı?"

"Kaptan olsaydınız bunu yapmaz mıydınız?"

Çok sıkı tuttuğu çenesi ağrıyan Vice başını sertçe salladı. "Tabii ki yapmam! Buna nasıl cüret edersin..." Göğsünde yavru kedilerin pençeleri kadar keskin bir acı vardı. "Bunu *nasıl* düşünebilirsin? O adam ki -"

"Kendini günlerce kamarasına kilitleyip kitaplardaki ipuçlarını mı inceliyordu? Uykusuzluktan gözlerinin altında koyu halkalarla ortaya çıkan adam mı? Geceleri vücudunun zevkine kendini kaptıran ve gündüzleri Drake ile ilgili her şeyi tercüme ettiren adam? O adam mı?"

Bu bir tuzaktı. Ve Vice içeri girmişti.

Teninde bir ürperti dolaştı, tüyleri diken diken oldu. Ne kadar zamandır buraya kapatılmıştı? Her **g e c e** Knigh'in bedeninde kendini kaybetmiyor muydu? Ve evet, bu farklıydı, çünkü o... o hissetti

Fitz'in onu sadece bir mülk olarak gördüğü yerde Knigh için bir şey. Ama paralellikler...

Ürperdi ve kollarını kendi etrafında sıkı bir şekilde kavuşturdu.

"Son zamanlarda hiç aynaya baktın mı?" Saba'nın sesi yumuşadı, kelimelerinde belli belirsiz bir çatlak vardı. "Görünüyorsun... Senin için endişeleniyorum. Bunun sana ne yaptığından ve daha neler yapabileceğinden korkuyorum."

Saba'yı bu kadar yumuşak duymak Vice'ın gözlerinin yanmasına neden oldu. Bu ona ulaşmak için yapılan bir manipölasyon değildi, bu gerçektir. Boğazı kelimeler için çok sıkıydı, bu yüzden sadece başını salladı. İş o noktaya gelmeyecekti. Fitz gibi bir hain olmayacaktı. O öyle biri değildi.

Saba'nın sandalyesi yaklaştı ve eli Vice'ın omzuna dolandı, sıcaktı. "Dışarıda daha fazla hazine olabilir. Ama gerçekten daha fazlasına ihtiyacımız var mı? Bu çok tehlikeli. Dük'ün yanındaki çocuğun bir tuzakta öldüğünü kendin söyledin."

Evans. Onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Evet, Mercia'nın emri altındaydı ama o yanlış kapıyı seçmeden önce kullanması gereken doğru kapıyı bulamamıştı. Ve bu onun hayatına mal olmuştu.

"Ama elimizdekilerle," diye devam etti Saba, Vice'ın çenesini göz göze gelene kadar yukarı kaldırarak, "bunca yıl ipuçlarını ve söylentileri aradıktan sonra, nihayet istediğimizi yapabiliriz. Ve ben her zaman, *her zaman* senin bunu başaracağına inandım. Teşekkür ederim, dostum."

Dayanılmazdı. *Teşekkür ederim*. Sanki Saba'nın hayatını değiştirmiş gibiydi. Ve Clovis'in. Wynn ve Effie'nin de.

Yutkundu, göğsündeki ağrı hafifledi çünkü Saba'nın nazik gülümsemesine, sevgi dolu sözlerine dayanamıyordu.

Yarım bir omuz silkmeye boğazını temizledi. "En azından bunu yapabilirdim." Gözyaşı tehdidini uzaklaştırmak için sıkı bir gülümsemeyi başardı. Mizah her zamanki gibi güvenliydi ama belki de, sadece belki de Saba'nın söylediklerinin bir kısmı doğrudu. Cable tişörtüne tırmandı ve Saba'nın eli gibi sıcak olan omzuna oturdu.

Saba kıkırdadı ve arkasına yaslanmadan önce saçlarını karıştırdı. "Sen bambaşka bir şeysin Vice. Ve fırtınanın seni hayatıma bu kadar iyi sokmasına sevindim." Sırıttı. "Şimdi, hazineye sahip olmasak bile, bu iki yüz yıldır kimsenin ulaşamadığı en uzak nokta. Bu bir gece içmeye değer, değil mi?"

Vice gülerek yüzünü ovuşturdu. "Peki. Belki bu dönüm noktasını yol boyunca kutlayabilirim. Ne de olsa oldukça etkileyici bir vurgun."

"Efsanelerin malzemesi. Ayrıca"-Saba'nın sırtışı genişledi, gözlerinde hınzır bir parıltı vardı-"tahmin edin burada kim var. Seni gördüğünde köpek gibi hastalanacak biri."

Vice'ın nefesi kesildi, yanakları sırtarak gerildi. "FitzRoy?" "Fitz-bloody-Roy. Ve bunu onun yüzüne vurman için sabırsızlanıyorum."

"Doğru. Bu beni ikna etti. Hadi gel."

Vice'ın kendini hazırlaması yirmi dakika sürdü. Saba yıkanması için bir sürahi su getirdi, kıyafet seçmesine ve saçlarını düzeltmesine yardım etti. Redland'den gelen yağ odaya tatlı bir koku yaydı ve buklelerinde güzel bir parlaklık bıraktı.

Vice ana güverteye çıktığında, batmakta olan güneşe gözlerini kırptırdı, altın sarısıydı ve gökyüzünde alçalmış, gözden kaybolmak üzereydi. Göğsünde bir kıvılcım alevlendi ve döndüğünde Knigh oradaydı. Yüzüne yayılan yavaş gülümseme herhangi bir gün batımı kadar göz kamaştırıcıydı.

Belki de Drake'i biraz takıntı haline getirmişti.

Perry ona yaklaşırken kızgın bir gülümseme takındı ve Perry küpeşteyi itti. Perry sırttı ve iskeleye doğru ilerlemeden önce göz kırptı. Omzunun üzerinden seslendi, "Barda görüşürüz!"

Knigh'in bakışları Saba'nın üzerinde gezindi ve sadece bu bile Saba'nın içinde sıcak bir dalga yaratmaya yetti. Saba'nın varlığının fazlasıyla farkındaymış gibi kıpırdamadan durdu. "Kamaranda kalacağınızı sanıyordum," dedi sonunda, tek kaşını kaldırarak.

"Ne derler bilirsin," dedi çenesini kaldırarak, "bir kaptan gibi çalış, bir korsan gibi oynar."

Güldü. Yüzünü aydınlatan ve başını geriye atmasına neden olan o gerçek kahkaha. O da elinde olmadan daha da çok gülümsedi.

Saba onu kulübeden çıkarmak için Fitz'in hayaletini kullanmakta haklıydı. Hazine bu *olmasa* bile, kutlamaya değerdi.

Ve daha da ötesi, bu arkadaşlar, bu *aile* hâlâ ellerindeyken kutlanmaya değerdi.

"Ah, demek yaşıyor," dedi Aedan arkadan bir yerden. Hizaya geldiğinde kadının sırtına öyle sert vurdu ki kadın öne doğru tökezledi.

"Lanet olsun!" Ona şakacı bir tokat attı.

Sadece omuz silkti ve Knigh'in omzunu tuttu. "Hadi Blackwood, bana sadece beyefendilere özel bir akşam sözü vermişsin."

"Sadece beyefendiler mi?" Vice sahte bir düşünceyle çenesini tuttu. "Önce birkaç tane bulmanız gerekecek."

"Bu doğru." Aedan güldü ve Knigh'in omzunu tekrar çekiştirerek iskeleyi geçti, Saba da peşinden. "Size sonra yetişiriz ve bazı *beyefendiler* için yaptığımız avın nasıl gittiğini size bildiririz."

Effie rıhtımdan, "Haydi, Vice," diye seslendi. O ve Wynn, Aedan yaklaşırken dillerini dışarı çıkardılar. Saba hizaya geldiğinde, onunla kollarını birleştirdiler ve Wynn, küçük çizgilerinin sonunda oraya ait olduğunu söylemek istercesine serbest elini salladı.

Birlikte rıhtıma doğru giderlerken Knigh, "Üzgünüm, söz vermiştim," diye mırıldandı.

"Endişelenme Blackwood," diye mırıldandı ona yan gözle bakarak, "son zamanlarda bu kadar... içime kapandığım için sana bir özür borçluyum. Bu yüzden, tam ve kısaltılmamış özrümü iletmek için seni daha sonra bulacağım."

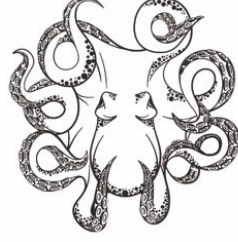
Ona uzun uzun bakarken kaşları kalktı. "Oh, *gerçekten* mi?"

"Mmm-hmm." Yavaşça başını salladı. "Biraz *uzun, sert* özür diliyor."

Ve sonra arkadaşları onları ayırmaya başladı; sözde beyler batıya, kadınlar ise doğuya dönüyordu ve hepsi inanılmaz derecede sarhoş olduktan sonra buluşma sözü veriyorlardı.

Knigh'in Vice'a attığı bakış, sıcak ve karanlık-oh, evet, *kesinlikle* Gel ve onu bul. Ne olursa olsun.

TK(LAUGK)NGKRAK(N

T o Laughing Kraken konuşmalardan ve çok küçük bir alanda çok fazla farklı parfüm ve kolonyanın kokusundan kabardı. Herkes giyinmiş -ve kokuyordu- ve gösteriş yapıyordu.

FitzRoy, başarısı ve zor kazanılmış servetini yeni gömlekleri, ipek yelekleri ve bolca altın örgüsüyle hiç de yabancılık çekmezdi. Şeffaf gömleği ve kıpkırmızı yelegeyle, bir kulağında hançer küpesi, diğerinde Saba'nın tüylü halkalarından biri olan Vice kendi kendine sırttı ve baharatlı romundan bir yudum aldı. Kıyıdaki korsanlar t a m bir tavus kuşu gösterişiydi ve o da etkilemek için giyinmekten aynı derecede suçluysa. Açık denizler bu kadar güzel kıyafetlerin yeri değildi, bu yüzden en iyi şekilde yararlanmak zorundaydı.

yapabilirdi.

Bir köşede gürültülü bir içki oyununda masaya vuruluyor ve şarkı söyleniyordu. Bir diğerinde *Ateşböceği*'ndeki çocuklardan biri bir şarkı söylemeye çalışıyordu ama sözleri bulamaç gibiydi ve masadaki davul sesleri yüzünden sürekli temposu düşüyordu, bu yüzden Vice hangi şarkıyı söylemeye çalıştığını tahmin bile edemedi.

Aynı masada oturan koyu deniz mavisini saçlı bir kadınla göz göze geldi. *Ateşböceği* mürettebatının en yeni üyesiydi. Aslında çocuklardan biri onun adının Teal olduğunu söylememiş miydi? Muhtemelen gerçek adı değildi; saç renginden ve fae-mark'ından geliyor olmalıydı. Vice'ın kimseyi isim seçimleri konusunda eleştirecek bir pozisyonda olduğundan değil. Gülümseyerek tankardını Teal'e doğru kaldırdı ve başını salladı. *Ateşböceği*'ndeki arkadaşlarının söylediklerine bakılırsa, o da bir deniz cadısıydı ama sadece fae-dokunuşluydu, fae-kanlı değil.

Teal sivri çenesini masasındaki müstakbel şarkıcıya doğru salladı ve dolgun dudakları kısmen uzun süredir acı çeken bir yüz buruşturma, kısmen de

alaycı bir sırıtış.

Vice kıkırdayarak abartılı bir omuz silkme hareketi yaptı.

Yanındaki Saba ona dirsek attı. "Şehirdeki yeni deniz cadısıyla flört mü ediyorsun?"

"O *çok* güzel." Ama o Knigh değildi. Muhtemelen gülünç olan gülümsemesini fincanının arkasına sakladı ve başını değerlendirmiş gibi eğdi. Ama içten içe göğsü ısındı ve bir an için yeteneğine daldı - onun altın ışıltısı hâlâ kendi sihrinin kenarındaydı, sanki onun bir parçasını taşıyordu. Ve daha önce, kulübesinden çıktığında, onu görmeden önce hissedebilmişti. Dün gece ne yapmışlardı? "Ama ben bakmıyorum. Bu sadece deniz cadılarının dayanışması." Kraliyet Donanması dışında onlardan çok az vardı.

Saba homurdanarak içkisini salladı ve içki fincanının kenarından taşı. "Elbette öyle. Yani, eğer o değilse..." Odayı taradı, sonra Vice'a bakarken dudaklarını büzdü. "Gözün kimin üzerinde?"

Hiç kimseye. Saba'ya şimdi söyleyebilirdi. Ama rom içmesine rağmen boğazı çok kuruydu.

"Hâlâ arıyorsanız, diğerlerini her zaman takip edebiliriz."

Lizzy bu gece ilk fırsatta Wynn ve Effie'yle birlikte sıvışmış, yakışıklı erkeklerin rıhtım yakınlarındaki yeni bir tavernayı tercih ettiğine dair bir şeyler mırıldanmıştı. Perry iddialarının doğruluğunu kontrol etmek istediğine dair bir şeyler mırıldandı ve Saba ile Vice'a daha sonra yetişeceğine söz vererek peşlerinden koştu. Vice içkisini içine çekti. Birlikte kutlama yapmak buraya kadarmış. Perry'yi anlayabilirdi. Ama Lizzy'nin kadınları tercih etme eğiliminde olduğunu düşünürsek... Hayır, hâlâ ondan kaçıyordu.

Zorlukla yutkunabilen Vice başını salladı. Her ne kadar bunu bir sır olarak saklıyor olsalar da, gerçeği söylemeyi Saba'ya borçluydu. Bunu Knigh'e de borçluydu; bu ikisini de daha fazla garip flört girişiminden kurtaracaktı. Fincanına doğru yüzünü buruşturdu. Her şey karmakarışık ve bunu temizlemenin basit bir yolu yoktu.

Hadi, seni korkak. Bir nefes aldı. "Aslında-"

"Ah, teklifimi geri alıyorum," dedi Saba, yüzünde geniş bir gülümseme belirirken gözleri genişledi. *Ateşböceği*'nin mürettebatından bir başka grup kapı aralığında duruyordu, yeni gelmişlerdi. "Ben burada kalıyorum."

Vice cümle kurma girişimini iç çekerek sonlandırdı. Belki de zamanı değildi.

Tek kaşını kaldıran Saba, fincanının kenarından bir grup adamın kalabalığın arasında ilerleyişini izledi. Değerlendirmesi özellikle bir tanesi üzerinde yoğunlaştı. Uzun boylu, kare çeneli, koyu sarı tenli ve delici yeşil gözlü. O yeşil gözler odayı taradı, Saba'nın üzerinde durdu ve kaşları tanıma ve soruyla kalktı.

Mm-hmm. Yani çoktan tanışmışlardı, belki dün gece.

"*Bu* yüzden bütün gece kapıyı gözledin." Saba'ya yan gözle baktı ve onu dürttü. En azından bu ona Knigh konusunu nasıl açacağını düşünmek için daha fazla zaman kazandırmıştı. Ve dikkat çekiciydi. Başka bir yeni acemi olmalıydı çünkü onu tanımıyordu ama *Ateşböceği*'nin kaptanı mürettebatını iyi seçmişti, hepsi dost canlısıydı. Kadınlara kötü muamele edilmesine müsamaha göstermezdi, yani Saba emin ellerde olacaktı. "Seçiminde hata yok. Biri seni yenmeden önce oraya git."

"Ama ne hakkında-"

"Benim için endişelenme." Ayağa kalktı ve Saba'ya el salladı. "Ben-"

Ateşböceği'nin adamlarının girdiği kapı açık kalmıştı ve dışarıdaki karanlık dikdörtgenin içinde çok tanıdık bir figür duruyordu. Siyah ceketinin altın örgüsü kalabalığı incelerken parıldıyordu.

FitzRoy.

Bakışlarını ona dikerek başını salladı.

Yüzüne yayılan sırıtiş muhtemelen yırtıcıydı, ama görünüşe göre bu onu rahatsız etmedi, çünkü yanındaki boş koltuğu gösterdiğinde, kalabalığın içinde kolaylıkla gezinerek oraya doğru yürüdü.

Ona bu haberi vermek eğlenceli olacaktı.

Sandalyeye oturdu ve ona şöyle bir göz gezdirdi. "İyi görünüyorsunuz, Vice," diye mırıldandı ve meyhane çalışanlarından birinin gelmesi için parmağını kaldırdı.

Gözlerinin altındaki o koyu gölgelerle öyle değildi. Yine de istediğinde ona bir içki ısmarlamasına izin verdi.

Dizlerini, omuzlarını ve ellerini ona doğru eğerek, *Swallow*'a eşlik ettikten sonra yollarını ayırdıklarından beri nasıl olduğunu, Perry'nin, Barnacle'ın ve yavru kedilerin nasıl olduğunu sordu. Son başarılarından sonra her an kaptanlığının ilan edilmesini bekliyordu. Hazine hakkında söylediği tek şey buydu. Önemli değildi. Onu sahte bir güvenlik duygusuna kaptıracak, sonra da kibarca sohbet ettikten sonra bu duyguyu artıracaktı.

Tüm bu süre boyunca, ela gözleri ondan neredeyse hiç ayrılmadı, hatta masaya vurarak içki içme oyunu yüzünden bir itiş kakış çıktığında bile.

Bu bakışı biliyordu, daha önce defalarca bu bakışa maruz kalmıştı, bu yüzden adamın parmakları yanağını okşayıp bir tutam saçını geriye ittikten sonra omzunda bir çizgi çizdiğinde hiç şaşırmadı.

Ve hiçbir şey hissetmedi. Bu bile başlı başına bir tür zafer gibiydi -*sadece bedenler* olmadığının kanıtı. Eğer sadece seks istiyorsa, Knigh'den aldığı tek şey buysa, FitzRoy tüm hatalarına rağmen zevk verme konusunda fazlasıyla yetenekliydi. Ama hayır, en ufak bir ilgi kıvılcımı bile yoktu.

Tek kaşını kaldırdı ve ona keskin kenarları ve uyarı atışları olan bir gülümseme verdi. "Bana dokunman için sana izin verdiğimi hatırlamıyorum FitzRoy."

Elleri omzunun üzerinde havada asılı kalsa da geri çekildi. "Bu bende olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Bence sen hâlâ çok büyüleyicisin," diye mırıldandı, dudaklarına bakarak. "Bence bu gece birbirimize eşlik edebiliriz." Adam nefesini verdi ve kız bilmesi kaşlarının arasındaki küçük kırısklıkta bir pişmanlık belirtisi olduğuna yemin edebilirdi.

Ama bu FitzRoy'du ve o daha iyisini biliyordu.

"Sanırım," diye devam etti, sesi daha yumuşaktı, "dizlerimin üzerine çöker ve sadece seni bir kez daha tatma şansı için istediğin her şeyi yapardım. Bu sadece bu gece olabilir, sadece seks. Nasıl istersen. Eski günlerdeki gibi değil. Direksiyonu sana bıraktım. Emrinde olurdum."

Korumaya çalıştığı keskin sınırlara rağmen ağzı açık kalmıştı. Fitz sadece kendini değil, kontrolü de teklif ediyordu.

Mucizeler asla sona
ermeyecekti. "Yaklaşık bir yıl
geç kaldın."

Başını eğdi, şehvetli ağzının kenarında bir sırıtma seğirdi. "Seks için mi?" Sırtışı soldu. "Bir şans daha istemiyorum.

-Daha fazlasına. Sadece bedenler. Sadece bu gece. Sadece biraz eğlence."

Buna geri dönüş yoktu - onunla değil. Hiç kimseyle.
Özellikle de dün geceden sonra.

Sadece Knigh vardı.

Uzun bir rom içerek aptalca gülümsemesini gizledi, bu da kaslarındaki sıcaklığı açığa çıkardı. Fitz'e hazedden bahsettikten sonra gidip onu bulacaktı. Gizli bakışları ve dokunuşları paylaşabilir, daha fazla dayanamayacakları ana kadar beklentinin ve gizlilik heyecanının yükselmesine izin verebilirlerdi. *Sonra da gizlice Venatrix'e geri döneceklerdi.*

"Oh!" Fitz'in bunu bir vahiy gibi söylemesi kadının dikleşmesine neden oldu. Elini omzunun yanındaki boşluktan çekti. "Birisi buraya benden önce gelmiş bile."

Gülümsemesini bastırmaya çalıştı ama başaramadı. Knigh'in kendini *tutması* var. Başparmağı hançer küpesinin pürüzsüz bıçağına sürtündü.

FitzRoy'un bakışları el hareketini takip etti ve dudakları aralandı. "Ha. *O mu?* Yaptıklarından sonra mı?"

"Ve sen de neredeyse tamamen aynı şeyi yaptığın halde bana teklifte bulunuyorsun?"

Uzun bir nefes vererek arkasına yaslandı, gözleri kısıldı. "Hrm, doğru. Neden 'neredeyse'?"

Ona siyanürle karışık şekerli bir gülümseme verdi. "Çünkü üç yıl boyunca sana sadakatten başka bir şey yapmadım ve bu sürenin çoğunda yatağını ısıttım. Ama yine de yaptın."

"Sadık mı?" Alay etti, kaşları havaya kalktı. "Kaptanlığımı arzulamaya *sadıklık* mı diyorsun?"

Oflayarak gözlerini devirdi. "*Senin* kaptanlığını istemedim Fitz. *Kendi* kaptanlığımı istedim. Bana istediğin gemiyi verebilirdin ve ben de onu senin için yüzdürürdüm. Bilmem kaç milyon kez söylediğim gibi mi? Kendi filon olurdu."

"İyi. Belki farklıydı. Ama yine de. *O mu?*" Yüzü, kız masaya çürümüş bir balık atmış gibi asıldı. "Tanrı aşkına, aksamlar hakkında bir fikri var!"

"Evet, öyle." Ama bunun için onunla alay edemezdi. FitzRoy'un kamarasında, contalı bobin bağlantılarının bükümlü bobin bağlantılarından daha iyi olduğunu açıkladığı o gün, bunu yapmıştı ama şimdi? O güne geri dönebilse ve geçmişteki benliğinin kulağına fısıldayabilse...

Geçmişte olsa yüzüne güler ve ona yalancı derdi.

Yüzünde aptalca bir gülümseme olsa da fark etmezdi. Onun sıcak armağanı hâlâ kendi sihrinin yanında parıldarken bunun zerre kadar önemi yoktu. Bu gece yatağını ve kendisini onunla tekrar paylaşacağı zaman değil. Yarın ona Drake'in yardımcı kaptanlığını açıkladığında ve ipuçlarını inceleyip *birlikte çözdüklerinde* değil.

Çenesini kaldırarak FitzRoy'un bakışlarıyla buluştu ve yanaklarını sızlatan gülümsemesinde tüm bunları gösterdi.

Gözlerini kırıştırdı ve eğildi. "Yüzündeki o şey de ne? Sen...?" Onu inceledi, kaşlarının arasında bir çatıklık vardı, sonra ağzı düştü

Açık. "Yüce Tanrım. Ona aşıksın."

"Tipik FitzRoy, birinde gerçek insani duygular görüyor ve yanlış sonuca atlıyor." Ama kalbi biraz daha hızlı çarptı ve göğsündeki ışık biraz daha parlak, biraz daha sıcak çiçek açtı.

Aşk çok ileri gidiyordu. O yapmadı...

Ama onun için ölebileceğini kanıtlamıştı; onca kez saçma sapan ihtimalleri göze almıştı. Ve o... evet, onun için ölebilirdi.

"Vahşi av," diye mırıldandı, elleri tankardının etrafında sıkılaştı. "Aslında yapardım. *Huh.*"

Çünkü dünyadaki her şeyle yüzleşmek, onun artık dünyada olmayacağı ihtimaliyle yüzleşmekten daha kolay olurdu.

Gidip onu bulmalıydı. Onu öpmeliydi. Ona sarılmalıydı. Sesini duy. Söyle ona... Bir şey söyle ona...

İçini küçük bir heyecan dalgası kapladı ve içkisini yudumladı. Bunu bitirecek, Fitz'le hazine konusunda dalga geçecek ve sonra Knigh'in peşinden gidecekti. *Beyefendiler* bir yana, onu görmesi gerekiyordu.

Kafasını kaldırdığında Fitz ona bakıyordu, kaşları tamamen inanmaz bir şekilde kalkmıştı.

"Yüzündeki o bakışı sil," diye tersledi. "Aksaklıkları umursamak senin hiç yapmadığın bir şey. Sen her zaman geminden ya da mürettebatından çok zenginlikle ilgilendin."

Başını eğerken gözleri kısıldı. "Senden farklı olarak mı?"

"Mürettebatıma göz kulak olurum." Belki mükemmel değildi ama... deniyordu. Deniyordu. Daha iyisini yapmak, daha iyi olmak için, tıpkı duygularında olduğu gibi. Yine de Fitz'i çoktan geride bırakmıştı. "Onlara altından daha fazla değer veriyorum."

"Ne yani, kaptan olmak üzeresin ve birdenbire uzman mı oldun?"

Ah, mükemmel bir fırsat. Bir kedi sırtışıyla sandalyesinde arkasına yaslandı, ellerini başının arkasına kaydırıp ve çizmelerini masaya vurdu. "Ben sadece bir kaptan olmayacağım Fitz, Drake'in hazinesini bulan kaptan olacağım."

Gözlerinin etrafındaki deri seğirdi. Bir vuruş. Mükemmel.

Ama hiddetlenip öfkelenmedi, sadece merakla başını eğerek yaklaştı. "Ne demek istiyorsun? Sende olduğunu sanıyordum."

Tüm başarısızlıklarına rağmen Fitz yıllardır hazinenin peşindeydi ve onun, Knigh'in ve muhtemelen Mercia'nın dışında hazine hakkında herkesten daha çok şey biliyordu. Hazineyi kurtarmak için bir araya geldiklerinde Fitz'in sorularından kaçmıştı.

Yutkundu ama belki de bunca zamandır sakladığı bir bilgi kırıntısına sahipti. Haritaya ve sembollerine yeni bir ışık tutabilirdi.

Kendini düzeltip eğilmeden önce yakınında kimsenin olup olmadığını kontrol etti. "İşte bu," diye fısıldadı. "Altınlar, mücevherler? Hazinenin bu *olduğunu* sanmıyorum."

Gülmedi ya da ona sandığın içindekilerden daha fazlasını istediği için deli olduğunu söylemedi. Hayır, bunun yerine başparmağı düşünceli bir şekilde alt dudağının üzerinde gezindi. "Altın ve mücevherden daha büyük bir hazine."

Bu sözler onu sarsarak ensesindeki tüyleri diken diken etti. Onun bileğini yakaladı. "Bunu nerede okudun?"

Omuz silkerek başını salladı ama kendini onun elinden kurtarmak için hareket etmedi. "Sadece çok uzun zaman önce duyduğum bir şey. Drake'in hazinesiyle ilgilenmemin bir nedeni de buydu. Ne de olsa altın ve mücevherden daha büyük ne olabilirdi ki? Bu çözmem gereken bir gizemdi."

Hah. Bunca zaman onun sadece zenginliğin peşinde olduğunu düşünmüştü, ama-

Bum.

Meyhanenin gürültüsünden bile duymuştu. Top ateşi mi? Ama gecenin bir yarısıydı.

Yine de çoktan ayağa kalkmıştı, FitzRoy bir adım gerisindeydi.

Bakıştılar ve meyhanedeki bir avuç müşteri kaşlarını çatarak başlarını kaldırdı.

"Bu... muydu?"

Başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Dışarıdaki ilk insanlar onlardı, gözlerini kısarak önce kaleye sonra da binaların arasından görünen uzaktaki rıhtım şeridine doğru bakıyorlardı. Bir süre sonra Saba da geldi.

Karanlık olmasına rağmen duman yükseldiğine dair bir işaret yoktu. Bir kaza olabilir mi? Ya da sarhoş bir salak ölümcül ekipmanlarla şaka yapıyordu.

"Lanet olası moronlar," diye mırıldandı Fitz, "barutla uğraşıyorlardı. Onlar-"

Bum!

Bu kez, limanın girişine yakın, yananmış gemilerden daha uzakta bir topun namlusundan çıkan parıltıyı yakaladı. O halde kaza değildi.

Islık çalan bir vınlama havada kayboldu.

Yuvarlak atış. Bu tarafa geliyor.

Ama o bir uyarı çığlığı atamadan yer sarsıldı.

TK (D (A D O F N) G K T

S Sıva ve keresteden oluşan sert parçalar, yüzünü korumak için kaldırdığı kolunu patlattı. Çarpma ve gıcırdama, gök gürültüsü ve yakın, ama tam olarak ne kadar uzak olduğunu söylemek imkansız çünkü göremiyordu bile

elini yüzüne götürdü. Ve gürültü...

Gürültülü ve her yerde. Toz ve moloz yağıyor, boğazını tıkıyor ve gözlerini yakıyordu. Kalbinin güm güm atması üzerine, sesler alarm, korku ve dehşet çılgınlıkları halinde yükseldi.

İleride biri çılgık attı; bu ses, damarlarındaki kanı durduran saf bir ıstıraptı.

Kahretsin.

Kahretsin,

kahretsin,

kahretsin.

Odaklan.

Top ateşi. İkinci atış bu caddedeki bir binaya isabet etmiş olmalı.

Muhtemelen taverna değildir, çünkü onun altında gömülü değildi, ama...

"Saba," diye boğuk bir ses çıkardı, yakasını ağzının ve burnunun üzerine çekerken sisin içinde el yordamıyla ilerliyordu.

"İşte." Yakınlarda, hemen arkasında.

Birkaç adım daha atınca Vice'ın eli sıcak bir şeyin üzerine kapandı; bir omuz mu? "İyi misin?"

"Sanırım öyle. Hiçbir şey acıtmıyor, yani..."

"Ben de güvendeyim," dedi FitzRoy'un bedensiz sesi, "ilginiz için teşekkürler."

Bir kahkaha attı ve sesin geldiği yöne doğru bir tokat attı ama sadece toz zerrecikleri savruldu. "Hak ettiğin tüm ilgiyi görüyorsun."

Boom. Boom. B-boom!

Bir yaylým ateşi daha, hepsi birbirine karışıyor ve o acı dolu çığlığı bastırıyordu. İçgüdüsel olarak Saba'yı kendine çekti ve üzerine eğildi. Ama kurşunlar buraya düşmedi, bu binalarda gürlemedi.

Bir an çaldı. Başka bir kule cevap verdi ve bir başkası. an sesleri tek bir mesajla tüm kasabayı kaplayan uyumsuz bir kakofoni yarattı.

Nassau saldırı altındaydı.

ınlayan anlar kadar sert bir ses onun içinde çınladı.

Knigh. Perry. Tüm mürettebat, *arkadaşları*. Barnacle, yavru kediler. Waters.

Vivienne. Burada yaşayan ve çalışan diğer pek çok kişi. Öksüren Saba kalkan tutuşundan kurtuldu. "Toz kalkıyor."

Elbette, Vice akan gözlerini ovuşturup kumları kırıpıştırdığında, Saba'nın dış hatlarını ve onun hemen ötesinde Fitz olması gereken bir gölgeyi görebiliyordu.

ığlık kesildi, sonra tekrar duyuldu, bu sefer daha sessizdi. Sokağın aşağısından, belki bir ya da iki bina öteden geliyordu.

"Hadi, yardım etmeliyiz." Saba ve Fitz peşindeyken gökyüzünde daha fazla *patlama sesi* duyuldu ve başını eğmek zorunda kaldı. Ama sokağın ilerisine ya da bir sonraki yola düştü.

Gömleğinin içinden nefes alarak, zayıflayan çığlığı takip etti, ta ki ayak parmağını bir yere çarpana ve donuk acıyla lanet okuyarak tökezleyene kadar.

Yukarı baktığında onu gördü.

İleride, yarım bir evin harabesi bağırsaklarını yola döküyordu. Kereste ve ufalanmış sıva. Yan yatmış bir sandalye. Parçalanmış dolaplar ve yatak başi olabilecek bir şey.

"İyi tanrılar."

"Ahlak Masası mı?" Saba'nın sesi dalgalandı. Eli Vice'inkini buldu ve sıktı.

"Sorun yok," diye yalan söyledi Vice. "Yardım edeceğiz ve... ve her şey yoluna girecek." Ama onun

Kalbi göğsünde soğuk ve ağrılı bir şekilde çarpıyordu.

Knigh. Perry. Arkadaşları. Diğer silah sesleri, onlar...?

ığlıklar iniltiye dönüştü. Yakınlarda, şimdi.

Bu kişiye yardım etmek için bir şeyler yapabilirdi. Buna odaklan. Sesi takip ettikçe hava daha da berraklaştı ve enkazı seçmesine izin verdi.

Arkadan şok çığlıkları geldi; taverna boşalmış olmalıydı. İleriden daha sessiz ve uzak sesler geliyordu. *Bütün* tavernalar boşalıyordu.

Korsanlar ve kaçakçılar top ateşi, yaralanma ve... Ölüm seslerini tanıdıkça.

Çünkü iniltiler tamamen kesilmişti.

Devrilmiş bir kirişin üzerinden geçti ve büyük bir kereste yığınının arasından çıkan bir eli kıl payı kaçırdı. Midesi bulandı ve bakışları daha o ince kolu takip edip kıpkırmızı bir omuza, çıplak bir boyuna ve onun da üzerinde hareketsiz bir yüze ulaşamadan daha da yaklaştı. Havadaki toza rağmen gözler kırılmıyordu, sadece yukarıya, yukarıya, gece gökyüzüne bakıyorlardı.

Soğuk onu içine çekti ve boğazından boğuk bir ses ıktı.

Bu kişi, bu kadın lmşti. Onu hayal meyal tanıdı. Sokakta karşılaştığı ya da bir tavernada yan masada oturan biri. Onu tanımıyordu ama...

Ama kendi evinde, güvende olması gereken bir yerde, gecenin krnde ansızın yapılan bir saldırıda ldrlmşti.

Teni buz kesmiş, boğazı ağrıyan Vice, evin yıkıntıları arasında hayatta kalan ya da yaralanan olup olmadığını sordu ama gelen tek yanıt sessizlik ve top ateşinin uzaktan gelen *gmbrtsyd*.

Düşün. Planla. Harekete geç.

Burada yapacak başka bir şey yoktu. Omuzlarını dikleştirerek döndü ve Saba ile FitzRoy onu sessizce takip ederek enkazın arasından geri döndü.

Knigh ve Perry'i bulmalıyım.

Waters'ı kontrol etmeliyim.

Onu yakalamalıyım, herkesi güvene

almalıyım. Bu saldırıyı durdurmalıyım.

Kapana kısılmış herkesi kurtarmam gerek.

Yaralıları Knigh ve Lizzy'ye ve yardım edebilecek herkese ulaştırmalıyım.

Yapmam gerek.

Bir ihtiyaç dalgasıydı -*yapması* gereken şeyler- çok yükseklerde, üzerine çökmek üzereydi.

Hepsini aynı anda yapamazdı.

Gülen Kraken'in önünde bir kalabalık birikmişti; meyhane müdavimlerinin yanı sıra yakınlarda yaşayan gece kıyafetli ya da buruşuk, atılmış pantolon ve gömlekli, bazı düğmeleri hâlâ açık olan insanlar da vardı. Ellerini saçlarında ya da ağızlarında gezdirerek, düğümler halinde konuşuyorlardı, bazıları birbirlerine bağırarak sorular soruyordu

neler olduğunu, ne yapmaları gerektiğini tartışıyorlardı. Tanıdık gri saçlar esintiyle kıpırdandı ve Vice, kalabalığın kenarında Vivienne'in koluna girmiş Waters'ı görünce sarktı. En azından *o* güvendediydi.

Ateşböceği'ndeki çocuklardan biri onu fark etti, gözleri büyüdü ve bir diğerini dürttü. Kalabalığın yaklaşık yarısı ona soru sorarcasına bakana kadar bu ses kalabalığın içinde dalgalandı.

Sanki onlara liderlik edecek, ne yapacaklarını söyleyecek kişi oymuş gibi. Belki Fae cazibesi ya da kasabada iyi tanınıyor olması, belki de hikayelerdi. Sebep ne olursa olsun, ona baktılar.

Ama Knigh'i bulmak zorundaydı. Ve Perry. O...

Eğer onları -arkadaşlarını, Nassau halkını- hayal kırıklığına uğratırsa... O gözler, yukarı, yukarı, yukarı bakıyordu.

Eğer başarısız olursa, bu gece bunlardan çok daha fazlası olacaktı.

Ağzını kaplayan tozu yuttu ve bakışları üzerinde topladı. Burası onların kasabasıydı. Burası onların eviydi. Ve o bunun için savaşacaktı.

"Bunun kim olduğunu ve ne istediklerini öğrenmem gerekiyor." Emir verirken güverteden taşan sesini kullandı.

Vahşi Av, kulağa emin geliyordu, ne yaptığını biliyordu, bir planı vardı sanki. Ama dudaklarından sadece kelimeler dökülüyordu ve bir sonrakinin ne olacağı ya da cümlesinin nereye gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Hasarlı binaları kontrol edin. Yaralanan ya da mahsur kalan herkese yardım edin." Gözler yukarı, yukarı, yukarı bakıyor.

Titrerken bile Nell'in dikkatini çekti. Bir plan *vardı*, hayat kurtarmaya yardımcı olabilecek bir şey. "Taştan yapılmış bir mahzeniniz var, değil mi?" Buradaki binaların çoğu ahşaptı ve tıpkı bir gemide olduğu gibi, bir mermi isabet ettiğinde kıymık saçan şarapnellerin kaynağı haline gelirlerdi. Ya da iskambilden bir ev gibi çökerek içindeki herkesi ezerdi.

Yukarı, yukarı, yukarı bakıyor.

Dilini ısırды, acının bu görüntüyü yok etmesine izin verdi.

En azından taşın doğrudan bir ya da iki darbeye dayanma şansı vardı.

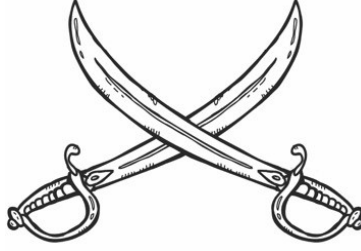
Nell başını salladı, bronz teni sokak lambasının ışığında parlıyordu. "Evet, kasabadaki çoğu yer gibi iki girişi var. Sinsi bir kaçış için iyi." Acımasızca gülümsedi.

"O zaman herkesi evlerinden taverna mahzenlerine tahliye edin." Çocuk denecek yaştaki birkaç denizciyle göz göze geldi. "Eğer hızlı ve cesursanız, haberi tüm kasabaya yayın, diğer tavernaların da aynı şeyi yapmasını sağlayın."

Hepsi kül rengi yüzleriyle ona bakıyordu. Ama onlara verecek başka bir şeyi yoktu. Kurnazca bir planı yoktu - henüz değil, arkadaşlarının güvende olduğunu ve tam olarak neyle karşı karşıya olduklarını öğrenene kadar değil.

Ve sonra: savaş.

N (N M O O N

W

Onlar aceleyle işlerinin başına dönerken, Yardımcısı midesi bulanarak arkasını döndü. Saba olduğu yerde kaldı, yüzü gevşekti.

"Bu... bir şeydi." Fitz başını salladı, yüzünde bir gülümseme belirdi.

batıya bakmadan önce ağzını kapattı. "Ben kaleye gidiyorum. Orayı biliyorum, savunmaya yardım edebilirim. Henüz karşılık bile vermiyorlar." Burnundan solurken kaşları derin bir *V* ile birbirine yaklaştı. "Nereye gideceksin?"

"Diğerlerini bulmam gerek." *Knigh'i bulmalıyım. Ve Perry'yi.*

Çünkü zaten ölmüş olsalardı.

Kalbi sanki biri onu avucunun içinde tutuyormuş gibi sıkıştı.

Fitz kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Bana öyle geliyor ki bir deniz cadısı şu sıralar oldukça faydalı olabilir."

Ona ters bir bakış fırlattı. "Her zamanki gibi. Bu yüzden beni bu kadar uzun süre ekibinde tutmadın mı?"

"Bu sen ve benle ilgili değil. Onları yollarından saptırabilir, şaşırtabilirsin... *Bir şeyler yap.*"

Fitz ne zaman haklı olmaya başladı? Ama önce arkadaşlarını bulması gerekiyordu.

Sonlarının şöyle olmadığından emin olun...

Yukarı, yukarı, yukarı bakarak.

"Diğerlerinin yanına gitmem gerek. Ayrıca buradan hiçbir şey yapamam, çok uzaktayız ve neler olup bittiğini göremiyorum."

Çenesi seğirdi ve cevap vermek için ağzını açtı ama o anda *Ateşböceği*'nden bir birlik etraflarına üşüştü. Kısa boylu, ince yapılı ve bir kırbaç kadar hızlı olan Ollie, Vice'a başıyla işaret etti. "Ateşböceği'ne gidiyoruz. Onlara kendi hediyelerimizden vereceğiz."

Saba gözlerini kırıştırdı, belli ki yaşadığı şoktan uyanmıştı. "Brewery Lane boyunca mı gidiyorsunuz?"

"Evet, o taraftan gidebiliriz."

"Ben de seninle geleceğim." Vice'a kaşlarını kaldırdı. "Ben Perry, Lizzy, Wynn ve Effie'yi bulacağım."

"İyi düşünmek." Yardımcısı sıkılmış onu Omuz.

"Ben git sonra 'beyefendiler'. Gemide buluşalım."

Saba dudaklarını büzerek başını salladı ve *Ateşböceği* ekibiyle birlikte hızla uzaklaştı. FitzRoy'a "Hadi bakalım," diye mırıldandı ve batıya doğru koşmaya başladılar.

İnsanlar kapı aralıklarında toplanmış ya da yolda durmuş bakıyorlardı ve o ve Fitz onlara mahzeni olan en yakın tavernaya gitmelerini söyledi. Yollarını kesen korsan tayfaları, hâlâ şık kıyafetleri içinde rıhtıma doğru koşuyordu. Birden fazla kez, yolun yıkılmış bir bina tarafından kapatıldığını görerek geri dönmek zorunda kaldılar. Bundan sonra, daha geniş sokaklardan gitmeye çalıştılar.

Yol boyunca toplar gürleyerek saldırmaya devam etti.

Knigh neredeydi? Güvende miydi? O, Aedan ve diğerleri şehrin bu tarafına doğru ayrılmışlardı. Muhtemelen geçecekleri yarım düzine taverna vardı. Hâlâ birinde olabilirdi, yaralıları yardım ediyor olabilirdi ya da...

Kalbi sıkıştı, hızlı ritminde bir vuruş atladı.

Whoosh.

Baş üstü. Kapat.

Çarpışma. Toz ve sıva parçaları metrelerce ötedeki yola savruldu.

Bir kolunu yüzüne siper ederek FitzRoy'un ceketini avuçladı ve bir ara sokağa saptı.

Limandaki her kimse, burayı tamamen bombardımana tutuyordu.

Boom! B-b-b-boom!

Daha yüksek. Daha yakın.

"Kale ateşle karşılık veriyor." FitzRoy soluk soluğa kolunu onun ölümcül pençesinden çekti. "Bunun için şükürler olsun."

Belki bu saldırganları uzaklaştırır.

İki köşe daha döndükten sonra, bir yolun kaleye çıktığı, diğerinin ise onu listesindeki tavernalardan ilkinde götüreceği kavşağa vardılar. Şehrin bu tarafındaki binaların çoğu taş ya da sıvaydı; ahşaptan biraz daha güvenliydi.

"Parçala onları Fitz." Onu omzundan alkışladı.

"Paramparça etmek için." Ona bir sırtış fırlattı ama gözlerinin etrafında gölgeler vardı. Tüm bu yıkılmış binaların ne anlama geldiğini biliyordu - yukarı, yukarı, yukarı bakan çok daha fazla göz.

Titredi ve geri çekildi. Hepsini kurtaramazdı. Kurtaramazdı.

-

Sert kumaş parmak uçlarına değdi. Gözlerini kırptığında, adam eline bir kese sıkıştırarak.

"Badem ve kaju fıstığı," dedi. "En sevdiklerin. Enerjiye ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Homurdandı ve keseyi avuçladı - iyi bir avuçtan daha fazlası. "Atıştırmalık bir şeyler isteyen bir deniz cadısına rastlarsan diye bunları yanında mı taşıyorsun?"

Omuz silkti, ağzının kenarlarında nazlı bir gülümseme vardı. "Alışkanlık işte." "Yaşlandıkça yumuşuyorsun Fitz. Ama" diye ofladı ve keseyi cebine attı-"teşekkür ederim."

Bir selam verdi ve kaleye giden yola saptı. "Ölmemeye çalış," diye seslendi adam birkaç adım uzaklaştığında.

"Önemsediğini bilmiyordum." Omzunun üzerinden baktı, kaşları kalkıktı.

"Bilmiyorum." Ona ukala bir sırtış fırlattı. Küstah ve cesur Korsan Kraliçe böyle bir gecede hayatta kalmak için daha donanımlıydı. Boş boş bakan gözlerin görüntüsünde kaybolmayacaktı. Kurtarabildiği herkesi kurtaracak ve işi bitirecekti. Bu yüzden Vice, elleri kalçalarında, çenesi yukarıda, rolüne eğildi. "Ama bu gece ölürsen, gerçek hazineyi bulduğumda yüzündeki ifadeyi görmenin mutluluğunu asla yaşayamayacağım."

Koşarak uzaklaşırken kahkahası evlerin ve dükkânların arasında yankılandı.

Sanki kahkaha bunun gerçek olmadığı anlamına geliyormuş gibi, içinden küçük bir sıcaklık süzüldü.

Buna tutunarak Copper Flagon'a koştu. Knigh, Aedan ya da *Venatrix*'in mürettebatından herhangi bir iz yoktu ve barmen bütün gece de olmadığını söyledi. Belki de her bir tavernayı tek tek kontrol etmek en iyi yol değildi. Etrafın durumunu öğrenebilirse...

Yolun üzerinde, bir saat kulesi diğer binaların üzerinden bakıyordu. Mükemmel bir görüş noktası. Oraya doğru koştu ve merdivenlerden yukarı çıktı, adım üstüne adım atmaktan kalçaları yanıyordu, sonunda serin geceye çıkana kadar. Burada toz yoktu ve tertemiz havayı ciğerlerine çekerek nefes alabiliyordu.

Kulenin kuzey tarafına yaklaştı ve...

Korkulukların ötesinde, karanlık delikler kasabayı çepeçevre sarmıştı. Bütün binalar *yok olmuştu*. Çanlar susmuştu, artık herkes tehlikenin farkındaydı.

-Ama hala çığlıklar vardı. Çok fazla çığlık.

Erkekler ve kadınlar aşağıdaki sokaklarda aceleyle ilerliyordu, bazıları silahlarını tutuyordu, diğerleri ise değerli eşyalarını toplamış ve evlerine dönmeyi hiç beklemiyorlarmış gibi bohçalarla. Bazıları bohçalarını iki kollarıyla kucaklıyor ve sanki çok kıymetlilermiş, bebekleriymiş gibi eğiliyorlardı. Diğerleri ise en yakın tavernanın parlak tabelasına doğru akarken çocukları yanlarında taşıyordu.

Yukarıda, gece gökyüzü mürekkep gibi siyahtı ve hiç ışık olmayan bir alan dışında yıldızlarla doluydu. Bu boş daire onu ürpertti.

Yeni bir ay.

Albion'a döndüğünde, Vahşi Av bu gece toprakları dövecekti ve bu binlerce mil uzakta olmasına rağmen, yine de uzun saniyeler boyunca dehşetle boğazını tıkadı. Kemikleri içeri girip her kapıyı kilitlemek, her perdeyi kapatmak için çığlık atıyordu, yoksa onu fark edip avları için av olarak almaya geleceklerdi.

Ama o Albion'du.

Burada, yeni ayın altında, kasabanın ötesinde, denizde yıldız ışığının en ufak bir kırıntısı parıldıyordu ve o kadar karanlıktı ki, fae-kanlı görüşü bile bu mesafeden onu delmekte zorlanıyordu. Saldıran gemiler, gövdeleri, direkleri ve yelkenleri net çizgiler halinde görünmüyordu; denizde hiçbir ışığın titremediği gölgeler gibiydiler. Tıpkı gökyüzündeki boş yeni ay gibi.

Ve o gölgeler limanın tüm girişini kapatıyordu.

Düzinelerce gemi.

Topları ateşlendikçe yanları sıra sıra sarı parıltılarla aydınlanıyordu.

Saçmalık. Düzinelerce ve düzinelerce ve düzinelerce. Bir *filo*. *BOOM!*

Sağdan soldan vızıldayarak geçen mermiler ve kulakları yırtan çarpışmalar kasabada yeni çukurlar açtı.

Onun kasabası.

Ağzı açık, göğsünü tuttu. Çok fazla. Çok fazla hasar. Ve çok fazla gemi. Çok fazla topla.

Knigh'in peşinden gidemezdi. Yine de kalbi bu fikre isyan ederek göğsüne çarptı.

Burada kalmalı, artık suyu görebildiği için yeteneğini kullanmalı, bu piçleri uzaklaştırmalı, gemilerini fırtınasında parçalamalıydı. Ne gerekiyorsa. Ne olursa olsun-

Limanda, az miktardaki ışığı beyaz bir şey yakaladı. Gözlerini kısarak baktı, sanki biraz daha fazla mesafe yardımcı olabilirmiş gibi korkuluğun üzerine eğildi.

Köpük. Köpüktü. Liman girişini abluka altına alan saldırgan gemilerin yakınında değil, demirli gemilerin yanında, karanlığı süsleyen birkaç fener vardı, o kadar neşeli ve sarıydılar ki bu geceye hiç yakışmıyorlardı.

Fenerlerden birinin ışığı kırmızı bir şeyin üzerinde parlıyordu.
Uzun bir şey. Kıvranan ve sürünen bir şey.

Kelime zihninde şekillenmeden önce boğazından alçak bir inilti koptu.

Kraken.

Sudan daha fazla dokunaç koptu ve küçük neşeli feneriyle teknenin etrafını sardı.

Boğazında fokurdayan safrayı bastırıp nefes almak için savaştan Vice hediyesine uzandı; deniz ona gökyüzünden biraz önce gelmişti... ama ikisi için de çok geçti.

Tekne artık yoktu.

Tıpkı aylar önce tutsak olduğu o küçük balıkçı teknesi gibi.

Korkulukların üzerinde iki büküm oldu, acıdan başka bir şey kalmayana kadar tekrar tekrar kustu.

Nefes nefese, alnını serin taşa bastırdı. Kraken buradaydı.
Evinin iskelesinde.

Ve bu Mercia'nın da burada olduğu anlamına geliyordu. *Hükümdar* abluhanın arasında olmalıydı. Korsan avlamakla görevli bile değilken Nassau'ya saldırmak için emrinde nasıl bu kadar çok gemi vardı?

İyi. Kraken'i daha önce bir kez yenmişti. Mercia'yı da alt etmişti. Bunu tekrar yapabiliirdi.

Bir nefes daha aldı ve kendini dik tutarak kusmuğun son kalıntılarını da tükürdü.

Paramparça.

Ağızına bir kaju fıstığı attı ve hediyesine gömüldü.

TK (FORT

"Fire!" Knigh varlığının her zerresiyle bu kelimeyi haykırdı. Top ateşi kalenin içinde gümbürdüyordu. taş, kemiklerinde gümbürdüyordu. Kükürt ve odun kömürü kokusu, mazgalların arasından süzülen dumanın içinden geçiyordu.

Silah mürettebatı temizleme ve yeniden doldurma işine koyulurken başıyla onayladı.

Limanın dışında, keresteler gıcırıyor ve çığlıklar suyun ötesine ulaşıyordu. Tam hasarı söylemek için çok karanlıktı ama bu kadar gürültü ve şimdi de alçak bir sıçramayla gemilerden biri batıyor olmalıydı. "Doğrudan bir isabet." Sert bir sırtışıyla parladı. "Devam edin, bayanlar ve baylar!"

Ama duvara döndüğünde bakışları aşağıdaki kasabaya takıldı. Vee.

Neredeydi? Yaşıyor muydu yoksa...?

... Ya da *değil mi*?

Boğazı düğümlendi ve daha fazla tepki vermemek için dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

İyi olmalıydı. Olmak zorundaydı. Başka bir şey düşünülemezdi.

Saldırı başladığında, ilk içgüdüğü onu bulmak, güvende olduğundan emin olmak, ihtiyacı varsa onu iyileştirmektir, ama...

Ama hayır, önce görev.

Aedan ve diğerlerinden ayrılmış, yıkılmış bir duvarın iki yanında sıkışıp kalmıştı. Aedan, enkaz ve tozun arasından diğerlerini Brewery Lane'de bulacağını söylemişti. Wynn ve Effie

Orada bir tavernada çalışan ikizleri varmış ve orada olacaklarından eminmiş.

Knigh kalenin saldırganlara ateş açmadığını fark ettiğinde, görev onu buraya getirmişti. İyi de etmişti, çünkü büyük ölçüde kasaba halkından ve artık denize açılmayan yaralı korsanlardan oluşan yarım günlük garnizonu yönetecek bir lider ortaya çıkmamıştı. Onları organize etmişti ve şimdi bir sonraki atış için hazır olduklarını söylüyorlardı.

Suda bir değişiklik yok, belki... "Yangın." Bir başka gök gürültüsü sesi geceyi sarstı.

Gözlerini kısarak şafak öncesi ışığında belli belirsiz görünen saldıran filoya baktı. Albion bayrağını yeni ayın yakın karanlığında bile seçmek kolaydı - beyaz bir alana karşı bir ejderha. Ama her gemi bu bayrağı taşııyordu ve loş ışıktaki ayrıntıları seçemese de bir şey açıktı. Diğer bayraklar siyahtı.

Korsanlar Nassau'ya saldırmak için Mercia ile birleşmişlerdi.

Kendi gemilerine saldırmaya cesaret edebilmeleri için tam ve yok edici bir zaferden emin olmaları gerekiyordu. Bu savaştan sağ çıkan herhangi bir korsan bu hainleri dünyanın öbür ucuna kadar takip edecekti. Vane ve yandaşları olabilir mi? Zaten korsanları korsanlarla karşı karşıya getirmişti ve Mercia ile çalışmak istiyordu ama sığınaklarını bombalamak bunun çok ötesinde bir şeydi.

Suyun üzerinde daha fazla gıcırta ve çığlık, bir çatırtı ve çarpışma. Bu düşen bir direk olmalı. "Sen-"

Bom. Suyun dışında, burada değil.

Whoosh. Bu taraftan geliyor.

"Geliyor," diye kükredi, yontulmuş duvarların arkasına eğildi.

Zemin sarsıldı. Taş parçaları havada patlayarak ona çarptı ve yere düştü. Gözlerine, ağzına, boğazına toz kaçtı, boğucu ve yoğun.

Ama yer düşmedi ve ona başka bir şey çarpmadı.

Öksürerek paçasını yüzüne sildi ve gözlerini kırptırdı. "Rapor verin."

Ama ayağa kalktığında, siperlerde bir delik olduğunu kendi gözleriyle gördü. Surların içindeki avluda bir top, mürettebatının yarısıyla birlikte, kayaların arasına serpilmiş, bükülmüş cesetlerle buruşmuş yatıyordu.

"Hazır olduğunuzda ateş edin." İçgüdüleri burkulsa da kalan ekiplere başıyla güvence verdi. Erkekler ve kadınlar onun komutası altında kayboldu. Bunu kabullenmek hiç kolay değildi ama geride kalanların iyiliği için tereddüt edemezdi.

emir verdi. "Daha fazla barut ve fişek," diye seslendi aşağıda, yürüyüş yolunda duran topçulara, onların aşağıdaki mürettebat arkadaşlarına dönmeden önce. "Guthrie, değil mi?"

Ekip lideri dikkatini avludan ve ölen yoldaşlarından ayırdı, bir gözü açıktı, diğerini bir yama örtüyordu. "Evet." Solgun saçları rüzgârda savruldu.

"Ben onlara yardım edebilirim, ama sizin diğer ekipleri denetlemek için ihtiyacınız var. Anladın mı?"

Bir toptan diğerine göz kırptı. "Emredersiniz Kaptan." Alışkanlıktan olsa gerek, çünkü onlara kaptan olmadığını söylemişti. Artık olmadığını. Ama hangi alışkanlığa ya da güvenceye tutunmak isterse istesin, işini yaptığı sürece onun için sorun değildi.

Koştı, avluya inen merdivenlere atladı ve kalan merdivenleri üçer üçer çıktı. İlk ulaştığı kişi, siyah saçlı bir kadın ölmüştü, göğsü silahla parçalanmıştı. Ama diğer üçü sadece yaralıydı, birinin kafasından kan akıyordu.

Knigh önce onu iyileştirdi, şimşek iplikleri hâlâ kendi büyüsünün sınırlarında dans ediyordu. Vee. Bu onun hayatta olduğu anlamına mı geliyordu? Eğer hayatta değilse büyüsünün izi onunkinin üzerinde kaybolur muydu?

"Lütfen tanrılar," diye mırıldandı, bir sonraki topçuya yardım etmek için diz çöktü.

Üçüncüye de yardım ettikten sonra karıncalanan kollarını silkeledi ve başını, kalan silahların doldurulmasını, ateşlenmesini, tekrar, tekrar, tekrar doldurulmasını sağlayarak iyi bir iş çıkaran Guthrie'ye doğru eğdi.

Ama şimdi onlar -Nassau'daki tek direniş- Mercia'nın dikkatini çekmişlerdi, daha fazla gemisi üzerlerine ateş açacak ve bu atışlardan yeteri kadarı doğru yere düşecekti.

"Rıhtıma ve kasabaya inin," dedi yeni iyileşmiş topçulara. "Mümkün olduğunca tüm mürettebata haber verin - saldırımları gerekiyor, aksi takdirde kale ve onunla birlikte tüm kasaba da kaybedilecek. Anladınız mı?"

Yüzleri acımasız çizgilerle çizilmiş halde, kalenin açık kapılarına doğru koşmadan önce başlarını salladılar.

Ve geçitte, siyah paltosu tozlanmış, kısa saçları da o şeyle kaplanmış FitzRoy duruyordu.

Knigh'in öfkelenecek ya da iğneleyici sözler söyleyecek zamanı yoktu, bu yüzden uzun bir nefes aldı ve siperlere geri döndü. "Devam et, Guthrie," diye seslendi, bir sonraki tabyaya ve onun silahlarına doğru dönerek.

Ayak sesleri arkaya çarptı. "Blackwood."

"Ne istiyorsun FitzRoy? Meşgulüm." Koşarken bukleleri zıplayan pudralı bir kızın hızla geçmesine izin vermek için durakladı.

"Durum nedir?"

"Durum şu ki" - Knigh bir adım bile atlamadan, bir yığın merminin azaldığını fark ettiğinde yeniden stok yapmak için eliyle işaret etti - "size rapor vermiyorum. Hiç vermedim. Asla da vermeyeceğim."

"Hangisi, efendim?" diye seslendi aşağıdaki koşuculardan biri.

"Yuvarlaktan şaşmayın. Zincir zaman kaybı, hareket etmiyorlar." Orada oturup şehre gönüllerince ateş edebilecekken değil.

FitzRoy hizaya geldi ve tozunu almak için kendi koluna vurmaya başladı. Tepesinden sızan şafak, sanki gömülmüş de yeniden ortaya çıkmış gibi, teninin ve giysilerinin ne kadar kalın bir kir tabakasıyla kaplı olduğunu gösteriyordu. "Yardım etmeye geldim."

"O zaman bir silah al." Knigh ona bir bakış bile atmadı. "Ateş!"

Yerden daha fazla silah sesi geldi ve yeni bir rapor geri döndü. Neyse ki, tepemizde ısıklık çaldılar.

"Bu kaleyi biliyorum. Siz gemilere ulaşana kadar ben devralabilirim."

Yüzü kaskatı kesilen Knigh durdu. "Peki bunu neden yapayım?"

FitzRoy'un kolları kıvrıldı ve çenesindeki küçük bir kas gerildi. Her zamanki gibi, sonunda adama konuşması için bir şans vermişti ve işte adam gecikiyordu.

"Neden, FitzRoy?"

"Çünkü muhtemelen bir filoda yelken açma konusunda Nassau'daki herkesten daha fazla deneyime sahipsiniz. Donanmayı da hepimizden daha iyi tanıyorsun." Sanki her kelime ona acı veriyormuş ve bir an önce bitmesini istiyormuş gibi hızlıca söyledi.

Götün tekiydi. Ama haklıydı.

Bu, bunu söylemenin kolay olacağı anlamına gelmiyordu.

"Ve," FitzRoy'un kaşları kalktı, "bu sana Vice'ı bulman için bir şans verecek."

Kalbi tekledi ve baş dönmesi onu sarstı. "Onu gördün mü?" "Evet. Seni arıyor." FitzRoy'un yüzünde acı bir gülümseme belirdi.

ağız. "Tabii ki, başka ne yapıyor olabilir ki?" "Yani o...?"

"Onu son gördüğümde hayattaydı ve yaralanmamıştı."

Yaşıyor. *Canlı*. Meyhanede o ilk silah sesini duyduğundan beri göğsünde taşıdığı sıkıntıyı hafifletti. "Nerede?"

"Copper Flagon'un köşesinde. Bu belki yirmi dakika önceydi."

Ona ulaşmak zorundaydı. Ve sonra gemilerin koordinasyonuna yardım etmeli, bir filo olarak çalışmalarını sağlamalıydı.

Menekşe ve pembe çizgiler gökyüzünde süzülüyor, çok hızlı bir şekilde oluşan bulutlara takılıyordu, bunlar Vee'nin olmalıydı. Gülümsedi ve göğsünde şiddetli bir gururla döndü.

Limanda yeni doğan şafak, saldıran gemilerin direklerini ve siyah bayraklarını aydınlatıyordu. Kırmızı bir kalbi delen beyaz bir mızrak.

Vane'in bayrağı.

FitzRoy onun görüş alanını takip etti. "Orospu çocuğu..."

Çatlak.

Doğuda bir yerde, kasabanın içinde bir tüfek sesi duyuldu. Sokaklardan yarım düzine daha yankılandı. Knigh daha onlara hareket etmelerini söylemeden ayakları onu sese doğru götürdü. "Bir kuvvet indirdiler."

"Lanet olası piçler," diye homurdandı FitzRoy, ona ayak uydurarak. "Vane de onların tarafında olduğu için kasabayı en az bizim kadar iyi biliyorlar."

Sokaklara baktılar ama savaşa dair tek işaret bir başka silah sesiydi.

FitzRoy'un parmakları omzunu ısırdı. "Hâlâ burada ne yapıyorsun?"

Knigh onu elinin tersiyle itti. "Tamam." Burun buruna gelene kadar bir adım öne çıktı. "Ama yemin ederim, eğer bize ihanet edersen seni avlar ve krakene kendim yediririm."

FitzRoy'un ağzını bir sırtıma kapladı. "Ah, demek sende de biraz canavarlık varmış. Tebrikler Blackwood, az önce yüzde yüz daha ilginç oldun."

Knigh dönüp merdivenlerden aşağı uçmadan önce, "Beni buna pişman etme," diye homurdandı.

Avludaki cephanelikten bir kılıç, tüfek ve tabanca kaptığı sırada, FitzRoy'un duvarlardan yükselen sesini duydu: "Karaya yaklaşan tekneleri indirin."

En azından bu iyi bir başlangıçtı.

Tüfeği omzuna asan Knigh, bir elini cebine soktu ve küçük deniz kulağı kabuğunu sıktı. "Her zaman senin için geleceğim."

OP (N N O U N D S

L şimşek, gök gürültüsü ve bulut, altın bir parıltıyla kenarlı olarak içinde çalkalandı. O büyüü çekip, içinde çatırdamasına izin verirken, Knigh'in altın sıcaklığının damarlarını aydınlatmasına da izin verdi. Bu hayatta olduğu anlamına geliyordu. Mecburdum.

Öteki dünyada, kaynağın kükreyen enerjisini, limanı ve saldıran filoyu merkez alan yerel bir fırtınaya kanalize etti.

Kuzey ucu boyunca uzanan Hog Adası limanı koruyordu ve doğuda, gelgitte sudan çıkan dar bir kum yığınyla Nassau'ya bağlanıyordu. Bir geminin limana girmek ya da çıkmak için Nassau Kalesi ile Hog Adası arasından, tam da saldırganların toplandığı yerden geçmesi gerekiyordu.

Ama tanıdık bir duvar, oradaki denizi onun için boş bir alan haline getirdi. Mercia.

Gemilerini koruyor, onları suda sabit tutuyor, onlara karşı kullanmaya çalıştığı her türlü akıntıyı ya da dalgayı durduruyordu.

Yetenekleri farklıydı, bunu biliyordu ama bu fark daha önce hiç bu kadar keskin olmamıştı.

Denizle birlikte hareket ediyordu, onun içindeydi, onun bir parçasıydı, değişkendi. Onun doğal dalgalarını ve biçimlerini kullandı ve onları sadece ihtiyaç duyduğu şekilde büktü - daha güçlü, daha küçük, daha büyük, şu veya bu yönde, ama her zaman okyanusun doğal olarak yapmaya eğilimli olduğu şeyler.

Mercia onu kendi isteğine göre oymuştu. Knigh'in ona söylediğine göre, onu bir ayna gibi hareketsiz ve düz tutabilir ya da kükreyen büyük bir su duvarı halinde yükseltebilirdi. Denizi sert ve katı bir şekilde kavırıyor, suyun etrafındaki bir şişe gibi onu dış etkilerden koruyordu. Gözlerini açtığında içeriği görebiliyordu ama onun kontrolü altındaki alanı etkileyemiyor, hatta *hissedemiyordu*.

Ve onun canavarı, kraken... Limandaki hareketlerini ya da en azından büyük ve korkunç gövdesinin geçtiği yeri işaretleyen denizin yokluğunu haritalandırdı.

Statik, yaratığa yıldırım çarptırmaya hazır bir şekilde bulutlarına dolandı. Ama...

Bunu daha önce bir kez yapmıştı ve...

Acı! Hayır! Hayır! Lütfen! O engin ve kadim farkındalık... Zihnine dokunmuş, durması için ona yalvarmış, ona kendisini, *kişiliğini* göstermişti.

Midesinin dönüşü onu pınarından kopardı ve kusacak bir şeyi kalmış olsaydı, bunu yapabilirdi. Nefes nefese kaldı, elleri korkuluktaydı, hediyesi hâlâ fırtınasına tutunuyordu, hâlâ krakenin suyun içinden geçtiğini hissediyordu. Sanki o bulutların ona ait olduğunu ve çalkantılı karanlıklarında nelerin beklediğini biliyormuş gibi yüzeyin çok altında kalmıştı.

Ama kraken yüzeye çıksa bile, üzerine şimşek salabilir miydi?

Daha önce vurduğunda ona çarpan yakıcı acı korkunç ötesiydi. Bunu başka bir canlıya yapmak, tüfeğinden ya da tabancasından çıkan bir kurşun gibi hızlı bir ölüm değildi. Mutlak ıstırabın o yakıcı patlaması, işkenceden başka bir şey değildi.

Kraken kadar yabancı olsa da zeki bir varlığa bunu bilerek yapmak? *Bu* bir canavarın eylemi olurdu.

Yüzünü buruşturarak korkuluğu kavradı ve pürüzlü yüzeyinin parmak uçlarını sıyrmasına izin verdi. Bu küçük acı damlası, yıldırımın neden olduğu azap okyanusunun yanında hiçbir şeydi.

Bunu yapamazdı.

Yapamazdı.

Onu bir canavara dönüştürebilecek bir yeteneği vardı ama bu onun seçeceği bir yol değildi.

Bunun yerine, saldıran gemilerden sadece birkaç metre uzağa, denize çatırdayan çatallar bıraktı. Bir uyarı atışı. Belki bu onları korkutup hareketsiz kalmalarını ya da isyan etmelerini sağlar, hatta sürekli top atışlarını yavaşlatırdı.

Çünkü krakene bu şekilde zarar veremiyorsa, bir insana da veremezdi.

Deniz yok. Şimşek yok. Kasları ağrıyordu, fırtınalı rüzgârları onlara doğru savurdu, açık kalan birkaç yelkeni hedef alarak onları şaşkına çevirdi. Bir direği kırdı, iki, üç. Bir tanesi düşerken komşu bir gemiyi devirdi.

Ama Mercia ve Vane'in birleşik filosu limanda koca bir direk ormanı olarak kalmışken, devrilen üç direk ve batan bir geminin ne önemi vardı?

Rıhtımın yakınında kırmızı bir parıltı gözüne çarptı: Rüzgâr dikkatini dağıtırken yüzeye çıkan kraken. Parlayan kırmızı dokunaçları demirli küçük bir teknenin etrafını sarmıştı.

"Hayır." En fazla on sekiz korsan gemileri vardı ve her birine ihtiyaçları vardı.

Tahliye etmek için, diye fısıldadı zihninin karanlık bir köşesi.

Hayır. İş o noktaya gelmeyecekti. Dişlerini sıktı ve krakenin yanına bir yıldırım gönderdi. Bir uyarı atışı daha.

Küçük gemiyi serbest bırakarak uzaklaştı ve Mercia'nın sularında kayboldu. Ama hasar verilmişti. Teknenin tüm serenleri kırılmış ve gevşek duruyordu. Limandaki diğer yarım düzine gemi gibi o da bugün denize açılmayacaktı.

O zaman tahliye edilmelerine gerek olmadığından emin olmalıydı.

Bir avuç fındık atıştırmadan önce yüzünü ovaladı. Elinden geldiğince kuyu kaynağını kullanıyor olsa da, o direkleri yıkmak için rüzgârlarını hedeflemek gibi şeyler gözlerinin açık olmasını gerektiriyordu ve bu nedenle tek başına gücünü gerektiriyordu. Enerjisinin bitmesi kendini ya da hayatını kaybetmesi anlamına gelirdi.

Silah sesleri aşağıdaki sokaklarda yankılandı ve limandan gelen bir başka yayılım ateşi sokaklarda daha fazla çukur açtı. Gün doğumunun eğik ışığı yıkımı daha derin gölgeler içinde bırakıyordu. Bu açık yaralar şehrin neredeyse yarısını kaplıyordu. Titriyor, sanki her yara ahşap, sıva ve taşta değil de etindeymiş gibi kendini tutuyordu. Ama burası onun karadaki eviydi. Ve bu yıkılmış binalar, tek suçları korsanlar ve kaçakçılarla ticaret yapmak olan yüzlerce insana daha ev sahipliği yapıyordu.

Limanın aşağısında, dalgaların üzerinde yeni bir hareketlenme başladı; rıhtımlardan gemiler denize açılıyordu. Korsanlar karşılık veriyordu.

Midesi büzüştü ve atıştırmalıklarını geri göndermekle tehdit etti.

Yerlerinde kalırlarsa, en azından toplardan korunmuş olurlardı. Kalenin hemen doğusundaki çıkıntılı bir kara parçası, Mercia'nın Nassau'nun gemilerini oturdukları yerde un ufak etmesini engelleyecek kadar rıhtımları koruyordu.

Ama onları karşılamak için yelken açarlarsa yok edilirdi. Mercia'nın filosunda çok fazla gemi vardı ve hepsi de tam yol ateş etmek için mükemmel bir hizada duruyordu. Nassau'nun gemilerinden kaçış karşılık verirse versin,

Mercia ve Vane'in gemilerinden kaçını indirirlerse indirsinler, her zaman onun yerini almaya hazır bir başkası olacaktı.

Asla yeterli olmazdı. Bunu anlamadılar mı?

Bilgi, karnında ağır ve soğuk bir top mermisi gibiydi. Ama korsanlar yola devam etti.

Hiçbir iletişim yöntemi olmamasına rağmen, bir şekilde aşağıdaki korsan mürettebatıyla birlikte çalışmak zorundaydı.

Kaptan olmak, işlerini yapmaları için onlara güvenmektir. Ahh. Neden Perry her zaman acımasızca haklı olmak zorundaydı?

Filodan ve kaleden gelen top sesleri tekrar tekrar duyuluyor, geçen her dakikayı noktalıyordu.

Kaşları gergin ve ağrıyordu, korkuluğa yaslandı ve kendini denize ve gökyüzüne bıraktı.

Mercia'nın duvarından limanın doğu ucundaki kumsala kadar geniş bir su alanı vardı. Ama bununla ne yapabilirdi?

Yukarıda, fırtınası hâlâ titriyor, saldırganları rüzgâr ve yağmurla kırbaçlıyordu. Mercia'nın kontrol ettiği bölgede dalgalar yaratamıyordu ama güverteadaki hayatı çekilmez hale getirebilirdi. Soğuk, beceriksiz parmaklar hata yapıyordu. Yağmur dolu gözler hedeflerini ıskaladı. Fazla bir şey değildi ama yine de bir şeydi.

Suyueledi. Kaya ve kum. Sığ. *Sovereign* gibi bir amiral gemisi karaya oturmadan limana daha fazla yaklaşamazdı. Mercia'dan kontrolü alabilirse, bunu kullanabilirdi. Başka ne olabilirdi?

Kraken'den şimdilik iz yok. Hasar verdiği insansız tekne, mürettebatsız ve yelkensisiz bir şekilde sürükleniyordu.

Ama yelkene ihtiyacı yoktu.

Uzakta, küçük teknenin altındaki bir akıntıyı yönlendirip üzerinde bir fırtına bulutu ipliği sürüklerken ağzında bir gülümseme belirdi. Her hareket enerjisini tüketiyordu ama buna değdi.

Bir *ateş gemisi* buna değdi.

Şimşegi her iki direğe de bir *çatırtıyla* çarptı. Gözlerini kısarak yaptığı işe baktı ve turuncu ve sarının belirgin titreşimiyle karşılaştı. İşe yarıyordu. Pruva direğine çarptı ve o da yandı. Gövdeye vurursa gemiyi batırma riski vardı ve amacı bu değildi. Yüzer haldeyken çok daha fazla zarar verebilirdi.

Biraz şansla, dolu bir şarjörü bile olabilir. Bir ateş gemisinin tehdidi bir düzeni dağıtabilir, ama bu tür bir patlama

abluka.

Bu korsanlara karşı saldırı için bir fırsat verebilir.

Bu düşünce zihninde parlarken, bulut ve sisi suyun üzerinde sürükleyerek teknesini gizledi ve Mercia'nın filosuna doğru itti. Kasabayı ve kaleyi dövmeye devam ettiler. Bir savaş gemisi, rıhtımdan sürünerek çıkan korsan gemilerine nişan alabilmek için dönmeye yetecek kadar az yelken açtı.

"Hmpf." Parmaklarını kıvırdı ve korsan gemilerini de korumak için bulut ve sis getirdi, tam da onlar saldırmak için pozisyon alırken. Değerli yükünü filoya taşıdıktan sonra, o savaş gemisinin direğini çıra gibi kıracaktı.

Ancak filoya yaklaştığında hediyesini ortaya çıkardı, alçak bulut dağıldı ve düşman hatlarından sadece birkaç metre ötede alev alev yanan bir teknenin kükreyen kırmızı ve altın rengini ortaya çıkardı. Teknesi Mercia'nın kontrol ettiği suya çarptığında durabilirdi ama eğer ona yeterince ivme kazandırırsa...

Derin bir nefes alarak teknesini o boş duvara doğru itti.

Kolları, bacakları, sırtı gerildi, kasıldı.

Dizleri titredi. Gözleri yaşardı. Dişleri birbirine çarparak kırılacaktı.

Bu yeterli değildi. Çarpmadan önce ivme kaybedecekti.

İçine, karanlığa ve altınla çevrili çatırdayan enerjiye daldı ve aldı, aldı ve aldı. Akıntının içinden geçmesine izin verdi, o akıntıyı öyle doğal olmayan bir hızla itti ki, teknedeki herhangi birinin ayakları yerden kesilebilirdi.

Sonra elinin uzanamayacağı bir yere düştü ve ani parlaklık karşısında gözlerini kırıştırtarak dizlerinin üzerine çöktü.

Küçük teknesi düşman topraklarına dalarken, kükreyen alevi tüm o savaş gemilerine karşı bir kibrit ışığı gibi yanarken, dehşet çığlıklarını duyduğunu hayal etti.

Küçük ama kudretliydi, o boş suda bile ilerlemeye devam etti -Mercia onu fark etmemiş olmalıydı- ve en yakındaki gemilere yelkenlerini açtırdı, dolu sularda dönmeye çalışıyordu.

Panikliyorum.

Sırıtarak bir rüzgâr estirdi ve yelkenlere doğru kükreyerek onları kendi direklerine doğru zorladı ve üç savaş gemisini de şaşkına çevirdi.

Sadece biraz daha sert.

Parçalanan bir *çatırtı* suyun üzerinde yankılandı; bu ses top ateşinden farklıydı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha ve birer birer direkler

üç gemi de düştü.

Yarı gülerek, yarı korkuluğa doğru çökerek, hediyesini bıraktı ve farkındalığının bedenine tamamen yerleşmesine izin verdi.

"Urgh." Ağrıyan vücudunda. Her kası yanıyordu, çoğu da titriyordu ve alnı ile ensesi terden sıırıslıklam olmuştu. Ama başarmıştı. Mercia'nın düzeninde bir gedik açmayı başarmıştı. Savaşı değiştirmek için yeterli olabilirdi.

Boğazı o kadar kuru olmasına rağmen ağzına birkaç badem attı ki zar zor yutabildi. Ama enerjiye ihtiyacı vardı, bu yüzden çiğnedi. İkinci lokmayla birlikte kendini dizlerinin üzerine çekti ve korkuluğun üzerinden baktı.

Mercia'nın filosunun bir köşesinde alevler yükseliyor, sabah gökyüzünde dumanlar yükseliyor ve fırtınanın kalıntılarıyla birleşiyordu. Ancak sadece dört gemi yakalanmıştı ve onlar da filonun geri kalanından amansızca uzaklaşmaya başlamıştı. Mercia'nın yeteneği iş başında.

Yine toplar patladı; bu toplar rıhtımdan ayrılan ve bulutların ve sisin örtüsünden yararlanarak tam yol ileri atılmak üzere sıraya giren yarım düzine korsan gemisinden geliyordu. Ancak saldıran güç sadece birkaç saniye sonra karşılık verdi. Korsan gemilerinden birinin üzerinde kocaman bir delik açıldı ve gemi yana yattı. Batmaya başladı bile.

"Saçmalık," diye tısladı, başını eğerek.

Bu da onu kasabayla yüz yüze getirdi. Ya da ondan geriye ne kaldıysa.

Gölgeler, kıymıklar ve sıva evlerin kırık dökük açık kabukları kahverengiyle siyahı, turkuaz ve sarı boya parıltılarını birleştiriyordu. Ahşap ve taştan oluşan bir kaos. Perdeler rüzgârda uçuşuyordu, içeride olmaları gerekirken dışarıdaydılar. Bu da neydi...?

Gözlerini kırıştırdı, baktı ve anlamadan önce beynini yeniden düzenlemek zorunda kaldı.

Daha önce ölçtüğü o çukurlar ve karanlık yaralar artık kasabanın neredeyse yarısını kaplamıyordu. Topların yarattığı tahribat bir veba gibi yayılmış, çökmüş bir bina diğerine, bir diğeri diğerine karışmıştı. Enkazın arasında sadece sağlam binalar kalmıştı.

Kasabanın üçte ikisi çorak bir araziydi.

Gözleri yanıyordu, ağzı açık kaldı ve kasabanın alçak tepelere tırmandığı güneye döndü. Ya da en azından bir zamanlar öyleydi.

şunu dörtte üç yapalım.

Her sokaktaki her bloktaki gölgeli delikler, bir gemiyi dalgaların altında sürükleyen kraken gibi uzuvlarını sürüklüyordu. Sadece korkuluk onu yarı dik tutuyordu, ama bu kalbinin artık atışını bile hissedemeyecek kadar batmasını engellemedi.

Bu kez zihninin karanlık köşesi fısıldamadı, gerçek olduğu gerçeğinden cesaret alarak tüm sesiyle konuştu: Tahliye için her geminin hazır olması gerekiyordu.

Nassau kayboldu.

R (D T (N T A C L (S

K

Yıkık sokaklar boyunca neredeyse koşarak ilerliyor, savaşmak, iyileşmek, aramak ve tıkalı yollara ulaştığında geri dönmek için duraklıyordu. Güneş her zaman daha da yükseliyor ve

Vee'ye ulaşmadaki gecikmeden dolayı.

Çatışmalar kısa ve acımasızdı; denizcilerden oluşan cepler kasaba halkına ve korsanlara karşı bir hat oluşturmaya çalışıyordu. Müfrezelerin küçüklüğüne ve hızla geri çekilmelerine bakılırsa kale işini yapıyor ve daha fazlasının karaya çıkmasını engelliyor gibi görünüyordu.

Omuzları gevşedi. Bugün küçük merhametlerin günüydü ve nerede bulursa bulsun en ufak bir rahatlamayı bile kabul edecekti.

Önce bir ara sokaktan, sonra diğerinden geçti ve her birini kontrol etti.

Henüz ondan bir iz yoktu ama Copper Flagon'a da ulaşmamıştı. Onu bulacağının garantisi yoktu, ne zaman-

İleride, tanıdık bir figür yolunu kesti - uzun boylu, geniş, kırılmış saçlı. "Aedan."

Evet, oydu, şimdi dönüyordu, gözleri kocaman açılmış, omuzları bir iç çekişle çökmüştü. Knigh aralarındaki bir metre mesafeyi kapatırken, "Aman Tanrım," diye homurdandı, "güvendesin."

Knigh yüzünü sıkılaştıran bir gülümsemeyle onu kısa bir süre kucakladı ve sağlam omzuna vurdu. "Ben de aynı şeyi söyleyebilirim. Ayrıldıktan sonra..." Başını salladı. Bu süre içinde her şey olabilirdi.

Sokaklara dağılmış, yıkılmış o kadar çok bina vardı ki, bu yerde hâlâ hayatta olan birilerinin olması mucizeydi. Ama her sokakta bir aşağı bir yukarı koşuşturan habercilerin yanından geçmişti, her biri aynı şeyi söylüyordu

Tavernalara giderseniz, mahzenlerinde güvende olursunuz. Bu mesaj nereden gelmiş olursa olsun, yüzlerce kişinin hayatını kurtarmıştı.

Çenesi gergin olan Aedan başını salladı. "Biliyorum. Korkmuştum..." Geldiği yöne doğru bir bakış attı. "Aslında ben de seni arıyordum. Tahliye emri verildi."

Knigh'in yüreği ağzına geldi ama... Yıkılmış evlerin ve işyerlerinin enkazı sokaklara dağılmıştı. Hayır. Bu sürpriz değildi. "Vee'yi gördün mü?" Yeteneğinin kanıtı limanın üzerinde belirmişti -düşman filosunun üzerinde devam eden yerel fırtına, Nassau'nun gemileri suyu doğal olmayan bir hızla geçiyordu.

"Emri veren oydu."

"Ne?" Bakışları Aedan'ın kilerle çarpıştı. "Yani o zaten *Venatrix* kaçış yolunu mu temizliyor?"

Aedan gözlerini kaçırırken ağzı bir tarafa doğru eğildi. "Tam olarak değil. O" -parmaklarını havada oynattı- "Copper Flagon'un karşısındaki kulede. Söyleyebileceğim en iyi şey, birilerini işaretledi ve mesajı yaymalarını sağladı. Rıhtımı tutup herkesi gemilere götürmeliyiz. Perry, Lizzy, Wynn ve Effie -diğerleri de- en uzaktaki tavernalardan insanları toplayıp aşağı indirmeye başladılar bile."

The Copper Flagon. Çok yakındı. Ama başını o yöne çevirdiğinde, çökmekte olan binalar görüşünü engelledi. Kaşlarını çatarak tepeden aşağı, limana doğru baktı. "Girişi kapatmışlarsa nasıl kaçacağız? Rıhtımdan ayrıldığımız anda kolay hedef oluruz." Silahlar ve kraken için. Ürperdi.

Aedan'ın eli omzuna indi ve sıktı. "Kulenin tepesinde bir deniz cadısı varken olmaz." Boğazını temizledi, kaşları kalktı. "Planı olan bir deniz cadısı."

Belki de rahatlatıcı olması gerekiyordu ama Vee'nin bir planı olduğu fikri...

Daha sert ürperdi.

Bu plan, tüm riski kendisinin üstlenmesini içeriyordu. Her şeyi kendi başına yapmasını. Bu yüzden kanlı bir kuleye çıkmış, herkese güvenli bir yere gitmelerini emrediyordu. Vahşi Av, kadın tek bir şey öğrenmemiş miydi?

Bir adım geri çekilirken Aedan'ın dudaklarından kısık bir inilti döküldü.

Knigh gömleğinde kan bulmayı umarak onu taradı ama hayır, o sadece tepeden aşağıya baktı. "Knigh," diye nefes aldı, kolunu kavrayarak.

Knigh onun göz hizasını takip etti ve sanki o ve dünya pekmezin içinde hareket ediyor gibiydi.

Biliyordu. Döndüğünde ne bulacağını *biliyordu*.

Aedan'ın gözleri bu sokağın sonunun ötesinde, limanın dışında bir noktaya sabitlenmişti. Tenini bu kadar solgun yapabilecek tek bir şey vardı.

Ama Knigh'in bakışları yıkık sokak boyunca, parıldayan, değişen suyun üzerinde süzüldü ve...

Kırmızı dokunaçlar hâlâ rıhtımda bulunan küçük korsan gemilerinden birine sarılmıştı. Et parlıyor ve geriliyordu; köpüren suyun üzerinde büyük, yuvarlak bir göz yükseliyordu. Bu mesafeden bile onu net bir şekilde görebiliyordu. Kocaman. Korkunç. Kaçınılmaz.

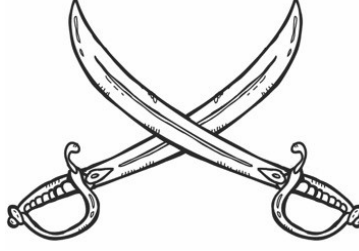
Tekne asla kaçamayacaktı. Bir kalp atışında parçalandı, güverte ve küpeşteler yarıldı, gövde ezildi, direkler fidan gibi düştü ve kraken dalgaların altında kayboldu.

"Kahretsin." Aedan elini ağzına götürüp başını salladı, sanki yaratığın ortadan kaybolması vücudunun buzlarını çözmüş gibiydi. "O şey etrafta dolanırken nasıl kaçacağız? Herkesi tahliye etme şansımız olaksa elimize geçirebileceğimiz her tekneye ihtiyacımız var ve o bizi fiçidaki balık gibi avlayabilir."

"Sen... sen haklısın." Knigh, Copper Flagon'a doğru ağır bir bakış atarak omuzlarını dikleştirdi. Onun peşinden gidemezdi.

Başka bir görev çağırdığında değil.

"Bununla başa çıkmalıyız yoksa hiçbirimiz buradan canlı çıkamayız."

B Rıhtıma ulaştıklarında kasaba halkı büyük sivil gemilere doluşmaya başlamıştı bile ama gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve birçoğu geri çekildi. Halkın gözleri onların üzerindeydi.

kraken o gemiye yapmıştı. Ama kasabaları arkalarında harabeye dönmüştü ve daha fazla mermi yağmaya devam ediyordu.

Burada iki dehşet arasında sıkışıp kalmışlardı.

Knigh yüzünü buruşturarak tanıdık yüzlerden oluşan bir gruba başıyla işaret etti. Saba, Clovis ve Erec aceleyle yanlarına geldiler. "Beni gördüğüne bu kadar sevinmene gerek yok," dedi Saba ona ulaştığında, ama gülümsemesi her zamanki kıvılcımından hiçbir şey taşımıyordu ve sesi bile boştu.

O dehşetlerden birini havaya uçurabilseydi.

"Patlayıcılara ihtiyacımız var." Tepkilerini kontrol etme zahmetine girmedi, rıhtımda kalan gemileri taramaya başladı bile. En uçta, gemi yapım atölyesinin yakınında, hasar görmüş tüm tekneler ve gemiler vardı - yani bugünkü savaştan önce hasar görmüş olanlar.

Clovis kıkırdadı, uzaktaki gök gürültüsü gibi alçak bir gümbürtü. Çok yakından gelen top ateşi gümbürtüsüne kıyasla neredeyse rahatlatıcıydı. "Ben de seni gördüğüme sevindim dostum."

Başını eğen Knigh bir omzunu kaldırdı. Hasarlı gemiler arasında pruvası kırılmış küçük bir yelkenli vardı. Tam olarak denize dayanıklı değildi, bu yüzden tahliye çabalarına yardımcı olamayacaktı ama yüzüyordu ve düzgün hatlarına ve küçük boyutuna bakılırsa manevra kabiliyeti yüksek ve hızlıydı. Özellikle de bir deniz cadısının yardımıyla.

Geldikleri yoldan geriye doğru baktı. Tepenin yukarısında, Copper Flagon'un yanındaki gri kule ve tepesindeki yalnız figür artık görülebiliyordu.

Vee. Kalbi sıkışmıştı. Aedan'la karşılaştığında sadece birkaç sokak ötedeydi. Çok yakındı. Ve şimdi çok uzak.

Kraken'i halleder halletmez ona gidecekti.

"Aedan, Clovis, yardımınıza ihtiyacım var." Uzun, yakıcı bir nefesle gözlerini Vee'den ayırdı. "Sanırım bu şeyi bir çırpıda mürettebat yapabiliriz." Hasarlı yelkenliyi işaret etti. Pruva direğinin sivri ucu, savunmada tutulan bir bıçak gibi limanı işaret ediyordu. Ve keskindi... "Hmm." Belki de patlayıcılara ihtiyacı yoktu.

"Planın nedir?"

"Tehlikeli." Bunu Vee'nin yapacağı gibi gösterişli bir sırtışla ve bolca havayla söylemedi. Hayır, gerçekçi, acımasız ve doğrudu. "Ama krakenden kurtulmamızın tek yolu bu."

"Perry buna bayılacak," diye mırıldandı Aedan. "Hangi cehennemde o?"

Clovis başıyla onayladı. "Erec." Ortağına döndü, ağzının aşağı doğru inen çizgilerindeki pişmanlık o kadar güçlüydü ki Knigh'in suçluluk duygusuyla gözlerini kaçırmasına neden oldu. "Ben-"

"O zaman ben de öyle yapmalıyım."

Knigh itiraz etmek için ağzını açtı.

Ama Erec ve Clovis'in gözleri sadece birbirlerini görüyordu ve belli ki onun tartışması umurlarında bile değildi. "Demek istediğim," diye devam etti Erec, çenesini kararlılıkla kaldırarak, bu hareket Knigh'in kalbini sızlatacak kadar Vee'ye benziyordu, "bensiz bir intihar görevine gitmiyorsun." Clovis'in göğsüne dokundu, elini kalbinin üzerine koydu. "Eğer bugün sen ölüyorsan, ben de ölüyorum."

Erec'in elini kendi eliyle kapatırken Clovis'in boğazından kısık bir ses çıktı. "Ben bile daha iyi ifade edemezdim."

İkili öpüşmek üzereymiş gibi görünürken Saba boğazını temizledi. "Ve sen de bensiz gitmiyorsun. Bu şey limandan çıkmaya uygun görünüyor ama dört el yerine beş elle daha iyi yol alır."

Kollarını kavuşturan Aedan başını Knigh'e doğru eğdi. "Hepimizin ölümüne neden olacak bu planı duymak için sabırsızlanıyorum."

Saba ya da Erec'le tartışacak zaman yoktu ve gerçekten de Saba haklıydı - büyüklüğüne rağmen yelkenliyi beş kişilik bir mürettebatla idare etmek daha kolay olacaktı. "Peki, o şeyi yelken açmaya hazır hale getirirken açıklayacağım. Ama önce Vee'ye bir dürbün ve bir mesaj götürecek birine ihtiyacım var."

"W

Şu tekneyi yakalayın ve Kraken'e yaklaştırın," dedi FitzRoy'un mürettebatından genç bir kadın, bir dürbün uzatarak. Siyah saç örgüleri omzunun üzerinden sarkıyordu.

onları yoldan uzak tutmak için yağlı düğüm.

Vice dürbüne baktı, pirinç sabah güneşinde parlıyordu. "Şuna dikkat et..." Habercinin işaret ettiği küçük yelkenliye gözlerini kırıştıtarak baktı. Tüm bu kâbus başladığından beri ensesindeki tüyler diken diken olmuştu ama şimdi içlerine bir ürperti yayılmıştı.

Knigh'nin bir planı vardı. Ne olduğunu bile bilmiyordu ama krakenin yakınına gitmesini gerektirmesi yeterliydi.

Haberci birkaç dakika önce rıhtımdan onca yolu koşarak geldiği için nefes nefese kalmıştı. İşe Vice'a Knigh'den aldığı bir matara su ve çürük bir muz vererek başlamıştı. Kadına mesajını iletmeden önce yiyecek ve suyla dikkatini dağıtmasını mı söylemişti? Vice dişlerini sıktı. Son altınına bahse girerdi ki adamın yaptığı tam olarak buydu.

"Hayır." Başını salladı ve dürbünü uzattı. "Ona bunu yapmayacağımı söyle. Ona bunu yapmadığını söyle." Her neyse. "Kraken'i dışarı çekmesini sağla, ben de icabına bakayım." Şimşek. Yapmak zorundaydı.

Acı! Acı! Hayır! Hayır! Lütfen!

Kadın dürbünü geri almadığı için titreyerek dürbünü sıkıca kavradı. Eğer seçim şimşek ve bu delilik arasındaysa, bir canavara dönüşmek zorunda kalacaktı.

"Zamanımız yok." Haberci başını salladı, kaşları birbirine yaklaştı. "Mesajı alır almaz bunu yapman gerektiğini söyledi. Eğer geri koşarsam, çeyrek saat geç kalmış olurum. Çoktan yelken açmış olur."

Gerçekten de küçük teknenin etrafında küçük bir ekip tekneyi hazırlamaya çalışırken bir hareketlilik vardı. Şu uzun boylu olanın - buradan bile, dürbün olmadan bile, Knigh olduğunu biliyordu. O tekneyi hazırlayan, kendini riske atan o olmalıydı. O...

Bir lider her şeyi kendi başına yapmaz.

Ama bu olmaz. Knigh, Tanrı aşkına, bu olmaz. Gözleri yanarak, sanki onun aklına girip bu çılgınlığı durdurmasını sağlayabilecekmiş gibi, şimdi yelkenlinin içinde olan uzaktaki figürüne baktı. Çalışmaya devam etti ve yanındaki insanlar teker teker gemiye tırmandı. Clovis'i tanımak kolaydı. Bu, yanındaki küçük figürün Erec olduğu anlamına geliyordu. Knigh'in yanındaki uzun boylu, bronz tenli adam Aedan'dı. Ve küçük, siyah saçlı figür de Saba'ydı.

Bir çırpıda hepsini kaybedebilirdi.

"Yapacak mısın? Çünkü sana *ihtiyacı* olduğunu söyledi. Bunu sensiz yapamaz."

Boğazı tıkanıldığında dikkatini tekneden ve arkadaşlarından uzaklaştırmaya çalıştı. *Sana ihtiyacı var*. Ya onu hayal kırıklığına uğratırsa? Ya hepsini hayal kırıklığına uğratırsa? Ama mesajını geri almak için zaman yoktu. Hiç zaman yoktu. Eğer başarısız olursa, bununla yaşamak zorunda kalacaktı. Hayatta kaldığını varsayarsak.

En azından ona yardım ederse, çok aptalca bir şey yapmaya kalkarlarsa tekneyi rotasından çıkarabilirdi.

Kendini tam boyuna çekti ve başını salladı. "Tamam."

Aedan palamar halatını sarmayı bitirdiğinde, yelkenler Knigh'in tutuşuna karşı çekildi ve yelkenler sadece kararsız bir rüzgârla doldu. Limanın dışında, krakenin kırmızı dokunaçları dalgaların arasında belirdi ve Mercia'nın filosuna ateş ederken bir brigantini taciz etti. Yakındaki denize yıldırım düştü ama krakenin kendisine değil. Bir uyarı atışı.

Gece geç saatlerde yaptıkları konuşmalardan birinde, ona krakenin bir şekilde kendisiyle nasıl iletişim kurduğunu anlatmıştı. Acısını paylaşmış, onun zihniyle *konusmuştu*. Ve kızın midesi bulanmıştı. Ondan bunu tekrar yapmasını isteyemezdi, yaratığın bir canavar değil bir *varlık* olduğuna inanırken olmazdı.

Ama yine de başa çıkması gerekiyordu. Ve bunu yapmak için onun yardımına ihtiyacı vardı. "Hadi, Vee," diye mırıldandı, dümene yaslandı ve onları

Liman. Çok yavaş. Sorunlu tekneye yardım etmek için asla zamanında yetişemeyeceklerdi.

sonra kraken dalgaların altında kaybolacak ve başka bir şans için beklemek zorunda kalacaklardı.

Deniz serpintisi teninin tozunu aldı, ferahlattı ve branda çırpınarak bakışlarını ileride yükselen dokunaçtan çekti. Tepelerinde yelkenleri doluyordu.

Clovis'le birlikte yelkenleri destekleyen Aedan, Knigh'e sıkı bir gülümseme fırlattı; o da bunu hissetmişti. Vee'nin de yardımıyla dalgaların arasında ilerlediler. Sudan sis yükseliyor ve gri fırtına bulutları onu karşılamak için aşağıya doğru sürüklenerek Mercia filosunu görmelerini engelliyordu. Saba ve Erec sessizce yelkenlinin neşeli teknesini hazırladılar. Planı açıklamıştı ve tartışmamışlar ya da delilik olarak nitelendirmemişlerdi ama...

Dümeni sıkıca kavradı ve rotasını ayarladı. Belki de delice bir plandı; Vee'ye yakışır, Perry'nin başını sallayacağı bir plan. Ama işte buradaydılar, seçenekleri kalmamıştı.

Krakenin yüzeyde kalması ve tercihen yelkenlilerine saldırmaması gerekiyordu. Bu sırada ona doğru hızla ilerleyecek ve kırık pruva direğini etli gövdesine saplayacaklardı. Yuvarlak atışlar lastik gibi etinden sekiyordu ama sivri baş bodoslama direğinin arkasında yeterli güçle bir şansı vardı. Sonra, neşeli tekne onların kaçıışı olacaktı.

Kulağa basit geliyordu. Ama yine de...

Vee onun ayarlamasını görmüş ve amacını anlamış olmalıydı, çünkü rüzgâr onlarla birlikte hareket ederek tekneyi amansızca canavara doğru sürükledi.

Brigantine krakenin menzilinden çıkmıştı ve şimdi Hog Adası'na yakın sığ sulara çekilmişti. Kırmızı dokunaçlar takip etmedi. Biri dalgaların altında kayboldu, sonra diğeri.

"Hayır," diye inledi. Ama saniyeler içinde kraken gitmişti. "Bulun onu!"

Ancak krakenin V *şeklindeki* dalgası bile rüzgârın ve düşman ateşinden kaçınmak için sürekli hareket halinde olan korsan gemilerinin kesişen dalgalarının parçaladığı sularda kayboldu.

Sancak tarafında bir dalgalanma. Bu-?

İçgüdüsel olarak *evet* diyerek dümeni itti.

Tam o dalgalanmayı gördüğü yerde deniz patladı. Benekli kırmızı etten su fişkırdı, kraken dalgalardan şaha kalkarken yükseldi, yükseldi, yükseldi.

Tüm dikkati onların üzerinde.

Knigh'in damarlarındaki kan durdu ama o hâlâ yekeye tutunuyor, o yaratıktan yayılan ve küçük tekneyi bir öne bir arkaya savuran dalgalara karşı onu sabit tutuyordu.

Tanrım, çok küçüktü. O şeyin büyüklüğüne kıyasla gülünçtü.

Soluk emicilerinden sadece biri kafasını yutabilirdi. Bir dokunaç darbesi onları çıraya çevirebilirdi.

Tek umutları, tekneyi yok etmeden önce tam hızda hücum edip onu şişlemektir.

Yukarıda, yelkenleri sallanıyordu.

Lanet olsun. İşte tam da korktuğu şey buydu; bu ve lanet olası deniz canavarı. Ama... "Hayır, Vee. Lütfen. Bunu yapmama izin vermeni istiyorum. Tek yolu bu."

Boom. Boom. Bum! Yakınlarda.

Knigh nefes nefese gözlerini krakenden ayırdı, tam da kraken kıpırdanıp sancak tarafına doğru dönerken.

Venatrix ve *Firefly* tam yol yelken açmış, silahlarından dumanlar yükselirken suyu yarıyorlardı.

B-b-boom! Bu sefer iskeleye.

Deniz Cadısı krakenin etten gövdesine bir yaylım ateşi açtı, her darbede sallansa da yaralanmamış gibi görünüyordu. Yaratık şimdi FitzRoy'un gemisine dönmüş, kıvranan dokunaçlarıyla ona doğru uzanıyordu. Kale hâlâ düşman filosuna ateş ettiğine göre, bu onun ikinci kaptanı olmalıydı.

BOOM.

Savrulan dokunaçlar arasında, krakenin ötesindeki siyah yelkenlilere bir an i ç i n göz attı. Etrafını sarmışlardı.

Dikkatim dağıldı.

Venatrix'ten bir bordür daha fırlarken saldırganların arasında çırpındı, bir saniye sonra da *Ateşböceği* onu takip etti. Ne yapacağından emin değilmiş gibi önce bir tarafa, sonra diğer tarafa uzandı.

Ve belki de kafası karışmıştı. Biri krakeni ilk gördüğünde genellikle dehşet içinde donup kalırdı. *Sovereign*'da geçirdiği süre boyunca bunu görmüştü; açık ağızlar, ateşlenmeden bırakılmış dolu toplar. Canavarın saldırıp yok etmesi için sadece birkaç dakika hareketsiz kalması yeterliydi.

Çoğu insan ikinci kez görecektir kadar hayatta kalamadı.

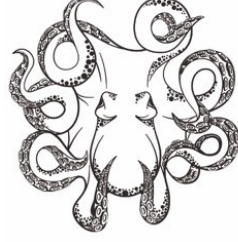
Elbette Kraken saldırıya uğramaya alışık değildi. Özellikle de dört geminin sırayla bordadan bordaya saldırmasına.

Korsanlar daireler çizerek Kraken'in menziline girip çıkıyor, tekrar tekrar ateş ediyorlardı. Diğer gemi göründü, gövdesindeki altın boya ona adını veriyordu: *Ram*.

Knigh dümeni biraz iskele tarafına kırarak Kraken'in yeni konumuna göre ayarladı. "Yelkenleri olabildiğince tam açın," diye seslendi mürettebatına top ateşi sağanağı arasında. "Bu işi bitirelim."

Gözleri krakene sabitlenmiş, omuzları ve kolları dümenin tam hakimiyetinde, rotalarını tutuyordu. İşte bu kadardı. Bu onların şansıydı. Sadece biraz daha hız. "Hadi, Vee," diye mırıldandı. "Sana ihtiyacım var."

TKROUGKTK(SPVGLASS

V Ice'ın midesi fırtına bulutları kadar sert bir şekilde çalkalandı. Dürbün titreyerek o küçük teknenin görüntüsünü titretti. Doğruca Kraken'e doğru yelken açıyordu. Doğruca...

Hayır, hayır, hayır. Bu onun mesajında yoktu. Böyle bir şeyi kabul etmemişti, hepsi gemideyken.

Onları kıyıya geri çekecekti. Güvenli bir yere.

Bir köşesi bulutları ve sisi yerinde tutuyordu. Habercinin getirdiği muzı mideye indirmiş olmasına rağmen, farkındalığının başka bir parçası korsan gemilerinin krakenin saldırılarından kaçmasına yardım ederken, onları yolundan çıkarırken kasları hâlâ zonkluyordu. Her bir dokunaç, her bir gemi ve o lanet olası tekneye ayak uydurmaya çalışırken, savaşın o çalkantılı düğümüne bu kadar dikkatle bakmaktan gözleri bile ağrıyordu.

Elini sıkarak, hediyesinin geri kalanını yelkenlinin etrafındaki boşluğa topladı ve rüzgârı ve akıntıyı değiştirdi.

Ama küçük tekne yoluna devam etti. Yelkenleri kayıyor, dolu kalıyordu. Bir yumruk iç organlarını demir kadar soğuk ve sert bir şekilde kavradı. Knigh onunla savaşıyordu.

Kavrama büküldü.

Rüzgâra o kadar yakın seyrediyorlardı ki, açığı biraz daha değiştirirse tekneye zarar verme riski vardı.

Bir dokunaç *Ram*'a çarptı ve mizana direğini parçaladı. Knigh'in teknesindeki tutuşu, hasarlı gemiyi başka bir kaslı dokunaçtan uzaklaştırırken gevşedi.

Venatrix bir gümbürtüyle ateş açarak krakenin dikkatini çekti. Bu Perry'ydi, yardım ediyor, kendini kanlı bir tehlikenin içine atıyordu. Vice dişlerini gıcırdattı.

Dişlerini. Savaşa ilk katıldıklarında Perry'nin zayıf bedenini ve sarı saçlarını fark etmişti. Ve yol boyunca onu lanetledi. Onun mantıklı olması gerekiyordu-

Kıymık gibi bir ses boğazından bir nefesin geçmesine neden oldu ve dürbünü tam zamanında takip ederek bir dokunaçın *Ram'ın* yan tarafını tırmıkladığını ve su seviyesinin hemen üzerinde bir delik açtığını gördü.

Deniz Cadısı ateş ederek krakenin dikkatini dağıttı ama *Ram* yeterince hasar almıştı, gemiyi terk etmeleri gerekecekti.

Ve Knigh hâlâ yelkenlisini krakenin etli bedenine doğrultmuştu.

Eğer ona yardım etmezse... Çoktan suya açılmışlardı ve kraken onları görmüştü; diğer mürettebat dikkatini kaybettiği anda, o ve arkadaşlarıyla birlikte yelkenliyi ezip geçecekti.

Plan ne olursa olsun, onu uygulamak için onun yeteneğine ihtiyacı vardı. Bu yüzden ondan yardım istemişti. Ona güveniyordu. Ondan en iyi yaptığı şeyi yapmak için yeteneğini kullanmasını istemişti.

İyi bir lider oluyordu.

O demir yumruk bağırsaklarından yukarı doğru ilerledi ve boğazının etrafını sardı. Gözlerinin arkasında basınç oluştu.

"Allah belanı versin, Knigh." Görüşü bulanıklaşırken sesi nefes nefese çıkmıştı. "Sen benden daha iyi bir kaptansın."

Ama daha iyisini yapması, daha iyi olması için ona güveniyordu. Hayatını buna bağlıyordu.

Kraken büyük bir gözünü onun teknesine çevirdi.

Gözleri dolan Vice, hediyesini o küçük teknenin etrafına kapattı ve itti.

KNIGH, o yumru gibi kırmızı etten, o kocaman yuvarlak gözlerden dönüp kaçması için çılgık atan tüm içgüdülerine rağmen TİLLERE SARILDI. Rüzgâr saçlarını savurdu. Hâlâ yelkenlerine dolanıyor, onları ileri itmekte tereddüt ediyordu. Vee'nin tereddütü.

Çok yavaş gidiyorlardı. Eğer kraken tekneyi çıra haline getirmezse ve ona ulaşmayı başarırlarsa, pruva direği bu hızla asla gövdesini delemeydi.

Bir tarafta, *Venatrix*'in üzerinde yükselen bir dokunaçtan damlayan su parıldıyor ve ışıldıyordu. Dişlerini sıkıp öne doğru eğilirken çenesi ağrıyordu. *Hadi, hadi. Daha hızlı. Daha hızlı. Lütfen, Vee.*

Bunu yapabilirdi. Risk alabilirdi. *Liderlik* edebilirdi.

Saçlar yanağını gıdıkladı. Bir esinti ensesini serinletti.

Rüzgar dönmüştü. Onlarla birlikteydi. Ve güverte ayaklarının altında sarsıldı, çünkü akıntı da çabaya katılmıştı.

Tekne ilerledi.

Kraken'in soğanlı gövdesinden 50 fit uzakta. Kırk.

"Jolly teknesi hazır," diye bağırdı, çığlığı rüzgâr tarafından uzaklaştırıldı.

Otuz. Saba ve Erec başlarıyla onayladılar, denize açılmaya hazırdılar.

Yirmi. Önümüzde yükselen, kıpkırmızı ve sarı, turuncu ve pas tonlarıyla beneklenmiş bir uçuruma doğru yelken açmak gibiydi.

On. Denizin, krakenin tuzlu tadı burun deliklerini yaktı, tıpkı o kırmızı et duvarının yelkenlerinin ötesindeki dünyayı doldurduğu gibi ağzını doldurdu. "Hazır ol!"

Bir an sonra o kırmızı duvara çarptılar ve güvertede bir sarsıntı yarattılar. Kraken'in derisi pruva direğinin etrafını sarmıştı. Gitmiyordu-

Bir sarsıntıyla et kırıldı. Uç içeri girdiğinde, koyu ve mürekkep gibi mavi kan yaranın etrafından fişkırdı ve-

Bir çığlık kulaklarını
yardı. Yoksa kafasını
mı?

Acı midesine saplandı ve onu dizlerinin üzerine çökertti. Her nefeste boğulurken karnını tuttu ve aşağıya baktı, bir bıçak görmeyi bekliyordu-

Elleri yok, sadece denize damlayan mavi kan, kırmızı bir deri ve küçük bir tekne-

Sadece elleri karnında. Elleri. Gömleği. Bir an için...

Acı!

Bir enginlik. Bir sonsuzluk. Albion'dan Arawaké'ye geçerken, okyanusun ufuktan ufka her şey olduğu haftalar olurdu. Bu şey, bu yer bunun çok ötesine uzanıyordu, çok daha büyüktü.

Sadece... bir yer değil, bir... Üç davul
sürekli vuruyordu. *Ba-dum, ba-dum, ba-*
dum.

Davul değil.

Kalpler. Kraken?

Lütfen, hayır! Seçim değil. Değil-

Su yüzüne çarptı, soğuktu. Gözlerini kırpıştıırarak sıçradı. Aedan'ın tutuşu kolunda bir mengene gibiydi. İnleyen keresteler ve kopan halatlar. Eli bir top küreğinin üzerine kapandı; nasıl olduysa hâlâ metaforalardan sarkan şamandıranın üzerindeydi. Yelkenlinin güvertesi kırk beş derecelik bir açıyla eğimliydi. Kraken'in kolları kıvranıp sarsıldıkça deniz köpürüyor ve çalkalanıyordu.

Başını salladı, sersemlemek için zaman yoktu. Hiç zaman yok.

Etrafindaki Aedan, Erec ve Saba yeşilin farklı tonlarına bürünmüştü. Clovis'in zengin teni bile kül rengi olmuştı. Ama hepsi teknedeydi. Hepsi hayattaydı. Hepsi güvendeydi. Göğsündeki gerginlik hafıfledi ama kalbi çarpmaya devam etti, ritmi birkaç dakika önce duyduğundan çok daha hızlıydı. Bu Kraken'in sesi miydi?

Neşeli tekne halatları üzerinde yalpaladı, boğazlarından çığlıkları sürükledi. Yelkenlinin güvertesi eğildi, şimdi neredeyse dikeydi, yekesi yukarıda sallanıyordu, dümeni havadaydı.

Aşağıda, yaratık battı, yuvarlak gözleri pruva direğini aşağı çekerken suyun altında kayboldu.

Kraken dalgaların altından kaçmaya çalışıyordu. Ve onları da beraberinde sürüklüyordu.

UND(RTON

T neşeli tekne havada sarsıldı. Kraken dönerek onları çılgınca savurdu ama en azından bu, yelkenli yerine suyun üzerinde asılı kaldıkları anlamına geliyordu.

Knigh, "Fırlat," diye homurdandı ve pruvayı yerinde tutan halatı yakaladı. Göz ucuyla Clovis'in de kış tarafında aynı şeyi yaptığını gördü. Clovis'in cevap veren bağıışıyla ipi bıraktı ve...

Ve tekne suya düşmeliydi, metaforalar gıcırdıyordu. Ama hala yerinde sallanıyorlardı.

Omuzları düğümlenen Aedan küpeştenin üzerinden baktı. "Hatlarda sıkışıp kaldık."

Lanet olsun. Bütün bu devrilme onları birbirine karıştırmıştı. "Kes şunu." Knigh hançerini çekti. "Ulaşabildiğin her ip parçasını kes."

Harekete geçtiklerinde tekne devrildi ve savruldu; nemli halatı keserken çelik parlıyordu. Rüzgâr yelkenleri çırttı ve sanki onları krakenden uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi yüzüne çarptı.

Tuttu, kesti, kesti, kesti, kenevir o kadar yavaş yıpranıyordu ki onunla alay ediyor olmalıydı.

Ve hala aşağıdaki su çalkalanıyor ve çırpınıyordu.

Sendeleyerek birkaç metre alçaldılar ama bu sadece krakenin daha derine batmasına neden oldu. Hâlâ yelkenliye dolanmışlardı ve pruva direği hâlâ krakene saplanmıştı.

"Haydi!" Mürettebatı güvenli bir yere götürmek zorundaydı. Vee'ye gitmeliydi. Burada ölemezdi. Rıhtımda omuzlarının üzerinden attıkları "sonra görüşürüz" gibi içi boş bir veda ile işleri bırakamazdı. Bu son olamazdı.

Dişlerini sıktı ve bir çizgi daha kesti. Bir tane daha. Ama-
Üzerlerinden bir gölge geçti, hançerinin parıltısını köreltti.
"Kıçınızı kaldırıp buraya gelin!"

Perry.

Bir ipin ucu ayağının yanına düştü.

Ağzı açık kaldı, döndü, gözlerini kırıştırdı, tekrar kırıştırdı. *Venatrix*'ten uzanan dört hat daha. *Venatrix* onların hemen yanında duruyordu, sert dalgaların arasında sallanıyordu ama buradaydı, sağlamdı ve kraken tarafından hasar görmemişti.

"Lanet olası ipleri tut o zaman!" Perry parmaklıkta durmuş, neredeyse iki büküm olmuş, yüzü kıpkırmızı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

İçinden bir nefes koptu -rahatlamanın ötesinde bir şey- ve söyleneni yaptı. Lordlar ve Bayanlar, kaba kenevir hiç bu kadar harika hissettirmemişti. "Kaptanınızı duyduunuz."

Halatlara tutunur tutunmaz tekne ayaklarının altından kayıp devrildi. Perry'nin kusursuz zamanlaması olmasaydı, limana doğru devrileceklerdi. Bir sıçramayla birlikte kraken döndü ve sonunda yelkenliyi yerinden oynattı, yarasından mavi bir kan fışkırdı. Büyük, kırmızı gövde bir körük gibi sallandı ve dalgalar bırakarak uzaklaştı.

Halatlardan *Venatrix*'in güvertesine tırmandılar, mürettebat arkadaşları onları yukarı çekmeye yardım etti. Yakınlarda, *Ateşböceği Ram'ın* son mürettebatını kurtarıken, *Deniz Cadısı* nöbet tutuyordu. Rıhtımda, kalan gemiler suda ağır ağır duruyordu ve iskeleler neredeyse boştu. Sivillerin hepsi gemideydi ve ayrılmaya hazırdı.

"Vahşi Av, sizi lanet olası deliler." Perry onun yanında belirdi ve onu kucakladı. Sarılmanın ortasında onu tokatladığında kolunda bir sızı oluştu. "Bir daha asla böyle bir şey yapma." Aedan'a aynı muameleyi yapmadan önce gözleri parlayarak geri çekildi. "Bu tür bir çılgınlığı senden değil, Vice'tan beklerdim."

"Kimden bahsetmişken..." Göğsünü ovuşturan Knigh kuleyi aradı. Kule hâlâ ayaktaydı. Tanrılara şükürler olsun. Güneş ışığı tepedeki bir şeyden yansıyor - belki de dürbünden. "Yapmam gerek-"

"Biliyorum." Aedan'ı serbest bıraktı ve rıhtıma dönme emrini bağırarak verdikten sonra normal ses tonuyla, "Ona ulaşın ve sonra hepimiz buradan defolup gidelim," dedi.

Sarktı. Yeterince. Yeterince şey yapmıştı. Kraken gittiğine göre, Nassau'dan kurtulanları güvenli bir yere götürebilirlerdi.

Ve Vee'ye gidebilir.

T)M(T O G O

W

Venatrix'in güvertesinde aralarında Knigh'in de bulunduğu tanıdık suretler belirdiğinde Vice dizlerinin üzerine çöktü. Bir şekilde hayatta kalmayı başarmıştı. Saba ve Aedan ve Clovis ve Erec de. Onlar da

Perry de hayattaydı ve hepsi de görünürde bir dokunaç olmadan limanı geçiyorlardı.

Her tanrıya şükürler olsun. Hediyesi için adil halka teşekkür etti. Ve Knigh'i yaratan ve onu hayatına sokan kaderin cilvesine teşekkür etti.

Elleri dürbünü gözüne tutamayacak kadar titriyordu, bu yüzden dürbünü cebine soktu ve diğer eliyle atıştırma kesesini yokladı. Kесе boştu. Matarasında sadece bir damla su kalmıştı. Onu da dilinin üzerine düşürdü ve matarayı kemerine takmadan önce elinden geldiğince çalkaladı.

Limanda *Venatrix* dalgaların arasından geçerek son tahliye edilenlerin bindiği rıhtıma doğru ilerledi. Bunu geçtikten sonra alçak bulutlar suyu örttü ama saldıran filo şanslı bir atış yapma umuduyla hâlâ kasabayı ve limanı dövüyordu.

Birilerinin mermi ve barut için yakacak parası vardı.

Tek karşılık ateşi *Deniz Cadısı*'ndan ve birkaç büyük korsan gemisinden geldi. Kale bile sessizliğe bürünmüştü; kaleyi kim yönetiyorsa artık bekleyen teknelere doğru yol almış olmalıydı.

Geriye bir tek o mu kaldı?

Kaçış yolunu açmaya hazır olduklarına dair bir işaret almak için rıhtımın üzerindeki gökyüzünü taradı ama henüz bir şey yoktu.

Nefes vererek oturdu ve korkuluğa yaslandı, kulakları bir işaret fişeginin tıslamasına açıldı ve içe döndü.

Bedeni hediyesiyle daha fazlasını yapamayacak kadar yorgundu -her kası zonkluyor ve titriyordu- ama burada, büyüünün çekirdeği hâlâ Knigh'in ışıltısıyla dokunarak parlıyordu.

Düşman filosunun üzerindeki fırtına şiddetlendi, yağmur yağıyor, rüzgâr esiyordu.

Uyuşmuş parmaklar. Islak sigortalar. Sağanaktan kör olmuş gözler.

Kendini ona verdi, kendi bedeninden gelmeyen, sadece içinden geçen, ham güçle cızırdayan enerjiden en iyi şekilde yararlandı.

Tanrılar ne kadar süre öyle kaldığını biliyordu ama yüzüne nazik ve sıcak bir şey dokunduğunda sıçradı ve Lordlar, her santimi ağrıyordu.

Ama tarçın, sabun ve eski, tanıdık deri kokusunu içine çekti ve adamın elini yakalayıp yüzüne bastırdı.

"Knigh." Sonunda vücudunun farkındalığını başını kaldıracak kadar toplayabildi.

Gri gözleri, kaşlarının arasındaki endişeli çatıklık, kendisinininkini yansıtan ağır ağır gülümsemesi... Hayatında gördüğü en mükemmel manzaraydı.

"Yaşıyorsun," dedi. O da dedi. İki birliktedir.

Gülüştüler, nefes nefese, ortak bir şeydi ve adam alnını onunkine yaslayacakmış gibi başını yaklaştırdı, ama keskin bir nefesle durdu ve bunun yerine başını salladı.

"Barnacle ve bebekler de güvende. Perry bizi aldığında kontrol ettim."

Tanrılara şükürler olsun. Adamın kolunu sıktı, iyi oldukları ve adamın onlara bakmayı akıl ettiği gerçeği gözlerini yakıyordu.

"Oh, ve işte." Bitter bir parça çikolata uzattı. "Senin zulanı da yağmaladım."

"Düşündük ki," dedi Saba'nın sesi arkasında yükseldi ve Aedan ile kız kardeşleri de gösterecek şekilde bir kenara çekildi, "rıhtıma inmek için biraz enerjiye ihtiyacınız olabilir."

Rıhtıma. Vice yüzündeki buruşukluğu sert bir gülümsemenin ardına saklamaya çalışarak elini uzattı ve Knigh'in ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi. Çok fazla sallanmadı

-Yorgun kaslarında hâlâ güç vardı. Ama yine de ağzına bir parça çikolata attı ve çikolatanın acı tatlılığı dilinin üzerinde erirken inledi.

Knigh bir kahkaha attı, kaşlarının arasındaki endişe hafifledi. "Son insanlar da gemilere biniyor. Gitme vakti geldi."

Wynn gözlerini güneşten korudu ve kuzeye baktı. "Bir gemi kaldı."

Effie sırtarak, "Çabuk, çabuk, Vice," dedi.

Çikolatanın acılığı onu ele geçirdi. Tahliye mesajını gönderirken planının bu kısmını atlamıştı. Göğsünü sıkarak arkadaşlarının bakışlarıyla tek tek karşılaştı ve bir arkadaştan çok daha fazlası olan biriyle bitirdi. "Yapamam."

Knigh gözlerinde titreşen bir şey dışında dondu kaldı. Boğazındaki düğüm yavaşça yükselip alçaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Biz gider gitmez, o da peşimizden gelecektir." Uzaklara bakma bahanesi bulduğu için minnettar bir şekilde başını doğuya doğru salladı. "Hepinizin kaçabilmesi için kum setinin üzerindeki gelgiti yükseltmem gerekiyor ama aynı zamanda onun peşinizden gelmesini de engellemem gerekiyor, yoksa tüm bunların ne anlamı kalır ki?" Onlara kaşlarını kaldırdı. Yıkımı görmüşlerdi.

-Biliyorlardı. Limanda, kalede, taverna mahzenlerinde insan toplamak için harcadıkları tüm çabalara rağmen, sonsuz gökyüzüne bakan daha fazla göz olmalıydı. Mercia onları denizde yakalarsa, tüm bunlar boşa gidecekti.

Saba dudağını ısırdı, bir tutamını başparmağıyla parmağı arasında ovuşturdu. Aedan'ın ağzı düzleşti, ama söylediklerinin gerçekliğini görmeye dayanamıyormuş gibi başka tarafa baktı. Effie kolunu Wynn'inkine doladı. İkisinin de ifadeleri eşleşti, kaşlar ortada sivrildi, gözler yalvarıyordu.

Ya Knigh?

Çenesi seğirdi ve onun altında boynu kordonlaştı, sanki kendini kontrol etmekten başka bir şey yapmadan gelgiti durdurmaya çalışıyordu. "O zaman planın nedir?"

Şimdi onun bakışlarıyla tekrar karşılaşmıştı ve gözlerini kaçıramıyordu. Lezzetli bir tuzaktı, tekrar tekrar koşacağı bir tuzak. "Ben burada kalacağım," diye mırıldandı, "büyümü yapacağım, sonra sen temizlendiğinde, oluşumlarını yok etmek için büyük bir dalga çekeceğim, onları kaosa atacağım. Muhtemelen birkaçını batırırım." Omuz silkti.

"Kasabadan ne haber?" Aedan sordu. "Dalga onu da yok etmeyecek mi?"

Homurdandı, tam olarak kahkaha sayılamayacak bu gülüşün acı bir yanı vardı. "Hangi şehir?" Kule çorak arazide bir adaydı. Belki de bu yüksek manzara olmadan yıkımın boyutlarını tam olarak fark edememişlerdi. Knigh bakmasa da eliyle işaret etti.

Bir adımdan biraz daha uzakta duruyordu, gözleri arıyordu ve niyetliydi, sanki milyonlarca soru vardı ve cevapları yüzündeydi. Bu onun yorgun ve ağrıyan kalbinin zonklamasına neden oldu.

Diğerleri şaşkınlık ve dehşet içinde soluk soluğa kaldılar ve inlediler, sonra da sessizliğe gömüldüler.

Teni soğuk, kemikleri soğuk, başını salladı. "Nassau düştü." Kimse itiraz etmedi.

Knigh'in çenesi bir parça yükseldi. "Peki ya sen?"

Plan hakkında tartışmıyordu - en azından şimdilik. Beklediği rahatlık bu değildi.

"Bana küçük bir tekne getirin, yelkenli gibi kolay bir şey olsun ve *Venatrix*'i bağladığımız iskelenin sonuna bırakın. O bölgeyi ve bu kuleyi dalgalardan uzak tutacağım. Yuma'ya git ve Mercia'yı hallettikten sonra seninle orada buluşuruz."

Çenesindeki o kas yine kasıldı. "Ve planın bu mu?" Sesi o kadar kısıktı ki, suyu bile dondurabilirdi. "Hepimizi gönder. Hepsini kendin yap." Yüzündeki o korkunç durgunluk, kaşları şiddetli bir çatıklıkla birbirine çarparken bozuldu. "*Beni* gönderin."

Dudağını ısırdı. Öyle bir şey değildi. Bu...

Silikleşen sesler ve mırıltılar, diğerlerinin çatının diğer tarafında aniden son derece ilginç bir şey bulduklarını gösteriyordu.

Kulak mesafesinden uzaklaştıklarında omuzları çöktü. Ona attığı o bakış -acı çekmiş, hayal kırıklığına uğramış- Tanrım, içinde bir şeyleri çatlatmış, gözlerinin arkasını yakmıştı. "Tıpkı Ayay'da olduğu gibi beni yolundan çekmeye çalışıyorsun."

"Hayır." Ayak parmakları onunkilere değene kadar aradaki mesafeyi kapattı ve elini kalbinin üzerine koydu. Damarları kalbin sabit atışıyla aynı anda atmaya başladı. Adamın sıcaklığı avucuna ve koluna sızdı, tüm vücudunu doldurana kadar yayıldı ve yayıldı.

İçeride hediyesi titriyordu, altın rengi penceredeki bir mum gibi biraz daha parlaktı ve onu evine davet ediyordu.

Daha fazla kelime üretebilmesi için birkaç nefes alması gerekti. "Hayır, *hiç* de öyle değil. Senden onlara liderlik etmeni, bana yardım etmeni istiyorum. Bunu yapabilecek en iyi kişi sensin. Denizde nasıl liderlik edileceğini biliyorsun, filo oluşumlarını ve iletişimi biliyorsun ve"-kıkırdamaya çalıştı ama boğazına takıldı ve sesini bozmakla tehdit etti-"ve ilk tehlike işaretinde kaçmak yerine etrafta kalıp herkesi güvende tutacağına güveniyorum."

O korkunç çatık kaşlı hayal kırıklığı azalmıştı ama yine de bir şey söylemedi.

"Knigh, lütfen." Elleri adamın gömleğinde düğümlendi ve her Şeyi gözlerinin içine itti. Bunun bir Şaka ya da sarhoş kazası olmadığını anladığı o ikinci top atışının acı veren güvensizliğini. İlk yıkılan binanın ve çığlıkların dehşeti. Yıkıntılar arasındaki kadını kurtaramamanın dehşeti. Düşen enkazdan kaçarak koŐtuėu her kalp atışını. Tek istediğinin gidip onu bulmak olduğu her umutsuz an.

Her Şeyi görmesine izin verdi.

"Sizden rica ediyorum, size *yalvarıyorum*, lütfen herkesi hayatta tutmama yardım edin."

Ba-DUM. Elinin altında.

Başını sallarken kaşları Şoktan ziyade korkunç bir farkındalıkla kalktı.

Hayır diyecekti.

Gözlerini sıkarak kapattı, nefes verdi. Başı eğildiğinde ve omuzları içeri kıvrıldığında, işte o zaman anladığını anladı.

Onlara liderlik edecekti. Etmek zorundaydı.

Ona ihtiyaı vardı. Ona güveniyordu.

Boğazından çıkan yumuşak bir sesle gözlerini açtı ve omuzlarını dikleştirerek bu görevi üstlenmeye hazırlandı. Ağzının kenarı, kesinlikle komik olmayan bir durumun ortasında onu rahatlatmak için bir espri yapacağı anlamına gelen bir gülümsemeyle kalktı.

Lanet olsun, onu öpmek için can atıyordu.

Başını eğdi. "Korsan Kraliçe'nin yalvarmadığını sanıyordum."

Güldü, ancak gözlerinin yanması bunu bir hıçkırığa dönüŐtürmekle tehdit ediyordu. "Halkım için bir istisna yapıyorum." Gömleğini bırakıp yanaklarını avuladığında gülümsemesi soldu. Sakalları avuçlarını gıdıklıyordu, tüm bu kaosun arasında çok tatlı, yumuşak bir his. "*Senin* için bir istisna yapıyorum." Parmak ucunda ona yaklaştı, vücudu onunkiyle aynı hizadaydı.

KonuŐtuėunda dudakları onunkilerden kıl payı uzaktaydı. "Ama diğerleri görecek. Gizlilik ve-"

"Umurumda değil."

Görünüşe göre o da anlamamıştı, çünkü kolları dolandı ve onu göğsüne bastırdı. Ağızları, daha önce gözlerinin içine sokmaya çalıştığı her Şeyi söyleyen bir öpücükle birbirine karıştı. Çaresizlik ve rahatlama. Güvende olup olmadığını bilmemek ne kadar acı vermişti. Olabilecekler için bir korku ipliği.

Ama dilinin bir darbesiyle ona hatırlattığı gibi o artık buradaydı. Ve tıpkı başının arkasını kavrayıp daha iyi erişmesi için ona aç veran eli gibi sağlandı.

Parmaklarını onun saçma sapan, evcilleştirilemez saçlarına geçirirken içinde şiddetli bir gurur yanıyordu. Cesur, güçlü, tatlı ve zeki bu adamın kendisine ait olmasından ve Nassau'da hayatta kalanları güvenliğe götürecekt olmasından duyduğu gurur. Tüm başarısızlıklarına ve muazzam hatalarına rağmen, bunu yapması için ona güvenebileceği ve itimat edebileceği için gurur duyuyordu. Pençelerini bileyip saldırmaya ihtiyacı hissetmeden bunu isteyebileceği bir şey haline geldikleri için gurur duyuyordu. Bu, onun kendisini ve bu rolü üstlenmeye hazır olup olmadığını sorgulamadan kabul edebileceği anlamına geliyordu.

Kuzeyden bir tıslama sesi geldi.

Dudaklarını onunkilerden ayırmak muazzam bir başarıydı ve bunu başardığında ikisi de nefessiz kalmıştı. "Gitmen gerekiyor."

Yükselen işaret fişğine bakarak iç çekti. "Sinyal. Biliyorum."

"Vay canına." Effie ağzı açık bakakaldı. Wynn elinin arkasından kıkırdadı. Aedan, bir soru sorar gibi başını Knigh'e doğru eğdiğinde gözleri genişti.

Vice yüzünü buruşturarak Saba'ya bakmak için kendini zor tuttu; ne de olsa Saba onay vermişti ve neler olup bittiğini arkadaşına anlatmamıştı.

Ama Saba hiç şaşırmadan sırtıttı. "Nihayet."

Bir başka top ateşi yayılım ateşi onlara zaman olmadığını hatırlattı. Bu yüzden her birine sırayla sarıldı. Saba'nın yanına vardığında fısıldadı, "Özür dilerim, söylemeliydim-"

"Fark etmeliydim." Saba onu sıktı. "Ölmesen iyi olur, çünkü bana *her şeyi* anlatmalısın."

"Bunu yapsam bile, sırf sana söylemek için hayalet olarak geri döneceğim." Vice göz kırptı ve sonuncusuna döndü. Knigh. Evet, o kucaklaşmayı ve öpüşmeyi yaşamışlardı ama bu bir veda değildi. Bu... başka bir şeydi. Boğazında kelimeler varmış gibi hissettiği ama nasıl söyleyeceğini bilemediği bir şey.

Kollarını onun beline doladı ve başını çenesinin altına sıkıştırdı. Bir anlığına onun omuzlarını ovdu ve saçlarını okşadı ve bir anlığına her şey mükemmeldi. Ama *zaman*. "Sonra görüşürüz."

"Öyle olsa iyi olur." Kelimeler göğsünden onunkilere doğru gürledi.

"Benden şüphe ettiğin için yaralandım." Korsan Kraliçe'nin ukala sırtışıyla hançer küpesini çıkardı ve adamın eline sıkıştırdı. Siyah jet

güneşte göz kırptı. "Onun için geleceğim." *Senin için.* "Söz veriyorum."

Onu göğsünün üzerinde tuttu ve başını salladı, sonra teker teker merdivenlerden aşağı indiler. En son Knigh geldi, uzun süre oyalandı ve sonra o da gitti.

Yalnızdı.

T

Venatrix rıhtımdan ayrılan son gemiydi. Diğerleri çoktan limanın doğu ucunda toplanmış, onun yolu açmasını bekliyorlardı. Onlar uzaklaştığında, o da

gözlerini kapatır ve gelgit dalgasıyla kendi gemilerine çarpma endişesi olmadan pınarı çıkarır.

Dikkatinin bir kısmı *Venatrix*'te ve doğuya doğru sürdüğü birkaç aylak gemide olan Vice, Mercia'nın duvarının kenarlarını yokladı. Mükemmel derecede düz ve pürüzsüz olan bu duvar, limanı kuzeyden güneye doğru ikiye bölüyordu. Nefes vererek farkındalığını açık suya doğru itti ve diğer taraftan yaklaştı. Hog Adası'nın batı noktasından batı-güneybatı yönünde ilerliyor, Nassau'nun işgal ettiği Lucaya adasına varmadan önce Denizkızı Kayası'ndan geçiyordu.

Ya da bir zamanlar işgal etmişti. Boğazı
düşümlendi. Ama Nassau onun insanlarıydı ve-
Bir *vınlama*. Daha yüksek sesle. Yaklaşıyor. Bu tarafa
doğru geliyor. Nefes nefese, gözlerini kırıştırarak
hediyesinden uzaklaştı.

Eli havayı yararak, daha yuvarlak atışı fark etmeden çapraz bir rüzgâr çağırırdı. Doğrudan ona doğru geliyordu. Kulesini fark etmişler miydi yoksa bu sadece bir şans mıydı?

Dişlerini gıcırdatarak rüzgârı daha sert, daha sert itti. Atış yolu eğildi, ama yavaşça.

Bir gümbürtüyle çatı sarsıldı ve bir köşeden taş fırladı.

Yüzünü siper edip daha fazla toz öksürürken kalbi gümbürdüyordu ama zemin hâlâ ayaklarının altındaydı. Eğilmiyor ya da titremiyordu.

Hava temizlendiğinde, korkuluğun bir köşesi eksikti. Sadece hafif bir darbe. Kulenin yapısına dokunulmamıştı.

Kaybedecek zamanımız yok.

Tahliye edilen korsan filosu kumsalda toplanmış, hazır bekliyordu. Gözlerini kapadı ve battı.

Karanlıkta elini gürleyen ışığa daldırdı, Knigh'in altın ışık zerreciklerine dokunduğu yerde sıcak kıvılcımlar tenini aydınlattı. Dışarıda, uzaklarda bir yerde, diğer eli korkuluğun üzerinden uzandı.

Mercia liman girişindeki bir kama suyu kontrol ediyordu, evet, ama onun ötesindeki denizi kontrol etmiyordu.

Bu onundu.

Önce gelgitin yükselmesini sağladı, dalgaları limanın doğu ucunu en küçük balıkçı tekneleri hariç herkes için kapatan kum yığınının doğru çekti. Su, yükselen bir göğüs gibi derinleşti.

Hareket onun ve denizin içinden geçiyordu. Gemiler geçiyordu. Sadece birkaç tane, denizin yüzeyindeki küçük girintiler. Bunlar en küçük tekneler olmalıydı. Daha derin bir nefes alarak denizi daha yukarı kaldırdı. Daha fazla hareket, şimdi suyun içinde ilerliyordu, denizdeki daha büyük boşluklar bunların gemiler olduğunu işaret ediyordu.

Güzel, yeterince derindi. Onu yerinde tutabilirdi.

Ama ancak bu kadarına odaklanabiliyordu ve kendini kum yığınının geçilebilir hale getirmeye adanmış fırtınası dinmişti.

Mercia'nın hediyesinin duvarları batıdan bastırıyordu. Şimdi bulutları gitmişti, korsan filosunun kaçtığını görmüştü.

Belki de o uzaktaki çatıda sırtıyordu.

Yine de burada, pınarın içinde, büyü onun içine işliyordu. Daha fazlasını yapabilirdi. O daha fazlasını yapabilirdi.

Mercia'nın görmüş olması ya da hareket etmiş olması önemli değildi, çünkü akıntı yerindeydi ve Nassau halkı kaçıyor ve şimdi onunla ilgilenecekti.

Kuzeye ulaştı. Denizin insan ölçülerine göre bir anlam ifade eden mesafe duygusu yoktu ama çok uzaklara ulaştığını hissetti. Bir eli pınardan çekerken, diğer eli kuzeydeki denizin genişliğinden çekiyordu.

Gel. Bana gel.

Çocukken her kış ailesinin arazisinde kardan adam yapardı. Her zaman bir kartopu ile başlardı.

eldivenli eller. Sadece bir avuç kar ezildi. Bir tane daha. Bir tane daha. Neredeyse kafası kadar olana kadar ve tertemiz çimenlerin üzerinde gitmeye hazır olana kadar. *Sonra* işin eğlenceli kısmı başladı. Uyuşmuş yanaklarını ve donmuş ayak parmaklarını umursamadan, o berrak karın üzerinde yuvarlayacaktı. Çünkü yuvarlandıkça ve yuvarlandıkça, yarattığı topun daha fazla kar topladığını ve büyüdüğünü, büyüdüğünü ve büyüdüğünü görebiliyordu.

Kuzeyden topladığı şey bir top değildi ama o bir avuç dolusu kar kadar küçük başlamıştı.

Ve büyüdü, büyüdü, büyüdü.

Mercia'nın o su dilimini kontrol etmesi ve onu avuçlarının dışında tutması önemli değildi. Tam üstüne kendi suyunu getirecekken olmazdı.

O uzaktaki çatıda, kesinlikle sırtıyordu.

Tek yapması gereken bu kuleyi ve kaçış teknesinin sallanan varlığını iki kaya gibi düşünmektir. Dalgası onların etrafına çarpacak ve onları güvende bırakacaktı. İki yeri haritadaki iğneler gibi işaretledi.

Sonra-

Hareket.

Doğuya doğru. Batıya.

Bir gemi yanlış yöne gidiyordu.

Farkındalığını kesen suyun yokluğu titretti. Ateş.

O her kimse, ateş ediyordu.

Saçmalık.

Diğerleri hâlâ doğuya doğru ilerliyor, kum setini geçiyorlardı. Bunu bırakamazdı, karaya otururlardı.

Ve kuzeyde, dalgası amansızca yükseliyordu. Mercia'nın kontrol duvarı hâlâ doğuya doğru ilerlerken ve Nassau filosunu kovalamak için hızlanırken bunu bırakamazdı. Onu durdurmak için dalgasına ihtiyacı vardı.

Hepsi gerekliydi. Her şeyi elinde tutmak ve o salağı geri döndürmek zorundaydı. Bir şekilde.

Daha derine itti. Burada gerçekten bir bedeni olmamasına rağmen, yine de varlığının bir formu olduğunu düşünüyordu ve bu form dirseğine kadar pınarın içindeydi. Genelde rahatlatıcı olan şarkı, kreşendoya yaklaşan bir koro gibi yükseldi. Daha hızlı, daha yüksek sesle, daha yüksek perdeden.

Kuzey. Büyüyor, büyüyor, büyüyor.

Doğu. Hala yüksek.

Buradaki ve teknedeki iğneler titredi, titreşti. Ama hâlâ oradaydılar.

Geri dönün. Rüzgâr ve akıntıyla, başıboş gemiyi yemek tabağı büyüklüğünde bir noktada döndürdü ve doğuya gönderdi. Sondan bir önceki gemi tam karşıya geçerken kumsala ulaştı ve karşıya fırladı.

Uzakta omuzları çöktü ve başı nabzıyla aynı anda çarpmaya başladı. Ama yapmıştı, yap-

Bir şey geri itti. Kuzeyde bir şey.

İçini görebildiği ama ötesine geçemediği bir duvar. Mercia.

Deniz cadısına karşı deniz cadısı. Fae-blood'a karşı Fae-blood.

Güzel.

Dalgası yükseliyordu ama sadece onun kontrolü altındaki deniz alanına çarpıp kırılıyordu. Sadece daha fazla su toplamanın bir faydası yoktu, onun kontrolünü gevşetmek zorundaydı.

Denize tutunuşu, suyun etrafındaki bir şişe gibi esnek değildi, sağlamdı.

Ama şişeler kırılabilirdi.

Ve onun anahtarla adanın etrafındaki fırtınayı dindirdiğini gördüğünde, sanki kendisinden daha güçlü olmasından korkuyormuş gibi içinde bir endişe oluşmamış mıydı?

Öğrenmek üzereydiler.

Farkındalığı alevlendi, sadece kaynağa uzanmakla kalmadı, *daldı*.

Her yer sallandı. Her şey kükredi. Ruhu, damarları, kasları ve kemikleri. Güç sanki bunu *istiyormuş*, özgür olmak istiyormuş ve o da onun çıkış yoluymuş gibi için için yanıyordu.

Dalga yükselmeye devam ediyordu, bunu amansız yükselişine bıraktı ve onun yerine tüm öfkeli gücünü Mercia'nın ambarının sert camına yönlendirdi.

Çılgılık. Bu sesi çıkaran şey enerji miydi yoksa boğazının dışarısı mıydı, hiçbir fikri yoktu ama ses içerideki ve d ı ş a r ı d a k i havayı ikiye böldü.

Bir çatlak açıldı.

Mercia'nın duvarında bir çatlak.

Titredi. Başka bir yarık açıldı, yayıldı, iplikleri ilkiyle buluşana kadar yüzeyde hızla ilerledi.

Bir tane daha. Bir başkası.

Duvarının her santimetresinde çılgınca çizgiler çizdiler ta ki-
Paramparça olana kadar.

Ve bulunduğu boşluğu yırtıp geçti, denizin üzerinde kükredi, çalkalanan, gök
gürültülü bir su devi.

Hog Adası bir hiçti, kumda sadece bir çakıl taşı. Dalgası
onu süpürdü, yok etti.

Sudaki o şekiller. Evini, karada sevdiği tek yeri yok etmişlerdi.

Şimdi de filolarını yok etti.

Onun saldırısı altında dağıldılar, ancak zayıf bir şey parçası direndi. Başka
birinin büyü, onun içinde sıkışmış-

Vice. O ahlaksızdı. Ne bir dalga, ne de-

Keskin bir soluk boğazını yırttı. Gözlerini kırıştırdı. Gemiler, teknesi
gitmişti. Sadece dalga vardı, *onun d a l g a s ı* . Gökyüzünü doldurdu, kükredi
Nassau'nun molozları ve tuzlu havayı yüzüne püskürttü.

Hayır. Bu kule bir kayaydı.

Bir kaya.

Ama zihinsel harita iğnesi... gitmişti.

Dehşet midesini kurşun bir ağırlık gibi çökertmiş olsa da, bir çılgılla tüm
benliğini hediyesine itti. Kasları çılgık attı. Kemikleri inledi. Dalga kayanın
etrafından ayrılmak zorundaydı. Bu kayanın etrafında. Mecburdu.

Ama yükselen beyaz kütlesi bir silah sesinden daha sert bir şekilde içeri girdi
ve her yol aşağıdaydı ve her yer havasızdı ve pençeledi ve pençeledi ve
pençeledi, ama sadece su vardı, her damlası onun kontrolü dışındaydı.

Başı sarsıldı. Bir anlık acı. Sonra

hiçbir şey.

T

Ellerinin etrafındaki altın ışık azaldı, her zamanki sıcaklık bir anlığına soğudu. Knigh gözlerini sıkıca kapadı ve itti. Biraz daha. Yeterince. Onun altında

Eller, etten iplikler birbirine örülmüştü. Kanama durdu. Deri yumuşadı.

Hediyelerini bıraktı ve nefes verdi, kolları kurşun gibi ağır bir şekilde yanlarına düştü. Baş, aynı anda çok fazla insanın konuştuğu küçük bir odadaymış gibi uğulduyordu.

"Teşekkür ederim." *Ateşböceği*'nden yeşil gözlü bir adam olan hastası, birkaç dakika önce uçan bir kıymığın aceleyle bandajlanmış yarasının olduğu koluna bakakaldı.

Kelimeler çok zordu. Çok fazla enerji. Knigh sadece başını salladı ve ağrıyan kaslarıyla savaşarak ayağa kalktı. *Firefly*'in güvertesinin yarısını kaplayan branda barınağın altında toplanmış yaralı ve yeni evsizlerin arasından kendine yol açtı.

Geniş bakışlar onu takip etti. Bir bebek ciyakladı ve çocuklar ağladı. Erkekler ve kadınlar sessizce oturdular, yanakları parlıyordu. O geçerken bazı insanlar gülümsedi. Birkaçı da "*Nassau'nun kahramanı*" diye fısıldadı.

Midesi bulandı. *Kahraman*. Ne şaka ama. Kasaba ve onunla birlikte birçok hayat kayboldu.

Ve Vee'den uzaklaştı.

Dehşet kalbini parmak parmak sarmıştı ve gözlerindeki o korkunç, umut dolu ışıkla ona bakan tüm o insanlara sırtını dönmek zorunda kaldı. Küpeştede durdu ve tuzlu havayı içine çekti.

Demirli gemiler ışılı körfezi tıka mıştı. Çoğu, Nassau'nun hayatta kalan nüfusuyla sayıları artan daha fazla insanı barındırmak için g vertelerinin üzerine benzer brandalar dikmişti. O, Lizzy ve birkaç kişi daha gemiden gemiye kürek çekmiş, bulabildikleri her yerde şifa dağıtmışlardı.

Ama onun yeteneği...

  ine döndü. Büyüsünün altın ışılısı tek bir lamba ışığından biraz daha fazlasıydı. Kenarlarda menekşe rengi enerji kıvılcımları çaktı ve orada durup onların yanıp s nmesini ve tekrar yanmasını izledi.

Titreyerek tekrar dış dünyaya çıktı ve göğüs cebine dokundu. Hançer küpesinin çizgisi parmak uçlarına değdi. *Onu almaya geleceğim. Söz veriyorum.*

"Hadi Vee," diye mırıldanarak filonun arasında görünen açık su ceplerini taradı.

Donanma devriyelerinden ve planladığı dalgadan kaçınarak bir rota belirlediğinde nasıl olduysa hepsi onu takip etmişti. Bir zamanlar onların türünü avlamış olmasına rağmen, onlar da onu takip etmişti. Kaşlarını  attı.

Belki de krakenle yaptığı gösteri yüzündendi. Belki de başka hiç kimse bu kadar emin görünmediği içindi ve dünya parçalanırken kare omuzlar ve sabit bir ses çekici bir kombinasyondur.

Vee yapacaklarını söylemişti. Bu konuda haklıydı. Lütfen, tanrılar, her konuda haklı olduğunu söyleyin. Ona ihtiya ı vardı.

Dişlerini sıktı, ışılı suya bakmaktan gözleri ağrıyordu. Hangi cehennemdeydi? şimdiye kadar burada olmalıydı.

Durmak bir hataydı. Dikkatinin dağılmasına ihtiya ı vardı, onu terk etmek bir hataydı.

İşte bu yüzden dikkatinin dağılmasına ihtiya ı vardı.

Dehşetin kalbini kavradığı yere bir parmak daha eklendi.

Çalışıyorum. Meşguld m. Hâlâ yapacak çok şey vardı. Yeteneği tükenmiş olsa bile-

Döndüğünde Lizzy kollarını kavuşturmuş, önünde duruyordu. "En son ne zaman yemek yedin?"

"Vee'nin zulasından bir şey aldım." Neredeydi o? *Neredeydi?*

O mu? Tekneye ulaşmış mıydı? O-? "Ve o zamandan beri insanları iyileştiriyorsun."

Yüzünü sabit tutmak bir savaştı, ama uzun zamandır sürdürdüğü bir savaştı. Herhangi bir duygunun ortaya çıkmasına izin verirse, hepsi ortaya çıkacak ve o zaman kırılabilirdi. "Yemeğe ihtiya ım yok. İşe ihtiya ım var."

"Peki," diye iç geçirdi. "Sargı bezlerimiz ve merhemlerimiz var. Eğer *şüpheli* görünen bir şey görürseniz" - yüzünü buruşturdu - "bana getirin."

O da çalıştı. Sargı yaptı ve su getirdi. Parmakları sarıya boyanana ve ot kokana kadar daha küçük yaralara merhem sürdü. Eğildi ve kaldırdı. Güverteden bir düzine kez geçti. Orta yaşlı bir adamın ceketinin altında sakladığı özellikle kötü bir kesik için Lizzy'yi çağırdı.

Hepsini yaptı. Ve hala yeterli değildi. Kız neredeydi?

Yaklaşık iki saat sonra Lizzy'nin göğsündeki sargı bezleri tükenmiş, neredeyse tüm merhem ve tentür şişeleri boşalmaya yüz tutmuştu. Böylece *Venatrix*'e geri döndüler, küreklerin her *sallanışı* kollarını sürüklüyor, kalbine ağır geliyordu.

Güverteye ulaştığında Perry bekliyordu. Haber mi?

Bunun anlamı-

Güverteyi taradı, nabızı yorgunluktan hızlanmıştı. Ama hiç sıırtmadı. Denizle eşleşen parlak gözlerin parıltısı yoktu. Güvertede hissedebileceği bir rüzgâr değişimi ya da akıntı çekişi yoktu. Hiçbir şey yoktu. Ve *Tilki*, onun için hazırladığı küçük tekne, ondan da hiçbir iz yoktu.

Belki de bir şey kaçırmıştır. Kamarasında olabilirdi. Perry'ye soru sormak için kaşlarını kaldırdı, sesine güvenmiyordu.

Bakışlarını onunkilerden kaçırarak başını salladı.

Güneş tepe noktasını çoktan geçmiş ve öğleden sonraya doğru batmaya başlamıştı. Yeteneğini zorlayamayacak kadar yorgun olsa bile saatler önce burada olmalıydı.

Kalbinin etrafında bir korku parmağı daha sıkıştı.

Perry'ye yanaştı ve Perry çenesini sallayınca, gemideki fazladan sayılarla birlikte herkesten olabildiğince uzakta, küpeşteye yanaşılar. Saçları dağınık, gözleri çukur, dudakları kuru, en az onun hissettiği kadar bitkin görünüyordu.

"Ben..." Sesini kısık tuttu ama yine de çatallandı. Başını salladı ve kaşlarını çatarak suya baktı. *Venatrix* körfezin bir ucunda, girişi net bir şekilde görebilecek şekilde konuşlanmıştı. Herhangi bir gemi yaklaşırsa ilk onlar görecekti. "Hiçbir şey yok, Knigh. Kaç saattir buradayız?"

Kare omuzlarına, yanlarındaki kollarına ve dik sırtına hakim olan çelik gibi hakimiyetine rağmen, içinden bir ürperti geçti. "Çok fazla," diye mırıldandı. "Sence...? Ya Mercia...?"

Perry sanki bu olasılığı düşünmek istemiyormuş gibi irkildi, tıpkı onun bu olasılığı dile getirmeye dayanamaması gibi. "Hayır. O daha erken..."

Ölmeyi tercih ederdi.

Boğazının arkasındaki safra yalandı, çünkü bu doğrudu. "Geri dönmemiz gerek. Git ve kontrol et. Git ve-"

"Burada beklememi söyledi." Ama Perry dudağını ısırды, küpeştenin üzerine eğildi ve körfezi inceledi.

"Peki ya yaralıysa?" Sesi boğazından yırtılırcasına boğuk çıktı. "Ya orada yatıyorsa, yaralıysa ve bize ihtiyacı varsa ve bizim tek yaptığımız *beklemekse*?"

Perry'nin çenesi titredi.

"Biz ayrıldıktan sonra her şey olabilirdi, Perry. *Her şey* olabilirdi." Sesi, kolları, hatta nefesi bile titriyordu. Kontrolünü kaybetmemek için yutkundu. Bu Perry'nin suçu değildi. Bunların hiçbirisi onun suçu değildi. Onu terk eden kendisiydi. Çekip gitmek hayatında yaptığı en zor şeydi. Daha da kötüsü, aradaki mesafenin açıldığını hissetmişti. Görünüşe göre sihirlerini birbirine bağlayan şey ona kızın yakın olduğunu da söylemişti. Kulenin merdivenlerini tırmanırken göğsünde şarkı söylemişti. *O yakında. Yakınlarda. Yakınında.*

Ve ayrılmak *yanlış* -çok yanlış- gelse de, kendine bunun doğru olduğunu, kızın bunun üstesinden gelebileceğini, bunun onun yeteneğini kullanması olduğunu söylemişti. Ve şimdi...

Sakin ol. Sakin. Aklını kaçırmamanın kimseye faydası olmayacaktı.

Uzun bir nefes. Bir tane daha. Bir nefes daha. Bu daha iyiydi. "Yeteneğinden hiç şüphem yok ama bir anlık kötü şans planlarını mahvedebilirdi ve o burada değil."

Perry'nin göz kapakları titreyerek kapandı ve başını eğdi. "Hadi gidelim."

NASSAU'ya doğru bir rota belirlediler, en keskin gözleri ana tepedeydi, Mercia'nın filosuna ya da *Tilki*'ye dair herhangi bir işarete karşı tetikteydiler. Herhangi bir tehlike ihtimaline karşı *Deniz Cadısı* onlara eşlik etti ve FitzRoy'un mürettebatına yeni katılan deniz cadısı Teal iki gemiyi de hızlandırarak yolculuk sürelerini kısalttı.

Knigh meşgul olmaya çalıştı ve bu başarısız olunca kendi kendine Vee'nin muhtemelen bir kum yığınının sıkıştığını ve onu kurtarmak için yeteneğini kullanamayacak kadar bitkin olduğunu söyledi

tekne. Ya da karaya oturmuş. Kahretsin, muhtemelen onu hâlâ o kulede, çok fazla enerji harcamaktan bayılmış halde bulacaklardı.

Ceplerini atıştırmalıklarla doldurdu ve baş tarafa yerleşti. Barnacle onun omzuna oturdu, kuyruğunu boynuna doladı ve denizi izledi.

Tilki'den hiçbir iz yoktu, ama üçgen yelkenlerden bir iz bulabilmek için ufka o kadar dikkatle bakıyordu ki gözleri kan çanağına dönmüştü. Barnacle'ın tanıdık ağırlığı küçük, sıcak bir teselliydi.

Yollarına devam ettiler. Teal'in hediyesi gemiyi çekiştiriyor, ara sıra güvertede seğiriyordu, Vee'ninkinden çok farklıydı.

İleride, durmadan değişen dalgaların ışık ve gölgesini bir şey bozdu. Karanlık bir şekil.

Ama nöbetçi bağırمامıştı. Küpeştenin üzerinde gerindi, parmak eklemleri bembeyazdı, korkunun kalbini kavrayışı durakladı. Vee'nin batıklara tutunması olabilir. Olabilirdi...

Daha yakın. Daha yakın.

Işık, nesneyi taşıyan dalgaların üzerinde parıldadı ve nesneyi yukarı kaldırarak dairesel bir kesit ortaya çıkardı.

Bir direk parçasıydı. Büyüklüğüne bakılırsa, muhtemelen bir firkateynin ana direği idi. Ve hiçbir kurtulan ona tutunmamıştı.

Barnacle'ın ıslak burnu yanağına dokundu ve dalgınlıkla çenesinin altını kaşımak için bir elini kaldırdı.

Suyun üzerinde daha fazla şekil sallanıyordu. Bakırla kaplanmış keresteler. Halat ve tuval. Bir kartal figürü. Savaş gemilerinin kalıntıları.

Cesetler de vardı. İlk başta birkaç tane, ama Lucaya adası görüldüğünde, neredeyse iki düzine adam saymışlardı, bazıları donanma üniforması içindeydi, ama çoğu kahverengi ve soluk siyah giyiyordu. Vane'in filosu.

Yine de, enkaz miktarına göre beklediğinden daha az ceset vardı. Bazı gemiler kaçmış ve hayatta kalanlar için geri mi dönmüştü? Yoksa köpekbalıkları ve diğer deniz canlıları karınlarını çoktan doyurmuş muydu? Yüzünü buruşturdu ve ileriye araştırdı.

Dürbününden Hog Adası'nı incelerken ensesi karıncalandı. Barnacle alçak sesle bağırarak omzundan sıçradı ve kış tarafında kayboldu. Bir şeyler ters gidiyordu. Ada farklı görünüyordu. Her zamanki koyu yeşil orman yerine neredeyse siyahtı ve soluk kumlarla kaplıydı.

Ve koku.

Knigh onlar yaklařtıķķa burnunu kırıştırdı. Deniz taze bir kokuydu, berrak, temiz ve onunla yaşadığı onca yıldan sonra rahatlatıcıydı. Ama bu? Bu tuzlu, küflü ve hafif sülfürikti, tıpkı bir tersanedeki bayat bir köşe gibi.

Sığı sularının izin verdiğı kadarıyla adanın yakınından geçtiler. Ağaēlar gitmişti. O koyu renk, yığılmış deniz yosunuydu. Mürettebat sessizliğe gömüldü, elleri hâlâ halatlarda çalışırken gözleri daha önce hiç görmedikleri tanıdık bir yere kaydı. Güvertede gergin bir hava esiyordu.

Yok edildi. Tamamen yok edildi.

Belki de Hog Adası kasabayı-

Batı ucunu döndüler ve Nassau'ya doğıru ilerlediler. Ya da bir zamanlar Nassau olan yere.

Yarı yüzer enkazlar ve koca koca ağaēlar limanı tıkamıştı. Kumsalda yırtık brandalar, kereste şeritleri ve bakır kılıflı teknelerin turuncu renkteki parıltılarıyla dolu daha koyu renkli yosunlar uzanıyordu. Güneyde kalenin büyük bir kısmı kalmıştı ama en yakın burcun mazgallı tepesi yoktu ve...

Ve bunun ötesinde, bina olarak tanınabilecek tek bir şekil bile yoktu. Bir zamanlar meyhanelerin, dükkânların ve evlerin olduğı yerde moloz ve enkaz duruyordu.

Ayrıldıklarında kötüydü, ama bu? Tam bir yok oluş.

Durduklarında, yanan gözleri Vee'nin kulesine dikildi ama karaya oturmuş bir geminin devasa gövdesi görüşünü engelledi.

Her şey o noktaya sabitlenmişti, zar zor nefes alıyordu. Orada uzun süre durmuş olmalı, çünkü Perry gelip koluna dokundu ve ona kıyıya kürek çekmeye hazır olduklarını söyledi.

Teknede başka kimin olduğunu görmemiş. Kürekleri çektiğini hatırlamıyordu. Kendisiyle Vee'nin kulesi arasında karaya oturmuş bir gemi olduğı gerçeğinden başka bir şey bilmiyor, görmüyor ya da düşünmüyordu.

Sessizlik içinde teknelerini kokuşmuş kumsalda sürüklediler. Deniz yosunları ayaklarını çekiştiriyordu ama o daha sıkı çekiştirdi ve tökezlemeyi reddetti. Yarım düzine deniz sandığı derimsi yosunları süslüyordu, bazıları açık, bazıları kırık. Hepsi boştu.

Her yeri kaplayan moloz yığınları yüzünden kumsalın nerede bitip kasabanın nerede başladığını söylemek zordu ama Knigh gözlerini bir ileri bir geri sallayarak en ufak bir yaşam belirtisi aradı. Sonra

Dövüşmek, koşmak, yeteneğini kullanmak, kasları yorulmuş olmalıydı, zihninin bir köşesi bunu biliyordu ama hissetmiyordu. Tek ağrı göğsündeki ağrıydı.

Vee'yi bulmak zorundaydı. Tek şey buydu.

Kule. Üzerinde durduğu yamacı tırmanmaya başladı, o kadar çok yıkımın yanından geçti ki, birkaç dakika içinde kör oldu.

Deniz kuşları onun yaklaşmasıyla çığlık atıp gökyüzünde dönmeye başladılar. Kıyıya vuran deniz canlılarıyla beslendiklerini ancak, derisinde gagalama izleri olan ölü bir ahtapotun üzerine basmak üzereyken anladı.

Gözlerini kırıştırdı ve üzerinden geçti. *Kraken*. Zihninin hâlâ düşünebilen o köşesi, bunun ona krakeni hatırlattığını söyledi. Ama buna karşılık titremeye bile cesaret edemedi.

Bacak yukarı, ileri ve aşağı. Diğeri. Tekrar. Tekrar. İleriye, tepeye doğru. Başka sesler vardı, başka ayak sesleri, ayak altında hareket eden enkazın tıkırtısı, adını haykıran çığ sesler.

Sadece önündeki enkaz halindeki gemiye baktı.

Direkleri gitmişti. Bir halat ve yosun yumağı yan tarafına saçılmıştı. Top kapakları sökülmüştü ve gövdesinde ana güverteden ambara kadar uzanan sivri bir çatlak açılmıştı.

"*Maelstrom*." Perry onun yanında belirip bunu söylediğinde durduğunu fark etti. "Vane'in gemisi. Şiirsel adalet." Onun sesini hiç bu kadar alçak ve hırçın duymamıştı. Başka bir gün olsa onun için endişelenmesine neden olabilirdi ama bugün hoşuna gitmişti.

Onaylarcasına gülümsemeye çalıştı ama daha çok dişlerini göstermiş gibi hissetti.

Yürümeye devam etti.

Şimdi yakın. Yaklaşmıştı. Kalbi kaburgalarına çarparak *Maelstrom*'un etrafında daire çizdi ve...

Ve hiç kule yoktu. Yıkık bir duvar bile yoktu.

Olması gereken yere baktı. Göz kırptı. Yükseltilmiş bir kare taş -Bu onun temeliydi. Boğulurcasına ona doğru tökezledi. Merdivenin tabanı kalmıştı. Üç basamak. Titreyen bir elle en üsttekine dokundu. Bugün erken saatlerde buraya kadar yürümüştü.

Bugün. Saatler önce. Ve şimdi...

O değildi...

Hayır. Bu değildi.

Başını salladı. Bunlar aynı adımlar değildi. Burası yanlış yerdı. Konumu yanlış hesaplamıştı. Burası farklı bir kuleydi, Vee'ye veda ederken üzerinde durduğu kule değıl.

"Hayır." Ama bu kelime onu boğdu. Sadece iki harfti ama boğazında düğümlemıştı. Sıcak panik yükselip, Nassau'nun harabesini gördüğünden beri onu tüketen uyuşmuş soğukluğu yutarken tekrar söylemeye çalıştı.

"Belki de," dedi Perry arkasından, sesi boştu, "bu o gittikten sonra oldu."

İşte bu. Bu doğru olabilir.

"Vee," diye bağırdı. Bu kelime onu boğmadı. Tekrar bağırdı.

Ve tekrar. Eğer buradaysa, bunu duymak zorundaydı.

Koştı. Aradı. Biraz daha koştu. Kayalara ve parçalanmış kerestelere basıp tökezledi, bileğine acı saplandı ama bu bir şey değildi. Hiçbir şey değildi.

Hiçbir şey yok.

Göğsündeki yırtılma acısına karşı değıl.

Koştı ve koştu. Boğuk boğuk bağırdı. Ama hiç cevap gelmedi.

Soğuk teninde boncuk boncuk terler belirdi, asi saçlarını yüzünden uzaklaştırırken avuç içleri kayganlaştı ve kendini tekrar denizde buldu. Tüm o sıcak paniği atmıştı ve zihni yavaş yavaş boş derinliklerden çıkıyordu. Nefes nefese, dalgaların üzerinde yükselen direklere göz kırptı. Bir iskelenin kalıntıları.

Kaşlarını çatarak sağa sola, sonra da geldiği yöne baktı. Burası *Tilki*'yi bıraktığı iskeleydi. Belki de Vee'nin buraya geldiğine dair bir kanıt vardır. Küçük bir ihtimaldi ama...

Deniz yosunu. Taşlar. Kum. Keresteler. Halatlar. Martılar tarafından gözleri oyulmuş çürüyen balıklar. Daha fazlası ve daha fazlası, ama o bunların arasından yolunu seçti.

Deniz yosunlarının arasında bir şey parlıyordu. Altın bir şey. Yosunu kaldırıncı altın harflerle yazılmış bir tahta ortaya çıktı.

O daha kelimeyi algılayamadan, dehşet soğuk yumruğunu kalbinin etrafına kapattı. Ondan önce biliyordu.

Altın boyayla *Fox* yazıyordu.

Vee'nin kulesi yıkıldı. Teknesi yok edildi. Güvenliği ve kaçıışı. İkisi de gitti.

Daha sonra ne olduğunu bilmiyordu. Dünya ve zaman, bildiği tek şeyin Nassau harabeleri olduğu boş bir alandı.

göğsünün içindeki harabeyle kıyaslanamaz bile. Ruhunun içinde.

Perry onu sahilde oturmuş, *Fox'un* gövdesinden kopan tahta parçasını kucaklarken bulduğunda güneş batmak üzereydi.

Hiçbir şey söylemedi ama yüzündeki solgunluk anladığını gösteriyordu.

Vee gitmişti.

(P) L O G U (

T

Susamış. Çok susadım.

Deniz yakınlarda iç çekti. Yüzüne sert bir şey bastırdı *ve-urgh*, dişlerinin arasında kum çatırdadı. Kadın

acıyan gözlerini açtı.

Kum. Kirpiklerinin ucundan... şey, bulanık görüşünün görebildiği kadarıyla. Yukarıda yeşil bir leke. Aşağıda titreyen bir ışık.

Kolları titreyerek kendini ayağa kaldırdı. Oh, Tanrım, *başı*. Zonklayan şakağını kavradı ve bir şişlik buldu. Daha önce... kafası bir tarafa kaymıştı ve acı çekmişti ve...

Kule. Dalga. Nassau'nun düşüşü. Her şey akıp gidiyor, başını döndürüyordu, bu yüzden uzun dakikalar boyunca tek yapabildiği oturup gözlerini kapatarak nefes almaktı.

Tekrar baktığında, yeşil leke ve titrek ışık anlam kazandı. Sahilin kenarından başlayan ve iç kısımlarda kayalık bir tepeye doğru yükselen bir orman. Deniz öğleden sonra güneşini yansıtıyordu. Kumların arasında düğümlenmiş ipler ve kırık keresteler yatıyordu. Bir kare branda rüzgârda dalgalanıyordu. Geniş kumsalın ilerisinde, solgun kuma karşı koyu renkte duran başka parçalar da vardı.

Yine de insan yoktu. Şekillerin hiçbiri cesede ya da hayatta kalanlara benzemiyordu. Enkazı karıştırıp değerli eşya arayan bir kıyı gezgini de yoktu. Ensesindeki bir gıdıklanmayı kaşıdı. Gelgit tüm bunları -ve onu- daha yeni getirmiş olmalıydı ya da belki de henüz kimse enkazı fark etmemişti.

İnleyerek ayağa kalktı, kasları ağrıyordu, vücudu morarmış ve hırpalanmıştı ama -omuzlarını yuvarladı ve boynunu çevirdi- hayır, ciddi bir yara yoktu. Şanslıydı.

İçine döndüğünde, yeteneği hâlâ tükenmiş, enerjisi kullanılamayacak kadar azalmıştı. Knigh'in sihrinin kendi sihriyle kesiştiği yerdeki tereyağlı parıltıya parmaklarıyla dokunmadı. Bu onun güvende olduğu anlamına geliyor olmalıydı.

Gülümseyerek gözlerini açtı ve göğsüne dokundu. Sıcaktı.

Şimdi en yakın kasabayı bulmalıydı. Tanrılar buranın hangi ada olduğunu biliyordu, ama limanda tekneleri vardı ve yetenekleriyle ticaret yaparak...

Nassau'ya değil. Geriye kalan her şeyi yok etmişti. Nassau artık yoktu.

Yuma'ya gitmesi gerekecekti. Biraz şansla Knigh, Perry ve korsan filosunun geri kalanı hâlâ buluşma noktasında olabilirdi. Olmasalar bile, insanlar korsan gemilerinden ve sivil teknelerden oluşan bir filonun birlikte seyahat ettiğini fark etmeyecek değillerdi. Bulundukları yeri öğrenecekti.

Knigh'in yorucu egzersiz rutinleri sırasında ona gösterdiği bir dizi esneme hareketini yüzünü buruşturarak yaptıktan sonra biraz daha rahat hareket edebiliyordu. Bu hareketlerin bir diğer faydası da üzerinde hâlâ duran ve farklı pozisyonlara girdikçe içine gömülen bazı eşyaları ortaya çıkarmasıydı. Kemerindeki matara boştu. Bir hançer çizmesinde, diğeri kemerinde. Knigh'in ona gönderdiği dürbün ezikti. Fitz'in ona verdiği fındık kesesi de boştu.

Kumsalın bir ucunda kumların arasından bir dere akıyordu, bu yüzden oraya doğru ilerledi ve ormanın içine doğru takip etti. Kumsalın yakınındaki acı suyu geçtikten sonra yüzüne su sıçrattı, matarasını doldurdu ve derin derin içti. Su serindi ve ağzındaki sert kuruluğu alıp götürdü.

Lordlar ve Bayanlar, suyun tadı hiç bu kadar tatlı olmamıştı.

Kendini o tepeye kadar sürüklemesi birkaç saatini alabilirdi ama başardı ve yol boyunca bir kokoplum çalıları korusu buldu. Derimsi oval yaprakları ve koyu mor meyveleri, zehirli manchineel gibi başka bir şeyle karıştırılamazdı, bu yüzden hırlayan karnını ve boş ceplerini doldurmak için durdu ve tepeye doğru devam etti.

Çok yorgundu ve kafası savaşın üzerinde duramayacak kadar ağırdı. Ya da o dalgayı veya Mercia'nın gemilerini.

Nassau'nun filosu kaçmıştı. Hepsinin kumsalı geçtiğini hissetmişti. Bu düşünceye sanki tepeye tırmanmasına yardım eden bir ipmiş gibi tutundu ve sonunda ormandan çıkıp öğleden sonra güneşine kavuştu.

Gözlerini siper ederek arkasına baktı ve adayı taradı. Yeşil orman, parıldayan denize ulaşana kadar uzayıp gidiyordu. Hiçbir yapı gölgeliği delmiyordu. İçinde herhangi bir kasaba ya da köyü barındıracak hiçbir açıklık yoktu. Suyu kesen hiçbir gemi yoktu.

En azından bu, medeniyete ulaşmak için geldiği yoldan geri yürümek zorunda olmadığı anlamına geliyordu. Adanın kasabaları bu tepenin diğer tarafında olmalıydı.

Topuklarının üzerinde döndü ve zirveye doğru ilerlemeye devam etti. Zirveye ulaştığında yüzünden terler akıyor ve başı ilk uyandığı zamankinden daha çok ağrıyordu. Ama yakında uygun yiyecek ve ilaca kavuşacaktı. Sadece yapması gereken...

Kayalık bir çıkıntıya vardığında gözlerindeki teri sildi ve gözlerini kırıştırdı. Orman. Yuvarlanan orman ve sonra yuvarlanan deniz.

Bina yok. Gemi yok. Evlerden yükselen bir damla duman bile yok.

İnsanlıktan eser yok.

Alay etti ve başını salladı. Bir koyda gizlenmiş küçük bir balıkçı köyü olmalıydı. Yorgunluk uzuvlarını ve başını sürüklüyor, yeteneğini köreltiyordu ama hâlâ uzanıp *hissedebiliyordu*. Farkındalığı adayı çevreleyen turkuaz denizde gezindi. Herhangi bir teknenin varlığına işaret edecek hiçbir su yokluğu yoktu. Kıyı sularının ötesine uzandı. Hâlâ hiçbir şey yoktu. Gözlerini kırıştıtarak kendine döndüğünde ve her yöne baktığında, kıvrılan ufukta hiçbir yelkenli görünmüyordu.

Çarpan güneşe rağmen midesinde soğuk bir çukur açıldı. Ada ıssızdı.

Şimdi yalnızdı.

Vice ve Knigh'in maceraları, şimdi ön siparişe sunulan [THROUGH DARK STORMS](#)'da sona eriyor.

Sahne arkası detayları ve bonus ekstralara içeren yazar notu için okumaya devam edin.

AUTKORNOT(

Dikkat: İşte Spoiler!
Kara Gökler Altında'dan sonra okuyun.

Biliyorum. *Biliyorum.*

Üzgünüm... Lütfen beni

incitmeyin! Söylediğimde bana

güven:

1. Orada bitmesi gerekiyordu.

2. Daha bitmedi.

3. Buna değecek.

Ve unutmayın, *Kara Yelkenlerin Altında'nın* yazar notunda Vice ve Knigh için sonsuza dek mutlu bir son sözü vermiştim. Bu sözümün sonuna kadar arkasındayım!

(Yazar notlarımdan herhangi birini kaçırdıysanız, onları (çalma listeleri gibi diğer bazı bonuslarla) burada bulabilirsiniz: <https://www.claresager.com/bbssecret/>)birlikte

Biraz kötücül olmanın yanı sıra, bu kitabı yazarken çok eğlendim. Özellikle, yıllardır aklımdan çıkmayan birkaç favori popüler kültür anına atıfta bulunmak çok hoşuma gitti.

Knigh'in krakenle başa çıkma yönteminin biraz... tanıdık geldiğini fark etmişsinizdir. Evet, Disney'in yaklaşık bir yıl boyunca HER GÜN izlemiş olabileceğim *Küçük Deniz Kızı filminden* esinlendim. Eric'in Ursula'yı şişlediği o an çok ikonikti ve kraken'e (üzgünüm, kraken!) yıldırım dışında zarar vermenin bir yolunu ararken elbette aklıma geldi.

Sonra daha az ünlü bir animamız var, ama benim için duygusal olarak çok daha yankı uyandıran bir an...

Bioware oyunlarını **seviyorum**. ONLARI SEVİYORUM. Mass Effect tüm zamanların en sevdiğim video oyunu serisidir (evet, Baldur's Gate'ten bile daha fazla). Dragon Age Inquisition'ı ilk oynadığımda, aklımdan çıkmayan bir an vardı.

(Yedi yıllık bir video oyunundan (yazım sırasında) belli belirsiz spoiler almaktan endişeleniyorsanız bir sonraki paragrafı atlayın).

Oyunun başlarında, Haven üssünüz Büyük Kötü tarafından saldırıya uğruyor (spoiler vermeyeceğimi söylemiştim!) ve hedefin kendileri olduğunu fark eden ana karakter Engizisyoncu, geride kalıp Büyük Kötü'nün dikkatini dağıtmak/yüzleşmek için gönüllü oluyor ve diğer herkesin dağlara kaçması için zaman kazanıyor. Bu cılız ölümlünün Büyük Kötü'nün ordusunun ezici gücüyle (alevli mancınıklarla birlikte) yüzleşmesini ve ardından yaralı bir şekilde kar fırtınasında arkadaşlarının izini takip etmeye çalışmasını görmek... Bunu açıklayamam ama benim için güçlü bir andı. Orada kahramanlığı, cesareti, fedakârlığı ve en önemlisi, Engizisyoncu'nun soğukta, tek başına ve doğa koşullarına hazırlıksız bir şekilde tökezleyerek ilerlediği **kırılganlığı** özetleyen bir şey var. Sadece arkadaşları onu bulduğu için hayatta kalıyor... ama onlar da sadece o ayakta durduğu için hayatta kalıyor.

O sahneyi oynadığım anda, kitaplarımdan birinde böyle bir ana yer vermem gerektiğini biliyordum ve Nassau Savaşı'nı planlarken, zamanın geldiğini biliyordum

gelmişti.

Umarım benim yazarken eğlendiğim kadar siz de eğlenmişsinizdir. Ayrıca Vice ve Knigh'in nihayet düzgün bir şekilde bir araya geldiğini görmekten de keyif aldığınızı umuyorum. Elbette henüz her şey çözülmüş değil ama... BBS ya da ADT'de olduğundan daha iyi, değil mi?!

İşlerin iyiye gitmesinden bahsetmişken.

Bazen karakterlerimiz duymamız gereken şeyleri söylerler. Bu, Vice'ın Knigh'e babasının yaptıklarının onun suçu olmadığını kesin bir dille söylemesinden daha doğru olamazdı.

Oof! Tam hislerime göre.

Yazması zor bir sahneydi (bu kitabın son Knigh sahnesiyle aynı seviyede... kırık Knigh beni kırıyor), ama bir birey olarak Knigh için, bir çift olarak onlar için ve benim için önemli bir sahneydi. Belki sizin için de önemliydi.

Seni görüyorum.

Bu kitabın ithafında da belirtildiği gibi:

Bir başkasının kararları, bir başkasının eylemleri yüzünden kendini suçlamış olan herkese.

İçimizde, özellikle de çocukken, anlamaya çalışan bir şey vardır. X olayı neden oldu? Çünkü nedenini bilirsek, belki de, *umarım*, tekrar olmasını engelleyebiliriz.

Ve bariz bir cevap bulamadığımızda, daha az bariz olan cevabı ararız ... ve genellikle bu cevap için içimize döneriz. Ben ne yaptım da X oldu? Neyi yanlış yaptım da bu kişi böyle bir şey yaptı?

Yanlış inançları bu şekilde oluşturuyoruz. *Ben yeterince iyi/güzel/zeki/güçlü değilim. Bu yüzden bunu yaptılar. Eğer sadece mükemmel bir kız/oğul/öğrenci/kardeş/arkadaş/futbolcu, mükemmel bir **her şey** olabilirim, o zaman bu bir daha olmayacak.*

Ve bu yanlış inançlar bizimle kalır. Kararlarımızı, davranışlarımızı, dünyayı yorumlama biçimimizi... her şeyi şekillendirirler.

Bu yüzden değişmek zordur. Bu yüzden bazen yeni bir formda bir araya gelmeden önce kırılmanız gerekir. Vice ve Knigh'i buna zorluyorum.

Bazen bunu yaşamamız gerekir.

Biliyorum ki içinizden bazılarınız bunu anlayacaktır. Belki Vice ve Knigh 'hayal kırıklığı yaratan babalar' konusunda ilk kez bağ kurduklarında siz de onlarla bağ kurdunuz. Belki Knigh'in kime güveneceğini bilememekle ilgili korkuları ve kendine ve kendi muhakemesine güvenmekteki isteksizliği hislerinize bir tekme idi. Belki de Vice'ın sarıldığı şu sözler korkunç derecede tanıdık geliyordu: *herkes gider. Terk ederler, sizi hayal kırıklığına uğratırlar ya da ölürlər.*

Vice ve Knigh'in hikâyesinin son bölümünü sizlerle paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Karanlık Fırtınaların İçinden'de onlar için öyle planlarım var ki. (Buraya şeytani kahkahalar ekleyin.)

Ama bu arada, size en iyi dileklerimi sunacağım ve *Across Dark Seas*'in ücretsiz kopyasını (kaçırdıysanız diye) buradan alabileceğinizi hatırlatacağım: <https://www.claresager.com/freebook/>

Bu sizi haber bültenime dahil eder, ki bu aynı zamanda Through Dark Storms'un çıkış detaylarını ve diğer harika şeyleri (ticari ürünler ve hatta belki kitap kutuları gibi) takip etmenin en iyi yoludur.

İyi okumalar.

En iyi dileklerle,

Clare Sager
Mayıs 2021

Korsan Kraliçesi Leydi Vice olmadan önce, 18 yaşındaki varis Leydi Avice Ferrers'ti.

Yarı insan, yarı fee olan ve kanında isyan taşıyan Avice, toplumun katı kurallarına karşı çıkmaktadır. Ağaçlara tırmanmak, küfretmek ve genç erkeklerle ormanda koşmak kesinlikle yasaktır.

Sevdiğinden *oldukça* emin olduğu bir adamla kaçmak tüm sorunlarının çözümü olmalıdır. Ancak silahlı adamlar tarafından ülkenin bir ucundan diğer ucuna kovalanıp bir korsan gemisiyle kaçmak zorunda kaldıklarında beyaz şövalyesi parlaklığını çabucak kaybeder.

Saçlarında rüzgâr, yüzünde deniz spreyi ve damarlarında dolaşan sihirle korsan hayatı tam da özlemini duyduğu özgürlük olabilir. Ama kocası hâlâ geleneklere bağlıyken özgürlük nedir ki?

Büyü, romantizm ve güçlerini keşfeden kahramanlarla dolu maceraları seviyorsanız, Sarah J Maas ve Miranda Honfleur hayranları için mükemmel olan yeni yetişkin fantezi serisinin bu ön bölümüne bayılacaksınız.

***Across Dark Seas* kitabının ücretsiz kopyasını indirin**

bugün ve destansı bir maceraya yelken açın.

ACKNOWLEDGMENTS

Bir çocuk yetiştirmek için bir köy gerekir derler... Bir kitap yaratmak için de bir köy gerekir. Bunu kesinlikle tek başıma yapmadım!

Yazar eşim Las McMaster'a destansı amigoluğuyla beni ayakta tuttuğu ve kelimelerimi şekillendirdiği için... kitap ve içki arkadaşım Carissa Broadbent'e desteği, tavsiyeleri ve bana olan inancı için... Romantik Fantezi Rafı yönetici arkadaşlarım Jessica, Lea ve Miranda'ya (ve Catharine - listeye iki kez girdin!) dürüst, zeki ve şefkatli harika insanlar oldukları için... GLORF'a (Beth, Catharine ve Jen) sarsılmaz destekleri, dostlukları ve yüksek sesle düşündüğüm ve bazen cevabı en başından beri bildiğimi fark ettiğim sayfalarca uzun yazılarıma katlandıkları için!

Beta okuyucularım Alicia Rae, Clare D (nam-ı diğer 'Chat Clare'), Mariëlle, Rachel ve Ellie'ye okunmamış kelimelerime katlandıkları için çok teşekkür ederim. Kimse buna maruz kalmamalı, ancak onlar cesurca içeri girdiler ve ilk taslağımdaki sapla samanı ayırt etmeme yardımcı oldular.

Erken kopyaları indirip okudukları ve en başından beri dürüst yorumlar bıraktıkları için harika ARC okuyucularıma çok teşekkür ederim. Sizin düşüncelerinizi görmeden bu kitaplara şans vermeyecek o kadar çok kişi var ki... <3

Özellikle gemi isimleri Seahorse ve Undine'i öneren Karolina Z'ye ve yavru kedilerin isimlendirilmesine yardımcı olduğu için Clare D'ye (tekrar!) teşekkürler (çok önemli bir görev)!

Bu serinin destansı kapakları için Deranged Doctor Design'a da teşekkürler. Through Dark Storms'un kapağını paylaşmak için sabırsızlanıyorum!

Sevgileri ve destekleri için anneme, kayınvalideme ve kız kardeşime özel teşekkürler... ve bu kitapları okuyup sevdikleri, ancak buharlı kısımlar hakkında benimle konuşmadıkları için. (OMG.)

En büyük teşekkür, her zaman olduğu gibi, beyefendime, R'ye, beni tüm tuhaflıklarım, kusurlarım ve anti-sosyal eğilimlerim için kucakladığı için... beni her gün güldürdüğü için... milyonlarca kilitlenme yılını atlatmamı sağladığı için... ve her yönden harika olduğu için. Bir 15 yıla daha. <3

ALSOBVC LAR (SAG (R

Beneath Black Sails - Buharlı romantizm ile fantastik korsan macerası.

Kitap 0 - *Across Dark Seas - Ücretsiz*

Kitap 1 - *Beneath Black Sails*

Kitap 2 - *Against Dark Tides* Kitap 3

- *Under Black Skies*

Kitap 4 - *Karanlık Fırtınaların İçinden* - 2021

Counterfeit Contessa - Romantizm ve karanlık temalar içeren tarihi fantastik macera.

Kitap 0 - *Mudlark*

Kitap 1 - *Bir Hırsız ve Centilmen Bir*

Bir Sleuth ve Bir Şarlattan Kitap 2 -

Kitap 3 - Yakında

Kitap 4 - Yakında Çıkacak

ABOUT K (A U T K O R

Clare Sager aksiyon, entrika ve romantizm dolu fantastik maceralar yazıyor. Robin Hood'un ülkesi Nottingham'da yaşıyor, bu yüzden her zaman kurallara göre oynamayan karakterler hakkında yazması şaşırtıcı değil.

Kendisini www.claresager.com adresinde bulabilir veya aşağıdaki bağlantılardan sosyal medyada ya da clare@claresager.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçebilirsiniz

Clare Sager
tarafından Siyah
Gökyüzünün Altında

İlk olarak 2021 yılında CLARE SAGER
tarafından Büyük Britanya'da yayımlandı
İlk olarak 2021 yılında CLARE SAGER tarafından yayınlanan
e-kitap Telif Hakkı © Clare Sager 2021

Tüm hakları saklıdır.

Bu e-kitabın hiçbir bölümü, satın alındığı form dışında ve yazarın yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. www.claresager.com
Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

